

ТОМИ АДЕЙЕМИ ДЕЦА ОТ КРЪВ И КОСТИ

Част 1 от „Наследството на Ориша“

Превод от английски: Надя Златкова, 2018

chitanka.info

На мама и тате, които жертваха всичко, за да ми дадат шанс, и на Джаксън, който повярва в мен и в тази история, много преди аз да повярвам в нея.

КЛАНОВЕ НА МАГОВЕТЕ

Клан Ику

Магове на живота и смъртта

Титла: Жътвари

Божество: Оя

Клан Еми

Магове на ума, духа и сънищата

Титла: Свързвател

Божество: Ори

Клан Оми

Магове на водата

Титла: Приливен

Божество: Йемоджа

Клан Ина

Магове на огъня

Титла: Огнени

Божество: Санго

Клан Афефе

Магове на въздуха

Титла: Ветрени

Божество: Аяо

Клан Айе

Магове на земята и желязото

Титла: Земен и Споител

Божество: Огун

Клан Имоле

Магове на светлината и тъмнината

Титла: Светлинен

Божество: Очумаре

Клан Иусоан

Магове на здравето и болестта

Титла: Изцелител и Заразител

Божество: Бабалуайе

Клан Ариран

Магове на времето

Титла: Прорицател

Божество: Орунмила

Клан Ернако

Магове на животните

Титла: Укротител

Божество: Оксози

ГЛАВА ПЪРВА

ЗЕЛИ

Опитвам се да не мисля за нея.

Но когато все пак това се случи, в мислите ми се появява ориз.

Когато мама беше тук, колибата винаги миришеше на ориз джолоф^[1].

Спомням си как лицето ѝ грееше като лятно слънце, как усмивката ѝ даваше енергия на тате. Как бялата ѝ коса се къдреше и навиваше винаги разпусната буйна грива.

Чувам легендите, които ми разказваше вечер. Бликналия смях на Тзеин, когато играеха агбьон в парка. Виковете на тате, когато сложиха въжето на шията ѝ. Писъците ѝ, докато я завличаха в мрака.

Заклинанията, изливащи се от устата ѝ като лава, магията на смъртта, която я остави ранима.

Мисля си как трупът ѝ висеше от онова дърво.

Мисля за краля, който ни я отне.

Избери мен.

Едва се сдържам да не запищя. Забивам нокти в жезъла си от африкански дъб и стискам, за да спра да се въртя. По гърба ми избиват капки пот, но не мога да кажа дали е от жегата в ранното утро, или заради ожесточеното биене на сърцето в гърдите ми. Изминаваха луна след луна.

Днес не може да се случи отново.

Прибирам кичур снежнобяла коса зад ухото си и се старая да остана спокойна. Както винаги Мама Агба прави избирането изтощително, вирайки се във всяко момиче точно толкова дълго, че да ни накара да се притесним.

Веждите ѝ се движат в несломимата съсредоточеност и добавят още линии към бръчките на челото ѝ. С тъмнокафявата си кожа и кафтана в приглушени цветове тя изглежда като който и да е друг старейшина в селото. Човек не би се досетил, че жена на нейната възраст може да е толкова опасна.

— Ъхъм... — прочиства гърлото си Йеми в предната част на ахерето с не особено прикрито желание да ни напомни, че вече е преминала това изпитание.

Тя ни се хили самодоволно, докато върти ръчно издялания си жезъл и чака с нетърпение да види коя от нас ще бъде победена от нея в двубоя за завършването ни. Повечето момичета се скриват от ужас при вероятността да се изправят срещу Йеми, но днес аз го желая. Упражнявала съм се и съм готова.

Знам, че мога да спечеля.

— Зели.

Дрезгавият глас на Мама Агба пронизва тишината и останалите петнадесет момичета, които не са избрани, въздишат едновременно. Името отеква по плетените стени на тръстиковото ахере, докато осъзная, че е извикала мен.

— Наистина ли?

Мама Агба премлясва с уста.

— Мога да избира някоя друга...

— Не! — Изправлям се на крака и бързо се покланям. — Благодаря ти, Мамо. Готова съм.

Когато си проправям път през другите, морето от кафяви лица се разделя. С всяка крачка се фокусирам върху начина, по който босите ми крака се движат по сплетените тръстики върху пода на Мама Агба, и преценявам триенето, което ще ми е нужно в битката, за да си осигуря предимство.

Когато стигам до черната рогозка, маркираща арената, Йеми се покланя първа. Чака и аз да направя същото, но погледът ѝ само разпалва огъня в душата ми. В стойката ѝ няма уважение, няма

обещание за истинска битка. Тя си мисли, че съм под нивото ѝ, понеже съм от божниците.

Убедена е, че ще загубя.

— *Поклони се, Зели.*

Въпреки предупреждението в гласа на Мама аз не мога да се накарам да помръдна. Застанала толкова близо до Йеми, виждам само лъскавата ѝ черна коса и светлокафявата ѝ кожа, много по-светла от моята. Това е кожата на онези от хората в Ориша, които никога не са се трудили и един ден под слънцето. Техният привилегирован живот се плаща с пари, с които бащата, когото никога не са виждали, иска да потули случилото се. Някой благородник, който от срам е изпратил извънбрачната си дъщеря в изгнание в нашето селце.

Изпъвам рамене назад и излъчвам гърди, въпреки че трябва да се наведа. Чертите на Йеми се открояват сред групата божници със снежнобели коси, принудени отново и отново да се кланят пред хора, които изглеждат като нея.

— Зели, не ме карай да повтарям.

— Но, Мамо...

— Поклони се или напусни арената! Губиш времето на всички.

Останала без избор, аз стискам зъби и се покланям, а на лицето на Йеми разцъфва непоносимата ѝ усмивка.

— Толкова трудно ли беше? — Тя се покланя още веднъж, за всеки случай. — Ако ще губиш, загуби с достойнство.

Сред момичетата се чуват сподавени хихикания, но Мама Агба махва рязко с ръка и те млъкват. Поглеждам ги ядосано и се съсредоточавам върху противника си.

Ще видим кой ще хихика, когато аз спечеля.

— Заемете местата си.

Двете отстъпваме към краищата на рогозката и вдигаме с подритване жезлите си от земята. Ухиленото изражение изчезва от лицето на Йеми и очите ѝ се присвиват. Появява се безмилостната ѝ решителност да победи.

Втрещваме се една в друга в очакване на сигнала да започнем. Притеснявам се, че Мама Агба ще протака това до безкрайност, когато най-накрая тя извиква:

— Започвайте!

И аз веднага се озовавам в защитна позиция.

Преди дори да съм помислила да нападам, Йеми се завърта със скоростта на гепардера. В един миг жезълът ѝ прелита над главата ѝ, а в следващия се озовава до шията ми. Момичетата зад мен ахват, но аз не трепвам.

Йеми може да е бърза, но аз мога да съм по-бърза.

Когато жезълът ѝ се приближава, аз се извивам колкото мога назад, избягвайки атаката. Все още съм наведена назад, когато Йеми нанася още един удар, този път замахвайки надолу със силата на два пъти по-едро от нея момиче.

Аз се хвърлям встрани, претъркулвам се по черната рогозка и жезълът ѝ се удря в тръстиката. Йеми замахва назад, приготвяйки се да нанесе още един удар, докато аз се опитвам да се изправам.

— Зели! — предупреждава Мама Агба, но аз нямам нужда от помощта ѝ.

Скачам на крака и вдигам жезъла си нагоре, блокирайки удара точно в момента, в който Йеми замахва отново.

Жезлите ни се удрят във въздуха със силен трясък. Плетените стени на тръстиковото ахере се разтрисат. Оръжието ми все още вибрира от удара, когато Йеми се завърта ниско, за да ме удари в коленете.

Отблъсквам се с издадения напред крак и размахвам ръце, за да се засиля, преобръщайки се във въздуха. Докато скачам над жезъла ѝ, виждам първата си удобна възможност да нападам.

— Ха! — изсумтявам високо, използвайки силата от скока си, за да нанеса удара. — *Хайде...*

Жезълът на Йеми се забива в моя, спирайки атаката ми, преди дори да е започнала.

— Търпение, Зели — обажда се Мама Агба. — Не е време да нападаш. Наблюдавай, реагирай... изчакай противникът да атакува.

Потискам изпъшкването си и кимвам, отстъпвайки с жезъла.

Ще получиш шанса си — казвам си наум. — *Просто изчакай да...*

— Точно така, Зел — Гласът на Йеми е толкова тих, че само аз я чувам. — Слушай Мама Агба. Бъди послушна малка ларва.

И ето я.

Онази дума.

Онази ужасна, унизителна обида.

Прошепната без замисляне. Придружена от онази арогантна усмивка.

Преди да съм се усетила, изтласквам жезъла си напред, само на косъм от корема на Йеми. По-късно ще получа ужасен бой от Мама, но ще си струва само за да видя страха в очите на Йеми.

— Хей!

Въпреки че Йеми се обръща към Мама да се намеси, всъщност няма никакво време да се оплаче. Аз извъртам жезъла си със скорост, от която очите ѝ се разширяват, и се хвърлям в нова атака.

— Не сме се упражнявали така! — изпищява Йеми, отскачайки, за да избегне моя удар в коленете ѝ. — Мамо...

— Трябва ли тя да води твоите битки? — размивам се аз. — Хайде, Йеми, ако ще губиш, загуби с достойнство!

В очите на Йеми проблясва гняв като при леонера, готова да скочи. Тя стиска ръчно издялания си жезъл, готова за мъст.

И в този миг започва истинската битка.

Стените на ахерето на Мама Агба свистят, докато жезлите ни се удрят един в друг отново и отново. Бием се известно време, търсейки удобен случай, възможност да нанесем решаващ удар. Виждам такава възможност, когато...

— Ох!

Залитам назад и се превивам, хриптейки, а гаденето се надига в гърлото ми. За момент се притеснявам, че Йеми ми е счупила ребрата, но болката в корема потушава този страх.

— Спрете...

— Не! — прекъсвам Мама Агба с пресипнал от невъзможността да дишам глас. Опитвам се да вкарам въздух в гърдите си и използвам жезъла, за да се изправа. — Добре съм.

Все още не съм свършила.

— Зели... — започва Мама, но Йеми не я оставя да довърши.

Тя се засилва към мен, изпълнена с гореща ярост, и жезълът ѝ минава само на един пръст от главата ми. Когато замахва да нападне, аз се извъртам извън обсега ѝ. Преди да е успяла да се обърне, връхлитам към нея и забивам жезъла си в гръдната ѝ кост.

— Ах! — изпъшква Йеми.

Залита назад от удара ми и лицето ѝ се свива от болка и шок. Никой не я е удрял в битките при Мама Агба. Не знае какво е

усещането.

Преди да е успяла да се съвземе, аз се завъртам и забивам жезъла в стомаха ѝ. Тъкмо когато се каня да нанеса последния удар, червеникавите завеси, покриващи входа на ахерето, се разтварят широко.

Вътре се втурва Бизи с развята бяла коса. Едва си поема въздух, а ужасеният ѝ поглед се приковава в Мама Агба.

— Какво има? — пита Мама.

Очите на Бизи се пълнят със сълзи.

— Съжалявам — проронва тя. — Аз заспах, аз... аз не...

— Изплюй камъчето!

— Идват! — изрича най-накрая Бизи. — Близо са, почти са тук!

За момент и аз не мога да си поема въздух. Не мисля, че някой от другите може. Страх парализира всеки сантиметър от съществата ни.

След това надделява желанието за оцеляване.

— Бързо! — изсъсква Мама Агба. — Нямаме много време!

Вдигам Йеми на крака. Тя все още хрипти, но няма време да проверявам дали е добре. Грабвам жезъла ѝ и се втурвам да събера и останалите.

Ахерето се изпълва с хаос, докато всички бързат да скрият истината. Във въздуха хвърчат метри ярка тъкан, появява се армия от тръстикови манекени. Понеже правим толкова много неща наведнъж, не се знае дали ще успеем да скрием всичко навреме. Единственото, което мога да направя, е да се съсредоточа върху собствената си задача — да набутам всички жезли под рогозката на арената, така че да не се виждат.

Свършвам и Йеми пъхва дървена игла в ръцете ми. Когато завесата, покриваща входа на ахерето, се вдига отново, аз все още тичам към определеното ми място.

— Зели!

Замръзвам. Всички погледи в ахерето се насочват към мен. Преди да мога да проговоря, Мама Агба ме удря отзад по главата и по гърба ми плъзва болка, която само тя може да причини.

— Стой си на мястото — изсъсква тя. — Трябва ти много практика.

— Мамо Агба, аз...

Тя се навежда напред, пулсът ми се ускорява и в очите ѝ прочитам истината.

Нещо, което да ги разсее...

Начин, по който може да спечелим още малко време.

— Съжалявам, Мамо Агба. Прости ми.

— Просто си иди на мястото.

Преглъщам усмивката си и скланям глава в знак на извинение, навеждайки се достатъчно ниско, за да огледам стражите, които влизат. Като повечето войници в Ориша, по-ниският от двамата има светлокафява кожа като на Йеми и гъста черна коса. Макар че вътре сме само момичета, той държи ръката си върху дръжката на меч. Стиска я по-силно, сякаш всеки момент някой от нас може да ги нападне.

Другият мъж е висок, сериозен, държи се някак тържествено и кожата му е доста по-тъмна от тази на спътника му. Той стои близо до входа, забил поглед в земята. Може би изпитва срам от това, което ще направят, каквото и да е то.

Върху железните им нагръдници блести знакът на крал Саран, ясен и лъскав. Само един поглед към изкусно изобразената снежна леопанера е достатъчен стомахът ми да се свие — тя е сурово напомняне за монарха, който ги е изпратил.

Насочвам се подчертано намусено към тръстиковия си манекен и почти се строполявам от облекчение. Това, което току-що беше арена, сега убедително играе ролята на шивашка работилница. Ярката тъкан за дрехите на нашето племе покрива манекените пред всяко от момичетата, отрязана и закрепена в типичните за Мама Агба модели. Шием подгъвите на същите дашики, които сме зашивали с години, работейки мълчаливо в очакване стражите да си отидат.

Мама Агба минава нагоре-надолу край редовете чираци, преглеждайки работата им. Въпреки притеснението си аз се ухилвам на начина, по който кара стражите да чакат, отказвайки да удостои с внимание нежеланото им присъствие.

— Има ли нещо, с което мога да ви помогна? — пита ги накрая.

— Време е за данъци — изгрухтява по-тъмният страж. — Плащай.

Спокойствието в изражението на Мама Агба изчезва като топлината в хладна нощ.

— Платих данъците си миналата седмица.

— Това не е търговски данък. — Погледът на по-светлия страж преминава над божниците, всички с дълги бели коси. — Таксата за ларвите се вдигна. И понеже имаш толкова много, и твоята се е вдигнала.

Разбира се. Стискам плата толкова силно, че ръцете ме заболяват. На краля не му е достатъчно да подчини божниците. Той трябва да пречупи и всички, които по някакъв начин ни помагат.

Стискам зъби, докато се опитвам да не обръщам внимание на стража, да не обръщам внимание на обидния начин, по който прозвуча „ларвите“ от неговата уста. Няма значение, че ние, божниците, никога няма да бъдем магове, каквито трябваше да станем. В техните очи все още сме ларви.

Това е всичко, което те някога ще видят.

Устните на Мама Агба са стиснати в тънка линия. Със сигурност няма пари, които да им даде.

— Вече вдигнахте данъка за божниците миналата луна — отвръща тя. — И луната преди това.

Стражът с по-светлата кожа пристъпва напред, посягайки към меча си, готов да нанесе удар при първата проява на неподчинение.

— Може би трябва да спреш да общуваш с ларвите.

— Може би трябва да спрете да ни ограбвате!

Думите изхвъркват от устата ми, преди да успея да ги спра. Всички момичета замръзват, Мама Агба се вкаменява, а тъмните ѝ очи ме молят да замълча.

— Божниците не печелят повече. Откъде очаквате да дойдат парите за тези нови данъци? — питам аз. — Не можете просто да вдигате таксите отново и отново. Ако продължавате да ги вдигате, няма да можем да плащаме.

Стражът се приближава бавно до мен по начин, който ме кара да жадувам за жезъла си. С правилния удар мога да го сваля на земята, а с правилния тласък мога да му прекърша врата.

Изведнъж забелязвам, че той не държи обикновен меч. Черното му оръжие свети в ножницата, металът е по-ценен от злато.

Маджасит...

Метална сплав, създадена от крал Саран преди Нападението, за да отслаби нашата магия и да изгаря плътта ни.

Точно като черната верига, която увиха около шията на мама.

Един могъщ маг може да се противопостави на влиянието на редкия метал, но повечето от нас той лишава от сили. Въпреки че нямам магия, която да потисне, близостта на меча все пак кара кожата ми да настръхне, когато стражът ме приклепва.

— Добре би било да си държиш устата затворена, момиченце.

И е прав. Добре би било да си държа устата затворена, да преглътна яростта си, за да оцелея. Но когато той е толкова близо до мен, едва се сдържам да не забия иглата си в малките му кафяви очи. Може би трябва да мълча. А може би той трябва да умре.

— Ти тряб...

Мама Агба ме бутва с такава сила, че се строполявам на земята.

— Ето — прекъсва ме тя и подава шепа монети. — Просто ги вземете.

— Мамо, недей...

Тя се обръща и ме стрелва с толкова студен поглед, че направо се вкаменявам. Млъквам и се изправям на крака, скривайки се зад шарената дреха на манекена си.

Чува се звънтене, докато стражът преброява бронзовите монети, пуснати в дланта му. Когато свършва, той изсумтява:

— Не е достатъчно.

— Ще трябва да е — моли се Мама и в гласа ѝ прозвучава отчаяние. — Това е. Това е всичко, което имам.

Под кожата ми забълбуква омраза, остра и гореща. Това не е редно. Мама Агба не трябва да се моли. Вдигам очи и срещам погледа на стража. Грешка. Преди да успея да се обърна или да прикрия отвращението си, той ме хваща за косата.

— Ох! — извиквам аз, когато болката пронизва черепа ми.

В следващия момент стражът ме хвърля по корем на земята, изкарвайки въздуха от гърлото ми.

— Може да нямаш пари — изръмжава той, притискайки ме с коляно към пода. — Но със сигурност имаш доста ларви. — После сграбчва грубо вътрешната част на бедрото ми. — Ще започна с тази.

Докато се боря за въздух, кожата ми се нагорещява и аз затварям очи, стискайки длани, за да скрия треперенето на ръцете си. Искам да изпищя, да счупя всички кости в тялото му, но с всяка секунда

отслабвам все повече. Докосването му изтрива всичко, което съм, всичко, което съм се борила да стана с толкова труд.

В този момент аз отново съм онова малко безпомощно момиченце, а той влачи майка ми навън.

— Достатъчно! — Мама Агба избутва назад стража и ме придърпва към себе си, ръмжаща като пазеца малкото си леонера. — Взехте парите ми и това е всичко, което ще получите. Отивайте си. Веднага.

При тази наглост стражът се разгневява и понечва да извади меча си, но другият го спира.

— Хайде. Трябва да минем през цялото село до свечеряване.

Макар че по-тъмният се опитва да звучи безгрижно, говори през стиснати зъби. Може би в нашите лица той вижда майка или сестра, спомен за някого, когото иска да защити.

Другият страж остава неподвижен за момент, толкова неподвижен, че не знам какво да очаквам. Накрая той пуска меча си и вместо с него ни пронизва с поглед.

— Научи тези ларви на дисциплина — предупреждава той Мама Агба. — Или аз ще го направя.

Насочва поглед към мен и макар че тялото ми е плувнало в пот, вътрешностите ми замръзват. Той плъзва поглед нагоре и надолу по тялото ми, като предупреждение за това, което може да отнеме.

Само опитай — иска ми се да извикам, но устата ми е прекалено пресъхнала, за да говоря. Стоим мълчаливо, докато стражите излизат и тропотът на ботушите им с метални подметки утихва.

Силата на Мама Агба изчезва като угасена от вятъра свещ. Тя се хваща за един от манекените за опора и страховитият воин, когото познавам, се превръща в немощен стар непознат.

— Мамо...

Приближавам се да ѝ помогна, но тя отблъсва ръката ми.

— *Оде!*

Глупачка — кара ми се тя на йоруба, езика на маговете, забранен след Нападението. Не съм чувала езика ни от толкова дълго, че ми трябва малко време да си спомня какво означава тази дума.

— Какво ти става, в името на боговете?

Отново всички погледи в ахерето се насочват към мен. Дори малката Бизи ме гледа втренчено. Но как може Мама Агба да ми

крещи? Защо аз да съм виновната, след като тези стражи мошеници са крадци?

— Опитвах се да те защита.

— Да ме защитиш? — повтаря Мама Агба. — Знаеше, че перченето ти няма да промени нищо. Заради теб можеше да убият всички ни!

Аз залитам стресната от суровостта в гласа ѝ. Никога не съм виждала в очите ѝ такова разочарование.

— Ако не мога да се бия с тях, защо сме тук? — Гласът ми потрепва, но преглъщам сълзите си. — Каква е ползата от обучението ни, ако не можем да се защитаваме? Защо правим това, ако не можем да защитим теб?

— Зели, *мисли*, за Бога! Помисли за някой друг, освен за себе си! Кой ще защити баща ти, ако нараниш тези мъже? Кой ще защити Тзеин, когато стражите дойдат, жадни за кръв?

Отварям уста, за да отговоря, но няма какво да кажа. Права е, дори и да убия няколко стражи, не мога да унищожа цялата армия. Рано или късно ще ме открият. Рано или късно ще пречупят тези, които обичам.

— Мамо Агба? — Гласът на Бизи трепва, тъничък като писукането на мишка. Тя се е вкопчила в шалварите на Йеми, а очите ѝ са пълни със сълзи. — Защо ни мразят?

Сякаш нова умора обзема тялото на Мама. Тя разтваря ръце за прегръдка към Бизи.

— Те не мразят вас, детето ми. Мразят това, което трябваше да станете.

Бизи се сгушва в кафтана на Мама, заглушавайки звука от хлипанията си. Докато тя плаче, Мама Агба оглежда стаята и как всички други момичета едва сдържат сълзите си.

— Зели попита защо сме тук. Добър въпрос. Често говорим, че трябва да се биете, но никога не казваме защо. — Мама оставя Бизи и прави знак на Йеми да ѝ донесе столче. — Момичета, не трябва да забравяте, че светът невинаги е бил такъв. Имаше време, когато всички ние в Ориша бяхме едно цяло.

Мама Агба сяда на столчето и момичетата се скупчват около нея, жадни да я слушат. Всеки ден уроците ѝ завършват с история или приказка. Обикновено се бутах отпред, за да не пропусна нито една

дума. Но този път оставам накрая, прекалено засрамена да седна по-близо.

Мама Агба потрива ръце бавно и методично. Въпреки всичко, което се бе случило, на устните ѝ потрепва лека усмивка, усмивка, която може да извика само една история. Не мога да се сдържа и пристъпвам по-близо, промушвайки се между няколко момичета. Това са нашите приказки. Нашата история.

Истина, която кралят се опита да погребее заедно с мъртвите ни.

— В началото Ориша била земя, където живеели редки и свещени магове. Всеки от десетте клана бил надарен от боговете в небесата и имал различна сила над земята. Имало магове, които можели да контролират водата, други властвали над огъня. Имало магове със силата да четат мисли, дори магове, които можели да надникват във времето!

Въпреки че в един или друг момент всички сме чували тази история — от Мама Агба или от родителите, които вече нямаме — повторният разказ не отнема нищо от магията на думите ѝ. Очите ни светват, докато Мама Агба говори за маговете с дарбата да лекуват и за тези със способност да причиняват болести. Навеждаме се по-близо, когато тя говори за маговете, които укротявали дивите зверове по земите ни, за маговете, държали светлината и тъмнината в дланите си.

— Всеки от маговете се раждал с бяла коса, знак, че са докоснати от боговете. Те използвали дарбите си, за да се грижат за хората на Ориша и били почитани из цялата земя. Но не всеки получавал дар от боговете. — Мама Агба посочи с ръка из стаята. — Затова всеки път, когато се раждали нови магове, цели райони се радвали, празнувайки появата на белите им къдрици. Избраните деца не можели да правят магия, преди да навършат тринадесет години, така че до проявяването на способностите им били наричани *ибауи*, „дарени от боговете“.

Визи повдига брадичка и се усмихва, припомняйки си откъде идва названието ни „божници“. Мама Агба протяга ръка и подръпва един кичур от бялата ѝ коса, която всички бяхме научени да крием.

— Маговете се издигнали в Ориша и станали първите крале и кралици. По онова време навсякъде царял мир, но той не просъществувал дълго. Онези, които имали власт, започнали да се възползват от магията си за своя облага и за наказание боговете им я отнели. Когато магията изчезнала от кръвта им, те загубили бялата си

коса като знак за греха им. С поколенията обичта към маговете се превърнала в страх. Страхът се превърнал в омраза, а омразата в насилие, в желание маговете да бъдат унищожени.

След тези думи на Мама в стаята сякаш става по-мрачно. Всички знаем какво следва — нощта, за която не говорим, нощта, която никога няма да забравим.

— До онази нощ маговете можели да оцеляват, защото използвали силите си, за да се защитават. Но преди единадесет години магията изчезнала. Само боговете знаят защо. — Мама Агба затваря очи и въздиша тежко. — Един ден магията *дишала*. На следващия била мъртва.

Само боговете знаят защо?

От уважение към Мама Агба преглъщам въпроса си. Тя говори като всички възрастни, преживели Нападението. Примирени, сякаш боговете са ни отнели магията, за да ни накажат или просто защото така решили.

Дълбоко в душата си знам истината. Разбрах я в момента, в който видях маговете на Ибадан във вериги. Боговете са умрели заедно с нашата магия. Те никога няма да се върнат.

— В онзи съдбовен ден крал Саран не се поколебал — продължава Мама Агба. — Използвал този момент, в който маговете били слаби, за да нанесе удара си.

Затварям очи, борейки се с напирещите сълзи. Веригата, която увиха около шията на мама. Кръвта от трупа ѝ, капеща на земята.

Мълчаливите спомени от онази нощ изпълват тръстиковата колиба, пропивайки въздуха със скръб. В онази нощ всички ние загубихме маговете в семействата си.

Мама Агба въздъхва и се изправя, събирайки отново силата, която всички познаваме. Тя оглежда всяко момиче в стаята, както генерал оглежда войските си.

— Аз обучавам на бойни изкуства всяко момиче, което иска да се научи, защото в този свят винаги ще има хора, които ви желаят злото. Но започнах това обучение за божници, за деца на паднали магове. Макар че силата ви да станете магове е изчезнала, омразата и насилието към вас са останали. Затова сме тук. Затова тренираме.

С рязко движение Мама взима собствения си сгънат жезъл и го забива в пода.

— Враговете ви носят мечове. Защо аз ви обучавам в изкуството на жезъла?

Гласовете ни повтарят като ехо мантрата, която Мама Агба ни кара да изричаме отново и отново.

— Той избягва — вместо да наранява, наранява — вместо да осакатява, осакатява — вместо да убива. Жезълът не унищожаваша.

— Уча ви да бъдете воители в градината, за да не станете никога градинари във войната. Давам ви уменията да се борите, но всички вие трябва да овладеете силата на въздържанието. — Мама се обръща към мен с изопнати назад рамене. — Трябва да защитавате тези, които не могат да се защитят сами. Така ни служи жезълът.

Момичетата кимват, но единственото, което аз мога да направя, е да се втренча в пода. Отново едва не провалих всичко. Отново създадох проблеми за другите.

— Добре — въздъхва Мама Агба. — Това е достатъчно за днес. Съберете си нещата. Утре ще продължим откъдето спряхме.

Момичетата се изнизват от колибата, благодарни за възможността да се измъкнат. Аз се опитвам да сторя същото, но сбръчканата ръка на Мама Агба ме хваща за рамото.

— Мамо...

— Мълчи! — заповядва тя.

Последните момичета ме поглеждат със съчувствие. Те потъркват задните си части си и най-вероятно се чудят колко удара ще получа.

Двадесет — за несъобразяване с тренировките... петдесет — за говорене не на място... сто за това, не едва не убих всички ни...

Не.

Сто щяха да са малко.

Сподавам въздишката си и се стягам за болката. *Ще е бързо — казвам си наум. — Ще свърши още преди да разбере, че...*

— Седни, Зели.

Мама Агба ми подава чаша чай и налива и за себе си. Сладкият мирис се понася към носа ми, а топлината на чашата сгрива ръцете ми.

— Това отровно ли е? — присвивам вежди аз.

Крайчетата на устата й помръдват, но тя прикрива усмивката си със строг поглед. Аз скривам своята, като отпивам от чая, наслаждавайки се на малкото мед, който усещам на езика си. Започвам

да въртя чашата в ръце и да опипвам лилавите мъниста по ръба ѝ. Мама имаше такава украсена чаша — нейните мъниста бяха сребърни, в чест на Оя, богинята на живота и смъртта.

За момент споменът ме кара да забравя разочарованието на Мама Агба, но когато сладостта на чая изчезва, горчивият вкус на вината отново се връща. Тя не би трябвало да преживява това. Не и заради божници като мен.

— Съжалявам. — Прокарвам пръсти по мънистата, за да не вдигна поглед. — Знам... знам, че не ти е лесно с мен.

Както и Йеми, Мама Агба е косиданка, жителка на Ориша, която няма способността да използва магия. Преди Нападението ние вярвахме, че боговете избират кой да се роди божник и кой не, но сега, когато магията я няма, не разбирам защо разликата все още има значение.

Тъй като няма бяла коса, Мама Агба може да се слее с останалите жители на Ориша и да избегне преследванията на стражите. Ако не се занимаваше с нас, те можеше и да я оставят на мира.

Някаква част от мен иска тя да ни изостави и да си спести болката. Тогава с шивашките си умения ще може да шие със собствени материали и да изкарва добра печалба, която да не ѝ отнемат.

— Започваш все повече да приличаш на нея, знаеш ли? — отпива малка глътка от чая си Мама Агба и се усмихва. — А когато крещиш, приликата е плашеща. Наследила си яростта ѝ.

Зяпвам от изненада. Мама Агба не обича да говори за онези, които сме изгубили. Почти никой от нас не го прави. Отпивам отново от чая си и кимвам.

— Знам.

Не съм сигурна кога започна, но промяната у тате беше очевидна. Той спря да среща погледа ми, защото в мен виждаше лицето на убитата си съпруга.

— Това е хубаво. — Усмивката на Мама Агба изчезва и тя се намръщва. — Ти беше съвсем малка по време на Нападението. Притеснявах се, че ще забравиш.

— Не бих могла, дори и да искам.

Не и при положение че лицето на мама беше като самото слънце.

Това е лицето, което се опитвам да не забравя. Не трупът със стичаща се по шията кръв.

— Знам, че се бориш за нея — прокарва ръка през бялата ми коса Мама Агба. — Но кралят е безмилостен, Зели. Той предпочита да бъдат избити всички в кралството, но не и да търпи неподчинение сред божниците. Когато врагът ти няма чест, ти трябва да се бориш по други, по-умни начини.

— Някой от тях включва ли да удриям тези негодници с жезъла си?

Мама Агба се засмива и кожата около махагоновите ѝ очи се набръчква.

— Просто ми обещавай, че ще внимаваш. Обещавай, че ще избереш правилния момент да се биеш.

Аз грабвам ръцете ѝ и навеждам глава, покланяйки се ниско, за да покажа уважението си.

— Обещавам, Мамо. Няма да те разочаровам отново.

— Добре, защото тук имам нещо и не ми се иска да съжалявам, че съм ти го показала.

Тя бръква в кафтана си и изважда тънка черна пръчка. Замахва рязко с нея. Аз отскачам назад, защото пръчката се превръща в лъскав метален жезъл.

— О, богове! — ахвам аз, борейки се с желанието да грабна това чудо.

Древни символи покриват всеки сантиметър от черния метал и всеки гравирани символ напомня урок, преподаден от Мама Агба. Като пчела, привлечена от меда, погледът ми попада първо на *акофена* — кръстосаните остриета, мечовете на войната. *Смелостта невинаги крещи* — бе казала тя в онзи ден. — *Доблестта невинаги блести*. След това очите ми се насочват към символа *акома* до двата меча — сърцето на търпеливостта и толерантността. В онзи ден... почти съм сигурна, че в онзи ден си заслужих боя.

Всеки символ ме връща към още един урок, още една история, още една мъдрост. Поглеждам Мама в очакване. Това подарък ли е, или ще го използва, за да ме набие?

— Вземи!

Тя полага гладкия метал в ръката ми. Веднага усещам силата му. Укрепен с желязо... създаден да чупи глави.

— Това наистина ли се случва?

Мама кимва.

— Днес се би като воин.

Ставам, за да размахам жезъла, и веднага силата му ме смайва. Металът прорязва въздуха като нож, по-смъртоносен е от който и да е дъбов жезъл, който някога съм изработвала.

— Спомняш ли си какво ти казах, когато за пръв път започнахме да тренираме?

Аз кимвам и имитирам уморения глас на Мама Агба:

— *Ако ще се биеш със стражите, най-добре е да се научиш как да побеждаваш.*

Макар че тя ме плясва по главата, дълбокият ѝ смях отеква в тръстиките стени. Аз ѝ давам жезъла, тя го забива в земята и оръжието се свива обратно до метална пръчка.

— Знаеш как да побеждаваш — казва тя. — Просто трябва да се научиш кога да се биеш.

Гордост, благородство и болка изпълват гърдите ми, когато Мама Агба отново поставя жезъла в дланта ми. Понеже не съм сигурна, че мога да проговоря, обвивам ръце около кръста ѝ и се наслаждавам на познатия мирис на нова тъкан и сладък чай.

Въпреки че отначало Мама Агба се вцепенява, тя ме прегръща силно, заличавайки болката. След това се отдръпва, за да каже нещо, но спира, когато завесата на ахерето ѝ се отваря отново.

Аз вдигам металния прът, готова да замахна с него, но осъзнавам, че на вратата е застанал по-големият ми брат Тзеин. Той е целият мускули и сила и тръстиката колиба сякаш се смалва от присъствието му. По тъмната му кожа са изпъкнали сухожилия. От черната коса надолу по челото му се стича пот. Остра болка свива сърцето ми, когато очите му срещат моите.

— Тате!

---

[1] Традиционно ястие в Западна Африка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ЗЕЛИ

Последната дума, която искам да чуя.

„Тате“ означава, че е свършило.

„Тате“ означава, че вече е мъртъв.

Не! — спирам тези мисли аз, докато тичаме по дървената настилка на търговския квартал. — *Добре е* — обещавам си. — *Каквото и да е станало, той ще оцелее.*

Илорин се събужда със слънцето, което вдъхва живот на океанското селце. Вълните се разбиват в дървените колони, които ни държат над водата. Като паяк, хванат в мрежата на морето, селището стои на осем дървени крака, всички свързани в центъра. Сега тичаме към този център. Центърът, който ни доближава до тате.

— Внимавай! — изкрещява една косиданка, когато изтичвам покрай нея и едва не събарям кошницата банани от главата ѝ.

Може би щеше да ми прости, ако знаеше, че светът ми се разпада.

— Какво е станало? — питам тичешком.

— Не знам — отговаря Тзеин. — Ндулу дойде на тренировката и каза, че тате имал неприятности. Тръгнах към къщи, но Йеми ми каза, че ти си имала проблем със стражите.

О, богове, ами ако е бил онзи от колибата на Мама!

В ума ми се промъква страх, докато се провираме през продавачките и майсторите, изпълнили дървените улици. Стражът, който ме нападна, може да е отишъл при тате. И скоро ще дойде и за...

— Зели! — вика Тзеин с тон, който ми дава да разбера, че това не е първият му опит да привлече вниманието ми. — Защо го остави? Беше твой ред да стоиш при него!

— Днес беше битката за завършването. Ако я бях пропуснала...

— По дяволите, Зел! — Яростта в гласа на Тзеин кара другите селяни да се обърнат към нас. — Сериозно ли? Остави тате заради глупавата си тояга?

— Не е тояга, а оръжие — изкрещявам в отговор. — И не съм го изоставила. Той се успа. Имаше нужда от почивка. А и оставах всеки ден тази седмица...

— Защото аз стоях с него всеки ден миналата седмица!

Тзеин прескача едно пълзящо дете, а когато се приземява, мускулите му трептят под кафявата кожа. Когато изтичва край една косиданка, тя се усмихва, надявайки се, че игривата ѝ усмивка ще прекъсне устрема му. Тзеин привлича вниманието на селяните и те го гледат като магнити, намиращи пътя към дома. А аз дори няма нужда да избутвам хората от пътя си — един поглед към бялата ми коса и те ме избягват, сякаш съм заразна чума.

— Игрите на Ориша са само след две луни — продължава Тзеин. — Нали знаеш какво ще значи за нас, ако спечелим тези пари? Когато съм на тренировки, ти трябва да стоиш с тате. Коя част от това е толкова трудно да разбереш? По дяволите!

Тзеин спира внезапно пред плаващия пазар в центъра на Илорин. Заобиколено от правоъгълна пътека, морето е пълно с кръгли кокосови лодки на пазарящи се помежду си селяни. Ако не беше започнала търговията за деня, щяхме да изтичаме по нощния мост до дома си в рибарската част. Но пазарът е отворил рано и мостът го няма. Трябва да минем по дългия път.

Тзеин, атлетът, хуква по пътя, заобикалящ пазара, за да стигне до тате. Аз тръгвам след него, но спирам край кокосовите лодки.

Търговци и рибари се пазарят, разменяйки свежи плодове за най-доброто от днешния улов. Когато времената са добри, размените са любезни — всеки взима малко по-малко, за да даде на другите малко повече. Но днес всички се карат, настоявайки за бронз и сребро вместо обещания и риба.

Данъците...

Проклетото лице на онзи страж се връща в съзнанието ми и усещането за ръката му изгаря бедрото ми. Споменът за погледа му ме кара да бързам напред и аз скачам в първата лодка.

— Зели, внимавай! — извиква Кана, обхващайки с ръце ценните си плодове.

Градинарката на селото намества кърпата върху косата си и ме поглежда гневно, когато скачам в съседната дървена лодка, пълна със сини риби.

— Извинявай!

Викам извинение след извинение, прескачайки от лодка на лодка като червеноноса жаба. Веднага щом се приземявам върху платформата на рибарския сектор, хуквам, наслаждавайки се на усещането от трополенето на краката ми по дървените дъски. Въпреки че Тзеин остава назад, аз продължавам. Трябва да стигна до тате първа. Ако е зле, Тзеин ще има нужда от предупреждение.

Ако тате е мъртъв...

Мисълта превръща краката ми в олово. Не може да е мъртъв. Половин час след зазоряване е, трябва да натоварим лодката си и да отплаваме в морето. Докато разстелем мрежите, най-добрият улов ще е свършил. Кой ще ми се кара за това, ако тате си е отишъл?

Сякаш виждам как го оставих, когато излязох — заспал дълбоко в празното ни ахере. Дори и тогава той изглеждаше изтощен, сякаш не може да си почине и с най-дългия сън на света. Надявах се, че няма да се събуди, преди да се върна, но трябваше да усетя, че ще се случи нещо. В неподвижността си той трябваше да се справя с болката си, със съжаленията си.

И с мен. С мен и с глупавите ми грешки.

Тълпата, събрана пред ахерето ни, ме кара да спра рязко. Хората закриват гледката към океана, сочат и викат към нещо, което не мога да видя. Преди да успея да си проправя път, Тзеин се втурва през тълпата. Когато хората се отдръпват, сърцето ми спира.

Почти на километър навътре в морето някой размахва ръце и се мята отчаяно във водата. Мощни вълни се разбиват в главата на горкия човек, потапяйки го при всеки удар. Мъжът вика за помощ с немощен и задавен глас. Но това е глас, който бих познала навсякъде.

Гласът на моя баща.

Двама рибари започват да гребат като обезумели към него в кокосовите си лодки. Но силата на вълните ги праща назад. Няма да успеят да стигнат навреме.

— Не! — викам ужасено, когато едно течение издърпва тате под водата.

Чакам той да излезе на повърхността, но нищо не се появява сред сърдитите вълни. Закъснели сме.

Тате си отиде.

Тази мисъл е като удар с жезъл в гърдите. В главата. В сърцето.

За миг въздухът изчезва от моя свят и аз забравям как да дишам.

Но докато се опитвам да се задържа на крака, Тзеин се втурва напред. Изпищявам, когато той се хвърля във водата, порейки вълните със силата на дългокрила акула. Тзеин плува с ярост, каквато не съм виждала. Бързо надминава лодките. След секунди стига до мястото, където потъна тате, и се гмурва.

Хайде! Гърдите ми се свиват толкова, че — кълна се — усещам как ребрата ми се пукат. Но когато Тзеин се появява, ръцете му са празни. Няма тяло.

Няма го тате.

Тзеин се гмурва отново, задъхан, и този път рита по-силно. Секундите без него се разтягат в цяла вечност. *О, богове...* Може да изгубя и двамата.

— *Хайде!* — прошепвам аз, втрещена във вълните, където бяха изчезнали тате и Тзеин. — *Върни се.*

Бях нашепвала тези думи и по-рано. Когато бях малка, веднъж гледах как тате изважда Тзеин от дълбините на едно езеро, разкъсвайки водораслите, които го бяха омотали под водата. Той натискаше малкия му гръден кош, но когато не успя да го накара да започне да диша, мама и нейната магия го бяха спасили. Тя бе рискувала всичко, нарушавайки законите на маговете, призовавайки забранената сила, която течеше в кръвта ѝ. Беше втъкала заклинанията си в Тзеин като нишка, издърпвайки го обратно към живота с магията на мъртвите.

Всеки ден бях искала мама да беше жива, но никога по-силно от този момент. Искане ми се магията, която тя имаше, да течеше и през моето тяло.

Искане ми се да можех да спася тате и Тзеин.

— *Моля те!*

Въпреки всичко, в което вярвам, затварям очи и се моля точно както бях направила и в онзи ден. Дори и само един от боговете да е останал там, горе, искам да ме чуе.

— *Моля те!* — През миглите ми рукват сълзи. Надеждата в гърдите ми повяхва. — *Върни ги. Моля те, Оя, не взимай и тях...*

— *Ърх!*

Отварям рязко очи в момента, в който Тзеин изскача от океана, обхванал тате с едната си ръка през гърдите. Тате започва да кашля и

от гърдите му сякаш бликва цял литър вода, но поне е тук.

Жив е.

Свличам се на колене, почти припадайки на дървената пътека.

Богове...

Още не е дори обяд, а вече едва не убих двама души.

* * *

Шест минути.

Толкова време тате се беше мятал в океана.

Толкова време се беше съпротивлявал на течението, толкова време дробовете му бяха жадували въздух.

Докато седим в тишината на празното ни ахере, не мога да пропъдя тази цифра от ума си. Начинът, по който тате се тресе сега, ме убеждава, че тези шест минути са отнели десет години от живота му.

Това не трябваше да се случва. Прекалено рано е, за да съм провалила целия ден. Трябваше да съм навън и да чистя днешния улов с тате. Тзеин трябваше да се връща от тренировката си по агбьон, за да ни помага.

Вместо това, той се вира в тате със скръстени ръце, прекалено вбесен, дори да погледне към мен. В момента единственият ми приятел е Найла, вярната леонера, която отгледах от ранено малко. Вече пораснала, когато е на четири крака, тя се извисява над мен, достигайки до шията на Тзеин. Двама нащърбени рога, които се подават иззад ушите ѝ, са толкова близо до тръстиките стени, че има опасност да ги пробият. Повдигам ръка и Найла инстинктивно навежда огромната си глава, внимавайки да не ме нарани с големите зъби, извити над челюстите ѝ. Почесвам я по муцуната и тя започва да мърка. Поне има някой, който не ми е сърдит.

— Какво стана, тате?

Сърдитият глас на Тзеин прорязва тишината. Чакаме отговор, но изражението на тате остава безизразно. Той се вира в пода с празнота, от която ме заболява сърцето.

— Тате? — Тзеин се навежда, за да го погледне в очите. — Спомняш ли си какво стана?

Тате се завива по-плътно с одеялото.

— Трябваше да отида за риба.

— Ти не трябва да излизаш сам! — възкликвам аз.

Тате се свива, а Тзеин ми отправя убийствен поглед, принуждавайки ме да смекча тона си.

— Припадъците ти стават все по-лоши. — Опитвам отново аз. —
Защо не можа да изчакаш да се върна?

— Нямах време — поклаща глава тате. — Дойдоха стражите. Казаха, че трябва да платя.

— Какво? Защо? — свъсва вежди Тзеин. — Платих им миналата седмица.

— Данък за божници е — стискам плата на шалварите си, все още преследвана от докосването на онзи страж. — Направиха същото с Мама Агба. Сигурно ходят по всички домове на божници в селото.

Тзеин притиска стиснати юмруци към главата си, сякаш за да смаже собствения си череп. Той иска да вярва, че играейки по правилата на монархията, можем да се опазим, но когато тези правила са изградени върху омраза, нищо не може да ни защити.

Същата вина, която ме заля в ахерето на Мама Агба, се появява отново и ме притиска, докато накрая потъва в гърдите ми. Ако аз не бях божница, те нямаше да страдат. Ако мама не беше маг, щеше да е още жива.

Забивам пръсти в косата си и неволно отскубвам кичур. Понякога се замислям дали да не я отрежа, но дори и без бялата ми коса семейството ми така или иначе е обречено, защото съм потомка на магове. Ние сме хората, които изпълват затворите на краля, хората, които монархията превръща в черноработници. Хората, които гражданите на Ориша се опитват да заличат от чертите си, поставяйки ни извън закона, сякаш бялата коса и мъртвата магия са някакво петно в обществото.

Мама казваше, че в началото бялата коса била знак за силата на небесата и земята. Тя била символ на красотата, добродетелта и любовта, означавала, че сме благословени от боговете над нас. Но когато всичко се променило, магията станала омразна за мнозина. Наследеното от нас било намразено.

Това е жестокост, която аз приех преди много време, но когато видя такава болка, причинена на Тзеин и тате, тя ме наранява много

дълбоко. Тате все още кашля и плюе солена вода, а вече сме принудени да мислим как да свържем двата края.

— Ами рибата ветроход? — пита Тзеин. — Може да им платим с нея.

Отивам до задната част на колибата и отварям малката ни желязна охладителна кутия. В ледена морска вода лежи червеноопашатата риба ветроход, която уловихме вчера, а лъскавите ѝ люспи са обещание за прекрасен вкус. Рядко срещана в морето на Уари, тя е прекалено скъпа, за да я изведем. Но ако стражите се съгласят да я вземат...

— Отказаха да им платя с риба — измърморва тате. — Трябваше ми бронз. Сребро. — Той разтрива слепоочията си, сякаш така би могъл да накара целият свят да изчезне. — Казаха ми да намеря парите или щели да продадат Зели на пазара за работна ръка.

Кръвта ми се смразява и аз се обръщам внезапно, неспособна да скрия страха си. Организиранни из цяла Ориша, тези пазари осигуряват работната ръка в кралството ни. Когато някой не може да плати данъците си, трябва да работи, за да изплати дълга си към краля. Попадналите на тези пазари работят безкрайно, изграждайки дворци, прокарвайки пътища, копаейки въглища и какво ли не още.

Това е система, която някога е била полезна за Ориша, но след Нападението тя не е нищо повече от одобрена от държавата смъртна присъда. Извинение да се съберат моите хора — сякаш монархията изобщо има нужда от извинение. При толкова много божници, останали сираци след Нападението, ние сме тези, които не могат да си позволят високите данъци на монархията. Ние сме истинската мишена на всяко повишаване на данъците.

По дяволите! Боря се да скрия обзелия ме ужас. Ако ме откарат на пазара, никога няма да се измъкна. Никой не е успял да избяга от това. Предполага се, че принудителната работа продължава само до изплащането на първоначалния дълг, но с вдигането на данъците този дълг също нараства. Държани гладни, пребивани и дори още по-лошо, божниците са превозвани като добитък. Принуждават ги да работят, докато телата останат без сили.

Потапям ръце в хладната вода, за да успокоя нервите си. Не мога да допусна тате и Тзеин да видят колко съм изплашена. Така само ще стане по-лошо за всички нас. Но когато пръстите ми започват да

треперят, не знам дали е от студа, или от ужаса. Как е възможно да се случва това? Кога нещата станаха толкова зле?

Не — прошепвам си наум. — Грешен въпрос.

Не трябва да питам кога нещата са станали толкова зле. Трябва да се питам защо изобщо си мислех, че нещата са се подобрили.

Поглеждам към единствената лилия, втъкана в замрежения прозорец на колибата ни, единствената жива връзка с мама, която ми е останала. Когато живеехме в Ибадан, тя слагаше лилии в прозореца на стария ни дом в чест на майка си, знак на почит от страна на маговете към техните мъртви.

Обикновено, когато поглеждам към цветето, аз си спомням широката усмивка, която се появяваше на лицето на мама, когато вдъхваше канеления аромат на тези цветя. Днес в клюмналите му листа виждам само черната верига от маджасит, заела мястото на златния амулет, който тя винаги носеше на шията си.

Макар че споменът е отпреди единадесет години, и сега ми е по-ясен, отколкото всичко, което виждам в момента.

Това беше нощта, в която нещата тръгнаха зле. Нощта, в която крал Саран обеси моите хора пред очите на всички, обявявайки война на днешните и бъдещите магове. Нощта, в която магията умря.

Нощта, в която изгубихме всичко.

Тате потръпва и аз изтичвам до него и слагам ръка на гърба му, за да не падне. В погледа му няма гняв, само примирение. Той стиска старото си одеяло, а аз искам да видя воина, когото познавах като дете. Преди Нападението той можеше да отблъсне трима въоръжени стражи само с нож за одиране на животни. Но след побоя, който му нанесе, в онази нощ, мозъчното сътресение беше толкова сериозно, че му трябваша пет луни само докато отново започне да говори.

Те го пречупиха, разбиха сърцето му и смазаха душата му. Може би щеше да се възстанови по-бързо, ако не се беше свестил и не бе видял трупа на мама, завързан с черни вериги. Но стана точно така.

И оттогава не е на себе си.

— Добре — въздъхва Тзеин, винаги търсец жив въглен в пепелта. — Да излезем с лодката. Ако тръгнем сега...

— Няма да стане — прекъсвам го аз. — Нали видя пазара. Дори и да хванем риба, каквито и допълнителни пари да са имали хората, вече са ги похарчили.

— И нямаме лодка — промърморва тате. — Изгубих я сутринта.
— Какво?

Не бях разбрала, че лодката не е отвън. Обръщам се към Тзеин, готова да чуя следващия му план, но той се строполява на тръстиковия под.

Свършено е с мен. Притискам се към стената и затварям очи.
Без лодка, без пари.

Без начин да избегна пазара за работна ръка.

В ахерето настъпва тишина, която потвърждава моята присъда. *Може да ме изпратят в двореца.* Да прислужвам на разглезени благородници е за предпочитане пред това да кашлям прахта от мините в Калабрар или пред другите престъпни канали, където търговците могат да продадат всекиго. От това, което съм чувала, подземните публични домове дори не са най-лошото, което търговците могат да ме принудят да върша.

Тзеин се размърдва в ъгъла. Познавам го. Вероятно ще предложи да заеме моето място. Но в момента, в който се готвя да възразя, мисълта за двореца поражда нова идея.

— А Лагос? — предлагам аз.

— Бягането няма да помогне.

— Не да избягам — поклащам глава. — Пазарът там е пълен с аристократи. Мога да продам рибата.

Преди който и да е от тях да може да каже нещо за гениалността ми, грабвам пергаментова хартия и изтичвам при рибата.

— Ще се върна с данъци за три луни напред. И с пари за нова лодка.

И Тзеин ще може да се съсредоточи върху агбьона. Тате ще може най-накрая да си почине малко. *Мога да помогна* — усмихвам се на себе си. Най-после мога да направя нещо както трябва.

— Не може да отидеш — прекъсва мислите ми умореният глас на тате. — Там е прекалено опасно за божници.

— По-опасно, отколкото пазара за работна ръка? — изпръхтявам аз. — Защото, ако не го направя, ще се озова там.

— Аз ще отида — предлага Тзеин.

— Не, няма! — Пускам завитата риба в торбата си. — Ти не можеш да се пазариш, ще провалиш цялата сделка.

— Може да взема по-малко пари, но мога да се защитавам.

— И аз мога. — Размахвам жезъла на Мама Агба, преди да пусна и него в торбата.

— Тате, моля те — избутва ме Тзеин. — Ако отиде Зел, ще направи нещо глупаво.

— Ако отида аз, ще се върна с повече пари, отколкото някога сме виждали.

Тате сбърчва чело, докато се чуди дали да се съгласи.

— Зели трябва да продаде рибата...

— Благодаря ти!

— ... но ти, Тзеин, я наблюдавай.

— Не! — кръстосва ръце Тзеин. — Един от нас трябва да е тук, в случай че стражите се върнат.

— Заведете ме при Мама Агба — казва тате. — Ще се крия там, докато се върнете.

— Но, тате...

— Ако не тръгнете веднага, няма да се върнете, преди да се смрачи.

Тзеин стиска очи, скривайки яда си. После излиза и започва да стяга седлото на Найла върху огромния ѝ гръб, а аз помагам на тате да се изправи.

— Доверявам ти се — промърморва той прекалено тихо, така че Тзеин не може да чуе.

— Знам. — Загръщам изтънялото одеяло около слабото му тяло. — Няма да сбъркам отново.

ГЛАВА ТРЕТА

АМАРИ

— *Амари, изправи се!*

— *В името на небесата...*

— *Вече яде повече от достатъчно десерт...*

Аз оставям вилицата си с парче кокосов пай и изправям назад рамене, почти впечатлена от броя критики, които майка ми може да изсъска шепнешком в рамките на минута. Тя седи начело на месинговата маса, а златистото геле^[1] на главата ѝ сякаш улавя цялата светлина в стаята, проблясвайки върху светлокафявата ѝ кожа.

Намествам тъмносињото геле на собствената си глава и се опитвам да изглеждам царствено, като ми се иска прислужницата да не го беше навила толкова стегнато. Докато се въртя неспокойно, кехлибарените очи на майка ми оглеждат облечените в най-хубавите си дрехи олоје аристократки на Ориша, търсейки хиенерите, скрити сред стадото. Жените се усмихват, но знам, че зад гърбовете ни шепнат по наш адрес.

— *Чух, че е изпратена в западното крило...*

— *Кожата ѝ е прекалено тъмна, за да е...*

— *Прислужниците ми се кълнат, че командирът носи дете на Саран...*

Те носят тайните си като блестящи диаманти, като бродерии, вплетени в разкошните им дрехи. Техните лъжи и парфюмите им с аромат на лилия развалят медения аромат на сладките торти, които вече не ми е позволено да ям.

— *А какво е твоето мнение, принцесо Амари?*

Вдигам сепнато поглед от божественото парче пай и виждам, че олоје Ронке се е втренчила в мен с очакване. Изумрудената ѝ роба блещука върху махагоновата ѝ кожа и е избрана точно заради начина, по който грее на фона на белите стени на чайната.

— *Моля?*

— *За едно гостуване в Зариа.*

Тя се навежда напред, докато големият рубин, който виси на шията ѝ, докосва масата. Крещящото бижу е постоянно напомняне, че олоие Ронке не е родена с място на нашата маса. Платила е за него.

— За нас ще е чест да те посрещнем в имението си. — Тя си играе с големия червен камък и устните ѝ се извиват, когато ме хваща, че съм се втренчила в нея. — И съм сигурна, че ще успеем да намерим бижу като това и за теб.

— Колко мило от ваша страна — казвам аз, печелейки време, и мислено проследявам пътя от Лагос до Зариа.

Далече зад планинската верига Оласимбо, Зариа е в северния край на Ориша, на брега на морето Адетунджи. Пулсът ми се ускорява, когато си представям, че излизам в света извън стените на двореца.

— Благодаря ви — отговарям накрая. — За мен ще бъде чест...

— Но за съжаление, Амари не може да дойде — намесва се майка ми, намръщвайки се, без ни най-малка следа от съжаление. — Тя е по средата на обучението си и вече изостава по аритметика. Не може да прекъсва в момента.

Вълнението, което се бе надигнало в гърдите ми, умира. Побутвам неизядения пай в чинията си. Майка ми рядко ми позволява да излизам от двореца. Не трябваше да се надявам.

— Може би по-нататък — отговарям тихо аз, надявайки се това, което си позволявам, да не ми навлече гнева ѝ. — Сигурно е много хубаво да живеете там, с морето пред вас и планините зад гърба ви.

— Само камъни и сол — сбърчва широкия си нос Самара, най-голямата дъщеря на олоие Ронке. — Нищо, в сравнение с този великолепен дворец. — Тя се усмихва на майка ми, но милото ѝ изражение изчезва, когато отново се обръща към мен. — Освен това Зариа е *пълна* с божници. Ларвите в Лагос поне си знаят мястото и стоят в кварталите си.

Жестокостта в думите на Самара остава да виси във въздуха между нас. Поглеждам през рамо да видя дали и Бинта е чула, но най-старата ми приятелка, изглежда, не е тук. Като единствен божник, който работи във вътрешната част на дворец, моята лична прислужница винаги се е откроявала сред другите, една жива сянка, която винаги е до мен. Дори и с бонето, което слага върху бялата си коса, Бинта пак е изолирана от останалата прислуга в двореца.

— Мога ли да ти помогна, принцесо?

Обръщам се и виждам прислужница, която не познавам — момиче със светлокафява кожа и големи кръгли очи. Тя взима празната ми наполовина чаша и я сменя с друга. Поглеждам към кехлибарения чай — ако Бинта беше тук, тя щеше тайничко да сложи една лъжичка захар в чашата ми, когато майка ми не гледа.

— Виждала ли си Бинта?

Момичето внезапно отстъпва назад, стиснало устни.

— Какво има?

Момичето отваря уста, но очите ѝ пробягват по жените около масата.

— Извикаха я в тронната зала, Ваше Височество. Малко преди да започне обядът.

Аз се намръщвам и накланям глава. Защо ли може да я е извикал баща ми? От всички прислужници в двореца той никога не викаше нея. Всъщност изобщо рядко викаше каквито и да било прислужници.

— Тя каза ли защо? — питам аз.

Момичето поклаща глава и понижава глас, избирайки внимателно всяка дума.

— Не, но дотам я *придружиха* стражи.

Горчиво усещане пропълзява по езика ми — горчиво и тъмно, докато слиза надолу в гърлото ми. Стражите в този дворец не придружават. Те отвеждат.

Те настояват.

Момичето отчаяно иска да каже още нещо, но майка ми ѝ хвърля гневен поглед, а студентите ѝ пръсти ощипват коляното ми под масата.

— *Престани да говориш с прислугата.*

Въпреки нейното раздражение не мога да спра да мисля за Бинта. Баща ми знае колко сме близки — ако иска нещо от нея, защо не ме е уведомил?

Взирам се през прозореца към кралската градина, докато въпросите ми стават все повече, и не обръщам внимание на смеха на жените около мен. Вратата на залата се отваря рязко.

Влиза брат ми.

Той е висок и красив в униформата си, готов да поведе първия си патрул през Лагос. Инан грее от щастие сред другите стражи, а украсеният му шлем показва скорошното му повишение в капитан. Аз

се усмихвам и ми се иска да можех да съм част от този специален за него ден. Всичко, което някога е искал, най-после се случва.

— Впечатляващ е, нали? — Самара се втренчва в брат ми със светлокафявите си очи с плашеща страст. — Най-младият капитан в историята. Ще стане великолепен крал.

— Така е — грейва майка ми и се навежда към дъщерята, с която няма търпение да се сдобие. — Макар че ми се искаше повишението да не е придружено с такова насилие. Никога не знаеш какво може да опита да причини на престолонаследника една отчаяна ларва.

Жените олойе кимат и изразяват безполезни мнения, докато аз мълчаливо отпивам от чая си. Те говорят за поданиците ни със същото безразличие, както за украсените с диаманти геле, които са на мода в Лагос. Аз отново се обръщам към прислужницата, която ми каза за Бинта. Въпреки че е далече от масата ми, ръката ѝ все още трепери от притеснение...

— Самара — прекъсва мислите ми майка ми, — споменах ли колко царствена изглеждаш днес?

Прехапвам език и изпивам остатъка от чая си. Въпреки че майка ми казва „царствена“, в мислите ни се промъква думата „светла“. Като царствените олойе, които с гордост могат да проследят родословното си дърво до първите кралски семейства, които са носили короната на Ориша.

Не *обикновени* като селяните, които обработват полетата край Минна, или търговците в Лагос, които продават стоките си под лъчите на слънцето. Не *нешаствни* като мен, принцесата, чиято майка почти се срамува да я нарече своя дъщеря.

Поглеждам към Самара над чашата си и се изненадвам от нейния нов светлокафяв тен. Само преди няколко обяда тя имаше същия махагонов цвят като майка си.

— О, благодаря ви. Ваше Величество! Много сте мила.

Самара поглежда към роклята си с престорена скромност, пригладжайки несъществуващи гънки.

— Трябва да споделиш опита си с Амари. — Майка ми слага студената си ръка на рамото ми и пръстите ѝ изглеждат светли на фона на моята кожа с цвят на мед. — Тя толкова често се излежава в градината, че започва да прилича на работничка в полето. — И се размива.

Сякаш всеки път в градината тълпа прислужници не ме покриват със слънчобрани. Сякаш не ме беше покрила с пудра преди този обяд, ругаейки кожата ми, която караше благородничките да клюкарстват, че е спала с някой слуга.

— Т-това не е нужно, майко.

Потръпвам, спомняйки си острата болка и миризмата на оцет на последната ѝ козметична отвара.

— О, за мен ще е удоволствие — грейва Самара.

— Да, но...

— Амари! — прекъсва ме майка ми с усмивка, толкова остра, че би могла да разцепи кожата ѝ. — Тя много ще се радва, Самара, особено преди да започне ухажването.

Аз опитвам да преглътна буцата в гърлото си, но едва не се задавям. В този момент миризмата на оцет става толкова силна, че вече мога да усетя парещата болка по кожата си.

— Не се притеснявай — сграбчва ръката ми Самара, която погрешно разбира притеснението ми. — С времето ухажването ще ти хареса. Наистина е забавно.

Усмивам се насила и се опитвам да издърпам ръката си, но Самара ме стиска по-силно, сякаш не ми е позволено да я пусна. Златните ѝ пръстени, украсени със специални камъни, се впиват в кожата ми. От единия от пръстените излиза изящна верижка, която е свързана с гривна с нашия кралски знак — обсипана с диаманти снежна леопанера.

Самара носи гривната с гордост. Несъмнено е подарък от майка ми. Не мога да не се възхищавам на красотата ѝ. По нея има повече диаманти дори и от мо...

Небеса...

Не моята. Вече не.

Обзема ме паника, когато си спомням какво стана с моята гривна. Онази, която бях дала на Бинта.

Тя не искаше да я вземе, страхуваше се от дар от короната. Но баща ми беше вдигнал данъка за божниците. Ако не беше продала гривната ми, тя и семейството ѝ щяха да загубят дома си.

Сигурно са разбрали — осъзнавам аз. — *Сигурно мислят, че Бинта е крадла.* Ето защо са я извикали в тронната зала. Затова е трябвало да я *придружат*.

Скачам от мястото си. Краката на стола ми стържат по плочките на пода. Вече виждам стражите, които държат крехките ръце на Бинта.

Виждам баща ми да замахва с мечта си.

— Извинете ме — казвам и отстъпвам назад.

— Амари, седни.

— Майко, аз...

— Амари...

— Майко, моля те!

Прекалено високо.

Осъзнавам го в мига, в който думите излизат от устата ми. Пискливият ми глас отеква от стените на чайната, заглушавайки всички разговори.

— И-извинете — заеквам аз. — Не ми е добре.

Забързвам към вратата, а всички погледи изгарят гърба ми. Мога да усетя паренето от гневния поглед на майка ми, но в момента нямам време за това. Щом вратата се затваря, хуквам, вдигайки високо тежката си рокля. Тичам из залите и високите токчета на обувките ми тракат по покрития с плочки под.

Как може да съм толкова глупава? — упреквам сама себе си, отклонявайки се от пътя, за да избегна един прислужник. Трябваше да изляза още щом момичето ми каза, че Бинта е била повикана. Ако беше на моето място, Бинта не би изгубила нито миг.

О, небеса!

Минавам край редица от изящни вази във фоайето, които слугите на майка ми са напълнили с пустинни рози, и край портретите на кралските ми предци, които ме гледат втренчено. *Моля те, дано е добре!*

Вкопчвам се мълчаливо в тази надежда и завивам зад ъгъла към главната зала. Въздухът е натежал от горещина, която прави дишането още по-трудно. Сърцето ми бие в гърлото, когато спирам пред тронната зала на баща ми, стаята, от която най-много се страхувам. Мястото, където той за първи път нареди на двама ни с Инан да се бием.

Мястото на толкова много от раните ми.

Стискам кадифената завеса, която виси пред вратите на залата, и потта от ръцете ми попива в плътната тъкан. *Той може да не иска да*

ме изслуша. Аз ѝ дадох гривната. Баща ми може да накаже мен вместо Бинта.

По гърба ми преминава тръпка на страх, от която пръстите ми изтръпват. *Направи го за Бинта.*

— За Бинта — прошепвам високо аз.

Най-старата ми приятелка. Единствената ми приятелка.

Трябва да се погрижа да не пострада.

Поемам дълбоко въздух и избърсвам потта от ръцете си, наслаждавайки се на последните си няколко секунди.

Пръстите ми едва докосват лъскавата дръжка, проблясваща зад завесите, когато...

— *Какво?*

Гласът на баща ми прогърмява през вратата като рев на див горилион. Сърцето ми се блъска силно в гърдите. Чувала съм го да крещи и по-рано, но никога така. *Закъснях ли?*

Вратата се отваря със замах и аз отскачам, когато отряд стражи изхвърчат от тронната зала като бягащи крадци. Те избутват благородниците и прислужниците, които минават през главната зала, и ги отвеждат нанякъде.

Оставам сама.

Тръгни си. Краката ми треперят, когато вратата започва да се затваря. Настроението на баща ми явно е ужасно. Но трябва да намеря Бинта. Не знам дали не е затворена вътре.

Не мога да я оставя да се изправи пред баща ми сама.

Втурвам се напред и хващам вратата точно преди да се затвори. Пъхвам пръстите си между нея и касата и отварям съвсем леко, надничайки през процепа.

— Какво искаш да кажеш? — изкрещява отново баща ми и по брадата му хвърчи слюнка. Вените пулсират под махагоновата му кожа, която се откроява на фона на червената му агбада^[2].

Дръпвам вратата на косъм по-широко, страхувайки се, че ще съзря крехкото тяло на Бинта. Но вместо нея виждам адмирал Ебеле, треперещ пред трона. Капки пот се стичат от плешивото му теме, докато гледа към всичко останало, но не и към баща ми. До него гордо стои командир Каея, чиято коса се спуска над шията ѝ в стегната лъскава плитка.

— Реликвите били изхвърлени от вълните в Уари, малко селце на брега на морето — обяснява Каея. — Близостта им събудила непроявените умения на някои от местните божници.

— Непроявени умения?!

Каея преглъща и мускулите под светлокафявата ѝ кожа се стягат. Дава възможност на адмирал Ебеле да отговори, но той продължава да мълчи.

— Божниците се преобразили. — Каея потреперва, сякаш думите ѝ причиняват физическа болка. — Реликвите събудили уменията им, Ваше Величество. Божниците станали магове.

Аз ахвам, но веднага покривам устата си, за да заглуша звука. *Магове? В Ориша? След толкова дълго време?*

Усещам тъпо пробуждане от страх в гърдите си, което затруднява дишането ми, докато отварям вратата още съвсем малко, за да виждам по-добре. Чакам баща ми да каже: *Това е невъзможно. Това би било...*

— Невъзможно! — проговаря най-накрая той почти шепнешком и стиска дръжката на маджаситения си меч толкова силно, че кокалчетата му изпукват.

— За съжаление, не е, Ваше Величество. Видях го със собствените си очи. Магията им беше слаба, но съществуваше.

Небеса... Какво означава това за нас? Какво ще стане с монархията? Дали маговете вече планират нападение? Дали ще имаме някакъв шанс да отговорим на удара им?

В главата ми нахлуват спомени за баща ми преди Нападението — обхванат от параноя човек с вечно стиснати зъби и посивяла коса. Човекът, който нареди на мен и брат ми да отидем в подземията на двореца и пъкна мечове в ръцете ни, макар да бяхме прекалено малки и слаби, дори да ги повдигнем.

Маговете ще ви нападнат — предупреди ни той. Изричаше същите думи всеки път, когато ни караше да се бием. — *И когато го направят, трябва да сте готови.*

Споменът от болката пронизва гърба ми, докато се вглеждам в преbledнелия си баща.

Той се вира в пода, а лицето му е бледо и намръщено. Мълчанието е по-плашещо от гнева му. Адмирал Ебеле вече видимо трепери.

— Къде са маговете сега?

— Премахнати.

Стомахът ми се свива и аз притаявам дъх, опитвайки се да задържа в стомаха си следобедния чай. Маговете са мъртви. Избити.

Захвърлени на дъното на морето.

— А реликвите? — продължава баща ми, без да го вълнува смъртта на маговете.

Ако можеше, той вероятно щеше да премахне и всички останали.

— Свитьъкът е у мен. — Каея бърка под бронята на гърдите си и изважда един стар пергамент. — Веднага, щом го открих, се отървах от свидетелите и дойдох тук.

— А слънчевият камък?

Каея се обръща към Ебеле с толкова остър поглед, че би могъл да го прободне до кръв. Той прочиства дълго гърлото си, сякаш се наслаждава на последните секунди преди да обяви новината.

— Камъкът е бил откраднат от Уари, преди ние да пристигнем, Ваше Величество. Но сме по следите му. Изпратил съм най-добрите си хора. Не се съмнявам, че скоро ще го намерим.

Яростта на баща ми се разпалва като горещина, издигаща се във въздуха.

— Твоя задача беше да ги унищожиш — изсъсква той. — Как се случи това?

— Опитах, Ваше Величество! След Нападението се опитвах много луни. Направих всичко възможно да ги унищожа, но реликвите бяха омагьосани.

Погледът на Ебеле се стрелва към Каея, но тя се взира право напред. Той отново прочиства гърлото си. Под брадата му се събират капки пот.

— Когато скъсах свитька, той се събра отново. Когато го изгорих, той се оформи отново от пепелта. Накарах най-силния си страж да удари с чук слънчевия камък, но по него не се появи и драскотина! Когато не можахме да унищожим проклетите реликви, аз ги заключих в железен сандък и ги потопих наскре морето Банджоко. Няма как да са стигнали до брега! Не и без ма...

Ебеле се сепва, преди да е изрекъл думата.

— Заклевам се, Ваше Величество. Направих всичко, което можах, но, изглежда, боговете имат други планове.

Боговете? Свивам се като от удар. Ебеле да не си е загубил ума? Боговете не съществуват. Всички в двореца го знаят.

Чакам баща ми да реагира на глупостта на адмирала, но лицето му остава безизразно. Той се надига от трона си, студен и коварен. След това, бърз като пепелянка, напада, хващайки Ебеле за шията.

— Кажи ми, адмирале... — Той вдига тялото на Ебеле във въздуха. — Чии планове те плашат повече? Тези на боговете? *Или моите!*

Свивам се още повече и се обръщам, докато Ебеле се задушава и кашля. Това е онази страна на баща ми, която мразя, която упорито се опитвам да не виждам.

— Об-бещavam — изхриптява Ебеле през болката. — Ще оправя всичко. Обещavam!

Баща ми го пуска на пода като изгнил плод. Ебеле диша тежко и масажира шията си, където по бакърената му кожа вече се появяват синини. Баща ми се обръща отново към свитъка в ръцете на Каея.

— Покажи ми.

Каея прави знак към някого, който е извън полезрението ми. По плочките изтракват ботуши. И тогава я виждам.

Бинта.

Притискам ръце до гърдите си, докато я влачат напред, а в сребристите ѝ очи се събират сълзи. Бонето, което тя толкова внимателно завързва всеки ден, стои накриво, откривайки дългата ѝ бяла коса. Някой е запушил устата ѝ с шал, за да не може да вика. Но и да можеше, кой щеше да ѝ помогне? Вече е в ръцете на стражите.

Направи нещо — нареждам на себе си. — *Веднага.* Но не мога да накарам краката си да помръднат. Не усещам и ръцете си.

Каея развива свитъка и тръгва бавно напред, сякаш се приближава към диво животно. Не милото момиче, което толкова години бърше сълзите ми. Прислужницата, която събира всичката храна, която ѝ се полага в двореца, за да може семейството ѝ да се нахрани добре поне веднъж на ден.

— Вдигнете ръката ѝ.

Стражите сграбчват китката ѝ, а Бинта клати глава и приглушените ѝ викове се чуват през шала. Въпреки съпротивлението Каея бутва свитъка в ръката ѝ.

От дланта на Бинта избухва светлина.

Тя огрява тронната зала със своето великолепие — блестящо жълто, грейнало пурпурно, искрящо синьо. Светлината се извива и проблясва, докато се спуска надолу — един безкраен поток, бликнал от ръката на Бинта.

— Небеса! — ахвам аз и ужасът от войната се смесва в гърдите ми със страхопочитание.

Магия!

Тук. След всичките тези години...

В главата ми сякаш избухват старите предупреждения на баща ми, истории за битки и огън, тъмнина и болести. *Магията е изворът на цялото зло* — съскаше гневно той. — *Тя ще унищожжи Ориша.*

Баща ни винаги е учил мен и брат ми, че магията означава нашата смърт. Опасно оръжие, което заплашва съществуването на Ориша. Докато я има, в кралството ни винаги ще бушува война.

През най-мрачните дни след Нападението магията се настани в главата ми като чудовище без лице. Но в ръцете на Бинта магията е прекрасна, чудо като никое друго. Радостта на лятното слънце, което прелива в здрач. Самата същност, дъхът на живота...

Баща ми напада бързо. Бързо като светкавица.

В един миг Бинта стои пред него.

В следващия мечът му пронизва гърдите ѝ.

Не!

Затварям очи и закривам устата си, преди да съм изпищяла и едва не се строполявам по гръб. Започва да ми се повдига. Горещи сълзи опарват очите ми.

Това не се случва. Светът започва да се върти. Това не е истина. *Бинта е в безопасност. Чака те в стаята ти с парче сладък хляб.*

Но отчаяните ми мисли не променят истината. Не връщат мъртвите обратно.

През шала в устата на Бинта се просмуква алено.

Пурпурни цветя се появяват по светлосинята ѝ рокля.

Заглушавам още един писък, когато трупът ѝ тупва на земята, натезал като олово.

Около невинното ѝ лице се събира локвичка кръв и обагря белите ѝ кичури в червено. Металният мирис на кръвта стига и до мен през пролуката на вратата. Започва да ми се повдига.

Баща ми дръпва престилката на Бинта и избърсва мечата си. Той е напълно спокоен. Не го е грижа, че кръвта ѝ оставя петна по кралските му одежди.

Не разбира, че кръвта ѝ опетнява и моите ръце.

Аз тръгвам назад, препъвайки се в роклята си. Втурвам се нагоре по стълбището в ъгъла на главната зала, а краката ми треперят при всяка крачка. Докато се опитвам да стигна до покоите си, зрението ми се замъглява и успявам само да се втурна към една ваза. Сграбчвам керамичния ѝ ръб. Всичко, което е вътре в мен, се излива в нея.

Течността пари ужасно, горчива от вкуса на кисело и чай. Първото ридание идва, когато тялото ми се строполява на пода. Притискам ръце до гърдите си.

Ако Бинта беше тук, тя щеше да се втурне на помощ. Щеше да хване ръката ми и да ме отведе до покоите ми, да ме сложи да седна на леглото и да избърше сълзите ми. Щеше да вземе всички парчета от разбитото ми сърце и да намери начин отново да го направи цяло.

Преглъщам още едно ридание и закривам уста, а през пръстите ми потичат солени сълзи. Вонята на кръв изпълва ноздрите ми. В спомена ми мечът на баща ми се забива отново...

Вратата на тронната зала се отваря рязко. Скачам на крака, страхувайки се, че е баща ми. Но излиза един от стражите, който бе държал Бинта.

В ръцете си държи свитъка.

Гледам втренчено стария пергамент, докато той се изкачва по стълбите към мен, и си припомням как само едно докосване накара света да избухне в светлина. Светлина, заключена в душата на милата ми приятелка, невероятно красива и винаги храбра.

Когато войникът се приближава, аз се обръщам на другата страна, скривайки обляното си в сълзи лице.

— Съжалявам, не се чувствам добре — измърморвам аз. — Сигурно съм яла някакъв развален плод.

Стражът кимва едва-едва и продължава разсеяно нагоре. Стиска свитъка толкова силно, че кокалчетата му потъмняват, сякаш се страхува от онова, което магическият пергамент може да направи. Гледам го, докато се изкачва до третия етаж и отваря една боядисана в черно врата. Ето накъде е тръгнал.

Покоите на командир Каея.

Секундите минават болезнено бавно, докато наблюдавам вратата и чакам, въпреки че не знам какво. Чакането няма да върне Бинта. Няма да ми позволи да се наслаждавам на мелодичния ѝ смях. Но въпреки това аз продължавам да чакам и замръзвам, когато вратата се отваря отново. Обръщам се пак към вазата и повръщам още малко, без да спирам, докато стражът не отминава. Металните подметки на ботушите му тракат, докато той върви към тронната зала. Свитьъкът вече не е в ръцете му.

Избърсвам сълзите си с треперещи ръце, като несъмнено размазвам грима и пудрата, които майка ми ме принуждава да слагам на лицето си. Прокарвам длан по устата си, отстранявайки останалото от повръщането. Докато се изкачвам и се приближавам към вратата на Каея, главата ми се изпълва с въпроси. Би трябвало да продължа към собствените си покои.

И въпреки това влизам вътре.

Вратата се затваря шумно след мен и аз подскачам притеснена, че някой може да провери откъде идва шумът. Никога не съм стъпвала тук. Не мисля, че и на прислугата ѝ е позволено да влиза.

Очите ми оглеждат виненочервените стени, толкова различни от бледолилавата боя, която покрива моите. До леглото на Каея има кралско наметало. *Наметалото на баща ми...* Сигурно го е забравил.

В друг момент идеята, че баща ми е бил в покоите на Каея, щеше да накара гърлото ми да се свие, но сега не чувствам почти нищо. Това, че намерих наметалото на баща си, бледнее пред свитька върху бюрото на Каея.

Пристъпвам напред с разтреперани крака, сякаш се приближавам до ръба на някоя скала. Очаквам да усетя някаква аура в присъствието на свитька, но въздухът около него остава неподвижен. Протягам ръка, но спирам, преглъщайки страха, който започва да се надига в мен. Отново и отново виждам светлината, която избухна от ръцете на Бинта.

Мечът, който прониза гърдите ѝ.

Насилвам се да се протегна отново. Докосвам свитька само с крайчетата на пръстите си и затварям очи.

Не се появява никаква магия.

Въздухът, който не усетих кога съм задържала в гърдите си, се втурва навън и аз взимам свитька. Развивам го и прокарвам пръсти по

странните символи, опитвайки се напразно да разбере нещо. Те не приличат на нищо, което някога съм виждала, на нито един от езиците, които съм учила. И въпреки това са символи, заради които са умирали магове.

Символи, които сякаш са написани с кръвта на Бинта.

През отворените прозорци нахлува лек бриз и развява кичурите коса, изскочили изпод разхлабеното ми геле. Под пердетата се виждат военните принадлежности на Каея — остри мечове, юзди за пантенера, месингови нагръдници. Погледът ми пада върху навитите въжета. Захвърлям гелето си на пода.

Без да се замисля, грабвам наметалото на баща ми.

---

[1] Красиво навита около главата тъкан, част от традиционното нигерийско женско облекло. — Б.пр. ↑

[2] Традиционна ръчно тъкана дълга роба, характерна за елита в Западна Африка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЗЕЛИ

— Наистина ли няма да ми говориш?

Навеждам се настрани на седлото на Найла, за да погледна каменното лице на Тзеин. Очаквах един час мълчание, но вече са минали три.

— Как вървят тренировките? — опитвам се да го накарам да говори. Тзеин не може да се въздържа от разговор за любимия му спорт. — Глезенът на Мбалу добре ли е? Дали ще се оправи навреме за игрите?

Тзеин отваря уста за част от секундата, но се спира. Решително затваря уста и размахва юздите на Найла, карайки я да забърза ход сред извисяващите се абаносови дървета.

— О, хайде, Тзеин! — казвам аз. — Не можеш да се правиш, че не съществувам през остатъка от живота си.

— Мога да опитам.

— Богове! — извъртам очи. — Какво искаш от мен?

— Като за начало извинение? — сопва се Тзеин. — Тате едва не умря! И сега искаш да седиш тук и да се правиш, че никога не се е случвало!

— Вече поисках извинение — сопвам се в отговор аз. — От теб и от тате.

— Това не променя случилото се.

— Тогава съжалявам, че не мога да променя миналото!

Викът ми отеква сред дърветата, слагайки началото на ново мълчание между нас.

Прокарвам пръсти по пукнатините в изтърканата кожа на седлото на Найла и в гърдите ми се събира неприятна топка.

В името на боговете, Зели, мисли — отекват като ехо виковете на Мама Агба в ума ми. — Кой ще защити баща ти, ако нараниш тези мъже? Кой ще защити Тзеин, когато стражите дойдат, жадни за кръв?

— Тзеин, съжалявам — казвам тихо аз. — Чувствам се ужасно. Повече, отколкото можеш да си представиш, но...

— Естествено, че има „но“ — въздиша ядосано Тзеин.

— Защото вината не е само моя! — изкрещявам наистина разгневена аз. — Стражите са причината тате да излезе в морето!

— А ти си причината, поради която той едва не се удави — извиква обратно Тзеин. — Ти си го оставила сам.

Замълчавам. Няма смисъл да се караме. Тзеин е силен и снажен косидан и не разбира защо са ми нужни тренировките при Мама Агба. Момчетата в Илорин се опитват да са му приятели, а момичетата се опитват да откраднат сърцето му. Дори стражите се тълпят около него, възхвалявайки го за представянето му в мачовете по агбьон.

Той не разбира какво е да си на мое място, да се разхождаш в кожата на божник. Да подскачаш всеки път, когато се появи страж, без да знаеш как ще завърши срещата.

Ще започна с тази...

Стомахът ми се свива от ужас при спомена за грубото докосване на онзи страж. Тзеин щеше ли да ми крещи, ако знаеше? Щеше ли да вика, ако знаеше колко беше трудно да не се разплача?

Яздим мълчаливо, докато дърветата започват да оредяват и се появява Лагос. Затворена зад порта, изработена от сърцевината на абаносови дървета, столицата е съвсем различна от Илорин. Вместо спокойното море, Лагос сякаш е залят от безкрайна орда от хора. Дори и отдалече се вижда, че са толкова много, че е невъзможно човек да разбере как всичките живеят сред тези стени.

Оглеждам града от високия гръб на Найла и забелязвам белите коси на божници по пътя. Косиданите в Лагос ги превъзхождат по численост три към едно и затова божниците лесно се забелязват. Въпреки че пространството между стените на града е дълго и широко, моите хора се събират в бедняшките квартали в покрайнините му. Това е единственото място, където им е позволено да живеят.

Настанявам се по-удобно на седлото на Найла, а гледката на бедняшките квартали намалява радостта в гърдите ми. Преди векове десетте клана магове и техните деца, божниците, живеели изолирано из цяла Ориша. Докато косиданите се събирали в градовете, клановете живели в планините, равнините и край океаните. Но с времето маговете започнали да се заселват и на други места и клановете се

разпръснали по земите на Ориша, водени от любопитство и търсейки нови възможности.

С годините маговете и косиданите започнали да се женят помежду си, създавайки смесени семейства като моето. С увеличаването на броя им се увеличавал и броят на маговете. Преди Нападението мястото с най-голямо население от магове бил именно Лагос.

Сега са останали само тези божници.

Когато стигаме до дървената порта, Тзеин дръпва юздите на Найла и я спира.

— Ще изчакам тук. Тя няма да издържи вътре.

Кимвам и се спускам долу, целувайки тъмния мокър нос на Найла. Грапавият ѝ език облизва бузата ми и аз се усмихвам, но усмивката изчезва, когато поглеждам към Тзеин. Неизказани думи увисват във въздуха, но въпреки това аз се обръщам и тръгвам напред.

— Чакай!

Тзеин слиза от Найла и ме настига с един скок. Бръква в изтъркания си джоб и слага потъмняла кама в ръката ми.

— Имам жезъл.

— Знам — казва той. — За всеки случай.

Плъзвам оръжието в джоба си.

— Благодаря.

Двамата се вираме мълчаливо в земята, Тзеин подритва един камък до краката си. Не знам кой ще се пречупи пръв, докато накрая той проговаря:

— Не съм сляп, Зел. Знам, че случилото се сутринта не беше изцяло по твоя вина, но трябва да се справяш по-добре. — За момент очите му светват, готови да изразят всичко, което премълчава. — Тате става все по-зле, а стражите ти дишат във врата. В момента не може да си позволиш грешка. Ако направиш още една, тя може да се окаже последната.

Кимвам, все още с поглед надолу. Мога да понеса много неща, но разочарованието на Тзеин ме прорязва като нож.

— Просто се постарай да се справиш по-добре — въздъхва той. — Моля те. Тате не би оцелял, ако те загуби... Аз също.

Кимвам отново, опитвайки се да не обръщам внимание на стягането в гърдите си.

— Съжалявам — прошепвам аз. — Ще се справя по-добре. Обещавам.

— Добре — кимва Тзеин, лепва усмивка на лицето си и разрошва косата ми. — Хайде стига сме говорили. Иди продай тая риба.

Аз се засмивам.

— Колко мислиш, че мога да взема за нея?

— Двеста.

— Само толкова? — накланям глава аз. — Толкова ли съм зле според теб?

— Това са луди пари, Зел!

— На бас, че мога да взема повече.

Усмивката на Тзеин се разширява — той винаги е готов за добър бас.

— Вземи повече от двеста и ще оставам с тате другата седмица.

— О, готово! — ухилвам се аз, вече представяйки си преиграването на битката ми с Йеми. Да видим как ще се справи с новия ми жезъл.

Втурвам се напред, готова да направя сделката, но когато стигам до пункта за проверка на портата, стомахът ми се преобръща при вида на дворцовите стражи. Едва се сдържам да не нервнича прекалено много, докато плъзвам събирация се жезъл в колана на шалварите си.

— Име? — излайва един висок страж, без да вдига поглед от тефтера си.

Тъмните му къдрици са бухнали в горещината и събират потта, капеща по светлокафявите му бузи.

— Зели Адебола — отговарям аз колкото мога по-почтително.

Без проблеми. Преглъщам с усилие. *Поне днес без повече проблеми.*

Стражът едва ме поглежда, докато записва информацията.

— Откъде?

— Илорин.

— *Илорин?*

Нисък и набит страж се приближава с неуверени стъпки, подпирайки се на огромната стена, за да се задържи прав. Нежеланото му присъствие е придружено от острата миризма на алкохол, която изпълва въздуха.

— И к'во пра'и малка ларва кат тебе толкова далече от дома?

Говори завалено почти до неразбираемост и думите капят от устата му както и слюнката по брадичката. Сърцето ми се свива, когато се приближава, защото пиянският блясък в очите му става опасен.

— Причина за посещение? — пита високият, за щастие трезвен страж.

— Търговия.

При тези думи по лицето на пияния се плъзва отвратителна усмивка. Той посяга към китката ми, но аз се отдръпвам от него и вдигам завития пакет.

— Търговия с риба — пояснявам, но въпреки това той се спуска напред.

Изсумтявам, когато увива дебелите си ръце около шията ми и ме притиска към дървената стена. Навежда се толкова близо, че мога да преброя черните и жълтите петна по зъбите му.

— Виждам защо продаваш рибата — засмива се той. — За колко се продава една ларва тия дни, Кайн? Две бронзови монети?

Полазват ме тръпки, а пръстите започват да ме сърбят да разгъна жезъла. След Нападението е забранено божници и косидани дори да се целуват, но това не пречи на стражите да ни опипват като животни.

Гневът ми нараства в черна ярост, мрачност, която усещах у мама винаги, когато стражите се осмеляваха да застанат на пътя ѝ. Искам да го блъсна назад и да счупя всеки един от дебелите му пръсти. Но с яростта в главата ми идва и мисълта за тревогата на Тзеин. Болката на тате. Предупрежденията на Мама Агба.

Мисли, Зели. Мисли за тате. Мисли за Тзеин. Обещах да не провалям всичко. Не мога да ги разочаровам.

Повтарям си това отново и отново, докато чудовището ме пуска, засмива се и отпива отново от бутилката, горд със себе си. Спокойно.

Обръщам се към другия страж, неспособна да скрия омразата в очите си. Не знам кого мразя повече — пияницата за това, че ме докосна, или този негодник, защото не се намеси.

— Други въпроси? — питам през зъби.

Стражът поклаща глава.

Преминавам през портата със скоростта на гепардера, преди който и да е от двамата да може да размисли. Но само няколко крачки след портата хаосът в Лагос ме кара да искам да избягам отново навън.

— Божове! — въздишам при вида на тази лудост, поразена от огромното множество хора.

Селяни, продавачи, стражи и аристократи изпълват широките прашни улици и всеки устремено се движи нанякъде.

В далечината се извисява кралският дворец, чиито чисто бели стени и позлатени арки блестят на слънцето. Присъствието му е в ярък контраст с бедняшките квартали в покрайнините на града.

За момент се захласвам по простичките сгради, оставайки без дъх при вида на бараките, които се издигат пред мен. Те се редят една над друга като вертикален лабиринт, като всяка започва оттам, където спира предишната. Макар че има много кафяви и избледнели, други греят, покрити с ярки бои и цветни рисунки. Този бликащ от енергия протест се бори срещу титлата „бедняшки квартал“ — искра красота там, където монархията не я вижда.

Тръгвам предпазливо към центъра на града. Когато минавам край бараките, виждам, че по-голямата част от божниците, които кръстосват улиците, не са много по-възрастни от мен. В Лагос е почти невъзможно едно дете на маг, останало живо след Нападението, да стане възрастен, без да бъде хвърлено в затвора или да бъде продадено на пазара за работна ръка.

— Моля те. Не исках да... ох! — прокълтява остър вик.

Аз подскачам, когато пръчката на един търговец на работници нанася удар пред мен. Тя прорязва плътта на млад божник, изцапвайки с кръв последните чисти дрехи, които младежът някога ще носи. Момчето пада върху купчина счупени керамични плочи, чиято тежест тънките му ръце вероятно не бяха успели да издържат. Търговецът вдига отново пръчката и този път улавям блясъка на черната ѝ дръжка от маджасит.

Божове! Острата миризма на горяща плът ме удря в ноздрите, когато търговецът притиска пръчката в гърба на момчето. Докато то се опитва да се изправи на колене, от кожата му се издига дим. Ръцете ми изтръпват при тази ужасна гледка, която ми напомня, че и моята съдба може да е такава.

Хайде! Насилвам се да продължа напред, въпреки че сърцето ми се свива. *Върви или това ще се случи и с теб.*

Втурвам се към центъра на Лагос, опитвайки се да не обръщам внимание на мириса на мръсна вода, който се промъква откъм улиците

на бедняшкия квартал. Когато стигам до сградите в пастелни цветове на търговския квартал, там мирише на сладък хляб и канела и стомахът ми започва да къркори. Чувам шума от оживената търговия на централния пазар и се настройвам за сделката. Но когато пазарът изниква пред мен, се налага да спра.

Независимо от това, че толкова пъти съм идвала с тате да продаваме улова, лудостта на това място никога няма да спре да ме удивява. По-шумен и от улиците на Лагос, пазарът е пълен с всякакви възможни неща от Ориша. Тук може да се види зърно от широките поля на Минна редом с така желаните железни изделия от фабриките в Гомбе. Преминавам край претрупани сергии, наслаждавайки се на сладката миризма на пържени банани.

С наострени уши се опитвам да хвана ритъма на търговията, скоростта на всяка продажба. Всеки се бори, използвайки думите си като ножове. По-ожесточено е от пазарите в Илорин. Тук няма компромиси, само бизнес.

Минавам покрай дървени отделения с малки гепардери, усмихвайки се на всяко миниатюрно рогче, което се вижда на челата им. Промушвам се и край фургоните с шарени платове и най-накрая стигам до рибата.

— Четиридесет бронзови монети...

— За тигрова риба?

— Няма да платя и монета повече над тридесет!

Виковете на пазарящите се са толкова силни, че почти не мога да мисля. Това не е плаващият пазар на Илорин. Тук обикновено пазарене няма да свърши работа. Прехапвам бузата си отвътре, оглеждайки тълпата. Трябва ми мишена. Глупак, някой като...

— Пъстърва? — изпищява тънък мъжки глас. — Изглеждам ли ти като човек, който яде пъстърва?

Обръщам се към закръгления аристократ със светлокафява кожа, облечен в тъмнолилаво дашики. Той присвива пъстрите си очи към търговеца косидан, сякаш току-що му е нанесена най-голямата обида на света.

— Имам триглавец — предлага търговецът. — Писия, костур...

— Искам риба меч! — отсича аристократът. — Слугата ми казва, че отказваш да я продаваш!

— Не им е сезонът.

— Тогава как кралят яде такава всяка вечер?

Търговецът се почесва по шията.

— Ако някой улови риба меч, тя отива в двореца. Такъв е законът.

Лицето на аристократа почервенява и той изважда малка кадифена торбичка.

— Той колко ти плаща? — раздрънква монетите мъжът. — Аз ще платя двойно.

Търговецът се взира жадно в торбичката, но остава непреклонен.

— Не мога да рискувам.

— Аз мога! — извиквам аз.

Аристократът се обръща, а очите му се присвиват подозрително. Махам му да се приближи към мен, по-далече от сергията на търговеца.

— Имаш риба меч? — пита той.

— Нещо по-добро. Имам риба, която никой на този пазар не може да ви предложи.

Мъжът отваря уста и аз се ухилвам, усещайки същата тръпка, както в случаите, когато рибата се приближава към стръвта ми. Бавно развивам рибата ветроход и я нагласявам под лъч светлина така, че люспите ѝ да заблестят на лятното слънце.

— Небеса! — извиква аристократът. — Великолепна е.

— А на вкус е още по-добра, отколкото изглежда. Червеноопашата риба ветроход, прясна от бреговете край Илорин. Не им е сезонът, така че може да сте сигурен, че дори и кралят няма да яде такава тази вечер.

По лицето на аристократа плъзва усмивка и разбирам, че съм уловила на въдицата собствената си риба. Той протяга ръка, предлагайки кадифената си торбичка.

— Петдесет сребърни монети.

Очите ми се разширяват, но стискам зъби. *Петдесет...*

Петдесет ще ни спасят от този данък, може би дори ще стигнат и за нова лодка. Но ако стражите вдигнат данъка следващата четвърт луна, петдесет няма да ме спасят от пазара за работна ръка.

Изсмивам се гласно и започвам отново да завивам рибата.

Аристократът сбърчва чело.

— Какво правиш?

— Ще отнеса тази скъпоценност на някого, който може да си я позволи.

— Как смееш...

— Моля ви, не искам да ви обиждам — прекъсвам го аз. — Просто не мога да си губя времето с човек, който дава петдесет за съкровище, струващо десет пъти повече.

Очите на аристократа се присвиват, но той посяга към джоба си и изважда още една кадифена торбичка.

— Няма да получиш и монета над триста.

Богове! Забивам крака в земята, за да не се разтреперя. Това е повече, отколкото сме виждали през живота си! Поне шест луни данъци, дори и да ги вдигнат!

Отварям уста да приема сделката, но нещо в очите на аристократа ме кара да се поколебая. Щом се огъна толкова лесно на предишното предложение, може би ще се огъне отново...

Взemi ги — предупреждава в главата ми гласът на Тзеин. — *Повече от достатъчно са.*

Но съм прекалено близо, за да се откажа сега.

— Съжалявам — свивам рамене аз и завивам рибата. — Не мога да хабя кралско ястие за някого, който не може да си го позволи.

Ноздрите на аристократа се разширяват. *Богове...* Може да съм отишла прекалено далече. Изчаквам да избухне, но гневът му е мълчалив. Принудена съм да си тръгна.

Всяка крачка по прашния път отнема цяла вечност, докато се сривам под тежестта на грешката си. *Ще намериш някой друг* — опитвам се да се успокоя. — *Някой друг аристократ, който отчаяно се опитва да докаже, че е достоен.*

Мога да получа повече от триста. Такава риба струва повече... нали?

— Проклятие! — изругавам на глас, почти забивайки глава в една сергия за камари.

Какво ще правя сега? Кой може да е толкова глупав, че да...

— Чакай!

Когато се обръщам, закръгленият аристократ бутва три звънтящи торбички в гърдите ми.

— Добре де — предава се намусено той. — Петстотин.

Взирам в него невярващо, което той вероятно приема за съмнение.

— Преброй ги, ако трябва.

Отварям една от торбичките и гледката е толкова прекрасна, че почти се разплаквам. Среброто блести като люспите на рибата, а тежестта му е обещание за онова, което предстои. *Петстотин!* Освен покупката на нова лодка, това означава и почти цяла година почивка за тате. *Най-после!*

Направих нещо както трябва.

Подавам рибата на аристократа, неспособна да скрия широката си усмивка.

— Насладете й се. Тази вечер ще ядете по-добре от краля.

Аристократът се усмихва подигравателно и извърта очи, но крайчетата на устата му се повдигат доволно. Плъзвам кадифените торбички в торбата си и тръгвам, а сърцето ми бие толкова бързо, че може да съперничи на лудостта на пазара. Но изведнъж викове и писъци изпълват въздуха и аз спирам. Това не може да е пазарлък. *Какво по...*

Отскачам назад, когато една сергия за плодове сякаш се взривява.

През нея в галоп преминават дворцови стражи на коне. Във въздуха се разхвърчават праскови и манго. С всяка секунда все повече стражи се стичат на пазара, търсейки нещо. Някого.

Аз се вирам объркано в суматохата, преди да осъзная, че трябва да тръгвам. В торбата ми има петстотин сребърни монети. За първи път имам да губя още нещо, освен живота си.

Проправям си път през тълпата снова сила, обхваната от отчаяно желание да избягам. Вече отминавам платовете, когато някой ме сграбчва за китката.

Какво... в името на боговете?

Издърпвам събрания си жезъл, очаквайки това да е ръката на дворцов страж или на дребен крадец. Но когато се обръщам, виждам, че не ме е хванал нито страж, нито крадец.

А загърнато в наметало момиче с кехлибарени очи.

Дръпва ме в скрита пролука между две сергии, стискайки толкова силно, че не мога да се освободя, и:

— Моля те! — проплаква. — Трябва да ме измъкнеш оттук!

ГЛАВА ПЕТА

ЗЕЛИ

За миг дъхът ми секва.

Момичето с бакърената кожа се тресе от толкова силен страх, че той протича и в мен.

Виковете и писъците се усилват, докато стражите трополят по пътя, приближавайки се с всяка изминала секунда. Не може да ме хванат с това момиче!

Ако се случи, аз съм мъртва.

— Пусни ме — заповядвам аз, почти толкова отчаяна, колкото и тя.

— Не! Не, *моля те!* — Сълзи изпълват очите ѝ и ме стиска по-силно. — М-моля те, помогни ми! Направих нещо непроситимо! Ако ме хванат...

Очите ѝ са пълни с ужас, който познавам прекалено добре. Защото, когато я хванат, въпросът не е дали ще умре, а кога. Веднага? Гладувайки в затвора? Или стражите ще ѝ се изреждат, предавайки я един на друг? Ще я унищожат отвътре, докато се удави в собственото си нещастие?

Трябва да защитавате тези, които не могат да се защитят сами — промъква се в главата ми сутрешният урок на Мама Агба. Представям си строгия ѝ поглед. — *Така ни служи жезълът.*

— Не мога — прошепвам аз, но още докато думите излизат от устата ми, се приготвям да се бия.

По дяволите!

Няма значение дали мога да помогна.

Няма да понасям себе си, ако не го направя.

— Хайде!

Сграбчвам ръката на момичето и хлътвам в един от фургоните за тъкани, по-голям от останалите. Преди търговката да успее да изпищи, аз закривам с ръка устата ѝ и притискам камата на Тзеин до шията ѝ.

— К-какво правиш? — пита момичето.

Оглеждам наметалото ѝ. Как изобщо е стигнала толкова далече? Бакърената ѝ кожа и тежките ѝ дрехи говорят за благородно потекло, цялата е в кадифе в златни оттенъци.

— Сложи си онова там, кафявото — нареждам ѝ аз и се обръщам към търговката. Капки пот се стичат по тъмната ѝ кожа, едно погрешно движение може да бъде последното в живота ѝ. — Няма да те нараня — обещавам аз. — Просто ще направим размяна.

Докато момичето се преоблича, аз надничам откъм предната част на фургона, стискайки по-силно, когато търговката издава приглушено хлипане. На пазара вече има толкова много стражи, че може да са и цяла армия. Тичащите селяни и търговци засилват хаоса. Търся начин да се измъкнем от тази лудост, но не виждам път за бягство. Нямаме избор.

Трябва просто да опитаме късмета си.

Когато се скривам обратно във фургона, момичето тъкмо спуска новата качулка ниско над челото си. Грабвам разкошното ѝ наметало и го пъхвам в ръцете на търговката. Когато мекото кадифе се разстила между пръстите на жената, страхът в очите ѝ намалява.

Отдръпвам камата от шията ѝ и грабвам простичко наметало и за себе си, скривайки бялата си коса под тъмната качулка.

— Готова ли си? — питам момичето.

Тя едва кимва. Но макар че за момент в очите ѝ проблясва решителност, все още усещам парализиращия ужас.

— Хайде!

Грабвам ръката ѝ и излизаме в хаоса навън. Стражи се спират точно пред нас, но кафявите пелерини ни пазят. Те търсят благородна кръв. *Благодаря на боговете!*

Може би имаме някакъв шанс.

— Върви бързо — изсъсквам тихо, докато се движим през пролуките между фургоните за текстил. — Но недей да... — Грабвам края на наметалото ѝ, преди да се е отдалечила прекалено много. — Не тичай. Ще привлечеш внимание. Слей се с хаоса.

Момичето кимва и се опитва да проговори, но от устата ѝ не излизат думи. Само ме следва като малкото на леонера и не изостава на повече от две крачки зад мен.

Пробиваме си път през тълпата и най-после стигаме до края на пазара. Въпреки че на главния вход проверяват стражи, до една

пролука отстрани на пост стои само един. Когато той пристъпва напред, за да разпита някакъв благородник, аз виждам единствения шанс, който може да имаме.

— Побързай!

Плъзвам се покрай сергията на един търговец, за да се измъкна от пренаселения пазар и да стигна до каменните улици на търговския квартал. Въздишам облекчено, когато виждам, че дребното момиче също се измъква, но когато завиваме зад ъгъла, двама едри стражи ни препречват пътя.

О, богове!

Краката ми спират рязко. Сребърните монети издрънчават в торбата. Поглеждам към момичето — кожата ѝ е загубила повечето от цвета си.

— Проблем ли има? — питам стражите възможно най-невинно.

Единият скръства подобните си на дървета ръце.

— Търсим беглец. Никой не може да излезе, докато не я хванем.

— Наша грешка — извинявам се аз, покланяйки се почтително.
— Ще изчакаме вътре.

Проклятие! Обръщам се и тръгвам обратно към сергиите, като на всяка крачка оглеждам хаоса на пазара. Ако всички изходи се охраняват, ще ни трябва нов план. Ще ни трябва нов начин да се...

Чакай!

Почти съм стигнала обратно до пазара, но момичето не е до мен. Обръщам се и я виждам замръзнала пред стражите, а ръцете ѝ съвсем леко потреперват.

В името на боговете!

Отварям уста, за да изсъскам, но дори не знам името ѝ. Рискувала съм всичко за една непозната. И сега заради нея ще ни убият.

Опитвам се да разсея стражите, но единият вече посяга към качулката на момичето. Няма време. Вадя металната пръчка и замахвам.

— Залегни!

Момичето се хвърля на земята. Стоварвам жезъла си върху черепа на стража. Във въздуха отеква ужасно пукане и той се строполява в прахта. Преди още другият да е извадил меча си, забивам жезъла си в гърдите му.

— Ох!

Ритвам го бързо в челюстта и той пада в безсъзнание на червената земя.

— небеса! — изругава момичето като благородничка, докато аз прибирам жезъла си.

„Небеса“ е правилно. Сега пък нападнах стражи.

Сега наистина ще умрем.

Представям си гнева на Тзеин, докато тичаме колкото може по-бързо през търговския квартал.

Не проваляй и това. Влизаш. Излизаш. Къде в този план ставаше въпрос да помагам на бегълка?

Докато тичаме покрай сградите в пастелни цветове, две групи дворцови стражи се опитват да ни настигнат. Виковете им вече се чуват силно. Стъпките им отекуват още по-силно. С извадени мечове се приближават само на няколко крачки зад нас.

— Знаеш ли къде сме? — питам аз.

— Горедолу — отговаря задъхано тя, а очите ѝ са разширени от ужас. — Д-достатъчно, за да стигнем до бедняшкия квартал, но...

— Тръгвай натам!

Тя тръгва напред, тичайки на крачка пред мен, за да води. Двете тичаме по каменните улици, прехвърчайки покрай объркани търговци в отчаяното си желание да избягаме. През вените ми се втурва адреналин. Под кожата ми жужи горещина. Няма да успеем. Невъзможно е да избягаме.

Успокой се — чувам Мама Агба в главата си. Насилвам се да поема дълбоко въздух. — *Бъди изобретателна. Използвай това, което е около теб, за да спечелиш предимство.*

Оглеждам отчаяно тесните улици на търговския квартал. Когато завиваме зад ъгъла, погледът ми се спира на висока кула от дървени бурета. *Това ще свърши работа.*

Разгъвам жезъла си и замахвам силно към основата на кулата. Когато първото буре се търкулва на земята, аз съм сигурна, че и другите веднага ще го последват.

Крясъците на стражите изпълват въздуха, докато буретата ги събарят на земята. Това ни дава достатъчно време да стигнем до бедняшкия квартал и да спрем, за да си поемем дъх.

— А сега какво? — изпуктява момичето.

— Не знаеш ли как да излезем?

Тя поклаща глава, а по лицето ѝ се стича пот.

— Никога не съм била в тази част на града.

Отдалече бедняшкият квартал изглежда като лабиринт, а вътре колибите и бараките се събират като паяжина. Тесните пътеки и калните улици се заплитат пред очите ни. Не се вижда никакъв изход.

— Насам — посочвам аз към една от улиците срещу търговския квартал. — Ако тази посока води към центъра, другата трябва да води навън.

Вдигаме облаци прах с всяка крачка, тичайки колкото можем по-бързо. Но група стражи ни пресичат пътя и нямаме друг избор, освен да хукнем в обратната посока.

— Небеса! — изпуктява момичето, когато се втурваме по една малка уличка и ядосваме група бездомни косидани.

Учудвам се как изобщо е успяла да избяга. Съмнявам се обучението на такава благородничка да е включвало бягане от стражи из бедняшките квартали.

Завиваме зад още един ъгъл, а стражите са буквално по петите ни. Насилвам се да тичам по-бързо, когато момичето стиска силно ръката ми и ме дръпва назад.

— Какво пра...

Тя закрива с ръце устата ми и ме блъска зад стената на една барака наблизко. Чак тогава забелязвам тясното пространство, в което се навираме.

Моля те! — За втори път през последните десет години аз отправям молитва, призовавайки някой бог, който може да е останал. — *Моля те!* — повтарям аз. — *Моля те, моля те, скрий ни!*

Сърцето ми заплашва да изскочи от гърдите и бие толкова силно, че съм сигурна, че може да го чуят. Но когато групата стражи приближават, профучават край нас като стадо бикоголави носономи, преследващи жертвата си.

Поглеждам към небето, примигвайки към преминаващите над нас облаци. През пролуките между тях се виждат ярки лъчи светлина. Сякаш боговете са се надигнали от мъртвите, възкръснали от гробището, останало след клането по време на Нападението. Каквото и да има там, горе, то ми изпраща благословията си.

Просто се моля тази благословия да не свърши.

Изнизваме се от скривалището си и хукваме по друга пътека, неволно блъскайки двойка любопитни божници. Единият изпуска бутилката си с ром и острата миризма се понася към носа ми, толкова силна, че опарва ноздрите ми. С тази миризма в главата ми отново се появява един от уроците на Мама Агба.

Грабвам бутилката от земята и оглеждам улицата за липсващата съставка.

Ето там. Сърцето ми спира за миг — само на няколко метра от главата на момичето е.

— Вземи факлата!

— Какво?

— Факлата! — изкрещявам аз. — Тази точно пред теб!

Отнема ѝ секунда да изтръгне металната факла от дръжката ѝ и когато успява, двете отново се втурваме напред. Минавайки покрай последните къщурки, аз откъсвам парче плат от наметалото си и го набутвам в бутилката.

— Това за какво е? — пита тя.

— Да се надяваме, че няма да се наложи да разбереш.

Излизаме от бедняшкия квартал и виждаме дървената порта на Лагос. Ключът към бягството ни.

Блокирана от кралските стражи.

Стомахът ми се свива, когато спираме пред безкрайна линия от въоръжени войници. Те яздят страховити черни пантенери и всеки от огромните зверове е оголил остриите си зъби. Черната им козина блести на слънцето като тънък слой мазнина и из нея са пръснати матови цветни дъги. Дори и приведени в готовност за скок, те се извисяват над главите ни.

— Заобиколени сте! — изкрещява капитанът, пронизвайки ме с кехлибарените си очи. — По заповед на крал Саран нареждам да спрете!

За разлика от войниците си, капитанът язди свирепа снежна леопанера, голяма почти колкото нашата къща. На гърба ѝ се издигат осем дебели черни рога, остри и лъскави. Чудовището облизва дългите си извити нокти и изръмжава, жадно да украси с кръвта ни снежнобялата си, изпъстрена с петна козина.

И капитанът има същата бакърена кожа като на момичето, по която няма бръчки и белези от битки. Когато тя го вижда, ръцете ѝ се

стрелват към качулката, а краката ѝ се разтреперват.

Капитанът е млад, но стражите изпълняват командите му безпрекословно. Един по един изваждат мечовете си и ги насочват към нас.

— Свърши се — прошепва отчаяно момичето.

По лицето ѝ потичат сълзи и тя се отпуска на колене. Пуска примирено факлата и изважда стар измачкан свитък.

Аз се преструвам, че следвам примера ѝ, и също коленича, докосвайки плата в бутилката до пламъка на факлата. Острата миризма на изгоряло изпълва ноздрите ми. Когато капитанът се приближава, хвърлям пламналото си оръжие към редицата пантенери.

Хайде! — моля се на стъклената бутилка, следейки пътя ѝ с поглед. Докато тя лети, започвам да се притеснявам, че няма да се случи нищо.

След това светът избухва в пламъци.

Огънят гори буйно, поглъщайки хора и рогати пантенери. Зверовете започват да вият, изпаднали в паника, и хвърлят ездачите си на земята в опит да избягат.

Момичето се вира ужасено, но аз грабвам ръката ѝ и я тегля със себе си. Вече сме само на няколко метра от портата, само на няколко метра от свободата!

— Затворете портата! — изкрещява капитанът, когато ние профучаваме край стражите.

Момичето се блъска в него, той залита и тя успява да се измъкне от ръцете му.

Чува се тракане на метални зъбни колела и дървената порта започва да се спуска. Стражите на портата остават единственото ни препятствие пред свободата.

— Няма да успеем! — изхриптява момичето.

— Нямаме избор!

Спринтирам по-бързо, отколкото мислех, че е възможно да се тича. Познатият ми пиан страж изважда меч си и вдига ръка да замахне, но бавното му движение е по-скоро повод за смях, отколкото за страх. Удрям го по главата с всички сили и когато се строполява на земята, се забавям още секунда, за да го ритна с коляно в слабините.

Един от другите стражи успява да замахне с меч си, но аз лесно го блокирам с жезъла. Завъртам металния прът в ръцете си и мечът му

отхвърча надалече. Очите му се разширяват, когато го изритвам с широк замах в лицето, просвайки го на земята, и се втурвам през дървената порта.

Успяхме! — иска ми се да изкрещя, когато стигам под абаносовото дърво. Обръщам се да се усмихна на момичето, но нея я няма. Сърцето ми спира, когато я виждам да се препъва и да пада на земята на сантиметри преди портата. При падането ѝ се вдига облак прах.

— Не! — изпищявам аз.

Портата ще се затвори всеки момент. След целия кошмар тя няма да успее.

Ще умре, след като почти се беше спасила.

Тичай — заповядвам на себе си. — *Бягай. Имаш Тзеин. Имаш тате. Вече направи всичко, което можеше.*

Но отчаянието в очите ѝ ме дърпа назад и разбирам, че благословията на боговете е дотук. Защото въпреки всички възражения на тялото ми аз изтичвам към портата и се претъркулвам под нея миг, преди да стигне до земята.

— Свършено е с вас! — пристъпва напред капитанът, ранен и окървавен от огнената бомба. — Хвърлете оръжията си. Веднага!

Сякаш всички стражи в Лагос са се втренчили в нас и ни обграждат, блокирайки всички посоки, за да не можем да избягаме отново.

Аз помагам на момичето да се изправи на крака и вдигам високо жезъла си. *Това ще приключи тук.* Няма да ме хванат. Ще ги принудя да ме убият на място.

Сърцето ми бие силно в гърдите, докато стражите се приближават. Наслаждавам на последните си мигове, представяйки си топлите очи на мама, абаносовата ѝ кожа.

Идвам — обръщам се към духа ѝ. Тя сигурно сега е в алафия и се рее в спокойствието на отвъдния живот. Представям си, че съм до нея. — *Идвам при теб съвсем...*

Гръмовен рев разцепва въздуха и стражите замръзват на място. Ревът става все по-силен и по-силен, направо оглушителен с приближаването си. Едва успявам да издърпам момичето на безопасно място, когато огромното тяло на Найла прескача портата.

Стражите залитат назад изплашени, а моята леонера се приземява на прашния път и между огромните ѝ зъби капе слюнка. Убедена съм, че е халюцинация, докато не чувам Тзеин да вика, седнал на гърба ѝ.

— Какво, по дяволите, чакате? — изкрещява той. — *Качвайте се!*

Без да губя и секунда повече, скачам на гърба на Найла и дръпвам момичето след себе си. Потегляме, скачайки от къща на къща, а след нас колибите се сричат под тежестта ни. Когато стига достатъчно високо, Найла скача за последен път и полита към портата.

Почти сме стигнали до нея, когато нещо като електрически шок протича през вените ми.

Шокът преминава през всяка пора в кожата ми, запалвайки всичко в мен, отнемайки дъха ми. Времето сякаш спира, когато поглеждам надолу и се втренчвам в очите на младия капитан.

Незнайна сила гори зад кехлибарения му взор — затвор, от който не мога да избягам. Нещо от неговия дух сякаш се вкопчва в моя. Преди да успея да прекарам още миг, заключена в погледа му, Найла прелита над портата, прекъсвайки връзката ни.

Тя се приземява тежко и хуква през абаносовите дървета.

— Богове! — прошепвам аз.

Всяка част от тялото ми крещи от напрежение. Не мога да повярвам, че се измъкнахме.

Не мога да повярвам, че все още съм жива.

ГЛАВА ШЕСТА

ИНАН

Провал.

Разочарование.

Срам.

С коя обида ще ме посрещне днес баща ми?

Прехвърлям наум вариантите, докато минавам през вратата и се изкачвам по белите мраморни стълби на двореца. „Провал“ би било подходящо. Връщам се без бегълката. Но баща ми може и да не си хаби думите.

Може да започне с юмрук.

Този път не мога да го обвинявам. Не и истински.

Ако не мога да защита Лагос от една крадла, как е възможно да стана следващият крал на Ориша?

Проклети да са небесата! Спирам за момент, стискайки гладкия алабастров парапет. Днес трябваше да е ден на победа за мен.

Но тогава се появи онази среброока нещастница.

Лицето на божницата се явява в ума ми за десети път, откакто я видях да прелита над портата на Лагос. С кожа като обсидиан и дълга бяла коса, образът ѝ сякаш омърсява. Примигвам, но не успявам да се отърва от него.

— Капитане!

Влизам в главната зала, без да обръщам внимание на войниците пред вратата, които отдават чест. Титлата ми звучи като подигравка. Един истински капитан би изпратил стрела през сърцето на бегълката.

— Къде е принцът? — отеква писклив глас из залите на двореца.

По дяволите! Това е последното нещо, което ми трябва.

Майка ми се е втурнала към вратата и огромното ѝ геле се накривява, докато се бори със стражите, които стоят на пътя ѝ.

— Къде е? — направо изпищява тя. — Къде е Инан?

Изражението на лицето ѝ омеква от облекчение. В очите ѝ се появяват сълзи. Тя се навежда към мен и притиска ръка към раната на

лицето ми.

— Съобщиха за убийци.

Отдръпвам се от нея и клатя глава. Убийците щяха да имат ясни мишени. Щеше да е по-лесно да ги заловим. Това беше просто една бегълка. Която аз не можах да заловя.

Но майка ми не я е грижа коя точно е нападателката. Не я е грижа за провала ми. За изгубеното време. Тя започва да кърши ръце, борейки се със сълзите си.

— Инан, трябва...

И рязко замлъква. Едва сега забелязва, че всички ни гледат втренчено. Тя намества гелето и прави крачка назад. Почти виждам огромните нокти на ръцете ѝ.

— Една ларва нападна града ни — извиква тя към събралата се тълпа. — Не трябва ли да сте някъде? Идете на пазара, разпитайте в бедняшките квартали. Погрижете се това да не се случи отново!

Войници, аристократи и слуги веднага се втурват навън, препъвайки се един в друг в бързината. Когато изчезват, майка ми ме хваща за китката и ме дръпва към вратата на тронната зала.

— Не. — Не съм готов за яростта на баща ми. — Нямам новини...

— И вече никога няма да имаш.

Майка ми разтваря широко огромните дървени врати и ме дърпа по покрития с плочки под.

— Напуснете стаята! — вика тя.

Като послушни мишки стражите и прислугата се разпръсват.

Единственият човек, който е достатъчно смел да се опълчи на майка ми, е Каея. Тя изглежда необикновено красива в черния нагръдник на новата си униформа.

Адмирал? Взирам се в изящния символ на гърдите ѝ, доказващ повишаването ѝ в ранг. Няма грешка. Издигнала се е. А Ебеле?

Когато се приближаваме към трона, до ноздрите ми достига острата миризма на градинска мента. Оглеждам плочките и както очаквах, в пролуките има прясна кръв.

Небеса!

Баща ми вече е ядосан.

— Това включва и теб, *адмирале* — изсъсква майка ми и скръства ръце на гърдите си.

Изражението на Каея се обтяга — винаги е така, когато майка ми се обръща към нея ледено. Каея хвърля поглед към баща ми. Той кимва неохотно.

— Извинявам се — покланя се Каея към майка ми, макар че в тона ѝ не се усеща извинение.

Кралицата я гледа намръщено, докато тя излиза от тронната зала.

— Виж — издърпва ме напред майка ми. — Виж какво са направили тези ларви със сина ти. Така става, като го изпращаш да се бие. Така става, като си играе на капитан на стражите!

— Бях ги притиснал — издърпвам китката си от нейната ръка. — Два пъти. Не е моя вината, че хората ми се пръснаха след експлозията.

— Не казвам, че вината е твоя, любов моя. — Майка ми се опитва да сграбчи бузите ми, но аз се измъквам от ухаещата ѝ на рози ръка. — Само — че е прекалено опасно за един принц.

— Майко, точно *защото* съм принц, трябва да правя това — настоявам аз. — Трябва да се грижа за безопасността на Ориша. Не мога да защитавам хората си, ако се крия зад стените на двореца.

Майка ми махва с ръка, сякаш да прогони думите ми, и отново се обръща към баща ми.

— Той е следващият крал на Ориша, в името на небесата! Играй си с живота на някой селянин!

Лицето на баща ми остава безизразно. Сякаш е блокирал. Гледа втренчено през прозореца, въртейки кралския рубин на пръста си.

До него на поставката си стои маджаситеният му меч с гравирана снежна леопанера на дръжката, в която се отразява лицето на баща ми. Черният меч е като част от тялото му и никога не е на повече от една ръка разстояние от него.

— Каза „те“ — проговаря накрая той, но към мен. — С кого е била бегълката? Напуснала е двореца сама.

Преглъщам с усилие, заставам се да срещна погледа на баща си.

— Все още не знаем самоличността ѝ. Но знаем, че не е от Лагос.

А аз знам, че има очи като луната. Знам, че има стар белег на веждата.

Лицето на божницата отново се явява в ума ми с такава яснота, сякаш е картина на стената в двореца. Плътните ѝ устни се разтварят в гримаса, мускулите се стягат в стройното ѝ тяло.

Усещам ново пулсиране на енергия под кожата си. Остро и парещо, като спирт върху отворена рана. Болезнено туптене под скалпа ми. Потръпвам, прогонвайки ужасното чувство.

— Кралският лекар е при стражите на портата — продължавам аз. — Когато се свестят, ще разбере самоличността и произхода ѝ. Все още мога да ги проследя...

— Няма да правиш нищо подобно — казва майка ми. — Днес можеше да умреш! И после какво? Ще оставиш Амари да се качи на трона? — Тя пристъпва тежко напред със стиснати юмруци и високо вдигната глава. — Трябва да спреш това, Саран. Спри го веднага!

Отмятам глава назад. Тя се обърна към баща ми по име...

Гласът ѝ отеква от червените стени на тронната зала. Остро напомняне за дързостта ѝ.

Двамата поглеждаме към баща ми. Не мога да предвидя какво ще направи. Започвам да си мисля, че за първи път майка ми ще спечели, когато той проговаря:

— Напусни!

Очите на майка ми се разширяват. Увереността, която носеше толкова гордо, се стича от лицето ѝ като пот.

— Кралю...

— Веднага! — заповядва той с равен тон. — Искам да говоря насаме със сина си.

Майка ми сграбчва китката ми. И двамата знаем как обикновено свършват разговорите насаме с баща ми. Но тя не може да се намесва.

Не и ако не иска да си навлече гнева му.

Покланя се, изправена като меч. Когато се обръща да излезе, улавя погледа ми. Нови сълзи се стичат през втвърдилата се пудра на лицето ѝ.

Дълго време стъпките ѝ са единственият звук, който се чува в огромната тронна зала. След това вратата се затръшва.

Двамата с баща ми сме сами.

— Знаеш ли самоличността на бегълката?

За миг се поколебавам — една малка лъжа би ме спасила от жесток побой. Но баща ми подушва лъжите като хиенера, преследваща животно.

Една лъжа само ще влоши всичко.

— Не — отговарям аз, — но до залез ще получим информация. Тогава ще взема екипа си...

— Отзови хората си.

Стряскам се. Дори няма да ми даде шанс.

Не мисли, че мога да се справя. Уволнява ме от стражата.

— Татко, моля те! Не очаквах бегълката да има достъп до такива ресурси, но сега съм готов. Дай ми шанс да оправя нещата!

Баща ми става от трона. Бавно и замислено. Лицето му е спокойно, но аз лично съм виждал яростта, която може да се скрие зад този безизразен поглед.

Взирам се в пода, докато той приближава. Вече чувам крясъците. *Дългът преди всичко.*

Ориша преди мен.

Днес го разочаровах. Него и кралството. Позволих на една божница да всее хаос из целия град. Разбира се, че ще ме накаже.

Навеждам глава и сдържам дъха си. Чудя се колко ще боли. Щом не ме кара да сваля бронята си, значи ще удря по лицето.

Още синини, които всички да видят.

Той вдига ръка и аз затварям очи. Приготвям се за удара. Но вместо юмрука му върху бузата си усещам дланта му да стиска рамото ми.

— Знам, че можеш да направиш това, Инан. Но трябва да си само ти.

Примигвам объркано. Баща ми никога досега не ме е гледал по този начин.

— Бегълката не е коя да е — изрича той през зъби. — Амари е.

ГЛАВА СЕДМА

ЗЕЛИ

На половината път сме до Илорин, когато Тзеин решава, че е достатъчно безопасно да дръпне юздите на Найла. Спираме, но той не се помръдва. Трябва да съм предизвикала непознато досега ниво на ярост.

От извисяващите се над нас дървета се чуват щурци. Аз се плъзвам от седлото и прегръщам огромната муцуна на Найла, масажирайки онова специално място между рогата и ушите ѝ.

— Благодаря ти — прошепвам в козината ѝ. — Когато стигнем вкъщи, ще получиш най-голямата почерпка.

Найла измърква и побутва носа ми, като че ли съм нейно малко, което трябва да защитава. Това е достатъчно, за да ме накара да се усмихна, но когато Тзеин се спуска на земята и тръгва към мен, знам, че дори Найла не може да ме защити от това.

— Тзеин...

— Какви ги вършиш! — изкрещява той толкова силно, че семейство пчелояди излита от дървото над главата му.

— Нямах избор! — отговарям моментално. — Щяха да я убият...

— А какво, в името на боговете, мислиш, че ще направят с теб? — Тзеин стоварва юмрук в близкото дърво толкова силно, че кората се разцепва. — Защо никога *не мислиш*, Зел? Защо просто не правиш това, което трябва да направиш?

— Направих го! — посягам аз към торбата си и хвърлям една кадифена торбичка към Тзеин. По земята се разпиляват сребърни монети. — Взех петстотин за рибата.

— Всички пари в Ориша няма да ни спасят сега — закрива лицето си с ръце Тзеин, размазвайки сълзи по бузите си. — Ще ни избият. Ще убият *теб*, Зел!

— Моля ви! — изписква момичето, привличайки вниманието ни.

Тя има странното умение някак да се смалява, дори бях забравила, че е с нас.

— Аз... аз... — Лицето ѝ пребледнява. Едва различавам ококорените ѝ кехлибарени очи под дългата качулка. — Аз съм виновна — прошепва тя. — За всичко.

— Благодаря — извъртам очи, без да обръщам внимание на ядосания поглед на Тзеин.

Ако я нямаше, той щеше да грее в усмивка. Семейството ни най-накрая щеше да е в безопасност.

— Какво си направила? — питам аз. — Защо те преследваха кралските стражи?

— Не ни казвай — поклаща глава Тзеин и посочва към Лагос. — Върни се. Предай се. Това е единственият ни шанс да...

Тя сваля наметалото си и ние млъкваме. Тзеин не може да отмести поглед от царственото ѝ лице, а аз се втренчвам в златното украшение, вплетено в плитката ѝ. То се спуска по челото ѝ, цялото във висящи верижки и блещукащи листенца. В центъра лежи покрит с диаманти знак. Изящна снежна леопанера, която само едно семейство може да носи.

— О, богове! — прошепвам аз.

Принцесата!

Амари.

Отвякла съм принцесата на Ориша.

— Мога да обясня — казва бързо Амари и в гласа ѝ прозвучават царствени нотки, заради които изскърцвам със зъби. — Знам какво си мислите, но животът ми беше в опасност.

— Животът ти — прошепвам аз. — *Твоят живот?*

Обзема ме гняв. Блъсвам я в едно дърво и тя извиква. Задавя се, а очите ѝ се разширяват от страх, когато обхващам с пръсти шията ѝ и започвам да стискам.

— Какво правиш? — изкрещява Тзеин.

— Показвам на принцесата какво *всъщност* значи животът ти да е в опасност!

Брат ми ме сграбчва за раменете и ме дръпва назад.

— Да не си си загубила проклетия ум?

— Тя ме излъга — изкрещявам в отговор. — Каза, че щели да я убият. Закле се, че има нужда от помощ!

— Не съм излъгала! — изхриптява Амари и слага ръка на гърлото си. — Баща ми ексекутира членове на семейството ни само

защото *симпатизират* на божниците. Няма да се поколебае да направи същото и с мен.

Тя бръква в гънките на роклята си и изважда стар пергамент, стискайки го толкова силно, че ръката ѝ се разтреперва.

— Кралят иска това. — Амари кашля и гледа пергамента с изражение, което не мога да определя. — Този пергамент може да промени всичко. Той може да върне магията.

Взираме се в Амари с безизразни лица. *Тя лъже*. Магията не може да се върне. Магията умря преди единадесет години.

— Аз също мислех, че е невъзможно — вижда съмнението ни Амари. — Но го видях със собствените си очи. Една божница го докосна и стана маг... — Гласът ѝ се снишава. — Призова светлина с ръцете си.

Светлинен маг?

Пристъпвам по-близо и оглеждам свитъка. Недоверието на Тзеин лепне по мен като горещината във въздуха, но все пак колкото повече говори Амари, толкова повече се осмелявам да мечтая. Имаше прекалено много ужас в очите ѝ. Истински страх за живота ѝ. Защо иначе половината армия ще преследва принцесата, ако бягството ѝ не представлява някаква голяма заплаха?

— Къде е тази жена сега?

— Няма я. — Очите ѝ се пълнят със сълзи. — Баща ми я уби. Уби я само заради онова, което можеше да прави.

Амари се обгръща с ръце и стиска очи, за да задържи сълзите си. Цялата сякаш се смалява. Удавена в скръбта си.

Раздразнението на Тзеин утихва, но за мен сълзите ѝ не значат нищо. *Тя стана маг* — отеква гласът ѝ в главата ми. — *Призова светлина с ръцете си*.

— Дай ми го — посягам към свитъка, нетърпелива да го разгледам.

Но щом пръстите ми го докосват, през тялото ми преминава неестествен шок. Отскачам изненадано, изпускайки стария пергамент, и се хващам за кората на едно абаносово дърво.

— Какво има? — пита Тзеин.

Поклащам глава. Не знам какво да кажа. Странното усещане трепти под кожата ми, чуждо и едновременно някак познато. То жужи

в тялото ми, стопляйки ме отвътре. Бие като второ сърце и вибрира като...

Като аше?

При тази мисъл сърцето ми се свива, оставяйки зееща дупка в мен, която дори и не знаех, че все още съществува. Когато бях малка, единственото, което исках, беше *аше*. Молах се за деня, когато ще усетя топлината му във вените си.

Като божествената сила на боговете, присъствието на *аше* в нашата кръв е това, което различава маговете от божниците. От него черпим сили, за да използваме свещените си дарове. *Аше* е онова, от което се нуждаят маговете, за да могат да правят магия.

Взирам се в ръцете си, търсейки сенките на смъртта, които мама можеше да призовава в съня си. Когато *аше* се събуди, тогава се събужда и магията ни. Но това ли се случва в момента?

Не.

Потушавам искрата в себе си, преди да се е превърнала в надежда. Ако магията се е върнала, това променя всичко. Дори не знам какво да мисля.

С магията идват и боговете, след единадесет години мълчание. Едва бях успяла да събера парчетата от себе си, на които бях разбита след Нападението.

— Усещаш ли я? — Гласът на Амари се превръща в шепот, а тя отстъпва крачка назад. — Каея каза, че свитъкът превръща божниците в магове. Когато Бинта го докосна, от пръстите ѝ избликнаха светлини!

Обръщам ръцете си с дланите нагоре, търсейки бледолилавата светлина на магията на Жътварите. Преди Нападението, когато божниците се трансформирали, не се знаело в какъв вид маг ще се превърне всеки от тях. Често те наследявали магията на родителите си, почти винаги тази по майчина линия. Понеже тате е косидан, бях сигурна, че ще стана Жътвар като мама. Бях жадувала за деня, в който ще усетя магията на мъртвите в костите си, но в този момент усещам само едно странно трептене във вените.

Вдигам внимателно пергамента, притеснена, че отново ще усетя нещо. Въпреки че мога да различа жълтата рисунка на слънцето върху древния свитък, другите символи са неразбираеми, толкова стари, сякаш са по-стари от самото време.

— Не ми казвай, че вярваш в тези глупости — казва тихо Тзеин.
— Магията си е отишла, Зел. Никога вече няма да се върне.

Знам, че просто се опитва да ме защити. Това са думи, които се е налагало да ми казва и преди, бършейки сълзите ми, задушавайки своите. Думи, в които винаги съм се вслушвала, но сега...

— А другите, които са докоснали свитъка... сега магове ли са?
— обръщам се аз към Амари. — Силите им върнаха ли се?

— Да — кима тя отначало енергично, а след това ентузиазмът ѝ избледнява. — Магията им се върнала... но войниците на баща ми ги намерили.

Докато се взирам в свитъка, кръвта ми сякаш замръзва. Макар че в ума ми се появява трупът на мама, лицето, което виждам окървавено и смазано, не е нейното.

Моето е.

Но тя нямаше магията си — напомня ми едно тихо гласче. — *Нямаше шанс да се бори...*

И ето пак съм шестгодишна, свита зад огъня в нашия дом в Ибадан. Тзеин ме обгръща с ръце и ме обръща към стената, както винаги се опитва да ме защити от болката в света.

Алени пръски хвърчат във въздуха, докато стражът със змийско лице удря тате отново и отново. Мама пищи да спрат, докато двама стражи увиват веригата около шията ѝ толкова стегнато, че брънките от маджасит раздират кожата ѝ и от нея потича кръв.

Когато я извличат от колибата като животно, тя се задушава, рита и се бори.

Но този път тя ще има магия.

Този път ще може да победи.

Гбьо ариуо ику! — изсъсква мама през зъби, получила нов живот във въображението ми. — *Па ипо да. Йеде нину ейе ара!*

Стражите, които затягат веригата, замръзват на място и започват да се тресат силно, докато заклинанието ѝ набира сила. Изпищяват, когато тя изтръгва душите от телата им, убивайки ги с яростта на Жътвар, който напълно владее дарбите си. Магията на мама черпи сила от гнева ѝ. Тъмните сенки се извиват около нея и тя изглежда като самата Оя, богинята на живота и смъртта.

С гърлен вик мама откъсва черната верига от шията си и я увива около гърлото на останалия жив страж.

С магията си тя спасява воинския дух на тате.

С магията тя все още е жива.

— Ако това, което казваш, е истина — пронизва сцената във въображението ми гневният глас на Тзеин, — ти не можеш да останеш тук. За това убиват хора. Ако го намерят у Зел...

Гласът му секва и сърцето ми се разкъсва на толкова много парчета, че не знам дали гърдите ми ще издържат. Може да обърквам всичко до края на живота му, но Тзеин все ще е готов да умре, опитвайки се да ме предпази.

Трябва да го защитя. Негов ред е да бъде спасен.

— Трябва да тръгваме. — Навивам пергамента и го пускам в торбата си, бързайки толкова, че едва не забравям пълната със сребро торбичка на земята. — Истина или не, трябва да се върнем при тате. Да избягаме, докато можем.

Тзеин преглъща яда си и се качва на Найла. Аз се намествам зад него, когато принцесата изписква, срамежлива като дете.

— Ам-ми аз?

— Какво ти? — питам аз.

В сърцето ми пламти омраза към семейството й. Сега, когато свитъкът е в ръцете ми, искам да оставя Амари сама в гората да умре от глад или да стане жертва на някоя хиенера.

— Щом взимаш глупавия свитък, тя също трябва да дойде — въздиша Тзеин. — Иначе ще доведе стражите право при нас.

Лицето на Амари пребледнява, когато се обръщам отново към нея. Сякаш аз съм тази, от която трябва да се страхува.

— Просто се качвай.

Премествам се по-напред на седлото на гърба на Найла. Колкото и да искам да я оставя, все още не сме приключили.

ГЛАВА ОСМА

ИНАН

— Не разбирам.

Хиляди мисли прелитат през главата ми. Опитвам се да осъзная фактите — магия в Ориша, древен свитък, предателството на Амари?

Не е възможно! Дори и да повярвам за магията, не мога да приема, че сестра ми е замесена. Амари едва изрича няколко думи по време на официалните обеди. Тя оставя майка ни да ѝ казва как да се облича. Не е прекарала цял ден извън тези стени, а сега е избягала от Лагос с единственото нещо, което може да разруши империята ни?

Замислям се, спомняйки си момента, в който бегълката се заби в мен. При сблъсъка нещо горещо и остро премина през костите ми. Странна и мощна атака. Заради шока не погледнах под качулката ѝ. Но ако го бях направил, щях ли наистина да видя кехлибарените очи на сестра ми?

Не! Невъзможно е. Баща ми май трябва да иде при дворцовия лекар. Но е невъзможно да пренебрегна погледа му. Полудив. Преценяващ. За осемнадесет години съм видял много неща в очите му. Но не и страх. И никога ужас.

— Преди да се родиш, маговете бяха опиянени от силите си и непрекъснато заговорничеха как да отхвърлят властта ни — обяснява баща ми. — Дори и когато се вдигнаха на бунт, моят баща се опитваше да е справедлив, но тази справедливост го уби.

Заедно с по-големия ти брат — мисля си аз. — *С първата ти жена и първородния ти син.* Всеки благородник в Ориша знае за убийствата, които е понесло семейството на баща ми от ръцете на маговете. Клане, за което един ден отмъстиха с Нападението.

По навик опипвам потъмнялата пионка в джоба си, откраднат дар от баща ми. Тази пионка за сенет е единствената оцеляла от комплекта на баща ми, стратегическа игра, която играехме двамата, когато бях малък.

Въпреки че хладният метал обикновено ме успокоява, днес той е топъл. Почти пари, докато го въртя в ръката си, пламтящ от истината, която ще разкрие баща ми.

— Когато се възкачих на трона, вече знаех, че магията е изворът на цялата ни болка. Тя е унищожавала империи преди нашата и докато съществува, отново ще унищожава империи.

Кимам, припомняйки си речите на баща ми преди Нападението. Бритауните. Пьортъоганите. Империята на Спаните — всички тези цивилизации били унищожени, защото притежаващите магията жадували за власт, а управляващите не направили достатъчно, за да ги спрат.

— Когато открих необработената сплав, която братонианците използвали, за да подчинят магията, аз реших, че това ще е достатъчно. С маджасита те създали затвори, оръжия и вериги. Следвайки тяхната тактика, аз направих същото. Но дори и това не беше достатъчно, за да се укротят вероломните ларви. Знаех, че за да може кралството ни да оцелее, трябва да унищожа магията.

Какво? Навеждам се рязко напред, без да мога да повярвам на собствените си уши. Магията е отвъд нашите сили. Как може баща ми да се бори с такъв враг?

— Магията е дар от боговете — продължава той. — Духовна връзка между тях и хората. И щом боговете са скъсали връзката си с аристокрацията преди поколения, знаех, че може да бъде прекъсната и връзката им с маговете.

Главата ми се върти от думите на баща ми. Ако не е нужно той да ходи при доктора, то аз ще трябва го направя. Единственият път, когато се осмелих да го попитам за боговете, отговорът му беше кратък: *Боговете са нищо, без глупаците, които вярват в тях.*

Приех думите му и изградих света си върху непоколебимото му убеждение. И все пак ето сега ми казва, че съществуват. Че е воювал с тях.

Небеса! Взирам се в кръвта сред пролуките в пода. Винаги съм знаел, че баща ми е могъщ човек.

Просто не бях осъзнал колко огромна е силата му.

— След коронацията се съсредоточих в търсене на начин да разкъсам духовната връзка. Отне ми години, но накрая открих извора на тази духовна връзка на маговете и наредих на хората си да я

унищожат. До днес вярвах, че съм успял да изтрия магията от лицето на земята. Но сега този проклет свитък заплашва да я върне обратно.

Замислям се за миг върху думите на баща ми, преценявайки всичко казано, докато дори и най-невероятните факти започват да се нареждат като пионки за сенет в главата ми — да прекъсна връзката, да разруша магията.

Да унищожат хората, които искат трона ни.

— Но щом вече е нямало магия... — Стомахът ми се свива на възел, но трябва да знам отговора. — Защо извърши Нападението? Защо... уби всички онези хора?

Баща ми прокарва палец по назъбеното острие на меча си от маджасит и отива до прозореца. До същото място, на което стоях като дете, когато изгаряха маговете на Лагос. Единадесет години по-късно все още си спомням мириса на запалени дърва и горяща плът. Той е толкова реален, колкото горещината във въздуха.

— За да изчезне магията завинаги, всеки маг трябваше да умре. Ако веднъж са вкусили силата, те винаги ще се борят да си я върнат.

Всеки маг...

Затова остави децата живи. Божниците не проявяват способностите си, докато не станат на тринадесет. Безпомощните деца, които никога не са притежавали магия, не са заплаха.

Отговорът на баща ми е спокоен. Толкова рационален, че нямам съмнения, че е постъпил правилно. Но споменът за пепелта се настанява върху езика ми. Горчив. Остър. Не мога да не се запитам дали стомахът на баща ми се е преобръщал в онзи ден. Не мога да не се запитам дали аз съм достатъчно силен да направя същото.

— Магията е напаст — прекъсва мислите ми кралят. — Фатална, опасна болест. Ако завладее нашето кралство, така както се е случило с други, никой няма да оцелее след нашествието ѝ.

— Как да я спрем?

— Свитъкът е ключът — продължава баща ми. — Сигурен съм в това. Нещо в него има силата да връща магията. Ако ние не го унищожим, той ще унищожат нас.

— А Амари? — понижавам глас. — Ще трябва ли... Трябва ли аз...

Мисълта е толкова ужасна, че не мога да продължа.

Дългът преди всичко. Това би казал баща ми. Това ми изкрещя той в онзи съдбоносен ден.

Но мисълта ми да вдигна меча си срещу Амари след всичките тези години кара гърлото ми да пресъхне. Не мога да бъда кралят, когото баща ми иска.

Не мога да убия малката си сестра.

— Сестра ти е извършила предателство. — Той говори бавно. — Но вината не е нейна. Аз ѝ позволих да се сближи с онази ларва. Трябваше да знам, че доверчивостта ѝ ще я подведе.

— Значи Амари може да остане жива?

— Ако я заловим, преди някой да разбере какво е направила. Затова не можеш да вземеш хората си — двамата с адмирал Каея трябва да тръгнете сами и да вземете свитъка.

Облекчението се забива в стомаха ми като удар от юмрука на баща ми. Не мога да убия сестра си, но мога да я върна тук.

Чува се остро почукване по вратата — адмирал Каея подава глава през пролуката. Баща ми ѝ прави знак с ръка да влезе.

Зад нея виждам намусената физиономия на майка ми. Върху раменете ми пада нова тежест. *Небеса!*

Майка ми дори не знае къде е Амари.

— Намерихме един благородник, който твърди, че е видял ларвата, помогнала на бегълката — казва Каея. — Продаде му рядка риба от Илорин.

— Проверихте ли и тефтера на портата? — питам аз.

Каея кимва.

— Показва само една божница от Илорин днес — Зели Адебола, на седемнадесет.

Зели...

Умът ми добавя липсващото парче от поразителния ѝ облик. Името се търкулва от езика на Каея като сребро. Прекалено меко за божницата, която нападна града ми.

— Нека отида до Илорин — изтърсвам аз. Докато говоря, умът ми създава план. Виждам съм карта на Илорин. Четирите квадранта на плаващото село. — Няколкостотин селяни, повечето прости рибари... можем да го вземем с... десет човека. Толкова ни трябва на нас с адмирал Каея. Ще намеря свитъка и ще върна Амари. Само ми дай шанс.

Баща ми върти пръстена си, докато размишлява. Чувам отказа на върха на езика му.

— Ако тези мъже разберат нещо...

— Ще ги убия — прекъсвам го.

Лъжата се изплъзва от устата ми с лекота. Ако мога да се реванширам за предишните си неуспехи, няма да е нужно никой друг да умре.

Но не е нужно баща ми да го знае. И без това почти ми няма доверие. Кралят изисква светкавична и безусловна преданост. Като капитан аз трябва да му я дам.

— Добре — съгласява се той. — Тръгвайте. И действайте бързо.

Благодаря на небесата! Намествам шлема си и се покланям възможно най-дълбоко. Вече съм пред вратата, когато баща ми ме извиква.

— Инан!

В тона му се промъква нещо. Нещо зло. Опасно.

— Когато вземеш това, което ти трябва, изгори селото до основи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ЗЕЛИ

В Илорин е прекалено спокойно.

Или поне така ми се струва след днешните събития. Кокосовите лодки подръпват закотвящите ги въжета, парчета плат покриват извитите входове на ахеретата. Селото замира със залеза, който довежда спокойната нощ.

Очите на Амари се разширяват удивено, докато плаваме във водата, все още на гърба на Найла, към дома на Мама Агба. Тя поглъща всеки сантиметър от плаващото село както изгладнял слуга, изправен пред великолепна трапеза.

— Никога не съм виждала нещо подобно — прошепва тя. — Великолепно е!

Аз вдишвам свежия мирис на морето и затварям очи, когато капчици вода обсипват лицето ми. Вкусът на солта по езика ми напомня какво щеше да стане, ако Амари не беше тук — пресен сладък хляб, хубаво парче месо с подправки. Поне веднъж щяхме да си легнем с пълни стомаси. Празнична вечеря в моя чест.

Невежото блаженство на Амари отново запалва гнева ми. Принцесата сигурно никога не е пропускала да се нахрани през целия си разглезен живот.

— Дай ми украшението си — сопвам ѝ се рязко, когато Найла стига до търговския квартал.

Учудването изчезва от лицето ѝ и тя се вцепенява.

— Но Бинта... — Тя се съвзема и замълчава. — Нямахте да имам това украшение, ако не беше прислужницата ми. Това е единственото, което ми е останало от нея.

— Не ме интересува дали самите богове са ти дали проклетото нещо. Не можем да допуснем хората да те разпознаят.

— Не се притеснявай — казва кротко Тзеин. — Ще го хвърли в торбата си, не в морето.

Втречвам се ядосано в него при този опит да я успокои, но думите му постигат нужното. Амари се суети със закопчалката и пуска искрящите скъпоценни камъни в торбата ми. Блясъкът, който прибавят към този на сребърните монети, е абсурден. Сутринта нямах и една бронзова монета. Сега съм зарината от богатствата на аристократи.

Прехвърлям се през гърба на Найла и скачам на дървената пътека. Надничам зад завесата на входа на Мама Агба. Тате спи спокойно в ъгъла, свит като дива котка пред горящ пламък. Кожата му си е възвърнала цвета, лицето му не е толкова слабо и изпито. Трябва да е от грижите на Мама Агба. Тя е толкова добра, че може да върне човек от мъртвите.

Когато влизам, Мама Агба наднича иззад манекен, покрит с великолепен пурпурен кафтан. Добре оформените шевове предполагат, че е поръчан от благородник, продажба, която най-вероятно ще покрие следващия данък.

— Как мина? — прошепва тя, скъсвайки края със зъби.

Нагласява увитото около главата ѝ геле на жълти и зелени шарки и завързва свободните краища на кафтана.

Отварям уста да отговоря, но влиза Тзеин, следван предпазливо от Амари. Тя оглежда ахерето с невинност, която само богатството може да породя, прокарвайки пръсти по стените от сплетени тръстики.

Тзеин кимва с благодарност към Мама Агба, взима торбата ми и подава свитъка на Амари. После вдига с лекота спящото тяло на тате, който дори не помръдва.

— Ще събера нещата ни — заявява брат ми. — Разберете се какво ще правим със свитъка. Ако си тръгнем...

Гласът му секва, а моят стомах се свива виновно. Вече няма „ако“. Аз съм отнела този избор.

— Просто побързай.

Тзеин излиза, преглъщайки чувствата си. Гледам как огромната му фигура изчезва и ми се иска причината за болката му да не бях аз.

— Да си тръгнете? — пита Мама Агба. — Защо да си тръгвате? А тази коя е?

Очите ѝ се присвиват, докато оглежда Амари от горе до долу. Дори в опърпано наметало перфектната стойка и вдигнатата брадичка издават благородния ѝ произход.

— О, ъм... — Амари се обръща към мен и стиска свитъка по-силно. — Аз... аз съм...

— Името ѝ е Амари — въздъхвам аз. — Тя е принцесата на Ориша.

Мама Агба се размива силно.

— За мен е чест, Ваше Височество — покланя се шеговито тя.

Но когато нито аз, нито Амари се усмихваме, очите на Мама се разширяват. Тя става от мястото си и отмята наметалото на Амари, разкривайки тъмносинята роба под нея. Дори на оскъдната светлина скъпоценните камъни проблясват по дълбокото деколте.

— О, богове! — обръща се Мама към мен, скръствайки ръце на гърдите си. — Зели, какво, в името на боговете, си направила?

Карам я да седне и разказвам случилото се през деня. Макар че Мама Агба се разкъсва между гордост и гняв при подробностите от бягството ни, това, което всъщност я разтърсва, са възможностите на свитъка.

— Истина ли е? — питам я аз. — Има ли истина в това?

Тя мълчи един дълъг миг, взирайки се в свитъка в ръцете на Амари. За първи път тъмните ѝ очи са непроницаеми, те скриват отговорите, които ми трябва.

— Дай ми го!

Щом докосва свитъка, тя започва да хрипти. Тялото ѝ затреперва и накрая се тресе толкова силно, че тя пада от стола си.

— Мамо Агба! — Изтичвам до нея, сграбчвам ръцете ѝ и я притискам надолу, докато треперенето спре. Постепенно то намалява и тя остава на земята, неподвижна като манекените. — Мамо, добре ли си?

Очите ѝ се пълнят със сълзи, които потичат по бръчките на тъмната ѝ кожа.

— Толкова време мина... — прошепва тя. — Не мислех, че някога отново ще усетя топлината на магията.

Зяпвам от изненада и се отдръпвам назад, неспособна да повярвам на ушите си. Не може да бъде! Не мислех, че някой маг е оцелял след Нападението...

— Ти си маг? — пита Амари. — Но косата ти...

Мама Агба маха гелето и прокарва ръка по обръснатата си глава.

— Преди единадесет години получих видение, в което отивах при маг Заразител. Помолех да ме отърве от бялата ми коса и тя използва магията на заразата да я премахне цялата.

— Ти си Прорицател? — ахвам аз.

— Бях — кимва Мама Агба. — Загубих косата си в деня на Нападението, часове преди момента, в който щяха да ме отведат.

Удивително! Когато бях дете, малкото Прорицатели, които живееха в Ибадан, бяха на почит. Магията, с която властваха над времето, помагаше на всички други кланове в Ибадан да оцеляват. Усмиввам се, макар че в сърцето си трябваше да усетя това по-рано. У Мама Агба винаги е имало някаква мъдрост, знания на човек, който е видял много повече за годините си.

— Преди Нападението — продължава тя — усетих как магията е изсмукана от въздуха. Опитах се да призова видение какво ще се случи, но когато най-много имах нужда от това, не можах да видя нищо.

Потреперва, сякаш отново преживява болката от онзи ден. Мога само да си представя какви ужасни картини се разкриват в главата ѝ.

Мама се приближава до прозореца и спуска пердето. Взира се в изморените си ръце, набръчкани и изкривени от годините работа като шивачка.

— *Орунмила* — прошепва тя, извиквайки Бога на мъдростта. — *Ба ми соро. Ба ми соро.*

— Какво прави?

Амари прави крачка назад, сякаш думите на Мама Агба ще я поразят. Но когато чувам йоруба за първи път след повече от десет години, аз съм толкова изумена, че не мога да отговоря.

След Нападението слушах само резкия тон и гърлените звуци на езика на Ориша, който ни принуждаваха да говорим. Толкова отдавна не бях чувала изречено на глас заклинание, прекалено дълго езикът на моите хора съществуваше само в главата ми.

— Орунмила — превеждам аз, докато Мама напява. — Говори ми, говори ми. Тя вика своя бог — обяснявам на Амари. — Опитва се да направи магия.

Въпреки че отговорът ми идва лесно, дори и аз не мога да повярвам на това, което виждам. Мама Агба напява със сляпа вяра,

търпелива и доверчива, точно такава, каквито трябва да са онези, които следват Бога на времето.

Докато тя призовава Орунмила за напътствия, в сърцето ми се появява болезнено желание. Независимо от това колко много исках, аз никога нямах достатъчно вяра, за да призова Оя по този начин.

— Тя в безопасност ли е? — Амари се притиска към стената на ахерето, когато вените Мама Агба изпъкват по кожата ѝ.

За да правим магия, ние трябва да говорим на езика на боговете, за да обуздаем и оформим *ашето* в кръвта си. За един опитен Прорицател това заклинание е лесно, но след като Мама Агба толкова години не е използвала магия, то сигурно изчерпва цялото ѝ *аше*. В тялото ни *аше* се развива като всеки друг мускул — колкото повече го използваме, толкова по-лесно е да черпим сила от него и толкова по-силна става магията ни.

— *Орунмила, ба ми соро. Орунмила, ба ми соро...*

С всяка дума дъхът ѝ става по-накъсан. Бръчките върху кожата ѝ се обтягат от напрежението. Обуздаването на *аше* поглъща физическата сила. Ако се опита да обуздае прекалено много, може да убие себе си.

— *Орунмила...* — Гласът на Мама Агба укрепва. В ръцете ѝ започва да се събира сребърна светлина.

— *Орунмила, ба ми соро. Орунмила, ба ми соро...*

Космосът се взривява между ръцете ѝ с такава сила, че събаря мен и Амари на земята. Амари изпищява, но моят вик изчезва в гърлото ми. Синьото и лилавото от нощното небе заблещукват между дланите на Мама Агба. Сърцето ми спира пред великолепната гледка, а дъхът ми секва. *Върнала се е...*

След толкова много време магията най-после е тук.

Блещукащите звезди между дланите на Мама Агба се извиват и въртят, танцувайки заедно. Те създават картина, която бавно кристализира и става по-ясна пред очите ни. След малко различавам три силуета на стръмен хълм. Те се катерят с неумолима решителност, напредвайки през гъст храсталак.

— Небеса! — проклина Амари и прави колебливо крачка напред. — Това... аз ли съм?

Изсумтявам заради суетата ѝ, но при вида на срязаното ми дашики млъквам. Права е — това сме ние двете, заедно с Тзеин, и се

катерим по каменист склон в джунглата. Ръцете ми посягат към един камък, докато Тзеин води Найла за юздите покрай ръба на една скала. Отиваме все по-високо и по-високо в планината, катерейки се, докато достигахме до...

В миг видението изчезва, превръщайки се във въздух.

Оставаме втречени в празните ръце на Мама Агба, ръце, които току-що промениха целия ми свят. Пръстите на Мама Агба треперят от напрежението за това видение. От очите ѝ бликват още сълзи.

— Чувствам се... — изрича задавено тя през тихите си хлипания, — чувствам се така, сякаш отново мога да дишам.

Кимвам, въпреки че не знам как да опиша стягането в гърдите си. След Нападението аз наистина мислех, че никога вече няма да видя магия.

Когато ръцете на Мама Агба престават да треперят, тя грабва свитъка с отчаяна жажда. Оглежда пергамента и от движението на очите ѝ мога да отгатна, че опитва да разчете символите.

— Ритуал е — казва тя. — Това го разбирам. Нещо със старинен произход, начин да се свържем с боговете.

— Можеш ли да го направиш? — пита Амари, а кехлибарените ѝ очи греят със смесица от страх и благоговение.

Втречила се е в Мама Агба, сякаш е направена от диаманти, но въпреки това се отдръпва, когато тя се приближава до нея.

— Не съм аз тази, на която е предречено да го направи, дете. — Мама Агба поставя свитъка в моите ръце. — И ти видя същото, което видях и аз.

— Н-не може да говориш с-сериозно — заеква Амари.

Този път съм съгласна с нея.

— Какво има да спорим? — пита Мама. — Вие тримата бяхте на път. Отивахте да върнете магията!

— Не е ли вече тук? — пита Амари. — Т-това, което ти току-що направи...

— То е само частица от онова, което правех преди. Свитъкът запалва искрата на магията, но за да се върне тя в цялата ѝ сила, трябва да се направи повече.

— Сигурно има някой по-добър — поклащам глава аз. — Някой с повече опит. Не може да си единственият маг, който се е спасил при

Нападението. Може да използваме силата ти да намерим някого за свитъка.

— Момичета...

— Не можем! — прекъсвам я. — Аз не мога! Тате...

— Аз ще се грижа за баща ти.

— Но стражите?

— Не забравяй кой те научи да се биеш.

— Дори не знаем какво пише — намесва се Амари. — Та н-ние дори не можем да го прочетем!

Мама Агба гледа унесено, сякаш някаква идея се е загнездила в главата ѝ. Тя бързо отива до една купчина стари вещи и се връща с избледняла карта.

— Ето — показва тя към точка в джунглата Фунмилайо на няколко дни път на изток от брега на Илорин. — Във видението ми пътувахте натам. Трябва да е мястото, където е Кандомбле.

— Кандомбле? — пита Амари.

— Легендарен храм — отговаря Мама Агба. — Казват, че е домът на свещените сентароси, пазителите на магическия и духовния ред. Преди Нападението само новоизбраните водачи на десетте клана на маговете предприемали това пътуване, но щом видението ми показва, че вие сте на път за там, значи е дошло вашето време. Трябва да отидете. Отговорите, които търсите, може да са в Кандомбле.

Колкото повече говори тя, толкова повече сякаш загубвам чувствителността в ръцете и краката си. *Защо не разбираш?* — искам да изкрещя.

Аз не съм достатъчно силна.

Поглеждам към Амари — за момент забравям, че е принцеса. На блещукащата светлина от свещите на Мама Агба тя изглежда дребна и не много сигурна какво да прави по-нататък.

Мама Агба слага сбръчкана ръка на бузата ми, а с другата хваща китката на Амари.

— Знаем, че сте изплашени, момичета, но съм сигурна, че можете да направите това. От всички дни, да търгуваш в Лагос, ти избра точно този. От всички хора, които можеше да помолиш на пазара, ти избра нея. Боговете са се намесили. Те ни благославят с даровете ни след толкова много време. Трябва да им вярвате и да знаете, че не биха си играли със съдбата на маговете. Вярвайте в себе си.

Аз издишам дълбоко и се вирам в плетения под. Боговете, които някога ми се струваха толкова далече, сега са по-близо, отколкото си бях представяла, че може да бъдат. Днес сутринта исках просто да завърша обучението си.

Исках да продам една риба.

— Мамо...

— *Помощ!*

В тихата нощ прозвучава писък. За миг всички скачаме на крака. Грабвам жезъла, а Мама изтичва до прозореца. Когато отмята пердето, краката ми се подкосяват.

Из търговския квартал бушува огън и всяко ахере е погълнато от буйни пламъци. Стълбове черен дим се извисяват към небето заедно с писъците и виковете за помощ на селяните, докато светът ни умира в пламъци.

Горящи стрели прорязват тъмнината и всяка от тях избухва, когато се удари в тръстиката и дървените греди на ахеретата.

Възпламеняващо вещество...

Смес, с каквато разполагат само кралските стражи.

Ти — прошепва с отвращение в ума ми един глас. — *Ти ги доведе тук.*

И сега няма просто да убият всички, които обичам. Ще изгорят цялото село до основи.

Изскачам през вратата, преди да мине и секунда, и не спирам, когато Мама Агба изкрещява името ми. Трябва да намеря семейството си. Трябва да съм сигурна, че са добре.

На всяка крачка по разпадащата се пътека селото пламти като жив ад. Острата миризма на горяща плът изгаря гърлото ми. Огънят започна само преди няколко минути, но вече цял Илорин се пържи в пламъците.

— *Помощ!*

Сега разпознавам виковете. Малката Бизи. Викът ѝ пронизва отчаяно тъмнината. Дишам тежко, докато изтичвам край нейното ахере. Дали ще успее да се измъкне жива от пламъците?

Докато тичам, селяни скачат в морето в отчаянието си да се спасят от пламъците, а виковете им пронизват нощното небе. Кашлят, вкопчени в обгорели дървеса, опитвайки се да останат на повърхността.

През тялото ми преминава странно усещане, потича по вените ми, спира дъха в гърдите ми. С него някаква топлина започва да жужи под кожата ми. Една *смърт*...

Един дух.

Магия — осъзнавам аз. — *Моята магия*.

Магия, която все още не разбирам. Магия, която ни е довела до този ад.

Но дори докато саждите изгарят кожата ми, си представям Приливен маг, който призовава залпове вода, за да се бори с огъня. Огнени магове, които потушават пламъците.

Ако тук имаше повече магове, техните дарби можеха да спрат този ужас.

Ако бяха обучени и въоръжени със заклинания, огънят нямаше да има никакъв шанс.

Във въздуха отеква силен пукот. Когато приближавам рибарския квартал, дървените панели под краката ми започват да стенат. Тичам, докато пътеката ме издържа, а след това се хвърлям във въздуха.

Дим изпълва гърдите ми и пари гърлото ми, когато падам на тресящата се платформа, на която се намира ахерето ни. Не мога да виждам през пламъците, но въпреки това се опитвам да направя нещо.

— Тате! — изкрещявам задавено, добавяйки още викове към нощния хаос. — Тзеин!

В квартала ни няма нито едно ахере, което да не е погълнато от пламъци, но аз продължавам напред, надявайки се моето да няма същата съдба.

Пътеката се клати под краката ми, гърдите ми молят за въздух. Падам на земята пред дома си, изпепелен от горещината, която излъчват пламъците.

— *Tate!* — изпищявам ужасено, търсейки някакъв живот сред огнената стихия. — *Тзеин! Найла!*

Крещя, докато гърлото ми пресъхва, но никой не отговаря. Не мога да разбера дали са хванати в капан вътре.

Не мога да видя дали изобщо са живи.

Изправям се на крака и замахвам с жезъла да отворя вратата на ахерето. Понечвам да се втурна вътре, когато една ръка ме стиска за рамото и ме дръпва назад с такава сила, че падам на земята.

Сълзи замъгляват очите ми. Трудно е да различа нападателя. Но скоро трептящите пламъци осветяват бакърена кожа. Амари.

— Не можеш да влезеш там! — изкрещява тя, кашляйки. — Всичко се срутва!

Блъскам я на земята и си помислям да я удавя в морето. Когато тя отпуска хватката си, лазя обратно към ахерето...

— Не!

Тръстиковите стени, които издигахме цяла луна, се срутват с остро пукане. Те прогарят дупка в пода и се озовават в морето, потъвайки на дъното.

Очите ми чакат от вълните да се покаже главата на Тзеин, Найла да изреве от болка. Но виждам само тъмнина.

Семейството ми е унищожено.

— Зели...

Амари отново ме сграбчва за рамото и при докосването ѝ кръвта ми кипва. Сграбчвам ръката ѝ и я дръпвам напред със сила, родена от скръбта и яростта ми.

Ще те убия — решавам аз. — *Ако ние умрем, и ти ще умреш.*

Нека и твоят баща усети тази болка.

Нека кралят да изпита непоносимата загуба.

— Недей! — изпищява Амари, докато я влача към пламъците, но аз едва я чувам заради блъскането на кръвта в ушите ми. Когато я погледна, виждам лицето на баща ѝ. Всичко в мен се гъне от омраза. — Моля те...

— Зели, спри!

Пускам Амари и се обръщам рязко към откритото море. Найла плува кучешката във водата, а на гърба ѝ е Тзеин. Зад него тате и Мама Агба седят в кокосова лодка, закрепена за седлото на Найла. Толкова съм поразена от тази гледка, че ми отнема секунди да разбера, че те наистина са живи.

— Тзеин...

Цялата основа на рибарския квартал се накланя. Преди да успеем да скочим, тя потъва, повличайки ни със себе си. Леденостудената вода бързо поглъща телата ни, успокоявайки изгарянията по кожата ми, за които бях забравила.

Оставям се да потъна сред дървен материал и разбити домове. Тъмнината пречиства болката ми, охлажда яростта ми.

*Можеш да останеш тук, дочувам тих шепот в главата си. —
Няма нужда да продължаваш битката...*

За миг се хващам за думите, хващам се за единствения си шанс да избягам. Но когато гърдите ми започват да хриптят, насилвам краката си да ритат и се връщам обратно в разрушения свят, който познавам.

Колкото и да жадувам спокойствие, боговете имат други планове.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Плаваме мълчаливо до един залив срещу северния бряг, неспособни да проговорим след преживяния ужас. Макар че вълните се разбиват със силен шум, писъците за помощ на Бизи са още по-силни в главата ми.

Всички тези хора, които не успяха да избягат от пламъците...

Аз доведох огъня в Илорин.

Ръцете ми са изцапани с кръвта им.

Обхващам раменете си с длани, за да сподавя всичко вътре в себе си, докато Мама Агба превързва раните ни с откъснати ленти от полата си. Макар че успяхме да се измъкнем живи от огъня, по кожата на всеки има малки изгаряния и подутини. Но тази болка е добре дошла, почти заслужена. Раните по кожата ми са нищо в сравнение с вината, която прогаря сърцето ми.

Стомахът ми се свива в остра болка, когато споменът за един изгорял труп кристализира пред очите ми. Опърлена кожа се отлепя от всеки крайник и с всеки свой дъх все още усещам зловонието на овъглена плът.

Те са на по-добро място — опитвам се да успокоя съвестта си аз. — Ако духовете им са се издигнали в алафия, тогава смъртта ще е почти подарък. Но ако са страдали прекалено много, преди да умрат...

Затварям очи и се опитвам да преглътна тази мисъл. Ако болката при смъртта им е била прекалено голяма, духовете им няма да се издигнат към следващия живот. Ще останат в *анади*, вечния ад, и ще преживяват отново най-голямата си болка.

Когато слизаме на каменистата пясъчна ивица, Тзеин помага на Амари, докато аз се грижа за тате. Обещах, че няма да объркам нещата. А сега цялото ни село е в пламъци.

Взирам се в острите камъни, защото не мога да срещна погледа на тате. Той трябваше да ме продаде на пазара за работна ръка. Ако го беше направил, най-последно щеше да живее спокойно. Мълчанието му

само засилва нещастиято ми, но когато той се навежда, за да ме погледне, в очите му има сълзи.

— Не можеш да избягаш от това, Зели. Не и сега. — Тате хваща ръцете ми. — Тези чудовища отнемат дома ни за втори път. Нека да е за последен.

— Тате? — Не мога да повярвам на гнева му. След Нападението не е изрекъл и дума срещу монархията. Мислех, че се е отказал да се бори.

— Ако нямаме магия, те няма да се отнасят към нас с уважение. Трябва да знаят, че можем да отвърнем на удара им. Ако те изгарят нашите домове, и ние ще изгаряме техните.

Челюстта на Тзеин увисва и той отстъпва назад, срещайки погледа ми. Не сме виждали този човек от единадесет години. Не знаехме, че още е жив.

— Тате...

— Вземете Найла — нарежда той. — Стражите са наблизко. Нямаме много време.

И той посочва към северния бряг, където петима души в брони на кралски стражи отвеждат оцелелите. Проблясващите пламъци осветяват знака върху шлема на един от войниците. *Капитанът...* същият, който преследваше двете ни с Амари. Той изгори дома ми до основи.

— Ела с нас — настоява Тзеин. — Не можем да те оставим.

— Не мога. Само ще ви бавя.

— Но, тате...

— Не — прекъсва го баща ни, изправя се и слага ръка на рамото му. — Мама Агба ми разказа за видението си. Вие тримата ще водите тази битка. Трябва да стигнете до Кандомбле и да разберете как да върнете магията.

Гърлото ми се свива. Стискам ръката на тате.

— Те вече ни намериха веднъж. Щом търсят нас, ще искат да хванат и вас.

— Дотогава отдавна ще сме си отишли — уверява ме Мама Агба. — Кой би могъл да избегне стражите по-добре от един Прорицател?

Тзеин поглежда от нея към тате и обратно, стискайки зъби, за да запази изражението си неутрално. Не знам дали може да остави тате. Тзеин не знае къде е мястото му, когато не защитава другите.

— Как ще ви намерим? — прошепва той.

— Върнете магията завинаги — казва Мама Агба. — Докато имам виденията си, винаги ще знам къде да ви търся.

— Трябва да тръгвате — настоява тате, когато чуваме още крясъци.

Един от стражите сграбчва възрастна жена за косата и опира меч си в гърлото ѝ.

— Не, тате!

Опитвам се да го дръпна напред, но той е по-силен от мен и коленичи, обвивайки ръцете си около треперещото ми тяло. Прегръща ме така силно, както не го е правил от години.

— Майка ти... — Гласът му секва. От гърлото ми се изтръгва тихо ридание. — Тя те обичаше безумно. Сега щеше да е много горда.

Притискам се отчаяно към него толкова силно, че ноктите ми се забиват в кожата му. Той също ме притиска в отговор, след което прегръща Тзеин. И макар че брат ми се извисява над него по височина и го надминава по сила, в тази прегръдка тате му е равен. Те стоят така за миг, държейки се един друг, като че ли никога няма да сепуснат.

— Гордея се с теб, сине. Каквото и да стане. Винаги ще се гордея.

Тзеин бързо избърсва сълзите си. Не е от хората, които показват чувствата си. Запазва болката си за самотата на нощта.

— Обичам ви — прошепва тате на двама ни.

— И ние те обичаме — отговарям дрезгаво аз.

Той прави знак на Тзеин да яхне Найла. Амари се качва след него, по бузите ѝ текат мълчаливи сълзи. Въпреки скръбта в гърдите ми припламва гняв. Тя защо плаче? Още веднъж нейното семейство е причината моето да се раздели.

Мама Агба ме целува по челото и ме притиска в прегръдките си.

— Бъди внимателна, но бъди силна.

Подсмърчам и кимвах, макар че усещам всичко друго, но не и сила. Уплашена съм. Слаба.

Ще ги разочаровам.

— Грижи се за сестра си — напомня тате на Тзеин, когато се качвам на седлото. — И ти бъди добра, Найла. Защищавай ги.

Найла облизва лицето на тате и го докосва с муцуна — знак на обещание, което винаги ще спази. Нещо стяга гърдите ми, когато тя

тръгва напред, понасяйки ме далече от сърцето ми и дома ми. Когато се обръщам, лицето на тате е огряно от усмивка, каквато рядко съм виждала.

Моля се да оцелеем, за да видим тази усмивка отново.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ИНАН

— Брой до десет — прошепвам на себе си. — Брой до десет.
Защото, когато свърша да броя, този ужас ще престане.
Кръвта на невинните няма да опетнява ръцете ми.
— Едно... две...

Стискам пионката на баща ми в треперещата си ръка толкова силно, че металът ми причинява болка. Числеността им нараства, но нищо не се променя.

Точно както Илорин, всичките ми планове са изгорели в пламъци.

Гърлото ми се свива, докато огнената стихия поглъща селото, унищожавайки стотици домове. Войниците ми влачат трупове през пясъка, тела, обгорени до неузнаваемост. Письците на живите и ранените кълтят в ушите ми. Не усещам нищо, освен пепел на езика си. Толкова много на вятъра! Толкова много смърт!

Моят план не беше такъв.

Амари трябваше да е в едната ми ръка, а божницата крадла, окована — в другата. Каея трябваше да е взела свитъка. Трябваше да изгори само колибата на крадлата.

Ако бях успял да върна свитъка, баща ми щеше да разбере. Щеше да ми благодари за дискретността ми и щеше да похвали мъдрото ми решение да пощадя Илорин. Търговията ни с риба щеше да е защитена. Единствената заплаха за монархията щеше да е смазана.

Но аз се провалих. Отново. След като бях молил баща си за още един шанс. Свитъкът все още липсва. Сестра ми е в опасност. Цяло селище е унищожено. И въпреки това нямам какво да покажа като резултат.

Хората на Ориша не са в безопасност...

— Тате!

Грабвам мечата си, когато едно малко дете се хвърля на земята. Письците му пронизват нощта. Чак тогава виждам покрития с пясък

труп в краката му.

— Тате! — То сграбчва тялото в желанието си да го събуди. Кръвта на баща му потича по малките му кафяви ръце.

— Абени! — По мокрия пясък се приближава жена. Тя ахва, когато вижда приближаващите се стражи. — Не, Абени, трябва да мълчиш. Т-тате иска да мълчиш!

Обръщам се настрани и стискам очи, потискайки болката си. *Дългът преди всичко.* Чувам гласа на баща си. Безопасността на Ориша пред съвестта ми. Но тези села също са Ориша. Точно те са хората, които съм се клел да защитавам.

— Това е истинска каша — пристъпва тежко до мен адмирал Каея. Кокалчетата й кървят от побоя над войника, който запали пожара прекалено рано и причини огнената стихия. Аз се боря с порива си да отида до него и също да го ударя, докато лежи и стене в мокрия пясък. — Не знаем дали бегълците са живи или мъртви. Дори не знаем дали са се върнали тук.

— Ще трябва да разпитаме оцелелите — въздишам ядосано. — Надявам се някой от тях...

Гласът ми замира, когато едно ужасно чувство започва да пълзи по кожата ми. Както на пазара, топлината ме гъделичка по скалпа. Започва да пулсира и една тънка струйка въздух се понася към мен. Един странен тюркоазен облак, който преминава през черния дим.

— Видя ли това? — питам адмирала.

Посочвам и отстъпвам назад, когато димът се приближава. Странният облак донася аромата на морето, който удавя острата миризма на пепел във въздуха.

— Какво да видя? — пита Каея, но аз не успявам да отговоря.

Тюркоазният облак преминава през пръстите ми. Непознатият образ на божницата запалва главата ми...

Шумът около мен отслабва и става смътен и неясен. Студеното море ме залива и лунната светлина и огънят избледняват. Виждам момичето, което непрекъснато идва в мислите ми, да потъва сред труповете и плавеите и да слиза надолу в тъмнината на морето. Не се бори с течението, което я завлича по-дълбоко. Отказва се от живота. Потъва към смъртта си.

Видението избледнява и аз се връщам към крясъците на селяните и непрекъснато променящата се ситуация. Нещо пари по кожата ми,

същото убождане, което започна, когато видях лицето на божницата.

Изведнъж всичко си идва на мястото. Момичето в морето. Видението.

Трябваше да се досетя.

Магия...

Стомахът ми се обръща. Прокарвам нокти по кожата на ръката си, която сърби. Трябва да изтръгна това предателско усещане от кожата си...

Инан, съсредоточи се!

Стискам пионката за сенет на баща ми толкова силно, че кокалчетата ми изпукват. Заклех му се, че съм подготвен. Но как, в името на небесата, можех да съм подготвен за това?

Брой до десет — казвам си наум, събирайки всички парчета като пионки. Когато изсъсквам „пет“, осъзнавам нещо ужасяващо — божницата е взела свитъка.

Онази искра, която усетих, когато тя се докосна до мен. Електрическата енергия, която премина по вените ми. А когато погледите ни се срещнаха...

Небеса!

Сигурно ме е заразила.

Започва да ми се гади. Преди да успея да се спра, печената риба от тази сутрин си проправя път навън. Превивам се на две, докато повърнатото изгаря гърлото ми и плисва на пясъка.

— Инан!

Каея сбърчва нос, докато аз кашлям, и леката ѝ загриженост е победена от отвращението. Сигурно ме смята за слаб. Но по-добре това, отколкото да разбере истината.

Стискам юмруци, почти сигурен, че усещам как магията атакува кръвта ми. Ако маговете могат да ни заразяват сега, те ще ни победят, преди изобщо да имаме възможност да ги унищожим.

— Била е тук. — Избърсвам уста с опакото на ръката си. — Божницата със свитъка. Трябва да я намерим, преди да е наранила още някого.

— Какво? — Тънките вежди на Каея се извиват. — Откъде знаеш?

Отварям уста, за да обясня, когато неприятното жужене отново изригва изпод скалпа ми. Обръщам се. Жуженето се усилва — най-

силно е, когато се намирам с лице към гората на юг.

Макар че въздухът вони на изгоряла плът и черен дим, усещам лекия полъх на морето. *Тя е*. Не може да не е. Крие се сред дърветата...

— Инан! — казва рязко Каея, привличайки отново вниманието ми. — Какво имаш предвид? Откъде знаеш, че е била тук?

Магия!

Стискам потъмнялата пионка. При докосването ръката ме засърбява. За мен тази дума е по-мръсна и от „ларва“. Щом аз самият не мога да се примиря с идеята, как би реагирала Каея?

— Един селянин — излъгвам я. — Той ми каза, че са тръгнали на юг.

— Къде е този селянин сега?

Аз посочвам към случаен труп, но пръстите ми показват обгореното тяло на малко дете. Още един тюркоазен облак се насочва към мен. Целият розмарин и пепел.

Преди да успея да избягам, той преминава през ръката ми с противна топлина. Светът избледнява в стена от пламъци. Писъци пронизват ушите ми.

— *Помощ!*

— Инан!

Връщам се бързо в реалността. Студена вълна се разлива върху ботушите ми.

Брегът. Все още си на брега.

— Какво стана? — пита Каея. — Стенеше...

Обръщам се рязко, търсейки момичето. Сигурно тя стои зад това. Използва жалката си магия, за да изпълва главата ми със звуци.

— Инан...

— Трябва да ги разпитаме — казвам, без да обръщам внимание на загрижеността в очите на Каея. — Щом един от селяните знаеше накъде са тръгнали, друг също може да има информация.

Каея се поколебава и свива устни. Сигурно иска да ме пита още нещо. Но длъжността ѝ на адмирал е на първо място. Винаги ще е така.

Тръгваме към редиците оцелели селяни. Съсредоточавам се върху прилива, за да не обръщам внимание на изгарянията и писъците им, но колкото повече се приближаваме, толкова по-силни стават виковете им.

Седем... — броя наум аз. — Осем... девет...

Аз съм синът на най-великия владетел на Ориша.

Аз съм бъдещият крал.

— Тишина!

Гласът ми прокълтява в нощта със сила, която сякаш не е моята. Дори Каея ме поглежда учудено, когато писъците и плачът утихват.

— Търсим Зели Адебола. Откраднала е нещо важно от короната. Казаха ни, че е тръгнала на юг, и сега трябва да разберем защо.

Оглеждам тъмните лица на тези, които отказват да срещнат погледа ми, и търся някакъв знак за истината. Страховете им се просмукват във въздуха като влага. Проникват и в собствената ми кожа:

— ... богове, моля ви...

— ... ако ме убие...

— ... в името на боговете, откраднала...

Сърцето ми се блъска в гърдите, докато гласовете им атакуват на вълни, мисли, които заплашват да ме залееят. Още тюркоазни облаци се издигат във въздуха. Втурват се към мен като оси. Започвам да потъвам в тъмнината в собствената ми глава.

— Отговорете му!

Благодаря на небесата! Заповедта на Каея ме издърпва назад.

Примигвам и стискам дръжката на меча си. Гладкият метал ме закотвя в реалността. С времето чуждият страх избледнява. Но тревожното чувство остава...

— Казах да му отговорите! — изръмжава Каея. — Не ме карайте да повтарям.

Селяните продължават да се взират в земята.

Каея се втурва в тишината.

Избухват писъци, когато грабва една възрастна жена за посивялата коса. Каея влачи стенещата жена по пясъка.

— Адмирале... — Гласът ми секва, когато тя изважда меча си.

Допира острието до сбръчканата шия на жената. Самотна капка кръв пада на земята.

— Искате да мълчите? — изкрещява Каея. — Мълчете и ще умрете!

— Не знаем нищо! — извиква едно младо момиче.

Всички на брега застиват.

Ръцете на момичето треперят. Тя ги заравя в пясъка.

— Можем да ви разкажем за брат ѝ и за баща ѝ. Можем да ви разкажем за уменията ѝ с жезъла. Но никой в Илорин не знае къде е отишла или защо.

Поглеждам строго Каея и тя пуска жената като парцалена кукла. Прекосявам с тежки стъпки мокрия пясък и стигам до треперещото момиче.

Когато се приближавам, треперенето ѝ се усилва, но не мога да разбера дали е заради страха ѝ, или заради студената вода на нощния прилив, докосваща коленете ѝ. Облечена е само с прогизнала нощница, скъсана и разръфана.

— Как се казваш?

От толкова близо светлокафявата кожа на момичето се откроява сред по-тъмните оттенъци на другите селяни. Може би има благородна кръв. Баща, който се е забавлявал в калта.

Тя не отговаря и аз се навеждам и ѝ казвам тихо:

— Колкото по-бързо отговориш, толкова по-бързо си тръгваме.

— Йеми — отговаря задавено тя. Докато говори, ръцете ѝ стискат пясъка. — Ще ви кажа всичко, което искате да знаете, но само ако ни оставите на мира.

Кимвам. Повече от готов съм да приема условията ѝ. Дълг или не, не искам да виждам още трупове.

Не мога да понеса още писъци.

Протягам ръка надолу и развързвам въжето, стягащо китките ѝ. Докосването ми я кара да подскочи.

— Дай ни информацията, която ни трябва, и обещавам, че хората ти ще са в безопасност.

— В безопасност?

Йеми среща погледа ми с омраза, която ме пронизва като меч. Макар че устата ѝ не се отваря, гласът ѝ отеква в ума ми.

Безопасността си отиде преди много време.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Когато спираме, за да починем, очите ме болят от часовете безмълвен плач. На Найла и Тзеин им отнема около пет секунди да се строполят на покритата с мъх земя и да избягат от разбития ни свят в безопасните обятия на съня.

Амари оглежда пръстта наоколо със зле прикрито притеснение, треперейки в студената гора. Накрая разстила наметалото си и ляга върху него, прекалено изтънчена, за да положи глава на земята. Взирам се в нея, спомняйки си колко близо до пламъците я бях завлякла.

Усещам спомена като нещо далечно, сякаш някой друг е изпитвал всичката онази омраза.

Загръщам се в наметалото и се сгушвам до Найла, наслаждавайки се на допира на меката козина до кожата ми. През тъмните листа покритото със звезди небе отново запалва в главата ми магията от видението на Мама Агба.

— Върнала се е — прошепвам на себе си.

Въпреки цялата лудост на деня този факт все още е най-труден за вярване. Можем да върнем магията си.

Можем отново да живеем.

— Оя...

Прошепвам името на богинята на живота и смъртта, моето божество посестрима, която ми е дала дара на магията. Като дете бях говорила с нея толкова често, сякаш е спала в леглото ми, но сега, когато търся думите за молитва, не знам какво да кажа.

— *Ба ми соро* — опитвам аз, но ми липсва убедеността и силата на заклинанието на Мама Агба.

Тя вярваше във връзката между нея и Орунмила толкова много, че можеше да извика предчувствие. В момента аз искам просто да вярвам, че там, горе, има някой.

— *Ран ми лоуо* — моля се аз. — *Помогни ми.* — Тези думи ми се струват много по-истински, много повече като мои собствени. — Мама

Агба казва, че си ме избрала. И тате е съгласен с нея, но аз... аз се страхувам. Това е прекалено важно. Не искам да го проваля.

Това, че го казвам на глас, прави страха реален, още една тежест, която виси във въздуха. Не можах да защитя дори и тате. Как тогава ще спася маговете?

Но докато страхът диша, аз усещам съвсем малка утеха. Мисълта, че Оя може да е тук, до мен. Боговете са ми свидетели, че няма да мога да се справя с това без нея.

— Просто ми помогни — прошепвам отново аз. — *Ран ми лоуо.* Моля те. И нека тате да е в безопасност. Каквото и да стане, нека двамата с Мама Агба да са в безопасност.

Не знам какво друго да кажа, затова свеждам глава. Макар да съм вцепенена, почти чувствам как молитвите ми се понасят към небето. Радвам се на краткия миг спокойствие, който това ми дава, заглушавайки болката, страха, скръбта. Задържам усещането, което ме прегръща в ръцете си и започва да ме люлее, докато заспя.

* * *

Когато се събудвам, ми се струва, че нещо не е както трябва. Неестествено. Не съвсем наред.

Ставам, очаквайки да откроя спящото туловище на Найла, но не я виждам никъде. Гората я няма, нито дърветата, нито мъха. Аз седя сред поле от извисяващи се тръстики, които шептят при всеки полъх на вятъра.

— Какво е това? — прошепвам, объркана от свежото усещане и светлината.

По кожата ми няма белези или изгаряния. Тя е чиста като в деня, когато съм се родила.

Изправям се в огромното тръстиково поле, което се простира без край. Дори и когато съм станала на крака, стъблата и листата се издигат над главата ми.

В далечината растенията се замъгляват, избледнявайки в бяло на хоризонта. Сякаш се разхождам в недовършена картина, заклещена в нарисуваните ѝ тръстики. Не спя, но май не съм и будна.

Нося се в омагьосания свят между двете.

Докато вървя сред божествените растения, пръстта се раздвижва под краката ми. Минутите сякаш се разтягат в часове, но в тази мараня времето не ме интересува. Въздухът е хладен и свеж, като в планините на Ибадан, където израснах. *Може би е убежище* — мисля си аз. — Дар от боговете, място, където да си почина.

Готова съм да приема тази теория, когато долавям нечие присъствие. Обръщам се и сърцето ми спира. Когато осъзнавам кой е, сякаш спирам да дишам.

Разпознавам пламъка в кехлибарените му очи, поглед, който след този ден никога няма да забравя. Но сега, когато не се движи, без меч и без да е заобиколен от пламъци, мога да разгледам извивките на мускулите му, светлата му бакърена кожа, странната бяла ивица в косата му. Когато е така неподвижен, чертите, които има и Амари, са явни и не може да бъдат пропуснати. *Той не е просто капитанът...*

Той е принцът.

Взира се в мен един дълъг миг, сякаш съм труп, възкръснал от мъртвите. Но после стиска юмруци.

— Веднага ме освободи от този затвор!

— Да те освободя? — вдигам объркано вежда. — Аз не съм те затворила!

— Очакваш да повярвам ли? След като цял ден виждам проклетото ти лице?

Той посяга към меча си, но там няма нищо. За първи път забелязвам, че и двамата сме облечени в прости бели дрехи, уязвими без оръжията си.

— Лицето ми ли? — питам бавно.

— Не се прави на невинна — сопва се принцът. — Усетих какво направи с мен в Лагос! И тези... тези *гласове*... веднага спри тези атаки. Спри ги или ще си платиш!

Гневът му нараства, но аз не обръщам внимание на заплахата, защото се замислям върху думите му. Той мисли, че аз съм го довела тук.

Невъзможно. Въпреки че бях прекалено малка, за да може мама да ме учи на магията на смъртта, бях виждала как действа. Тя идваше чрез хладни духове, остри стрели и извиващи се сенки, но никога в сънища. Освен това докоснах свитъка чак след бягството ни от Лагос, след момента, в който очите ни се срещнаха и електрическа енергия

погъделичка кожата ми. Ако тук ни е довела магия, тя не е моята. Сигурно е...

— Ти...

Поемам дълбоко въздух, обзета от удивление. *Как е възможно това?* Кралският род е загубил магията си преди поколения. Маг не е докосвал трона от години.

— Какво аз?

Погледът ми се връща на бялата ивица в косата му, която минава от слепоочието до тила му.

— Ти си направил това. *Ти* ни доведе тук.

Всеки мускул в тялото на принца се стяга, а яростта в очите му се превръща в ужас. Между нас преминава студен бриз. Тръстиките започват да танцуват сред мълчанието ни.

— Лъжкия! — решава той. — Ти просто се опитваш да влезеш в главата ми.

— Не, малък принце. Ти си влязъл в моята.

Старите приказки на мама се появяват в спомените ми, истории за десетте клана и различните магии, които всеки от тях владеел. Като дете исках да науча само за Жътварите като мама, но тя настояваше да знам точно толкова и за всеки друг клан. Винаги ме предупреждаваше за Свързвателите, магове, които владеят ума, духа и сънищата. *От тези трябва да се пазиш, малка Зел. Те използват магия, за да влязат в ума ти.*

Този спомен смразява кръвта ми, но принцът е толкова разстроен, че ми е трудно да се страхувам от способностите му. От начина, по който се взира в разтрепераните си ръце, изглежда сякаш по-скоро ще отнеме собствения си живот, отколкото да използва магия, за да посегне на моя.

Но как може да се е случило това? Божниците се избират от боговете при раждането им. Той не е роден божник, а косиданите не могат да придобиват магия. Как сега внезапно е станал маг?

Оглеждам се наоколо, оценявайки работата, свършена от силите му на Свързвател. Магическите тръстики се полюляват, невъзможното се носи навсякъде около нас.

Силата, която е нужна за постижение като това, е неописуема. Дори и опитен Свързвател ще има нужда от заклинание, за да постигне нещо такова. Как може той да обуздае *ашето* в кръвта си и да създаде

всичко това, след като дори не осъзнава, че е маг? Какво, в името на боговете, става тук?

Погледът ми се връща към бялата ивица, която минава през косата на принца — единствения истински знак за маговете. Косата ни е винаги толкова абсолютно бяла, колкото снега, който покрива планинските върхове на Ибадан. Този знак е толкова доминиращ, че и най-черната боя не може да скрие такава коса за повече от няколко часа.

Не съм виждала ивица като неговата при нито един маг или божник. Така или иначе, тя е точно толкова бяла, колкото и моята коса.

Но какво означава? Поглеждам към небето. Каква игра играят боговете? Ами ако принцът не е единствен? Ако кралският род си възвръща магията...

Не!

Не мога да позволя страхът да ме извади извън контрол.

Ако благородниците си връщаха магията, щяхме вече да знаем.

Поемам дълбоко въздух, за да успокоя мислите си, преди да са отишли още по-далече. В Лагос Амари държеше свитъка. Тя се блъсна в брат си, когато преминахме покрай него. Въпреки че не разбирам как и защо, но сигурно е станало тогава. Инан е събудил силите си по същия начин, по който го направих и аз — с докосване до свитъка.

Кралят също е докоснал пергамента — сецам се в този миг. И Амари, вероятно и адмиралът. Това не е разбудило никакви сили у тях. Магията живее само в принца.

— Баща ти знае ли?

Очите на принца проблясват, давайки отговора, който ми е нужен.

— Естествено, че не — ухилвам се аз. — Ако знаеше, вече щеше да си мъртъв.

Цветът изчезва от лицето му. Паниката му едва не ме размива. Колко ли божници са паднали от неговата ръка — убити, пребити, насилвани? Колко ли животи е отнел, за да унищожи същата магия, която сега тече във вените му?

— Предлагам ти сделка — приближавам се към стреснатия принц. — Остави ме на мира и ще запазя тайната ти. Никой няма да узнае, че си един малък мръсен ма...

Принцът действа прекалено бързо, за да мога да се защитя.

В един миг хватката му е около шията ми, в следващия...

* * *

Очите ми се отварят рязко. Посрещат ме познатите звуци на свирещи щурци и танцуващи листа. Тзеин хърка силно, а Найла намества тялото си до мен.

Скачам напред и грабвам жезъла си, за да се бия срещу противник, който не е тук. Оглеждам дърветата и ми трябват няколко минути, за да се убедя, че принцът няма да се появи.

Вдишвам и издишвам влажния въздух, опитвайки да се успокоя. Лягам отново и затварям очи, но сънят не се връща лесно. И не съм сигурна дали някога ще се върне. Сега знам тайната на принца.

Сега той няма да спре, докато не умра.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Когато се събуждам на следващата сутрин, съм по-изтощена, отколкото когато си легнах.

Това ме оставя с чувството, че съм ограбена, сякаш някой крадец е избягал със сънищата ми. Сънят обикновено донася бягство, почивка от ужасите, с които се сблъсквам. Но когато сънят завършва със стиснатите около гърлото ми ръце на принца, кошмарите болят точно толкова, колкото и реалността.

— Проклятие! — измърморвам аз.

Това са просто сънища. От какво има да се страхувам? Магията му може и да е силна, но боговете са свидетели, че той е прекалено изплашен, за да я използва.

Тзеин изпъшква в другия край на полянката, докато прави коремни преси с неумолима концентрация, тренирайки като на обикновена сутрешна разгривка. Макар че тази година за него няма да има повече тренировки. Заради мен може и никога повече да не играе агбьон.

Вината за това се прибавя към изтощението ми и ме събаря обратно на земята. Може да се извинявам до края на дните си и това пак няма да е достатъчно. Но преди да потъна още по-дълбоко във вината си, едно движение привлича погледа ми. Амари се размърдва под голямо кафяво наметало, събуждайки се от царствения си сън. Гледката оставя кисел вкус в устата ми, извиквайки отново образа на Инан.

Познавайки традицията в семейството ѝ, аз съм учудена, че не ни е прерязала гърлата, докато спим.

Разглеждам косата ѝ, търсейки бяла ивица като на брат ѝ, и се успокоявам, когато не я откривам. Само боговете знаят колко по-зле щеше да е всичко, ако и тя можеше да ме затвори в главата си. Все още се вирам ядосано в нея, когато разбирам чие наметало е използвала като одеяло. Ставам и прикляквам до Тзеин.

— Какво си мислиш, че правиш?

Той не ми обръща внимание и продължава упражнението си. Торбичките под очите му ме предупреждават, че трябва да го оставя на мира, но съм прекалено ядосана, за да спра.

— Наметалото ти — изсъсквам през зъби. — Защо си й го дал?

Тзеин прави още две коремни преси, преди да промърмори:

— Тя трепереше.

— И?

— И? — сопва се той ядосано. — Нямаме представа колко време ще отнеме това пътуване. Последното, което ни трябва, е тя да се разболе.

— Знаеш, че е свикнала с това, нали? Хора, които изглеждат като теб, да правят всичко възможно тя да получава каквото иска.

— Зел, беше й студено, а аз не използвах наметалото си. Това е всичко.

Обръщам се към Амари и се опитвам да потуша гнева си. Но в очите й виждам тези на брат й. Усецам ръцете му около гърлото си.

— Искам да й се доверя...

— Не, не го искаш.

— Е, дори и да исках, не мога. Баща й е наредил Нападението. Брат й изгори селото ни. Какво те кара да мислиш, че тя е различна?

— Зел...

Гласът на Тзеин затихва, когато Амари се приближава, както винаги кротка и свенлива. Няма как да разбере дали ни е чула. Така или иначе, не мога да се правя, че ме интересува.

— Мисля, че това е твое — връща му тя наметалото. — Благодаря.

— Не се притеснявай. — Тзеин поема наметалото и го прибира в торбата си. — Когато навлезем в джунглата, ще стане по-топло, но ми кажи, ако пак ти потрябва.

Амари се усмихва за първи път, откакто сме се срещнали, и аз потръпвам, когато Тзеин се усмихва в отговор. Би трябвало да е нужно повече от едно красиво лице, за да забрави, че тя е дъщеря на чудовище.

— Това ли е всичко? — питам аз.

— Ъм... ами всъщност... — Гласът й утихва. — Чудех се... какво ще правим за... ъм...

От стомаха на Амари се чува къркорене. По бузите ѝ пропълзва руменина и тя притиска плоския си корем в неуспешен опит да потисне още едно къркорене.

— Съжалявам — извинява се тя. — Единственото, което изядох вчера, беше един хляб.

— Цял хляб?

При тази мисъл ми потичат лиги. Минали са луни, откакто съм яла цяла филия. Макар че със сигурност старите тухли, които взимаме от пазара, не може да се сравняват с прясно изпечения хляб от дворцовата кухня.

Иска ми се да напомня на Амари за късмета ѝ, но собственият ми празен стомах се обръща и свива. Вчерашният ден бе минал, без да ям дори и веднъж. Ако не хапна нещо, скоро и моят стомах ще започне да къркори.

Тзеин бърка в джоба на черните си панталони и изважда старата карта на Мама Агба. Следваме пръста му, който тръгва по брега от Илорин и спира точно пред една точка, отбелязваща селището Сокото.

— На около час път сме — казва той. — Това ще е най-доброто място да спрем, преди да тръгнем на изток към Кандомбле. Ще има търговци и храна, но ще ни трябва нещо, с което да търгуваме.

— Какво стана с парите от рибата?

Тзеин обръща торбата ми. Аз простенвам, когато на земята падат няколко сребърни монети и украшението на Амари.

— Повечето се разпиляха при пожара — въздиша Тзеин.

— Какво можем да разменим? — пита Амари.

Тзеин се вира в разкошната ѝ рокля. Дори и с мръсни петна и няколко изгаряния дългата елегантна кройка и везаната коприна крещат за благородния ѝ произход.

Амари следва погледа на Тзеин и веждите ѝ се присвиват загрижено.

— Ти сериозно ли?

— Ще вземем добри пари за нея — намесвам се аз. — А и в името на боговете, отиваме в джунглата. Няма как да минеш през нея в това.

Амари оглежда шалварите ми и скъсеното ми дашики, стискайки по-силно полата на роклята си. Учудва ме идеята ѝ, че има избор, след като мога да я притисна в земята и да взема роклята с лекота.

— Но какво ще облека?

— Наметалото си — посочвам аз невзрачния кафяв плат. — Ще сменим роклята за храна и ще ти вземем нови дрехи.

Амари прави крачка назад и се втренчва в земята.

— Съгласна беше да бягаш от стражите на баща си, за да спасиш свитъка, но няма да свалиш глупавата си рокля?

— Не рискувах всичко заради свитъка. — Гласът ѝ секва. За момент очите ѝ се навлажняват, сякаш ще заплаче. — Баща ми уби най-добрата ми приятелка...

— Най-добрата ти приятелка или робинята ти?

— Зел! — предупреждава ме Тзеин.

— Какво? — обръщам се към него. — Твоите най-добри приятели да не би да ти гладят дрехите и да ти готвят без пари?

Ушите на Амари почервяват.

— Бинта получаваше заплащане.

— О, да, огромна сума, сигурна съм.

— Опитвам се да ви помогна. — Амари стиска полата на роклята си. — Отказах се от всичко, за да помогна на вашите хора...

— „Вашите хора“?! — гневя се аз.

— Можем да спасим божниците...

— Искаш да им помогнеш, но не си съгласна дори да продадеш проклетата си рокля?

— Добре! — Амари вдига ръце нагоре. — Небеса, ще го направя. Изобщо не казах „не“.

— О, благодаря, великодушна принцесо, спасителко на маговете!

— Престани.

Тзеин ме бутва, когато Амари отива зад Найла да свали роклята. Деликатните ѝ пръсти се насочват към копчетата на гърба ѝ, но тя се поколебава и ни поглежда през рамо. Извъртам очи нагоре и двамата с Тзеин се обръщаме на другата страна.

Принцеса!

— Трябва да престанеш — измърморва Тзеин, докато гледаме към махагоновите дървета по края на бликащата от наситени цветове гора на Сокото.

Едно малко семейство синедупи бабуними скача през клоните, разлюлявайки лъскавите листа по пътя си.

— Ако не може да приеме божница, която не е поробена от баща ѝ, може спокойно да се върне в малкия си дворец.

— Не е направила нищо лошо.

— Но не е направила и нищо добро.

Бутам Тзеин в гърба. Защо така настойчиво я защитава? Сякаш наистина мисли, че тя заслужава нещо по-добро. Сякаш по някакъв начин тя е жертвата.

— Аз съм последният човек, който ще иска да дадем шанс на благородник, но погледни я, Зел. Току-що е загубила най-близката си приятелка и вместо да скърби, рискува живота си, за да помогне на маговете и божниците.

— И аз трябва да се чувствам зле, защото баща ѝ е убил една слугиня божница, която тя е харесвала? Къде е бил гневът ѝ през всичките тези години? Къде е била тя след Нападението?

— Била е на шест — отговаря ми равно Тзеин. — Дете, като теб самата.

— Само че онази вечер е целунала майка си. А ние не.

Обръщам се, за да се кача на Найла, сигурна, че съм дала достатъчно време на Амари. Но когато поглеждам, гърбът ѝ все още е гол.

— О, богове...

Сърцето ми подскача при вида на ужасния белег, който минава по гръбнака ѝ. Белегът се нагъва по кожата ѝ и е толкова стряскащ, че собствената ми кожа потръпва от болка.

— Какво?

Тзеин се обръща точно преди Амари да се завърти и също ахва. Дори белезите, покриващи гърба на тате, не изглеждат и наполовина толкова страшни, колкото нейния.

— Как смеете! — изпищява Амари и бързо покрива жестоката гледка с наметалото си.

— Не се опитвах да надзъртам — казвам бързо аз. — Наистина... Но в името на боговете, Амари, какво ти се е случило?

— Нищо. И-инцидент, когато брат ми и аз бяхме малки.

Челюстта на Тзеин увисва.

— Брат ти е направил това?

— Не! Не нарочно. Не беше... Той не... — Амари спира, треперейки от чувства, които не мога да определя. — Искайте роклята

ми, имате я. Да я продадем и да тръгваме!

Тя се загръща плътно с наметалото и се качва на Найла, криейки лицето си. Двамата с Тзеин няма какво повече да кажем и нямаме друг избор, освен да я последваме.

Брат ми измърморва някакво извинение, преди да подтикне Найла да тръгва. Аз също опитвам да се извиня, но думите ми спират, когато поглеждам покрития ѝ с наметалото гръб.

Богове!

Не искам да си представям какви други белези се крият по кожата ѝ.

* * *

Когато стигаме до поляна в гората, където се намира селището Сокото, вече е по-топло. Деца косидани тичат по брега на кристалночистото езеро и се разпищяват радостно, когато едно малко момиче пада в него. Пътешественици са си направили лагери между дърветата и калните участъци, а покрай каменистия бряг фургони и каруци на търговци предлагат стоката си. От една каруца ме лъхва аромат на приготвена с подправки антилопа и стомахът ми се свива на топка.

Винаги са ми казвали, че преди Нападението Сокото било дом на най-добрите Изцелители. При тях идвали хора от цяла Ориша с надеждата да бъдат излекувани чрез магията на тяхното докосване. Докато оглеждам пътешествениците, се опитвам да си представя как би изглеждало това. Ако тате беше с нас, сигурно щеше да му хареса. Подслон за известно време, след като загубихме дома си.

— Толкова е спокойно — прошепва Амари, стискайки наметалото си, докато слизаме от Найла.

— Никога ли не си идвала тук? — пита Тзеин.

Тя поклаща глава.

— Почти не съм излизала от двореца.

Докато вървим, свеж въздух изпълва гърдите ми, но гледката събужда отново миризмата на горяща плът. В езерото виждам спокойните вълни на плаващия пазар у дома, кокосовата лодка, в която трябваше да стоя, докато се пазаря с Кана за банани. Но и пазара го

няма, също като Илорин, изгорен и на дъното на морето. Още една част от мен, отнета ми от монархията.

— Вие двете продайте роклята — казва Тзеин. — Аз ще отведа Найла да пийне вода. Опитайте да намерите няколко манерки.

Потръпвам при мисълта да пазарувам с Амари, но знам, че тя няма да се отдели от мен, докато не получи нови дрехи. Разделяме се с Тзеин и тръгваме през палатките към каруците на търговците.

— Може да се отпуснеш — казвам аз. — Те не знаят коя си и никого не го е грижа за наметалото ти.

— Знам — отговаря бързо Амари, но стойката ѝ се отпуска. — Просто никога не съм била сред такива хора.

— Колко ужасно! Хора от Ориша, които съществуват за нещо повече от това да ти прислужват.

Амари си поема рязко въздух, но преглъща отговора си. Това почти ме кара да се чувствам зле. Къде е удоволствието, ако тя не отговаря?

— Небеса, погледни това! — Амари ми показва една двойка, която издига палатка. Мъжът използва лиани, за да завърже десетки дълги тънки клони в конус, докато партньорката му поставя защитен слой от мъх. — Хората могат ли наистина да спят в тези?

Част от мен иска да не ѝ обръща внимание, но тя се взира в простицката палатка, сякаш е направена от злато.

— Непрекъснато правехме такива, когато бях дете. Направи го както трябва и ще пази и от сняг.

— В Илорин вали ли сняг?

Очите ѝ отново светват, сякаш снегът е древна легенда за боговете. Колко странно, че е родена да управлява кралство, което дори не е виждала.

— В Ибадан. Там живеехме преди Нападението.

При споменаването на Нападението Амари замълчава. Любопитството изчезва от очите ѝ. Тя стиска наметалото си по-силно и забива поглед в земята.

— Това ли е станало с майка ти?

Аз се вцепенявам. Как може да е толкова дръзка да зададе този въпрос, след като не може дори да си поиска храна.

— Съжалявам, ако е прекалено лично, просто... баща ти я спомена вчера.

Представям си лицето на мама. Тъмната ѝ кожа сякаш грееше вместо слънцето. *Тя те обичаше безумно* — отекват думите на тате в главата ми. — *Сега щеше да се гордее с теб.*

— Тя беше маг — отговарям най-последно. — И то с голяма сила. Баща ти е късметлия, че тя нямаше магия по време на Нападението.

Мислите ми се връщат към фантазиите как мама все още има магията си, има смъртоносна сила, вместо да е безпомощна жертва. Тя щеше да отмъсти за убитите магове, като тръгне към Лагос с армия от мъртви. Тя щеше да увие черна сянка около шията на Саран.

— Знам, че това няма да промени нищо, но наистина съжалявам — прошепва Амари толкова тихо, че едва я чувам. — Болката от загубата на любим човек, това е... — Тя стиска силно очи. — Знам, че мразиш баща ми. Разбирам защо мразиш и мен.

На лицето ѝ се появява тъга и омразата, за която говори, изстива в мен. Все още не разбирам как прислужницата ѝ може да е била толкова важна за нея, но не мога да отрека скръбта ѝ.

Не! Поклащам глава, докато пространството между нас се изпълва с вина и тъга. Тъжна или не, тя няма да получи съжаление от мен. И не е единствената, която ще задава въпроси.

— Брат ти винаги ли е бил безсърдечен убиец?

Амари се обръща към мен, вдигнала изненадано вежди.

— Не мисли, че можеш да питаш за майка ми и да скриеш истината за онзи ужасен белег — пояснявам с вдигане на рамене.

Амари се съсредоточава върху каруците на търговците, но въпреки това усещам как миналото пробягва през съзнанието ѝ.

— Вината не беше негова — отговаря накрая тя. — Тренирахме и баща ми ни принуди да се бием.

— С истински мечове?

Отмятам глава назад. Мама Агба ни караше да се упражняваме години наред, преди да ни позволи да вземем в ръце жезъл.

— Първото семейство на баща ни били доста изнежени. — Гласът ѝ започва да звучи някак отдалече. — Слаби. Баща ни казваше, че са загинали заради това. Беше решен да не допусне същото да се случи и с нас.

Говори сякаш това е нещо нормално, сякаш всички любящи бащи проливат кръвта на децата си. Винаги си бях представяла

двореца като един рай, където хората са в безопасност, но богове, такъв ли е бил животът ѝ?

— Тзеин никога не би направил това — свивам устни аз. — Никога не би ме наранил.

— Инан нямаше избор. — Изражението ѝ става сурово. — Той има добро сърце. Просто е поведен по грешния път.

Поклащам глава. Откъде идва предаността ѝ? Винаги съм си мислила, че всички с благородна кръв са в безопасност. Никога не съм си представяла колко жестока може да е монархията към своите.

— Добрите сърца не оставят белези като този. И не изгарят села.

Не увиват ръцете си около шията ми и не се опитват да ме заровят в земята.

Когато Амари не отговаря, разбирам, че повече няма да говорим за брат ѝ. Чудесно. Щом не желае да каже истината за Инан, и аз няма да го направя.

Преглъщам тайната му в мълчание и се съсредоточавам върху печеното месо от антилопа, докато се приближаваме към каруците и фургоните на търговците. Тъкмо се насочваме към възрастен търговец с голям избор на стока, когато Амари подръпва торбата ми.

— Не ти благодарих, че ми спаси живота. В Лагос. — Тя отново свежда поглед към земята. — Макар че два пъти се опита да ме убиеш... така че може би това анулира първото?

Отнема ми секунда да схвана, че се шегува. Учудвам се, когато се ухилвам. За втори път днес тя се усмихва и аз виждам защо на Тзеин му беше толкова трудно да отдели очи от нея.

— А, две прекрасни дами! — възкликва възрастен косидан и ни прави знак да се приближим.

После пристъпва напред, а посивелите му коси заблещукват на слънцето.

— Моля ви! — Усмивката на търговеца се разширява и на загрубялата му кожа се появяват дълбоки бръчки. — Влезте. Сигурен съм, че ще намерите нещо, което да ви хареса.

Отиваме до стълбичките на фургона, в който са впрегнати две гепардери, толкова големи, че очите ни се срещат на едно ниво. Прокарвам ръце по петнистата им козина, а след това опипвам набраздения рог, който расте на челото на едната. Тя започва да мърка

и близва ръката ми с грапавия си език. Влизаме в широкия фургон, пълен със стоки.

Вътре ни удря мирис на стари тъкани и прах. В единия край Амари се заравя в купчина стари дрехи, а аз се спирам и разглеждам две манерки от кожа на мангуста.

— Какво търсите? — пита търговецът и взема няколко лъскави огърлици. Навежда се напред, което ни дава възможност да видим по-добре хлътналите му очи, характерни за хората от северните покрайнини на Ориша. — Тези перли идват от заливите на Джимета, тези бляскави красавици са от мините в Калабрар. Със сигурност ще замаят главата на който и да е младеж, но съм сигурен, че вие двете нямате проблем с това.

— Трябват ни припаси за път — усмихвам се аз. — Манерки, неща за лов, може би кремък.

— Колко имате?

— Какво можем да получим за това?

Подавам му роклята на Амари и той я разгъва, вдигайки я към светлината отвън. Прокарва пръсти по шевовете като човек, който познава тъканите, внимателно преглежда изгарянията около подгъва.

— Добре е направена, няма спор. Великолепна материя, чудесна кройка. Предпочитам да нямаше изгаряния, но един нов подгъв ще поправи това...

— И така? — настоявам аз.

— Осемдесет сребърни монети.

— Няма да вземем по-малко от...

— Аз не се пазаря, мила. Цените ми са честни и такива са и предложенията ми. Осемдесет е окончателната цифра.

Стискам зъби, но знам, че няма как да го убедя. Търговец, преминал през цяла Ориша, не може да бъде надхитрен като онзи неопитен благородник.

— Какво може да получим за осемдесет? — пита Амари, вдигайки чифт жълти шалвари и черно дашики без ръкави.

— Тези дрехи... тези манерки... ловджийски нож... няколко парчета кремък...

Търговецът започва да пълни една плетена кошница с различни припаси, необходими за път.

— Достатъчно ли е? — прошепва Амари.

— Засега — кимвам аз. — Ако добави и онзи лък...

— Не можете да си го позволите — прекъсва ме търговецът.

— Ами ако всичко това не свърши в Кан... при храма? — Амари понижава глас. — Няма ли да ни трябват още пари? Още храна? Припаси?

— Не знам — свивам рамене. — Ще измислим нещо.

Обръщам се да си тръгна, но Амари се намръщва и бръква дълбоко в торбата ми.

— Колко ще дадеш за това? — Тя изважда покритото си със скъпоценни камъни украшение за коса.

Очите на търговеца едва не изпадат от орбитите си, докато се взира в безценното украшение.

— Богове! — ахва той. — Къде изобщо намерихте това?

— Няма значение — отговаря Амари. — Колко даваш?

Той започва да върти украшението в ръцете си и устата му остава широко отворена, когато вижда украсената с диаманти снежна леопанера. Вдига очи към Амари бавно и предпазливо. След това поглежда към мен, но моето изражение остава спокойно.

— Не мога да го взема. — Той бутва украшението обратно.

— Защо? — пъхва го отново в ръцете му Амари. — Готов си да вземеш роклята от гърба ми, но не и короната от главата ми?

— Не мога — поклаща глава търговецът, но сега, когато златото лежи в ръцете му, решимостта му отслабва. — Дори и да исках, нямам нищо, което да разменя за това. То струва повече от всичко, което имам тук.

— Тогава колко можеш да дадеш? — питам аз.

Той замълчава, докато страхът танцува с алчността му. Поглежда още веднъж към Амари, след това се втренчва в украшението, което блести в ръцете му. Изважда от джоба си връзка ключове и бута настрана един сандък, зад който се вижда железен сейф. Отключва и разглежда лъскавата купчина монети вътре.

— Триста златни монети.

Залитам напред. Тези пари ще стигнат на семейството ми за цял живот. Може би за два! Обръщам се тържествуващо към Амари, но изражението на лицето ѝ ме отрезвява...

Нямаше да имам това, ако не беше прислужницата ми. То е единственото, което ми остана от нея.

В очите ѝ има толкова много болка. Болка, която познавам. Болка, която изпитах, когато бях малка, първия път, когато семейството ми не можа да плати кралския данък.

С месеци тате и Тзеин ловяха риба от изгрев до залез, а през нощта взимаха допълнителна работа от стражите. Правеха всичко възможно да ме държат настрани, но накрая усилията им се оказаха недостатъчни. В онзи ден отидох на плаващия пазар със златния амулет на мама в ръка. Беше единствената нейна вещ, която бяхме успели да спасим — беше паднал на земята, когато стражите я извлякоха навън.

След смъртта на мама се бях вкопчила в онзи амулет, сякаш беше последното останало парче от душата ѝ. Понякога все още опипвам шията си, натъжена от липсата му.

— Не е нужно да правиш това.

Трудно ми е да изрека тези думи при вида на толкова много злато, но когато откъснах от себе си амулета на мама, се почувствах така, сякаш изтръгвам сърцето ѝ, болката бе толкова голяма, че не мога да я пожелаая дори на Амари.

Погледът ѝ омеква и тя се усмихва.

— Ти ми се присмя, че не искам да сваля роклята си, но беше права. Бях се вторачила в това, което вече съм изгубила, но след всичко, което е направил баща ми, нито една моя жертва няма да е достатъчна. — Амари кимва към търговеца, взимайки последното си решение. — Не можах да спася Бинта, но със златото от продажбата...

Може да спасим божниците.

Гледам я втренчено, докато търговецът взима украшението и събира златото в кадифени торбички.

— Вземете и лъка — усмихва се широко той. — Вземете каквото искате!

Оглеждам фургона и погледът ми попада на здрава кожена торба. Навеждам се по-близо, за да видя качеството ѝ, но спирам, когато виждам, че цялата е на кръстове от точки. Прокарвам ръка по скрития знак на клана, тайния символ на Оя, моята божествена посестрима. Ако стражите някога разпознаят истината, скрита в украсата на торбата, може да вземат целия фургон на търговеца. Може дори да отрежат ръцете му.

— Внимавай! — вика търговецът.

Дръпвам бързо ръце, но разбирам, че говори на Амари.

Тя върти една празна дръжка в ръцете си.

— Какво е това? Няма острие?

— Насочи я навън и замахни.

Също като с моя жезъл, при замахването от дръжката изхвърча дълго острие с опасно закривен връх. То се плъзга във въздуха със смъртоносно изящество, учудващо пъргаво в малките ръце на Амари.

— Ще взема и това.

— Ако не знаеш как да го използваш... — предупреждава търговецът.

— Защо мислиш, че не знам?

Повдигам вежда към Амари и си спомням, че бе споменала за инцидент по време на тренировка. Тогава предположих, че белегът е от меч на брат й, но дали и тя не е държала меч? Въпреки бягството й от Лагос не мога да си представя принцесата да се бие.

Търговецът опакова покупките и парите ни и ни изпраща, давайки ни всичко, от което имаме нужда за пътуването до Кандомбле. Тръгваме мълчаливо да се срещнем с Тзеин, но заради белега, украшението за коса и меча мислите ми са объркани. Къде е онази разглезена принцеса, която исках да удуша? И може ли наистина да върти меч?

Когато минаваме край една папая, спирам и разтърсвам ствола, докато пада един жълт плод. Давам на Амари малко време да се приближи и запращам узрелия плод към главата й.

За миг сякаш не забелязва, но когато плодът изсвистява, тя се завърта с невероятна скорост и извадено острие.

Гледам със зяпнала уста как зрялата папая пада на земята, разрязана на две равни части. Амари се усмихва, взима едното парче и отхапва тържествуващо.

— Ако искаш да ме удариш, ще трябва да се постарая малко повече.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ИНАН

Убий я.

Убий магията.

Този план е всичко, което имам.

Без него светът се изнизва между пръстите ми. Проклятието ми на маг заплашва да избликне през кожата ми.

Предлагам ти сделка — шепне отново гласът на момичето в главата ми, а устните ѝ се извиват, докато говори. — *Никой няма да узнае, че си един малък мръсен ма...*

— Проклятие!

Стискам зъби. Това не заглушава останалата част от ужасните ѝ думи. При спомена на гласа ѝ заразата ми излиза на повърхността и по кожата ми започва да пълпи топлина. Докато става по-гореща, накъсаните гласове се усилват. По-високи. По-ясни.

Боря се с магията, сякаш натиквам тухла в гърлото си.

Едно... две...

Броя, докато се боря. Въздухът около мен става по-хладен. По челото ми избива пот. Когато магията ми е натикана надолу, дъхът ми излиза на накъсани изблици. Но заплахата е смазана. За кратко съм в безопасност. Сам...

— Инан!

Трепвам и проверявам дали шлемът ми е на мястото си. Палецът ми пробягва по закопчалката за петдесети път днес. Кълна се, че усещам как тази нова бяла ивица става по-голяма.

Точно пред очите на Каея.

Тя язди напред, правейки ми знак да я последвам. Сигурно не е разбрала, че цял ден яздя зад нея, за да избягам от погледа ѝ. Само преди няколко часа едва не зърна бялата ивица, когато ме хвана да гледам втренчено отражението си в един поток. Ако беше дошла малко по-рано... ако аз бях останал малко по-дълго...

Стегни се, Инан!

Какво правя? Всичките тези „ако“ няма да ме доведат доникъде.
Да убия момичето. Да убия магията. Това е всичко, което трябва да направя.

Притискам бедра към Лула, моята снежна леопанера, и я подтиквам да върви след Каея, като внимавам да избягвам роговете, които стърчат на гърба ѝ. Ако ударя някой от тях прекалено силно, тя ще ме хвърли от гърба си.

— Хайде — изплющявам с юздите, когато Лула изръмжава. — Не бъди такава проклета мързеливка.

Лула оголва остриите си зъби, но се подчинява и ускорява крачка. Тя ту навлиза сред дърветата, ту излиза от тях, навеждайки се под бабунемите, които притичват по отрупаните с плод клони.

Когато настигахме Каея, потупвам Лула с благодарност. Тя отново изръмжава тихо, но въпреки това потърква муцуна в ръката ми.

— Каж ми — обръща се към мен Каея, когато се приближавам. — Какво точно ти каза онзи селянин?

Отново? Небеса, тя не се отказва!

— Нещо не разбирам. Искам да го чуя отново.

Адмиралът протяга ръка зад пантенерата си и пуска от клетката своя червеногуш ястреб. Птицата каца на седлото, а Каея завързва писмо за крака му. Сигурно е писмо до баща ми. *Вървим на юг по следите на свитъка. Освен това подозирам, че Инан е ма...*

— Твърдеше, че прави карти — лъжа аз. — Крадецът и Амари отишли при него, след като избягали от Лагос.

Каея вдига ръка, ястребът разперва широките си крила и полита към небето.

— Откъде знае, че са отивали на юг?

— Видял ги да чертаят пътя си.

Каея отклонява поглед, но аз успявам да забележа съмнението, което проблясва в очите ѝ.

— Не трябваше да разпитваш никого без мен.

— А селото не трябваше да изгаря! — сопвам се аз. — Не разбирам защо се връщаме отново и отново към това, което е трябвало или не е трябвало да се случва.

Успокой се, Инан. Не на Каея си ядосан.

Но тя вече е стиснала устни. Отидох прекалено далече.

— Извинявай — въздишам аз. — Не исках да кажа това.

— Инан, ако не можеш да се справиш с това...

— Добре съм.

— Наистина ли? — Тя ме поглежда изпитателно. — Защото, ако мислиш, че съм забравила онзи малък инцидент, много се лъжеш.

Проклети да са небесата!

Каея беше там първия път, когато магията ме атакува край бреговете на Илорин. Нощта, когато изпълни главата ми със звуци.

Стомахът ми се свива, докато блъскам злото по-навътре.

— Няма да позволя принцът да умре, когато аз отговарям за него. Ако това се случи още веднъж, веднага се връщаш в двореца.

Сърцето ми започва да бие с такава сила, че гърдите ме заболяват. Не може да ме изпрати така у дома.

Не и преди момичето да умре.

Предлагам ти сделка — промъква се за пореден път в главата ми гласът ѝ. Толкова е ясен, сякаш в момента шепне в ухото ми. — *Остави ме на мира и аз ще запазя тайната ти. Никой няма да узнае, не си един малък мръсен ма...*

— Не! — извиквам аз. — Не беше инцидент. На брега. Аз... аз... — Поемам дълбоко въздух. *Успокой се.* — Помислих, че виждам трупа на Амари. Засрамах се от това колко много се разстроих.

— О, Инан! — Гневът на Каея избледнява. Тя посяга и грабва ръката ми. — Прости ми. Дори не мога да си представя колко ужасно е било.

Аз кимвам и също стискам ръката ѝ. Прекалено силно. *Пусни я.* Но сърцето ми започва да бие още по-бързо в гърдите. От тях сякаш се надига тюркоазен облак, който се извива като дим от лула. Мирисът на розмарин и пепел се връща. Отново чувам писъците на горящото момиченце...

Горещината на пламъците докосва лицето ми, задушлив дим изпъхва дробовете ми. С всяка секунда огънят пропъзлява по-близо до тялото ми, изключвайки всякакъв шанс за бягство.

Помощ!

Падам на земята. Дробовете ми отказват отровния въздух. Краката ми попадат в пламъците...

ПОМОЩ!

Дръпвам юздите на Лула. Тя изръмжава заплашително и рязко спира.

— Какво има? — завърта глава назад Каея.

Заравям ръце в козината на Лула, за да скрия треперенето им. Нямам много време. Магията става все по-силна.

Като паразит, който се храни с кръвта ми.

— Амари — изричам задавено аз. Гърлото ми все още гори, сякаш е пълно с дим. — Тревожа се. Никога не е излизала от двореца. Може да пострада.

— Знам — успокоява ме Каея. Чудя се дали говори по същия начин и на баща ми, когато той се гневи. — Но тя не е съвсем безпомощна. Неслучайно кралят от толкова години ви обучава да въртите меча.

Насилвам се да кимна, преструвайки се, че я слушам, докато тя продължава да говори. Отново потискам проклятието си, без да обръщам внимание как то кара въздуха около мен да орее. Но дори и когато магията изчезва, сърцето ми продължава да бие лудо.

Силата гори вътре в мен. Предизвиква ме. Опетнява ме.

Убий я — напомням на себе си.

Ще убия момичето. Ще убия това проклятие.

Ако не успея...

Поемам дълбоко въздух.

Ако не успея, вече съм мъртъв.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

АМАРИ

Някога мечтаех да се изкачвам.

Късно през нощта, когато всички в двореца спяха. Двете с Бинта прекосяхме залите на светлината на факлите, хлъзгайки се по покрития с плочки под по пътя до военната зала на баща ми. Хванати за ръце, ние навеждахме факлата над изработената на ръка карта на Ориша, карта, която за детските ни очи изглеждаше огромна като самия живот. Мислех си, че двете с Бинта ще видим света заедно.

Мислех си, че ще бъдем щастливи, ако напуснем двореца.

Сега, когато съм се вкопчила в склона на третата планина, която изкачваме този ден, се питам защо мечтаех да изкачвам нещо по-високо от стълбището в двореца. По кожата ми лепне пот, просмуквайки се в грубата тъкан на черното ми дашики. Безкрайни ята комари бръмчат и ме хапят по гърба, угощавайки се, защото не мога да се пусна от скалата за достатъчно дълго време и да ги прогоня.

Отминава още един цял ден в пътуване, за щастие, заедно с една нощ на спокоен сън. Въпреки че след като напуснахме Сокото и навлязохме навътре в джунглата, времето се стопли, аз усетих как Тзеин отново ме завива с наметалото тъкмо когато заспивах. С новите ни продукти е лесно да се нахраним. Дори и месото на дългоухите лисици и кокосовото мляко започват да ми приличат на месото от кокошка и чая от дворцовата кухня. Помислих си, че нещата най-после се оправят, но сега гърдите ми са така свити, че едва дишам.

Почти в края на деня вече сме се изкачили на стотици метри височина и пред нас се разкрива изумителна гледка към джунглата долу. Зеленина във всякакви оттенъци покрива земята, разстилайки безкраен балдахин под краката ни. През тропическите храсти се извива бърза река, която е единствената вода наоколо. Колкото по-високо се изкачваме, толкова по-малка става тя, докато накрая се превръща в тънка синя линия.

— Как може каквото и да било да съществува тук горе? — питам задъхано.

Поемам си дълбоко въздух и дърпам силно един камък над главата си. В началото на изкачването не опитвах стабилността на камъните, за които се хващах. Ожулените ми колене ми напомнят да не повтарям тази грешка.

Когато установявам, че камъкът е стабилен, се издърпвам понагоре по скалата, стъпвайки с босия си крак в една пукнатина. Обзема ме желание да се разплача, но го потискам. Вече два пъти трябваше да крия сълзите си. Унизително ще е отново да се разплача.

— Права си — изсумтява Тзеин зад мен, търсейки достатъчно широко място, където да стъпи Найла.

След като едва не падна при предишното изкачване, тя се плаши и стъпва само там, където Тзеин доказва, че е безопасно.

— Просто продължавайте да се изкачвате — извиква Зели отгоре. — Някъде тук е. Трябва да е тук.

— А ти всъщност видя ли го? — пита Тзеин.

Мислите ми се връщат към колибата на Мама Агба и момента, в който бъдещето избухна пред очите ни. Тогава всичко изглеждаше така вълшебно. Сега открадването на свитъка ми се струва отлична идея.

— Видяхме как се катерим... — отговарям.

— Но видяхте ли този „легендарен“ храм? — настоява Тзеин. — Това, че Мама Агба ни е видяла да се катерим, не означава, че Кандомбле наистина съществува.

— Престанете да говорите и се изкачвайте! — вика Зели. — Доверете ми се. Знаем, че храмът съществува.

Това е причината да вика цял ден — упоритостта, която ни водеше от скала на скала. Реалността и логиката нямат значение за нея. Тя има толкова голяма нужда от това, че неуспехът дори не е в обсега на вероятностите.

Поглеждам надолу да отговоря на Тзеин, но при гледката на дърветата в джунглата на хиляди метри под нас мускулите ми се стягат. Притискам тялото си към планината и стискам силно скалата.

— Ей — вика Тзеин. — Не поглеждай надолу. Справяш се страхотно.

— Лъжеш.

— Продължавай да се изкачваш.

Ударите на сърцето бумкат в ушите ми, докато гледам надолу. Въпреки че краката ми треперят, продължавам нагоре. *Небеса, ако Бинта можеше да ме види сега!*

Прекрасното ѝ лице се появява пред очите ми в цялата си красота. За първи път, откакто я видях да умира, си я представям жива, усмихната и до мен. Една нощ във военната стая тя свали бонето си. Бялата ѝ коса се разстла на копринени пластове по раменете ѝ.

И с какво ще си облечена, когато прекосяваме веригата Оласимбо? — пошегува се тя, когато ѝ разказах плановете си за бягство към морето Адетунджи. — *Дори и когато бягаш, кралицата ще умре, но няма да позволи да носиш панталони.*

Сложи ръка на главата си и се престори, че крещи, имитирайки гласа на майка ми. Онази нощ се смях толкова много, че едва не се подмокрих.

Въпреки обстоятелствата, на лицето ми се появява усмивка. Бинта можеше да имитира всички в двореца. Но усмивката ми изчезва, когато си спомням за изгубените ни мечти и пропаднали планове. Мислех, че може да избягаме през тунелите под двореца. Излезехме ли навън, никога вече нямаше да се върнем. В онзи момент всичко ми се струваше толкова реално, но дали Бинта е съзнавала, че това е само мечта, която тя никога няма да изживее?

Този въпрос остава в главата ми и когато стигам до следващата площадка и се издърпвам нагоре. За кратко планината е равна, достатъчно широка, за да легна в тревата.

Когато се отпускам на колене, Зели се строполява в градина от бромелии, мачкайки ярките им червени и пурпурни венчелистчета под краката си. Аз се навеждам и вдъхвам сладкия им аромат. На Бинта много щяха да ѝ харесат.

— Може ли да останем тук? — питам аз, докато ароматът на цветята ме успокоява.

Не мога да си представя да продължим да се изкачваме още по-високо. Има граници на това докъде може да ни отведе обещанието за Кандомбле.

Найла се изкатерва на площадката и аз вдигам глава. След нея идва Тзеин, целият плувнал в пот. Той сваля своето дашики без ръкави и аз поглеждам встрани — последния път, когато видях голото тяло на момче, бавачките ме къпеха заедно с Инан.

Страните ми се зачервяват и аз осъзнавам колко далече от двореца съм стигнала. Въпреки че не е против закона членовете на кралския род и косиданите да общуват, както е за маговете и косиданите, майка ми би накарала да пратят Тзеин в затвора само заради това, което току-що бе направил.

Премествам се, за да отдалеча колкото може повече пламналите си страни от голата кожа на Тзеин. Но докато се придвижвам, пръстът ми се удря в нещо гладко и кухо.

Обръщам се и се озовавам лице в лице с пукнат череп.

— Небеса! — извиквам аз.

Започвам да пълзя назад и кожата на тила ми настръхва. Зели скача на крака и разтваря жезъла си, веднага готова да се бие.

— Какво има? — пита тя.

Посочвам пукнатия череп, който лежи върху купчина счупени кости. Дупка над очите му говори за насилствена смърт.

— Дали е бил някой катерач? — питам аз. — Някой, който не е успял да стигне?

— Не — отговаря със странна увереност Зели. — Не е това.

Тя накланя глава и се навежда, за да погледне по-добре. През въздуха преминава хлад. Зели протяга ръка към пукнатия череп.

Пръстите ѝ едва го докосват, когато...

Ахвам, защото знойната жега на джунглата около нас внезапно се превръща в леден студ. Студът хапе кожата ми и стига чак до костите. Но тази ледена вихрушка продължава само миг. Така бързо както е дошла, тя изчезва, оставяйки ни озадачени на планинския склон.

— Ух! — изхриптява Зели, сякаш се е върнала към живота.

Тя стиска бромелиите толкова силно, че откъсва цветовете от стъблата.

— Какво беше това, в името на боговете? — пита Тзеин.

Зели поклаща глава, а с всеки изминал миг очите ѝ се разширяват все повече и повече.

— Усетих го. Беше духът му... животът му!

Магия! — осъзнавам аз. Колкото и пъти да ги виждам, тези прояви няма да спрат да ме удивяват. Макар че предупрежденията на баща ни за магията от детските ми години изплуват в ума ми, сърцето ми се изпълва със страхопочитание.

— Хайде! — втурва се напред Зели, забързвайки по следващия склон. — Това беше по-силно от каквото и да било, което някога съм усещала. Храмът сигурно е наблизил!

Тръгвам след нея, забравила страха в желанието си да се добера до последната площадка. Когато се издърпвам горе, не мога да повярвам на очите си. Кандомбле!

Наистина е тук.

Покрити с мъх тухли са натрупани в планини от отломки, осеяли цялото плато. Разруха е обхванала някогашните храмове и светилища. За разлика от планините и джунглата долу, тук не свирят щурци, не крякат птици, не пеят комари. Единствените признаци, че някога е съществувал живот, са разбити черепи, пръснати по земята.

Зели спира пред един череп и свива вежди, въпреки че не се случва нищо.

— Какво има? — питам аз.

— Духът му... — Тя се навежда. — *Издига се.*

— Къде се издига? — Отстъпвам назад, препъвайки се в купчина отломки.

Нова студена вълна ме изпълва със страх, но не мога да разбера дали е истински, или само в главата ми.

— Не знам — казва Зели и потърква тила си. — Нещо в храма засилва моето *аше*. И усещам магията си.

Преди да успея да задам нов въпрос, Зели се навежда и докосва още един череп.

Ръката ми полита към гърдите. Този път около нея се втурва не леден студ, а образ, обагрен в злато. Издигат се великолепни храмове и кули, зашеметяващи сгради, украсени с елегантни водопади. Тъмнокожи мъже, жени и деца във фини кожени роби се разхождат наоколо, а по кожата им са изрисувани красиви линии и символи в изящни бели извивки.

Въпреки че видението трае само един миг, образът на тучни градини остава в ума ми, докато гледам изпочупените отломки пред мен. Кандомбле е бил бляскав.

Сега е само въздух.

— Какво се е случило тук? — обръщам се към Зели, макар да се страхувам, че вече знам отговора.

Баща ми бе унищожил красотата на магията в моя живот. Защо да не направи същото и в целия свят?

Чакам Зели да отговори, но тя мълчи. С всяка изминала секунда лицето ѝ става все по-сурово — вижда още нещо, нещо, което аз не мога да видя.

Мека бледолилава светлина започва да свети от пръстите ѝ, появявайки се, докато тя за първи път изследва силата си. Гледам я и любопитството ми нараства. Какво друго може да види? Въпреки че при мисълта за магията пулсът ми се ускорява, част от мен иска и аз да мога да изпитам прилива ѝ поне веднъж. Дъгата, която се появи в ръцете на Бинта, изпълва ума ми, докато не чувам Тзеин да вика.

— Вижте това!

Следвайки гласа му, ние се изправяме пред единствената здрава сграда в планината. Храмът се извисява към небето, построен на равно място на последния планински склон. За разлика от каменните тухли, тази сграда е от почернял метал, набразден с жълти и розови ивици, което говори, че някога е греела в златно. Отстрани растат пълзящи растения и мъх, които закриват безкрайни редове от древни руни, гравирани във фриза на храма.

Зели се приближава до входа на храма, на който липсва врата, но Найла изръмжава тихо.

— Добре, Найла, ти стой тук, става ли? — целува я по носа Тзеин.

Найла изсумтява и се отпуска зад купчина натрошени камъни.

След като тя се настанява, ние влизаме през отвора и ни посреща толкова плътна магическа аура, че дори и аз усещам тежестта ѝ. Тзеин се приближава до Зели, а аз прокарвам ръка във въздуха и жуженето на магическа енергия се плъзва през пръстите ми като падащи песъчинки.

Лъчи светлина се промъкват през напукания кръгъл свод отгоре, осветявайки изписания сводест таван. Шарките му стигат до множество колони, украсени с цветно стъкло и проблясващи кристали.

Защо не са разрушили това? — чудя се аз, прокарвайки пръсти по пукнатини и извивки. Храмът е странно недокоснат, самотно дърво в изпепелена от огън гора.

— Виждате ли някакви врати? — вика Тзеин от другия край.

— Не — извиква в отговор Зели.

Единственото, което се вижда, е голяма прашна статуя до задната стена с обрасли около нея пълзящи растения. Приближаваме се и Тзеин прокарва ръце по ерозиралия камък. Статуята, изглежда, е на възрастна жена, облечена в разкошна роба. Върху белите ѝ къдрици има златна корона — единствения непотъмнял метал наоколо.

— Това богиня ли е? — питам аз, оглеждайки статуята отблизо.

През целия си живот не съм виждала нито едно изображение на божество. Никой не би се осмелил да постави такова в двореца. Винаги съм си мислила, че когато видя бог или богиня, те ще са изобразени като на кралските портрети, висящи в голямата зала. Но въпреки че е потъмняла, в тази статуя има царственост, каквато и най-зашеметяващата картина не би могла да пресъздаде.

— Какво е това? — пита Тзеин, посочвайки някакъв предмет в ръката на жената.

— Прилича на рог. — Зели се приближава да го разгледа. — Странно е... — Тя погалва ръждясалия метал. — Почти го чувам в главата си.

— Какво казва? — питам аз.

— Това е рог, Амари. Не казва нищо.

Страните ми пламват.

— Е, щом е скулптура, изобщо не трябва да издава никакъв звук.

— Просто мълчи — казва Зели и полага и двете си ръце върху метала. — Мисля, че се опитва да ми каже нещо.

Затаявам дъх, докато веждите ѝ се свъсват. След няколко дълги мига ръцете ѝ започват да греят с проблясваща сребърна светлина. Рогът сякаш взима енергия от нейното *аше* и започва да грее все по-ярко, докато тя видимо се напруга.

— Внимавай — предупреждава я Тзеин.

— Внимавам — кимва Зели, въпреки че започва да трепери. — Близо е, трябва само още малко...

Под краката ни се чува бавно скърцане. Аз изскимтявам при този звук. Обръщаме се изненадани и виждаме как една голяма плоча се плъзга от пода. Отворът разкрива стълбище, което води надолу, в толкова тъмно пространство, че всичко изглежда черно.

— Дали е безопасно? — прошепвам аз.

Тъмнината ме кара да настръхна. Навеждам се надолу, за да видя по-добре, но никъде няма източник на светлина.

— Няма друга врата — свива рамене Зели. — Какъв избор имаме?

Тзеин изтичва навън и се връща с обгорена бедрена кост, завита в парче, откъснато от наметалото му. Двете със Зели се отдръпваме с отвращение, но той минава покрай нас и запалва плата с огнивото ни и така създава импровизирана факла.

— Вървете след мен — казва уверено той и това намалява страхоми.

Тръгваме надолу. Въпреки че пламъкът на факлата осветява стъпките ни, той не докосва нищо друго наоколо. Придържам се с ръка към неравната стена, броейки вдишванията си, докато накрая стигаме до долния етаж. В момента, в който кракът ми слиза от последното стъпало, плочата над отвора отгоре се затръшва с оглушителен трясък.

— Небеса!

Писъкът ми пронизва тъмнината. Хвърлям се към Зели.

— Какво ще правим сега? — разтрепервам се аз. — Как ще излезем?

Тзеин се обръща да изтича обратно по стълбите, но някакво съскане във въздуха го кара да замръзне на място. След секунди факлата угасва, оставяйки ни безпомощни в пълна тъмнина.

— Тзеин! — вика Зели.

Съскането се засилва все повече и повече, докато струя топъл въздух ме удря като дъжд. Когато вдишвам, той забавя мускулите ми, а след това започва да замъглява мозъка ми.

— Отрова — успява да изхрипти Тзеин и след това чувам как тялото му се свлича на земята.

Дори не успявам да изпитам страх, преди тъмнината да ме завладее.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ИНАН

Когато се втурваме в Сокото, тишина увисва във въздуха. Не ми трябва много време да разбера защо.

Ние сме единствените стражи наоколо.

— Къде са патрулите? — прошепвам на Каея.

Тишината е оглушителна. Сякаш хората тук никога не са виждали знака на Ориша. Само небесата знаят какво би направил баща ми, ако станеше свидетел на тази пълна липса на уважение.

Слизаме от животните край едно езеро, което е толкова чисто, че околните дървета се отразяват в него като в огледало. Лула изскърцва със зъби към група деца. Те побягват, докато тя пие вода.

— Не изпращаме стражи в селища на пътуващи — отговаря Каея. — Ще бъде разхищение, защото жителите се сменят на няколко дни.

Тя разкопчава шлема си и вятърът развява косата ѝ. Скалпът ме сърби да направя същото.

Намери я. Вдишвам чистия хладен въздух. За разлика от горещината и смога в Лагос, малкото селище е чисто. Освежаващо. Хладният полъх притъпява горенето в гърдите ми, докато се опитвам да овладеея проклятието си, но пулсът ми се ускорява, като съзирам божниците, които ни заобикалят. Толкова се бях съсредоточил в мисълта как ще я унищожа.

Изобщо не помислих как тя може да унищожи мен.

Стискам дръжката на меча, докато очите ми пробягват от божник на божник. Все още не съм видял магията на момичето. Как ще се защитавам, когато ме нападне?

Ами ако се бие с думи? Удря ме вълна на ужас, магията в мен се изостря. Трябва само да посочи към шлема ми и да разкрие проклятието, скрито под него. Каея ще види бялата ми ивица. Тайната ми ще излезе наяве и всички ще я видят...

Съсредоточи се, Инан. Затварям очи и стискам силно топлата пионка. Не може да се разсейвам така. Трябва да изпълня дълга си. Ориша е под заплаха.

Докато броя и числата възстановяват реда в главата ми, посягам към дръжката на ножа за хвърляне. Независимо от магията ѝ едно правилно хвърляне ще я обезоръжи. Острието ще разреже плътта ѝ.

Но въпреки маневрите и плановете ми става ясно, че момичето не е тук. Сребристите ѝ очи не са сред втренчените в мен божници.

Отпускам ножа, докато нещо в гърдите ми, което не мога да определя, някак издиша. Просмуква се като разочарование.

Прилича на облекчение.

— Вземете това — нарежда Каея и подава на всеки от десетте войници руло от пергамент, на който е нарисувано лицето на момичето със самодоволно изражение. — Разберете дали някой е виждал нея или леонерата ѝ, те обикновено не се срещат толкова близо до бреговете ни.

После се обръща към мен с решително свити устни:

— Ние ще разпитаме търговците. Ако наистина са дошли на юг, това ще е първото място, където ще се запасят с провизии.

Кимвам и се опитвам да се успокоя, но близостта на Каея прави това невъзможно. И най-малкото движение привлича погледа ѝ, всеки звук направо кара ушите ѝ да помръдват.

Докато вървя след нея, напрежението от потискането на силата ми нараства с всяка крачка. Желязото по униформата ми започва да тежи като олово. Въпреки че вървим бавно, не мога да се движа наравно с адмирала. Започвам да изоставам. Привеждам се, обхващам с ръце коленете си. *Трябва само да си поема...*

— Какво правиш?

Стряскам се, но не обръщам внимание как магията в мен се надига при острата нотка в гласа на Каея.

— П-палатките — посочвам към естествените заслони пред мен. — Оглеждах ги. — За разлика от металните пръти и кожите, с които ние правим палатките си, тези са направени от клони и са покрити с мъх. Всъщност в структурата им има някакъв странен професионализъм. Техники, които армията би могла да възприеме.

— Не е време за груба архитектура — присвива очи Каея. — Съсредоточи се в задачата.

Тя се завърта на пета и тръгва още по-бързо, след като съм изгубил времето ѝ. Втурвам се след нея, но когато приближаваме до каруците и фургоните, една едра жена улавя погледа ми. За разлика от останалите лагеруващи, тя не ни гледа втренчено. Тя изобщо не ни гледа. Вниманието ѝ е насочено към един вързоп от одеяло, който притиска към гърдите си.

Като потискано кихане проклятието ми изскача на повърхността. Чувствата на жената ме удрят като плесница в лицето — искри от гняв, приглушени проблясъци на страх. Но над всичко това гори желанието да защитава, ръмжейки като снежна леопанера, която пази единственото си малко. Не разбирам защо, докато вързопът, притиснат към гърдите ѝ, не се разплаква.

Дете...

Очите ми преминават по кафеникавата кожа на жената и стигат до грапавия камък, който стиска в ръка. Ужасът ѝ се втурва през костите ми, но непоклатимата ѝ решителност гори още по-силно.

— Инан!

Съсредоточавам се мигновено — правя го винаги когато Каея извика името ми. Но щом стигаме до фургоните на търговците, хвърлям поглед назад към жената, потискайки проклятието си, въпреки начина, по който то кара стомаха ми да гори. От какво се страхува? И защо ще искам детето ѝ?

— Чакай! — спирам Каея, докато минаваме покрай фургона на един търговец с две впрегнати еднороги гепардери.

Петнистите същества ме гледат с оранжевите си очи. Остри зъби надничат иззад очертаните им с черно устни.

— Какво?

Тюркоазен облак виси около вратата, по-голям от онези, които се бяха появявали досега.

— Тук има много разнообразни неща. — Опитвам се да запазя тона си безгрижен, докато се приближаваме.

И миризмата на солено море от душата на момичето.

Въпреки че се съпротивявам на магията си, когато минавам през облака, мирисът ѝ ме обгръща. Божницата се появява в главата ми напълно оформена, с тъмната си кожа, почти блестяща на слънцето на Сокото.

Образът е пред мен само за миг, но дори и само едно потрепване кара стомахът ми да се преобръща. Магията се храни като паразит с кръвта ми. Влизам през вратата на фургона, оправяйки шлема си.

— Заповядайте, заповядайте.

Широката усмивка на възрастния търговец се разтича по тъмнокожото му лице като мокра боя. Той става, опирайки се на стената на фургона.

— Виждал ли си това момиче? — бута пергамента в лицето му Каея.

Търговецът присвива очи и избърсва очилата си в ризата. *Бавно. Печели време.* Взима листа.

— Не мога да кажа, че съм я виждал.

По челото му избиват капчици пот. Поглеждам към Каея — тя също е забелязала.

Няма нужда от магия, за да се види, че глупакът лъже.

Обикалям малкия фургон, ровя и премествам неща, за да предизвикам реакцията му. Забелязвам бутилка с формата на капка, пълна с черна боя, и я пъхвам в джоба си.

Известно време търговецът стои неподвижно. Прекалено неподвижно за човек, който няма какво да крие. Когато приближавам до един сандък, той видимо се напънга, затова ритам с крак. Разхвърчават се дървени тресчици. Открива се железен сейф.

— Недейте...

Каея блъска търговеца до стената, претърсва го и ми подхвърля връзка ключове. Пробвам всеки от тях в ключалката на сейфа. *Как се осмелява да ме лъже!*

Когато намирам точния ключ, вдигам капака със замах, очаквайки да открия някакви улики. Но виждам камъните от украшението за глава на Амари. Дъхът секва в гърлото ми.

Гледката ме връща назад във времето, когато двамата бяхме деца. В деня, когато за първи път си сложи това. Денят, когато я нараних...

Увивам се в завесите на дворцовата болница. Трудно ми е да заглуша виковете си. Докато се крия, докторът, който се грижи за раните на Амари, оголва гърба ѝ. Когато виждам разреза от меча, стомахът ми се свива. Червен и кървящ, разрезът минава по гръбнака ѝ. С всяка секунда изтича все повече и повече кръв.

— Съжалявам — плача в завесите, потрепервайки всеки път, когато иглата на доктора я кара да крещи. — Съжалявам — жадувам да изкрещя. — Обещавам, че никога вече няма да те нараня!

Но от устата ми не излиза нищо.

Тя лежи на леглото. И пищи.

Моли се агонията да свърши.

След часове Амари лежи вцепенена. Толкова изтощена, че не може дори да говори. Докато охка, прислужницата ѝ Бинта се вмъква в леглото ѝ. Прошепва ѝ нещо, което незнайно как кара Амари да се усмихне.

Слушам и наблюдавам внимателно. Бинта успокоява сестра ми, както никой от нас не може. Тя ѝ пее с мелодичния си глас и когато Амари заспива, Бинта взима старата нацърбена тиара на майка ни и я слага на главата на Амари...

Нямаше ден, в който Амари да не я носи. Единствената битка с майка ни, която успя да спечели. Само горилион можеше да откъсне това украшение от главата ѝ.

За да е тук тиарата сега, сестра ми трябва да е мъртва.

Бутам Каея настрани и допирам острието на меч си в гърлото на търговеца.

— Инан...

Правя знак с ръка на Каея да мълчи. Това не е моментът за спазване на ранг или за предпазливост.

— Откъде имаш това?

— Момичето ми го даде! — изхриптява търговецът. — Вчера!

Сграбчвам пергамента.

— Тя ли?

— Не — поклаща глава търговецът. — И тя беше тук, но другото момиче ми го даде. Имаше бакърена кожа. Светли очи — като твоите!

Амари.

Това значи, че още е жива.

— Какво купиха? — прекъсва ни Каея.

— Меч... няколко манерки... изглежда, се готвеха за път, сякаш отиваха в джунглата.

Очите на Каея се отварят широко. Тя изтръгва пергаментата от ръцете ми.

— Сигурно към храма. Кандомбле.

— Колко е далече оттук?

— Един ден езда, но...

— Да тръгваме. — Грабвам украшението и се втурвам към вратата. — Ако яздим бързо, ще ги настигнем.

— Чакай! — извиква Каея. — Какво ще правим с него?

— Моля ви! — разтреперва се търговецът. — Не знаех, че е откраднато! Плащам си данъците навреме! Верен съм на краля!

Колебая се, втренчен в жалкия човек.

Знам какво трябва да кажа.

Знам какво би направил баща ми.

— Инан? — пита Каея и слага ръка на мечата си.

Трябва да дам заповедта. Не може да проявявам слабост. *Дългът преди всичко.*

— Моля ви! — моли се търговецът, виждайки колебанието ми. — Вземете фургона ми. Вземете всичко, което имам...

— Той е видял прекалено много... — намесва се Каея.

— Просто спри за малко — изсъсквам аз, а пулсът блъска в ушите ми.

Изгорелите трупове от Илорин се появяват пред очите ми.

Опърлената плът. Разплаканото дете.

Направи го — убеждавам себе си. — *Едно кралство струва повече от един живот.*

Но вече е пролята прекалено много кръв. И толкова много от нея от моите ръце...

Преди да успея да кажа каквото и да било, търговецът се втурва към вратата. Едната му ръка стига до нея. Алено избухва във въздуха.

По гърдите ми пръска кръв.

Търговецът пада на земята със силно тупване.

От шията му стърчи ножът на Каея.

След едно треперещо поемане на въздух търговецът кърви мълчаливо. Каея ме гледа, докато се навежда и взема ножа си, сякаш отскубва прекрасна роза от градината.

— Не трябва да проявяваш снизходителност към онези, които застават на пътя ти, Инан. — Каея прескача трупа, бършейки ножа си.

— Особено онези, които знаят прекалено много.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

АМАРИ

Примигвам и се свестявам, а мъглата в ума ми се прояснява. Миналото и настоящето се сливат пред очите ми. За миг проблясва среброто в очите на Бинта.

Но когато халюцинацията отминава, потрепващите пламъци на свещи танцуват по груби каменни стени. Покрай краката ми изтичва плъх и аз се дръпвам назад. Едва тогава осъзнавам, че съм вързана заедно с Тзеин и Зели със здрави въжета.

— Хей? — размърдва се Зели зад гърба ми, говорейки сънено.

Тя се извива и се върти, но колкото и да се гърчи, въжето не поддава.

— Какво стана? — промърморва завалено Тзеин.

Той също дърпа, но дори и чудовищната му сила не успява да разхлаби въжетата. За известно време неговото пъшкане е единственият звук в подземие. Но после се появява и друг звук и ние замръзваме, когато чуваме приближаващи стъпки.

— Мечът ти — изсъсква Зели. — Можеш ли да го достигнеш?

Протягам се назад да го намеря и пръстите ми докосват нейните, но хващам само въздух.

— Изчезнал е — прошепвам в отговор. — Всичко е изчезнало!

Оглеждам слабо осветеното подземие, търсейки месинга на дръжката на моя жезъл и бляска на този на Зели. Някой е взел всичките ни неща. Няма го дори и...

— Свитъка? — прогърмява плътен глас.

На светлината на свещите се появява мъж на средна възраст, облечен в мека кожена роба без ръкави. Бели завъртулки и рисунки покриват всеки сантиметър от тъмната му кожа.

Зели поема рязко въздух.

— Сентаро...

— Какво? — прошепвам аз.

— Кой е там? — изръмжава Тзеин и изпъва въжетата, за да може да види, озъбвайки се предизвикателно.

Тайнственият мъж дори не мигва.

Облегнал се е на жезъл, издялан от камък, и е обхванал с ръце лицето, издялано в дръжката му. В златните му очи видимо пламти гняв. Започвам да мисля, че изобщо няма да се помръдне, но той внезапно се втурва напред и Зели скача, когато мъжът сграбчва кичур от косата ѝ.

— Косата ти е права — измърморва той с нотка на разочарование. — Защо?

— Махни ръцете си от нея! — изкрещява Тзеин.

Въпреки че Тзеин не представлява заплаха, мъжът пуска бялата коса на Зели и отстъпва назад. После бавно изважда свитъка изпод колана на робата си и златистите му очи се присвиват.

— Това беше отнето от хората ми преди години. — Акцентът му е силен, различен от диалектите на Ориша, които бях чувала. Втрещвам се в разгънатия свитък в ръката му, разпознавайки няколко символа върху пергаментата, изписани и на кожата му. — Откраднаха го от нас. — В гласа му прозвучава заплаха. — Няма да позволя и вие да направите същото.

— Грещиш — избухвам аз. — Ние не сме тук, за да крадем!

— Точно това казаха и те. — Мъжът сбърчва нос към мен. — Ти воняш на тяхната кръв.

Дръпвам се назад, притискайки се в раменете на Тзеин. Мъжът ме гледа с омраза, която не мога да отклоня.

— Тя не лъже — намесва се уверено Зели. — Ние сме различни. Изпращат ни боговете. Един Прорицател ни насочи насам!

Мама Агба... — Спомням си думите ѝ на раздяла. Искане ми се да извикам: — *Ние сме предопределени да направим това.* Но как мога да го убеждавам, след като в момента ми се иска само никога да не бях виждала този свитък?

Сентарото присвива златистите си очи. Той вдига ръце и във въздуха зажужава приближаваща се магия. *Той ще ни убие...* Сърцето ми се блъска в гърдите. Пътуването ни ще свърши тук.

В главата ми прозвучава предупреждението на баща ми: *Нямаме никакъв шанс срещу магията.* Срещу нея сме беззащитни.

— Аз видях какво е било това тук — казва задавено Зели. — Видях кулите и храмовете, и всичките сентаро, които изглеждаха точно като теб.

Мъжът сваля бавно ръце и аз разбирам, че Зели е привлякла вниманието му. Тя преглъща с усилие. Моля се на небесата да намери правилните думи.

— Знам, че са дошли в дома ти и са разрушили всичко, което обичаш. Причиниха същото и на мен, на хиляди хора, които изглеждат като мен.

Гласът ѝ секва и аз затварям очи, в които парят горещи сълзи. Зад мен Тзеин се вцепенява. Гърлото ми пресъхва при мисълта за кого говори Зели. Права бях.

Баща ми е разрушил това място.

Спомням си отломките, пукнатия череп, суровия поглед в очите на Зели. Тихото село Илорин, обхванато от пламъци. Сълзите, течащи по лицето на Тзеин.

Спомням си светлината, която струеше от пръстите на Бинта, по-красива от лъчите на самото слънце. Къде щях да съм сега, ако баща ми бе позволил на Бинта да живее? Как щеше да изглежда цяла Ориша, ако беше дал шанс на маговете?

Залива ме вълна от срам и ми се иска да изчезна, когато мъжът отново вдига ръце.

Стискам очи, приготвяйки се за болката...

Въжетата изчезват, вещите ни се появяват отново до нас.

Все още съм зашеметена от отвързващата магия, когато тайнственият човек тръгва, подпирайки се на жезъла си. Когато се изправяме, той произнася кратка заповед:

— Последвайте ме.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Докато вървим през сърцето на планината, по издяланите стени капе вода под акомпанимента на ритмичното тупкане на жезъла на водача ни. Златисти свещи са подредени по грапавия камък и осветяват тъмнината с мекия си пламък. Краката ми пристъпват по хладния под, а аз гледам втренчено мъжа, без да мога да повярвам, че е истински сентаро. Преди Нападението в този живот можеха да ги видят само водачите на десетте клана на маговете. Мама Агба ще падне от стола си, когато ѝ кажа.

Побутвам Амари настрани, за да се приближа още малко до сентарото, и разглеждам символите по шията му. Те се надиплят по кожата му при всяка крачка, танцувайки със сенките на пламъка.

— Наричат се сенбария — отговаря мъжът, усещайки по някакъв начин погледа ми. — Езикът на боговете, стар като самото време.

Значи така изглежда. Протягам се да разгледам знаците, които един ден щяха да станат говорим език на йоруба и да ни дадат език, на който да изричаме заклинанията си.

— Красиви са — отговарям аз.

Мъжът кимва.

— Създаденото от Небесната майка винаги е красиво.

Амари отваря уста, но бързо я затваря, сякаш е размислила.

Нещо в мен настръхва, докато тя върви и разглежда в захлас неща, които само най-великите магове в историята имат право да виждат.

Тя прочиства гърлото си и, изглежда, сякаш събира сили, намирайки отново гласа си.

— Извинявай, но имаш ли име? — пита накрая плахо.

Сентарото се обръща и сбърчва нос.

— Всеки си има име, дете.

— О, аз не исках да кажа...

— Лекан — прекъсва я той. — Оламилекан.

Сричките гъделичкат най-далечните ъгълчета на мозъка ми.

— *Оламилекан* — повтарям аз. — Богатството ми... е умножено?

Лекан се обръща към мен с толкова пронизателен поглед, че сигурно вижда право в душата ми.

— Помниш нашия език?

— Малко — кимвам аз. — Мама ме учеше, когато бях малка.

— Майка ти е била Жътвар?

Зяпвам. Не може да познаеш силата на един маг само като го гледаш.

— Как разбра? — питам аз.

— Усецам го — отговаря Лекан. — Кръвта на Жътвар тече във вените ти.

— Можеш ли да усетиш магия в хора, които не са магове или божници? — Въпросът изскача от устата ми, а в ума ми се появява Инан. — Възможно ли е човек от косиданите да има магия в кръвта си?

— Ние, сентаро, не правим тази разлика. Когато става въпрос за боговете, всичко е възможно. Важна е само волята на Небесната майка.

Той се обръща, оставяйки ме с повече въпроси, отколкото отговори. Коя част от волята на Небесната майка включва ръцете на Инан, обвити около шията ми?

Продължаваме да вървим и аз се опитвам да не мисля за него. Струва ми се, че сме изминали цял километър през тунелите, преди Лекан да ни отведе до тъмна и широка сводеста зала, издълбана в планината. Той вдига ръце със същата тържественост както по-рано и въздухът започва да жужи с духовна енергия.

— *Имоле ауон ориша* — напява той на йоруба и заклинанието блика от устата му като вода. — *Тан си ми ни киа баайи. Тан имоле си упасе ауон омо ре!*

Всички пламъци по стените веднага угасват, точно като импровизираната факла на Тзеин. Но в миг пак пламват с нов живот, заливайки всеки сантиметър от камъка със светлина.

— О...

— Боже...

— Господи...

Гледаме с удивление, докато пристъпваме под издялан в скалата купол с великолепен стенопис, и аз загубвам дар слово. Всеки

сантиметър от камъка е покрит с бликаци от енергия цветове, изобразяващи десетте богове, клановете на маговете и всичко, което ги свързва. Това е неизразимо повече от грубите рисунки на боговете, които съществуваха преди Нападението, някоя скрита рисунка или рядък тъкан гоблен, изваждани само под прикритието на нощта. Те бяха потрепващи лъчи светлина. А при този стенопис сякаш се вирам право в лицето на слънцето.

— Какво е това? — прошепва Амари и се върти в желанието си да разгледа всичко наведнъж.

Лекан ни прави знак да се приближим и аз дръпвам Амари след себе си, задържайки я, когато се спъва. Той притиска ръце към камъка и бавно отговаря:

— Произходът на боговете.

Златистите му очи искрят и ярка енергия изтича от дланта му и преминава в стената. Когато плъзва по рисунките, те светват и фигурите бавно оживяват.

— Небеса! — възкликва Амари и сграбчва китката ми.

Магията и светлината разцъфтяват, докато всяка от картините оживява пред очите ни.

— В началото Небесната майка създаде небесата и земята, внасяйки живот в огромната тъмнина. — От дланите на възрастната жена, в чийто образ разпознавам статуята на горния етаж, се извива ярка светлина. Лилавата ѝ роба се дупли като коприна около царствената ѝ фигура, докато се раждат новите светове. — На земята създаде хората, нейните деца от кръв и кост. В небесата родила боговете и богините. Всеки от тях олицетворявал различна част от душата ѝ.

Въпреки че съм чувала мама да разказва тази история, никога не съм я усещала така истинска, както сега. Тя преминава от царството на митовете и легендите в реалния живот. Ние гледаме с широко отворени очи и усти, докато хора и богове изскачат от Небесната майка едновременно. Хората падат на кафявата земя, а новородените богове се понасят към облаците.

— Небесната майка обичала всичките си деца, всяко от тях създадено по нейно подобие. За да свърже всички ни, тя споделила дарбите си с боговете и се родили първите магове. Всяко божество взело част от душата ѝ — магия, която трябвало да дарят на хората

долу. Йемоджа взела сълзите от очите на Небесната майка и станала богиня на морето.

Поразително красива тъмнокожа богиня с пълни с живот сини очи проронва една сълза върху света. Когато пада, тя се разпръсва, създавайки океани, езера, потоци.

— Йемоджа дала на хората водата и научила тези, които я почитали, как да контролират силата ѝ. Учениците ѝ работили с неумолима дисциплина и станали господари на морето.

Раждането на Приливните магове — просветва ми изведнъж. Над нас нарисуваните хора от клана Оми подчиняват водата на волята си и я карат да танцува с изящна лекота.

Лекан разказва за раждането на боговете един след друг, като ни обяснява за всяко божество и клана му, когато минаваме край тях. Научаваме за Санго, който взел огъня от сърцето на Небесната майка, за да създаде Огнените магове, Аяо, който взел въздуха от дъха на Небесната майка и създал Ветрените магове. Научаваме за девет богове и богини и накрая остава само един.

Чакам Лекан да заговори, но той се обръща към мен с очакване в погледа си.

— Аз?

Пристъпвам напред и ръцете ми се изпотяват, докато заемам мястото му. Това е онази част от историята, която знам най-добре, история, която мама ми разказваше толкова често, че дори и Тзеин може да я изрецитира. Но когато бях дете, тя беше само мит, измислица, която възрастните разкриваха пред детските ни очи. За първи път историята изглежда истинска, втъкана в самата същност на моя живот.

— За разлика от братята и сестрите си, Оя избрала да изчака до края — започвам високо. — Не взела от Небесната майка, както направили братята и сестрите ѝ. Вместо това поискала тя да ѝ даде.

Гледам как божеството, моя посестрима, се движи с изящството на ураган, изобразена в цялата ѝ мощ и ослепителност. Обсидиановата красавица коленичи пред майка си с вееща се като вятъра червена роба. Гледката ме оставя без дъх. В осанката ѝ има сила, под черната ѝ кожа се заражда буря.

— Заради търпението и мъдростта на Оя Небесната майка я възнаградила с власт над живота — продължавам аз. — Но когато Оя

споделила този дар с онези, които я почитали, способността се превърнала във власт над смъртта.

Сърцето ми започва да бие по-силно, когато невероятните си способности показват Жътварите от клана Ику, маговете, към които и аз принадлежа по рождение. Дори и в рисунките техните сенки и духове се извисяват нагоре, командвайки армиите на мъртвите, унищожавайки живота в бури от пепел.

Тази магическа картина ме връща в дните ми в Ибадан, когато гледах новоизбраните водачи на кланове да демонстрират способностите си пред нашия клан на Жътвари. Когато избраха мама, черните сенки на смъртта, които се увиваха около нея, бяха великолепни. Ужасяващи и въпреки това прекрасни в танца си.

В онзи момент разбрах, че докато съм жива, няма да видя нещо толкова красиво. Само се надявах един ден да стана като мама. Исках тя да гледа мен и да се чувства поне наполовина толкова горда.

— Съжалявам. — Гърлото ми се свива.

Лекан, изглежда, веднага разбира. Кимва, пристъпва напред и продължава историята.

— Оя първа разбрала, че не всичките й деца могат да се справят с такава голяма сила. Тя започнала да избира между тях и като майка си да споделя своите способности само с онези, които показвали търпение и мъдрост. Братята и сестрите й последвали нейния пример и скоро броят на маговете намалал. В тази нова ера всички магове били дарени с къдрава бяла коса в знак на почит към лика на Небесната майка.

Приглаждам назад правата си коса и страните ми пламват. Дори и да минавам за мъдра, няма бог в небесата, който да отсъди, че съм търпелива...

Погледът на Лекан се насочва към последния небесен стенопис, където мъже и жени, чиято кожа е покрита с бели символи, са коленичили и се молят.

— Небесната майка създала моите хора, последователите, за да защитават волята на боговете на тази земя. Предвождани от мамалауо, ние служим като духовни пазители, чиято задача е да свързват духа на Небесната майка с маговете на земята.

Той замълчава, когато на стенописа над сентаросите се изправя една жена с кама от слонова кост в едната ръка и светец жълт камък в

другата. И тя е облечена в кожена роба, като братята и сестрите си, но на главата ѝ има богато украшение за коса. *Мамалауо*.

— Какво държи?

— Камата от кост — отговаря Лекан, изваждайки я от робата си. — Свещена реликва, издялана от скелета на първия сентаро. — Камата сякаш е окъпана в светлосиня светлина, излъчваща студена като лед енергия. На дръжката ѝ ярко грее същата сенбария, изписана по ръцете на Лекан. — Който я държи, получава сила от жизнената енергия на всички онези, които са я държали преди него.

— В дясната си ръка мамалауо държи слънчевия камък, жива частица от душата на Небесната майка. Понеже в него е духът ѝ, той я свързва с този свят и поддържа магията жива. Веднъж на всеки век нашата мамалауо отнасяла камата, камъка и свитъка в свещения храм, за да извърши свързващия ритуал. С кръвта си, която пускала с камата, и използвайки силата в камъка тя заключвала духовната връзка с боговете в кръвта на сентаросите. Докато сме съществували ние, живеела и магията.

Мамалауо в стенописа припява, думите ѝ танцуват по стената в нарисувани символи. От камата капе нейната кръв. Светлината на жълтия камък огрява целия стенопис.

— Това ли се е случило? — Тзеин гледа стенописа с угаснали очи, стои някак вдървено. — Тя не е извършила ритуала? Затова магията е изчезнала?

Въпреки че казва магия, аз чувам „мама“ в гласа му. Това е причината тя да остане беззащитна.

Затова кралят я отведе.

Искрата изчезва от погледа на Лекан и картините престават да се движат. В миг магията на стенописа умира и той вече не е нищо повече от обикновена суха боя.

— Избиването на маговете — Нападението, както го наричате вие, не е било случайно събитие. Преди аз да тръгна на поклонение, вашият крал влезе в тези храмове, като излъга, че иска да изрази почитта си. А всъщност търсеше оръжие срещу боговете. — Лекан се обръща, така че да не виждаме лицето му, а само символите, изрисувани на гърба му. Когато се прегърбва на светлината на свещите, те сякаш се свиват, повяхвайки от болката му. — Кралят научил за ритуала и че магията в Ориша е свързана със сентаросите. Когато се

върнах, Саран бе избил моите хора, прекъсвайки връзката с Небесната майка и изтръгвайки магията от нашия свят.

Амари притиска ръка към устата си и по пламналите ѝ страни потичат мълчаливи сълзи. Не мога да проумея как може човек да бъде толкова жесток. Не знам какво щях да правя, ако този човек беше мой баща.

Лекан отново се обръща към нас и в този момент осъзнавам, че никога няма да успея да разбера неговата самота, неговата болка. След Нападението аз все още имах тате и Тзеин. А той имаше само скелети, трупове и мълчаливи богове.

— Саран организираше кланетата едно след друго. Докато моите хора кървели до смърт на този под и магията изчезвала, той наредил на стражите си да избият вашите хора.

Затварям очи, опитвайки се да прогоня картините на огън и кръв, които извиква мисълта за Нападението.

Виковете на тате, когато стражите счупиха ръката му.

Мама, която дърпа въжетото около шията си.

Моите писъци, докато я влачат нанякъде.

— Защо не са направили нещо? — прогърмява гласът на Тзеин сред стените на храма. — Защо не са го спрели?

Слагам ръка на рамото му и го стискам, за да потуша гнева му. Познавам брат си. Знаем, че крясъците му скриват болката.

— Нашата задача е да защитаваме човешкия живот, не ни е позволено да го отнемаме.

Стоим така известно време и само подсмърчането на Амари нарушава тишината. Втренчена в изрисуваните стени, аз започвам да осъзнавам докъде ще стигнат другите, за да ни държат в подчинение.

— Но сега магията се е върнала, нали? — пита Амари, избърсвайки сълзите си с края на дашикито си. Тзеин ѝ подава парче плат, откъснато от наметалото му, но милият жест сякаш става причина за още повече сълзи. — Свитъкът подейства на Зели и Мама Агба — продължава Амари. — Също и на моята приятелка. Ако го докоснат всички божници в Ориша, това няма ли да е достатъчно?

— Когато избил сентаросите, Саран прекъснал старата връзка между маговете и боговете над нас. Свитъкът връща магията, защото има силата да разпали нова връзка с боговете. Но за да стане тази връзка постоянна и да се върне магията завинаги, трябва да извършим

свещения ритуал. — Лекан разгъва свитъка с благоговение. — Прекарах много години в търсене на трите свещени реликви и почти всичко беше напразно. Успях да намеря камата от кост, но понякога се тревожех, че Саран е успял да унищожи другите.

— Не мисля, че може да стане — казва Амари. — Баща ми наредил на адмирала си да унищожи свитъка и слънчевия камък, но той не успял.

— Не е успял, защото реликвите не могат да бъдат унищожени от човешки ръце. Те са получили живот чрез магия и само магия може да причини края им.

— Значи можем да го направим? — настоявам аз. — Можем да върнем магията?

За първи път Лекан се усмихва и в златистите му очи просветва надежда.

— Слънцестоеенето приближава. Сега ще се случи за десети път от деня, в който Небесната майка дала даровете на хората. То ни дава последен шанс да поправим злото. Последен шанс да запазим магията жива.

— Как? — пита Тзеин. — Какво трябва да направим?

Лекан отново разгъва свитъка и започва да разгадава изписаното със символи и рисунки.

— На стогодишното слънцестоеене на северния бряг на морето Оринион се появява свещен храм. Трябва да занесем там свитъка, камата и слънчевия камък и да произнесем древното заклинание от този свитък. Ако завършим ритуала, ще успеем да създадем нови кръвни линии и да възстановим предишната връзка, като по този начин осигурим живот за магията през следващите сто години.

— И всеки божник ще стане маг? — пита Амари.

— Ако ритуалът бъде завършен преди слънцестоеенето, всеки божник, който е на възраст над тринадесет години, ще се превърне в маг.

Стогодишното слънцестоеене — повтарям си наум и се опитвам да пресметна колко време имаме. Лятното завършване при Мама Агба винаги е на новолуние, след ежегодния улов на тигровите риби. Ако слънцестоеенето приближава...

— Чакай! — възкликва Тзеин. — Това е след по-малко от една луна!

— Какво? — Сърцето ми спира. — А какво ще стане, ако го пропуснем?

Лекан среща погледа ми.

— Ако го пропуснете, в Ориша никога вече няма да има магия.

Стомахът ми се преобръща сякаш са ме блъснали от върха на планината. *Една луна? Една луна или никога вече?*

— Но магията вече се връща — клати глава Тзеин. — Върна се със свитъка. Ако той може да стигне до всички божници...

— Това няма да помогне — прекъсва го Лекан. — Свитъкът не те свързва с Небесната майка. Той само разпалва връзката ти с твоето божество. Без ритуала магията ще умре с края на слънцестоеенето. Единственият начин да остане жива е да се възстановят връзките на маговете с Небесната майка.

Тзеин изважда картата си и Лекан начертава пътя до мястото, където ще се появи свещеният храм. Моля се мястото да е такова, че да е възможно да стигнем дотам, но очите на Тзеин се разширяват тревожно.

— Чакай — казва Амари и вдига ръце. — Свитъкът и камата са при нас, но къде е слънчевият камък?

Тя оглежда робата му с очакване, но светещият камък не се появява.

— Проследявам камъка от Уари от момента, когато за първи път се е появил на брега. Проверяха получена за него информация в Ибейджи, когато духът ми ме повика обратно тук. Трябва да приема, че е трябвало да се срещна с вас.

— Значи не е у теб? — възкликвам аз.

Лекан поклаща отрицателно глава и Тзеин едва не избухва:

— Тогава как ще направим всичко? Самото пътуване ще отнеме една цяла луна!

Отговорът става толкова ясен и за двамата ни, колкото рисунките по стената. Божниците никога няма да станат магове. Властта винаги ще остане на Саран.

— Ти можеш ли да ни помогнеш? — пита Амари.

— Мога да помогна — кимва Лекан. — Но само донякъде. Само жена може да стане мамалауо. Аз не мога да извърша ритуала.

— Но ти трябва да го направиш — не се отказва Амари. — Ти си единственият останал сентаро.

— Не става така — поклаща глава Лекан. — Сентаросите не са като маговете. Вашата връзка с боговете е чрез кръвта ви. И точно тази връзка с Небесната майка е нужна, за да се извърши ритуалът.

— Тогава кой може да извърши ритуала?

Лекан се обръща към мен с натежал поглед.

— Маг, свързан с боговете.

Минава малко време, преди думите му да стигнат до мен, и когато това се случва, аз едва не се размивам. Той обаче продължава:

— Щом Небесната майка е донесла свитъка при теб чрез наследник на кръвта на Саран, нейното решение е ясно.

Нейното решение е грешно — едва не извиквам аз. Не мога да спася маговете. Та аз едва успявам да спася себе си!

— Не, Лекан. — Стомахът ми се свива както в деня, когато Амари ме сграбчи на пазара. — Аз не съм достатъчно силна. Освен това никога не съм изричала заклинание. Казваш, че свитъкът ме свързва само с Оя — аз също не съм свързана с Небесната майка!

— За това мога да помогна.

— Тогава помогни на себе си. Помогни на Тзеин — избутвам брат си напред. Дори и Амари ще е по-добър избор от мен.

Но Лекан сграбчва ръката ми и ме повежда напред през сводестата зала. Преди да успея да се възпротивя, той ме прекъсва:

— Боговете не грешат.

* * *

Капки пот се събират на челото ми, докато изкачваме още едно каменно стълбище. И така стълбище след стълбище все по-нагоре, към върха на планината. С всяка крачка най-различни мисли се въртят в главата ми, напомняйки ми всички начини, по които това може да се провали.

Може би ако вече имахме слънчевия камък...

Ако кралската стража не ни следваше по петите...

Ако Лекан просто намери някой друг, който да извърши глупавия ритуал...

Гърдите ме стягат и аз започвам да се задушavam при мисълта за провал. Усмивката на тате се появява пред очите ми, надеждата в очите

му. *Ако нямаме магия, те никога няма да се отнасят към нас с уважение.*

Имаме нужда от този ритуал. Той е единствената ни надежда. Без него никога няма да сме силни.

Монархията винаги ще се отнася с нас като с ларви.

— Стигнахме.

Най-после стигаме до върха на стълбището и излизаме навън в избледняващата светлина на деня. Лекан ни отвежда до проблясваща каменна кула, която се издига на върха на планината, далече над храма, в който бяхме влезли. Въпреки че няколко напукани плочи отбелязват входа, мястото е практически недокоснато. Високи колони подпират конструкцията, извиваща се в редици изящни арки.

— Еха! — ахвам аз и прокарвам пръсти по издълбаните сенбарии по колоните. Знаците греят под чезнещата слънчева светлина, която прониква през арките.

— Ето.

Лекан посочва към единствения предмет наоколо — обсидианова вана, пълна с прозрачно синя вода, от която се вдига пара. Той се приближава до нея и течността започва да ври, въпреки че не виждам танцуващи под нея пламъци.

— Какво е това?

— Твоето пробуждане. Когато приключа, твоят дух отново ще бъде съединен с духа на Небесната майка.

— Ти можеш да го направиш? — пита Амари.

Лекан кимва и на устата му се появява лека усмивка.

— Такова беше задължението ми при моя народ. За това съм се обучавал цял живот.

Той притиска ръцете си една в друга, погледът му омеква и губи фокус. След това внезапно се размърдва и поглежда Тзеин и Амари.

— Вие трябва да излезете. Вече наруших вековни традиции, като ви позволих да дойдете тук. Не мога да ви позволя да наблюдавате най-свещения ни ритуал.

— Как пък да не можеш! — Тзеин пристъпва пред мен и мускулите му се стягат предизвикателно. — Няма да те оставя сам със сестра ми.

— Ти трябва да останеш — прошепва Амари. — Но аз нямам право да видя това...

— Не. — Тзеин протяга ръка пред Амари и я спира още преди тя да се е затичала надолу по стълбите. — Остани. Без нас няма да има ритуал.

Лекан свива устни.

— Ако останете, сте длъжни да пазите тайната.

— Заклеваме се — вдига ръка Тзеин. — Няма да кажем нищо.

— Не приемайте леко тази клетва — предупреждава Лекан. — Мъртвите няма да я приемат леко.

Погледът на Лекан се премества върху Амари и тя едва не се разпада.

Мъжът сграбчва ръба на обсидиановата вана и водата веднага започва да ври.

Гърлото ми пресъхва, когато се приближавам до ваната и в лицето ме удря нова вълна от пара. Оя, помогни ми. Аз не мога дори да продам една риба, без да стана причина за унищожаването на цялото ми село. Как може да съм единствената надежда за маговете?

— Ако се съглася на това, трябва да разбудиш и други.

Лекан си поема ядосано въздух.

— Небесната майка те доведе тук...

— Моля те, Лекан. Трябва да го направиш. Не мога да бъда единствената.

Лекан цъка ядосано с език и ме насочва към ваната.

— Добре — отстъпва накрая. — Но първо трябва да разбудя теб.

Пристъпвам предпазливо във ваната, плъзгайки се бавно вътре, докато над водата остава само главата ми. Дрехите ми се носят около мен, докато топлината успокоява крайниците ми, отмивайки умората от днешното изкачване.

— Да започваме.

Лекан хваща дясната ми ръка и изважда камата от кост от гънките на робата си.

— За да отключим божествена сила, трябва да пожертваме това, което е най-божествено за нас.

— Използваш кръвна магия? — Тзеин пристъпва към мен с вцепенено от страх тяло.

— Да — отговаря Лекан. — Но сестра ти ще е в безопасност. Аз ще овладея магията.

Сърцето ми започва да бие по-бързо, когато си спомням изтощеното тяло на мама, когато за първи път бе използвала кръвна магия. Безкрайната сила бе разкъсала мускулите ѝ. Дори и с помощта на Изцелителите, пак ѝ трябваше цяла луна, за да може отново да започне да ходи.

Това беше риск, който тя пое, за да спаси Тзеин, когато той едва не се удави като дете. Но правейки тази жертва, тя едва не умря.

— Ти ще си в безопасност — уверява ме Лекан, сякаш е прочел мислите ми. — Това не е същото като при маговете, които използват кръвна магия. Сентаросите могат да я направляват.

Кимвам, въпреки че притъпеното острие на страха все още притиска гърлото ми.

— Прости ми — казва Лекан. — Това може да заболи.

Поемам рязко въздух, когато той порязва дланта ми, и стискам зъби от леката болка, а кръвта започва да тече. Болката се превръща в шок, когато кръвта ми започва да грее с бяла светлина.

Щом започва да капе във водата, аз усещам, че нещо ме напуска, нещо по-дълбоко от обикновено порязване. Червените капки оцветяват прозрачната синя вода в бяло и тя започва да бълбука още по-силно, когато падат още капки.

— Сега се отпусни. — Бумтящият глас на Лекан се понижава до тих шепот. Очите ми се затварят. — Прочисти съзнанието си, дишай дълбоко. Отдели се от веригите на света.

Едва се сдържам да не отговоря. Има прекалено много „вериги“, за да ги броя. Пламъците на Илорин докосват ума ми, писъците на Бизи отекват в ушите ми. Ръцете на принца се стягат около гърлото ми. Стискат. По-силно.

Но докато тялото ми се къпе в топлата вода, шията ми се отпуска и напрежението започва да изчезва. Безопасността на тате... гневът на Инан... Едно по едно всяко бреме потъва. Всички те ме напускат на талази, докато дори и смъртта на мама сякаш се изпарява в горещината.

— Добре — изрича успокояващо Лекан. — Духът ти се пречиства. Помни, каквото и да почувстваш, че аз съм тук.

Той слага едната си ръка на челото ми, а другата на гърдите ми и започва да припява.

— *Омо Мама Арабинрин Оя. Си ебун ийебийе ре. Ту идан мимо ре силе.*

Странна сила се завихря около кожата ми. Водата се затопля още повече и дъхът ми секва, когато топлината ме залива.

— *Омо Мама...*

Дъщеря на Небесната майка — повтарям наум аз.

— *Арабинрин Оя...*

Сестра на Оя.

Си ебун ийебийе ре...

Открий безценния си дар.

Ту идан мимо ре силе.

Освободи свещената си магия.

Въздухът над нас затрептява с електрическа енергия, по-силна от всичко, което някога съм усещала. Надмогва жуженето от магията на Инан, засенчва прилива на енергия при първото ми докосване до пергамента. Върховете на пръстите ми се стоплят, пламвайки с бяла светлина. Докато Лекан напява, силата преминава по вените ми и всяка линия по пътя ѝ започва да гори.

— *Омо Мама. Арабинрин Оя...*

Колкото по-силно звънти заклинанието му, толкова по-силно реагира тялото ми. Магията завладява всяка моя клетка, пулсирайки, когато Лекан потапя главата ми под водата. Черепът ми се притиска в дъното на ваната и някакъв нов въздух засяда в гърлото. Най-последно разбирам думите на Мама Агба.

Сякаш дишам за първи път.

— *Омо Мама...*

С нарастването на магията вените се издуват под кожата ми и сякаш всеки момент ще избухнат. В очите ми започват да танцуват червени воали, разбивайки се като вълни, завихряйки се като ураган.

Изгубвам се в прекрасния им хаос и пред мен се появява образът на Оя. Около нея като духове танцуват огън и вятър, въртейки се като червената коприна на полата ѝ.

— *Арабинрин Оя...*

Танцът ѝ ме омагьосва, запалвайки всичко, което не знаех, че съществува в мен. То изгаря тялото ми като пламък, но и охлажда кожата ми като лед, прииждайки на непознати вълни.

— *Си ебун ийебийе ре* — вика Лекан над водата. — *Ту идан мимо ре силе!*

В един последен прилив избликва цунами и магията потича през всеки сантиметър на тялото ми. Настанява се във всяка клетка, оцветява кръвта ми, изпълва ума ми. В силата ѝ виждам едновременно и началото, и края, неразрушимите връзки, които съединяват живота на всички ни.

Червеното на гнева на Оя се завихря около мен.

Среброто в очите на Небесната майка заблестява...

* * *

— Зели!

Примигвам, отварям очи и осъзнавам, че Тзеин ме разтърсва за раменете.

— Добре ли си? — пита той.

Кимвам, но не мога да проговоря. Нямам думи. Останало ми е само усещане за изтръпналост.

— Можеш ли да станеш? — пита Амари.

Опитвам се да се избутам нагоре във ваната, но веднага целият свят започва да се върти.

— Не мърдай — нарежда ми Лекан. — Тялото ти има нужда от почивка. Кръвната магия изцежда жизнените ти сили.

Почивка — повтарям аз. Нямаме време за почивка. Ако Лекан е прав за слънчевия камък, трябва да тръгваме към Ибейджи и да го намерим. Не мога да извърша ритуала без него, а времето ни вече е толкова малко. До слънцестоенето остават само три четвърти луна.

— Трябва да отделите една нощ — настоява Лекан, усещайки тревогата ми по някакъв начин. — Пробуждането на магията е като прибавянето на ново усещане. Тялото има нужда от време, за да се приспособи към напрежението.

Кимвам и затварям очи, отпускаяки се на хладния камък.

Утре ще започнеш. Ще тръгнеш към Ибейджи, ще намериш камъка. Ще стигнеш до свещения остров. Ще извършиш ритуала.

Повтарям плана отново и отново, оставяйки повторението да ме приспи. *Ибейджи. Камък. Остров. Ритуал.*

След малко умът ми потъва в мека тъмнина, на секунди от съня. Вече се унасям, когато Лекан ме сграбчва за раменете и ме изправя на крака.

— Някой идва — вика той. — Бързо! Да тръгваме!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ИНАН

... да ни влачи така през половината свят...

... защо не могат просто да ни кажат какво е откраднала?

... ако негодникът си мисли, че съм съгласен да умра на тази скали...

— Инан, забави ход! — вика отдолу Каел.

Трябва ми миг, за да осъзная, че това не е един от гласовете в главата ми.

Колкото повече се приближаваме към Кандомбле, толкова по-силни стават гласовете им.

Проклети да са небесата! Оплакванията на стражите жужат като пчели, боричкайки се вътре в главата ми. Въпреки че не искам да ги чувам, не мога да си позволя да задуша проклятието си, защото дори и най-малкото усилие кара краката ми да се плъзгат по камъните.

Ужилването на магията усуква всичко в мен, вирус, който ме унищожаваше отвътре. Но нямам избор. Не мога да се катеря и да губя от силите си.

Трябва да пусна тъмнината вътре в себе си.

Тя жили по-силно от паренето, което изгаря гърдите ми, когато се боря да потисна магията си. Всеки път, когато чувам чужда мисъл, кожата ми настръхва. Всяка искрица от чужди чувства кара устните ми да се извиват.

Магията се плъзва вътре в мен. Отровна, сякаш хиляди паяци плъзгат по кожата ми. Тя иска още от мен. Проклятието иска да се вмъкне вътре...

Камъкът, върху който съм стъпил, започва да се чупи.

Под краката ми политат парчета като лавина.

Изсумтявам, когато тялото ми се удря в скалата, а краката ми се опитват да намерят ново място, където да стъпят.

— Инан! — вика Каея от площадката под мен.

Така повече ме разсейва, отколкото ми помага. Тя чака с животните и войниците, докато аз търся пътека.

Олюлявам се, а от джобовете на колана ми се плъзват въже и огниво. Също и тиарата на Амари.

Не!

Въпреки че е рисковано, пускам лявата си ръка и хващам украшението още преди да е паднало. Краката ми намират нов камък, на който да стъпя, и спомени, които не мога да потисна, изплуват на повърхността.

— *Удряй, Амари!*

Заповедта на баща ми прогърмя сред каменните стени в подземията на двореца. Дълбоко под сградата, където заповедите му са закон. Малката ръка на Амари, която вероятно едва има сили да държи железния меч, се разтрепери.

Той не беше като дървените мечове, с които баща ни ни принуждаваше да се упражняваме, чиито тъпи остриета оставяха белези, но никога не режеха. Желязото беше остро. Назъбено по ръба. При правилния удар нямаше да остави само белези.

Щяхме да кървим.

— *Казах да удриш!*

Виковете на баща ни бяха като гръмотевици. Заповед, на която никой не би се противопоставил. И въпреки това Амари поклати глава. Пусна меча си.

Аз потреперих, когато той изтрака на земята. Остро и пронизително. Неподчинението звънтеше във всеки звук.

Вдигни го! — исках да извикам.

Ако ме удареше, можех да се защитавам.

— *Удряй, Амари!*

Гласът на баща ни стигна такава ниска октава, че можеше да счупи камък.

Но Амари сви ръце пред себе си и се обърна на другата страна. По лицето ѝ потекоха сълзи. Баща ни видя само слабост. След толкова много време си мисля, че може да е било сила.

Баща ми се обърна към мен с потъмняло лице, по което потрепваха пламъците от светлината на факлите.

— Сестра ти избра себе си. Като крал ти трябва да избереш Ориша.

Всичкият въздух изчезна от стаята. Стените ни захлупиха. Заповедите на баща ми отекнаха в главата ми. Заповедите му да се бия срещу себе си.

— *Удряй, Инан!* — В очите му пламна гняв. — *Трябва да се биеш!*

Амари изпищя и запуши ушите си. Всичко в мен искаше да изтича при нея. Да я защити. Да я спаси. Да ѝ обещае, че никога вече няма да се бием.

— *Дългът преди всичко!* — Гласът на баща ми прегракна. — *Покажи ми, че можеш да бъдеш крал!*

В онзи момент всичко спря.

Аз се втурнах напред с меча си.

— *Инан!*

Резкият вик на Каея ме връща в настоящето, пронизвайки дълбините на спомените ми.

Притискам се към скалата и единият ми крак все още виси. Изсумтявам и продължавам да се изкачвам, без да спирам, докато не стигам до следващата площадка. По тялото ми се стича пот, а аз потърквам с палец сложния знак в украшението на Амари.

Никога не говорихме за това. Нито веднъж. Дори и след всички тези години. Амари беше прекалено добра, за да го спомене. А аз прекалено изплашен.

Продължихме живота си с невидима пропаст между нас. Амари никога вече не слезе в подземията. Аз никога не излязох.

Въпреки че мускулите ми треперят, слагам украшението в джоба си. Няма време за губене. Веднъж разочаровах сестра си. Няма да повторя тази грешка още веднъж.

Когато се надигам, духът на момичето маг започва да пулсира както никога досега. Прилив, който тя не може да контролира. Соленият морски аромат на душата ѝ е толкова силен, че задушаваша уханието на бромелиите под носа ми. Забелязвам полегналите стъбла и спирам.

Следи.

Била е тук.

Близо е.

Аз съм близо.

Убий я — барабани сърцето ми, докато се вкопчвам в ръба на скалата. — Убий я. Убий магията.

Когато най-последно хвана момичето, всичко това ще си е струвало. Ще си върна кралството обратно.

Продължавам да се изкачвам, а тиарата на Амари бодее в джоба ми. Тогава не можах да я спася от баща ни. Но сега ще я спася от самата нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ЗЕЛИ

— По-бързо! — вика Лекан, докато тичаме през залите на храма. Тзеин ме носи на раменете си, хванал ме здраво през кръста.

— Кой е? — пита Амари, макар че потреперването в гласа ѝ подсказва, че знае.

Брат ѝ вече я е наранил веднъж. Кой може да каже, че няма да го направи отново?

— Жезълът ми — простенвам аз.

Използвам цялата си енергия, за да го изрека. Но той ми трябва, за да се бия. Нужен ми е, за да останем живи.

— Ти едва стоиш — прихваща ме Тзеин, преди да се плъзна от гърба му. — Млъкни. И за Бога, опитай се да се държиш!

Стигаме до място, от което няма изход, и Лекан притиска длан в камъка. Мاستилените символи започват да танцуват по кожата му и се насочват към стената. Когато на дясната му ръка вече не остават сенбарии, камъкът изщраква, плъзга се и се появява една златна стая. Влизаме в скритото чудо, пълно от пода до тавана с рафтове с тънки цветни свитъци.

— Тук ли ще се скрием? — пита Тзеин.

Лекан изчезва зад един голям рафт и се връща с пълни с черни свитъци ръце.

— Тук сме, за да вземем тези заклинания — обяснява той. — Ако тя ще изпълнява ролята на върховната жрица, способностите ѝ трябва да се развият.

Преди брат ми да успее да възрази, Лекан ги набутва в кожената ми торба заедно с ритуалния пергамент.

— Това е — казва той. — Сега след мен.

Завиваме зад ъгли и слигаме по безкрайни стълбища все по-бързо. Още една стена се отваря с плъзгане и излизаме отстрани на почернелия храм, посрещнати от горещината на джунглата.

Главата ми започва да пулсира под залязващото слънце. Цялата планина крещи, оживяла. Въпреки че и преди жужеше духовна енергия, сега околностите на храма ме заливат с призрачни викове и писъци. Подобните на сенки духове на избитите сентароси се вият около мен като магнити, които са намерили пътя си към дома.

Пробуждането на магията е като добавяне на нови сетива — връщат се в ума ми думите на Лекан. — Тялото ти има нужда от време, за да се приспособи.

Но приспособяването не се случва. Магията смазва всички останали сетива и ми е почти невъзможно да виждам. Пред очите ми ту притъмнява, ту просветлява, докато притичваме по отломките. Лекан тъкмо ни повежда в джунглата, когато изведнъж ме връхлита тревожна мисъл.

— Найла!

— Чакай — прошепва Тзеин след Лекан и спира внезапно. — Леонерата ни все още е отпред!

— Не можем да рискуваме...

— Не! — прокълтява викът ми.

Тзеин притиска ръка върху устата ми, за да заглуши звука. Стражи или не, няма да изоставя Найла. Няма да изоставя най-старата си приятелка.

— Трябва да е с нас — настоява Тзеин.

Лекан въздиша ядосано, но се връщаме обратно към храма. Зрението ми се замъглява, когато той ни махва да се приближим и се притиска към стената на храма, за да надникне отпред.

През гробището от черепи и развалини виждам как Инан протяга ръка надолу и помага на адмирала си, докато войниците им насърчават ездитните животни да преминат над последната скала. В очите му има дива енергия, жажда да ни открие, която е много по-силна отпреди. Търся принца, който трепереше в онова място в собственото му въображение. Но виждам само ръцете, които се бяха увили около гърлото ми.

Пред него трима стражи вървят през натрошени камъни и счупени кости. Близко са.

Прекалено близо, за да успеем да се скрием.

Сун еми окан сун. Сун еми окан сун. Лекан изрича заклинанието под носа си сякаш прокарва конец през игла, описвайки кръгове с

жезъла си. Думите извикват, създавайки спирала от бял дим, която се извива във въздуха.

Спи, дух, спи — превеждам си наум. — *Спи, дух, спи...*

Гледаме като парализирани как спиралата на духа се плъзва по земята като змия. Навива се около крака на най-близкия от стражите и стиска, докато се просмуква в кожата му. Мъжът се втурва напред и пада зад една купчина камъни. В очите му блясва белотата на духа на Лекан и той пада, изгубил съзнание.

Бялата спирала се измъква от тялото му и обезврежда и следващия войник по същия начин. Докато още един от стражите пада, Инан и адмиралът издърпват ужасната снежна леопанера над ръба на скалата.

— Лекан! — изсъсква Амари с оросено от пот чело.

При тази скорост няма да успеем.

Ще ни намерят още преди да излезем.

Лекан започва да припява по-бързо и по-бързо, движейки жезъла си сякаш разбърква тубани^[1] в железен казан. Духът се плъзва към последния от стражите, на сантиметри от Найла. Жълтите ѝ очи проблясват със злобата на хищник. *Не, Найла, моля те...*

— Аргхх!

Смразяващият кръвта вик на войника прокънтява във въздуха. Ята птици се издигат към небето. Найла разтваря страховитите си зъби и от бедрото му избликва аленочервено.

Инан се обръща бързо и в очите му бушува смърт. Те се спират върху мен и се присвиват — хищник, който най-после е хванал плячката си.

— Найла!

Моята леонера се втурва през руините и стига до нас само за миг. Тзеин ме вдига и ме слага на седлото, а след това се качват и всички останали.

Той изплющява с юздите ѝ точно когато Инан и адмиралът изваждат мечовете си. Преди да успеят да стигнат до нас, Найла хуква през планината. Докато тича, под краката ѝ хвърчат счупени камъни и падат през тесния ръб на скалата.

— Натам! — сочи Лекан към гъстите храсти на джунглата. — След няколко километра има мост. Ако минем по него и го разрушим, няма да могат да ни последват!

Тзеин изплющява с юздите на Найла и тя се втурва през джунглата с главоломна скорост, като избягва пълзящи растения и огромни дървета. Взирам се през храстите и забелязвам моста в далечината, но заплашителен рев ми напомня, че Инан ни следва по петите. Дебели клони се удрят в огромното тяло на неговата снежна леопанера и се чупят като съчки, докато тя се носи през джунглата и оголва ужасните си зъби, настървена като господаря си.

— Амари! — крещи Инан.

Амари се вцепенява и ме стиска силно.

— По-бързо!

Найла вече тича по-бързо от когато и да било през целия ми живот, но все пак успява да намери сили още повече да ускори ход. Подскоците ѝ удължават живота ни, създавайки така нужната дистанция между нас и преследвачите.

Преминаваме през храсталаците и спираме рязко пред разнебитения мост. Изсъхнали гъсти лиани са вплетени в изгнилото дърво и при всеки порив на вятъра всичко това се разлюлява.

— Един по един — нарежда Лекан. — Няма да ни издържи всичките. Тзеин, помагай на Зели...

— Не. — Плъзвам се надолу, като почти се строполявам на земята. Усещам краката си като вода, но успявам да си наложа да изглеждам силна. — Първо Найла, защото на нея ще ѝ трябва най-много време.

— Зел...

— Хайде! — изкрещявам аз. — Нямаме време!

Тзеин стиска зъби и сграбчва юздите на Найла. Повежда я по скърцащия мост, свивайки се заради стенанията на дървото при всяка крачка. Щом стигат на отсрещната страна, аз избутвам Амари напред, но тя не пуска ръката ми.

— Ти нямаш сили — изрича задавено. — Няма да успееш да минеш сама.

Издърпва ме на моста и стомахът ми се свива, когато правя грешката да погледна надолу. Под парчетата изгнило дърво към небето се издигат остри скали, заплашващи да проният всеки нещастник, който падне от моста.

Затварям очи и сграбчвам пълзящите растения. Те вече са разцепени и протрити. Гърдите ми се изпълват с такъв ужас, че не

мога да дишам.

— Гледай мен! — нарежда Амари, принуждавайки ме да отворя очи.

Макар че тялото ѝ трепери, в кехлибарените ѝ очи гори напрегната решимост. Зрението ми се замъглява и тя ме сграбчва за ръката, принуждавайки ме да вървя напред стъпка по стъпка по стенещите дървени парчета. Вече сме до половината, когато Инан изскача от гъстите храсти, следван от адмирала.

Агбайо оуо ауон оршиа! — Лекан забива жезъла си в земята. — *Я мини агбара а ре!*

Тялото му избухва с огромна бяла светлина, която обгръща телата на ездитните животни. Той пуска жезъла си и вдига ръце. Заедно с тях към небето се издигат и зверовете.

Инан и адмиралът се изхлузват от седлата на своите леопанери, а очите им са разширени от ужас. Лекан замахва с ръце назад, запращайки зверовете надолу по скалите.

О, богове...

Масивните им тела се извиват и въртят, сякаш опитват да се хванат с нокти за небето. Но ревът им секва внезапно, когато смъртоносните скали пронизват телата им.

Ужасен гняв обзема адмирала. Тя скача на крака с гърлен вик и се втурва към Лекан с насочен меч.

— Ти, ларво...

Каея попада в светлината на Лекан и застива на място. Инан се опитва да ѝ помогне, но и той е хванат в бялата светлина — муха в мрежа.

— Тичайте! — вика Лекан, а вените издуват кожата му.

Амари ме дърпа напред колкото може по-бързо, въпреки че мостът става все по-несигурен с всяка наша стъпка.

— Върви — нареждам ѝ аз. — Няма да издържи и двете ни!

— Ти не можеш...

— Ще се справя. — Насилвам се да отворя очи. — Просто тичай. Ако не го направиш, и двете ще паднем.

Очите на Амари се насълзяват, но няма нито миг за губене. Затичва се по моста и скача на скалата от другата страна.

Въпреки че краката ми треперят, аз също тръгвам напред, държейки се за пълзящите растения. *Хайде!* Животът на Лекан е в

опасност.

Във въздуха се понася ужасяващо скърцане, но аз продължавам да напредвам по моста. Почти стигам до другата страна. Ще успея да премина...

Лианите се скъсват.

Стомахът ми скача в гърлото, когато мостът се срива под краката ми. Размахвам ръце, търсейки отчаяно нещо, каквото и да е. Вкопчвам се в една дъска точно когато мостът се удря в скалата.

— *Зели!* — вика Тзеин дрезгаво и наднича над издатината в скалите.

Аз съм се вкопчила в дъската и тялото ми трепери все по-силно. Чувам я как се пука. Знам, че няма да издържи.

Катери се!

През замъгления си, окъпан в сълзи поглед виждам увисналата част от счупения мост, която е образувала стълба. Трябва да се покатеря само по три дъски, за да стигна до протегнатите ръце на Тзеин.

Три дъски между живота и смъртта.

Катери се! — нареждам на себе си, но тялото ми не помръдва.
— *Катери се! Хайде! Тръгвай веднага!*

Вкопчвам се в дъската над мен с разтреперана ръка и се издърпвам нагоре.

Една.

Сграбчвам следващата дъска и отново се издърпвам, а сърцето ми засяда в гърлото, когато още една лиана се счупва.

Две.

Остава ми само още една дъска. *Можеш да се справиш. Не стигна чак дотук, за да умреш.* Протягам ръка към последната дъска.

— Не!

Дъската се счупва под ръката ми.

Времето сякаш е и един миг, и безкрайност. Вятърът ме удря яростно в гърба, избутвайки ме към гроба. Затварям очи да посрещна смъртта.

— Ухх!

Огромна сила смазва тялото ми, изкарвайки въздуха от гърдите ми. Бяла светлина ме обгръща — *магията на Лекан.*

Като божествена ръка силата на духа му ме повдига и ме избутва в ръцете на Тзеин. Обръщам се да погледна към него точно в момента, в който адмиралът се изтръгва от мрежата му.

— Лекан...

Мечът на адмирала се забива в сърцето му.

Очите му се издуват, устата му се отваря широко. Жезълът пада от ръката му.

Кръвта на Лекан блиска по земята.

— Не! — крещя аз.

Адмиралът издърпва меча си. Лекан пада, изтръгнат от нашия свят в един миг. Духът му напуска неговото тяло и се влива в моето. За момент целият му живот преминава пред очите ми.

... тича около храма с останалите деца сентароси с радост, като никоя друга, в златистия му поглед... тялото му стои неподвижно, докато мамалауо изрисува всяка частица от кожата му, изписвайки красивите символи с бяло... душата му се разкъсва отново и отново, преминавайки през труповете на неговите хора... духът му се издига както никога по-рано, докато извършва първото си и единствено пробуждане...

Когато видението изчезва, остава един шепот, дума, която се олюлява през тъмнината в главата ми.

— *Живей* — шепне духът му. — *Каквото и да правиш, оцелей!*

---

[1] Традиционно ястие в Гана, приготвено от бобено брашно и вода, като с тестото се пълнят и завиват листа, които се варят на пара.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ИНАН

Преди днешния ден магията нямаше лице.

Не и отвъд историите на просяци и шепота на прислужниците. Тя е умряла преди единадесет години. Живееше само в страха в очите на баща ми.

Магията не дишаше. Не нанасяше удари и не нападаше.

Магията не бе убивала животните ми и не ме бе склещвала в хватката си.

Надничам над ръба на скалата — тялото на Лула е отпуснато, пронизано от назъбена скала. Очите ѝ са отворени, но погледът ѝ е празен. Кръв обагря петнистата ѝ козина. Като дете видях Лула да разкъсва един горилион, два пъти по-голям от нея. Но пред магията тя беше безсилна.

Едно — прошепвам на себе си, отдръпвайки се от ужасната гледка. — Две... три... четири... пет...

Моля се числата да забавят пулса ми, но сърцето ми започва да бие още по-силно в гърдите. Няма ходове. Няма контраатаки.

Пред лицето на магията ние се превръщаме в мравки.

Наблюдавам върволица шесткраки същества, докато усещам нещо лепкаво под металната пета на ботуша си. Изтичвам назад и проследявам алените капки от трупа на мага — кръвта все още тече от гърдите му.

Оглеждам го за първи път. Когато беше жив, той изглеждаше три пъти по-голям от истинския си ръст, звяр, загърнат в бяло. Символите, които покриваха тъмната му кожа, светеха, когато хвърли огромните животни във въздуха. Със смъртта му символите са изчезнали. Без тях той изглежда странно по човешки. Странно празен.

Но дори и когато е мъртъв, хлад увива гърлото ми. Той държеше живота ми в ръцете си.

И можеше съвсем лесно да го захвърли.

Палецът ми в джоба минава по потъмнялата пионка от комплекта на баща ми и кожата ми настръхва, докато отстъпвам назад от тялото на мага. *Сега разбирам баща ми.*

С магията ние умираме.

Но без нея...

Погледът ми се насочва отново към мъртвия, към ръцете, надарени от небето, по-силни от земята. Ориша не може да се противопостави на такава сила. Но ако мога да я използвам, за да изпълня задачата...

Докато ме завладява мисълта за новата стратегия, усещам горчив вкус на езика си. Тяхната магия е оръжие, и моята също може да бъде. Щом има магове, които могат да ме хвърлят от скалата с едно замахване с ръце, единственият ми шанс да върна свитъка е магията.

Но самата мисъл кара гърлото ми да се свие. Ако баща ми беше тук...

Поглеждам пионката. Почти чувам гласа му в главата си.

Дългът преди всичко.

Без значение каква е цената или какви са загубите.

Дори да сторя предателство към всичко, което познавам, дългът ми да защитавам Ориша е на първо място. Пускам пионката.

За първи път се отказвам от нещо.

Започва бавно. Пълзейки. Крайник по крайник. Напрежението в гърдите ми се освобождава. Магията, която се опитвам да потисна, се размърдва под кожата ми. При това пулсиращо усещане стомахът ми се обръща, надигайки се с всяка частица от отвращението ми. Но враговете ни ще използват тази магия срещу нас.

Ако искам да изпълня дълга си и да спася кралството, и аз трябва да направя същото.

Потъвам сред топлото барабанене, което пулсира отвътре. Бавно се появява облакът от съзнанието на мага. Прозирен и син като останалите, той се извива над главата му. Когато го докосвам с ръка, първо ме удря същността на мъртвия — някакъв мирис. Обикновен. Като изгоряло дърво или въглища.

Устните ми се свиват, докато потъвам в съзнанието му, протягайки се към него, вместо да избягам. В ума ми започва да потрепва един-единствен спомен. Спокоен ден, в който храмът е бил

изпълнен с живот. Той тича по окосената трева, хванал за ръка малко момче.

Колкото повече оставям магията си свободна, толкова по-силно става потрепването. Полъх от чист планински въздух изпълва ноздрите ми. В ушите ми зазвучава далечна песен. Всеки детайл става богат и ярък. Сякаш спомените, останали в съзнанието му, са мои собствени.

С времето започват да се появяват нови неща. Душа. Име. Нещо простичко...

Лекан...

По скалата отеква металното трополене на ботуши.

Небеса! Потрепервам и потискам магията си.

Мирисът на дърво и въглища изчезва в миг. Вместо нея отново се появява острата болка в корема ми.

Притискам основата на носа си и главата ми се върти от бързото превключване. След миг Каея се появява от гъстите храсти.

Пропитата ѝ от пот коса е полепнала по кафявата ѝ кожа, сега опръскана с кръвта на Лекан. Докато се приближава, аз вдигам ръка да се уверя, че шлемът все още покрива главата ми. Разминах се на косъм...

— Няма път към другата страна. Проверих на цял километър. Без моста няма как да преминем от тази планина до другата.

Естествено. От малкото, което видях от Лекан, можех да се досетя. Той беше умен. Насочи ги по път, по който можеха да избягат.

— Казах му да не го прави... — Каея сваля черния си нагръдник. — Знаех, че няма да се получи. — Затваря очи. — Ще обвини мен за връщането им. Никога вече няма да ме погледне както преди.

Познавах погледа, за който говореше — сякаш тя е слънцето, а той е небето. Това е погледът, който баща ми пази за нея. Погледът, с който я гледа, когато мисли, че са сами.

Навеждам се назад и започвам да чопля нещо по ботуша си, без да знам какво да кажа. Каея никога не е губила самообладание пред мен. Преди днешния ден мислех, че изобщо не губи самообладание.

В нейното отчаяние виждам своето. Своето отстъпление, своето поражение. Но не такъв трябва да бъда. Аз трябва да съм по-силен крал.

— Престани да хленчиш — сопвам се троснато.

Все още не сме загубили войната. Магията има ново лице.

Това означава, че просто трябва да нападна по нов начин.

— На запад от Сокото има стражеви пост — говоря бавно и обмислям. *Намери я. Намери свитъка.* — Може да изпратим твоя ястреб при тях с вести за разрушения мост. Ако ни пратят един легион работници, ще успеем да построим нов мост.

— Страхотно! — Каея скрива лице в ръцете си. — Нека улесним ларвите да дойдат и да ни убият, когато си възвърнат магическата сила.

— Ще ги открием, преди това да се случи.

Ще я убия.

Ще спася хората си.

— И как ще разберем къде са? Само за да пристигнат хората и материалите ще са ни нужни дни. А за построяването...

— Три дни — прекъсвам я аз. *Как смее да поставя под въпрос решенията ми!* Адмирал или не, Каея не може да се противопоставя на моите заповеди. — Ако работят през нощта, може да го направят. Виждал съм работници да построяват дворци за по-кратко време.

— И как ще ни помогне мостът, Инан? Дори и да го построим, докато го завършат, вече няма да има и следа от онази ларва.

Замълчавам и поглеждам към отсрещните скали. Соленият морски мирис от душата на момичето почти е изчезнал, избледнявайки сред храстите на джунглата. Каея е права. Има граници на това, с което може да ни помогне един мост. До свечеряване вече изобщо няма да усещам божницата.

Освен, ако...

Обръщам се към храма, спомняйки си начина, по който той накара гласовете да се втурнат в главата ми. Щом можеше да направи това, може би ще позволи на магията ми да усети и повече.

— Кандомбле. — Представям си, че прехвърлям пионката между пръстите си. — Те дойдоха тук за отговори. Може би и аз ще ги намеря.

Да. Точно така. Ако открия какво увеличава моите собствени сили, ще го използвам, за да уловя следата на момичето. Само този път.

— Инан...

— Ще се получи — прекъсвам Каея. — Извикай работниците и останани да ръководиш строежа, докато аз ги търся. Там ще има останали следи от момичето. Ще разбере накъде са тръгнали.

Прибирам пионката в джоба. При липсата ѝ въздухът е студен между пръстите ми. Битката още не е приключила. Войната току-що е започнала.

— Изпрати съобщение и събери хора. Искам работници на тази скала до зазоряване.

— Инан, като капитан...

— Не ти говоря като капитан — прекъсвам я аз. — Заповядвам ти като принц.

Каея се вцепенява.

Нещо между нас се скъсва, но аз се насилвам да запазя погледа си спокоен. Баща ми не би търпял слабостта ѝ.

— Добре — стисва устни в тънка усмивка. — Твоето желание е заповед за мен.

Докато тя се отдалечава ядосано, лицето на момичето се появява в мислите ми. Кошмарният ѝ глас. Сребристите очи.

Взирам се над клисурата натам, където солената ѝ морска душа се изгуби сред дърветата в джунглата.

— Продължавай да бягаш — прошепвам аз.

Идвам за теб.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА АМАРИ

В двореца всички прозорци в моите покои ми позволяваха да гледам само навътре. Баща ми построил новото крило веднага след като съм се родила, настоявайки всички прозорци да гледат само към двора. Най-много, което можех да видя от външния свят, бяха разцъфтелите леопардови орхидеи в кралската градина. Когато го молах за различна гледка, баща ми казваше: „Трябва да те интересува само дворецът. Бъдещето на Ориша се решава зад тези стени. И понеже ти си принцеса, твоето също ще бъде решено тук.“

Опитах се да приема думите му, да оставя дворцовият живот да ме задоволява така, както беше с майка ми. Полагах усилия да общувам с другите олоие и дъщерите им. Опитах да намеря забавление в дворцовите клюки. Но през нощта се промъквах в покоите на Инан и излизах на балкона, който гледаше към столицата. Представях си какво има отвъд дървените стени на Лагос, в прекрасния свят, който жадувах да видя.

Някой ден — шепнех на Бинта.

Да, някой ден — усмихваше се в отговор тя.

Докато мечтаех, изобщо не си представях ада на джунглата, комарите, потта, назъбените скали. Но след четири дни в пустинята съм убедена, че няма граница за различните видове ад, които съществуват в Ориша. В пустинята няма месо за ядене, нито вода или кокосово мляко за пиене. Единственото, с което ни дарява, е пясък.

Безкрайни планини от пясък.

Въпреки плътно стегнатия през лицето ми шал аз едва дишам, защото песъчинките нахлуват в устата, в носа и в ушите ми. Поупорити от тях са само палеците лъчи на слънцето, последната краска в тази пустош. Колкото по-дълго пътуваме през нея, толкова повече пръстите ме сърбят да грабна юздите на Найла и да я обърна в обратна посока. Но дори и да обърнем сега, къде, в името на небесата, бих могла да отида?

Собственият ми брат ме преследва. Баща ми сигурно иска главата ми. Дори не мога да си представя всички лъжи, които майка ми изрича в мое отсъствие. Може би, ако Бинта все още беше в двореца, щях да рискувам да допълзя обратно с подвита опашка. Но Бинта я няма.

Остава ми само този пясък.

Затварям очи и си представям лицето ѝ, покрусено от тъга. Само една кратка мисъл за нея е почти достатъчна, за да ме изведе от ада на пустинята. Ако беше тук, Бинта щеше да е усмихната, да се радва на песъчинките, които се заклецват между зъбите ѝ. Щеше да намери красивото в това, което ни заобикаля. Бинта намираше красота във всичко.

Преди да успея да се спра, мислите ме връщат далеч във времето. Една сутрин, когато бяхме малки, аз я вмъкнах в покоите на майка ми, нетърпелива да ѝ покажа любимите си скъпоценни камъни. Докато се качвах на тоалетката, не преставах да бърборя за селата, които Инан щеше да види по време на военния си поход.

— *Не е честно* — хленчех аз. — *Той ще отиде чак до Икьой. Ще види самото море.*

— *И ти ще получиш своя шанс.*

Бинта стоеше далече, притиснала ръце до тялото си. Колкото и пъти да ѝ махах да дойде при мен, тя все повтаряше, че не може.

— *Някой ден.* — Сложих безценната изумрудена огърлица на майка ми на шията си, очарована от начина, по който тя проблясваше на светлината на огледалото. — *А ти?* — попитах аз. — *Когато заминем, кое село искаш да видиш?*

— *Кое то и да е.* — Очите на Бинта загубиха фокус. — *Всичките.* — Тя прехапа долната си устна и се усмихна. — *Мисля, че всичко ще ми хареса. Никой в семейството ми не е излизал извън стените на Лагос.*

— *Защо?*

Аз сбърчих нос и се изправих на крака, протягайки ръка към кутията, в която стоеше старинното украшение за коса на майка ми. Не можех да го достигна. Наведох се напред.

— *Амари, недей!*

Преди викът на Бинта да успее да ме спре, загубих равновесие. Ударих кутията и я съборих. За две секунди всичко от рафта падна на

пода.

— *Амари!*

Никога няма да разбера как майка ми дойде толкова бързо. Гласът ѝ проехтя под сводестата врата на стаята ѝ, докато тя оглеждаше стореното от мен.

Аз не успях да проговоря, но Бинта пристъпи напред.

— *Приемете най-дълбоките ми извинения, Ваше Величество. Казаха ми да лъсна бижутата ви. Принцеса Амари само искаше да ми помогне. Ако трябва да накажете някого, това съм аз.*

— *Ти, мързелива нахалнице!* — сграбчи я майка ми за ръката. — *Амари е принцеса. Не е тук, за да върши своята работа.*

— *Майко, това не е...*

— *Мълчи!* — сопна се майка ми, озъбвайки се, докато влачеше Бинта навън. — *Ясно е, че сме били прекалено снизходителни към теб. Ще имаш полза от урока на камшика.*

— *Не, майко! Чакай...*

Найла се препъва и ме изтръгва от унеса. Лицето на Бинта избледнява, докато Тзеин се опитва да ни спре, преди да сме се търкулнали надолу по една планина от пясък. Аз стискам юздите, а Зели се навежда и погалва козината на Найла.

— Съжалявам — успокоява я тя. — Обещавам, че скоро ще стигнем.

— Сигурна ли си?

Гласът ми е сух и стържещ като пясъка, който ни заобикаля. Но не съм сигурна дали буцата в гърлото ми е от недостига на вода или от спомена за Бинта.

— Близо сме. — Тзеин се обръща назад, присвил очи заради слънцето. Дори и когато очите му са почти затворени, тъмнокафявият му поглед ме смуцава и усещам как страните ми почервяват. — Ако не успеем да стигнем днес, утре със сигурност ще сме в Ибейджи.

— А ако слънчевият камък не е там? — пита Зели. — Ако Лекан е сгрешил? До слънцестоенето остават само тринадесет дни. Ако камъкът не е там, сме обречени.

Не може да е сгрешил...

При тази мисъл празният ми стомах се преобръща. Цялата непоколебимост, която чувствах в Кандомбле, рухва. Небеса! Всичко това щеше да е много по-лесно, ако Лекан беше жив. С неговите

напътствия и с магията му Инан, който ни преследва, нямаше да е никаква заплаха. Щяхме да имаме някакъв шанс да намерим слънчевия камък. И дори може би вече щяхме да пътуваме към свещения остров.

Но сега, когато него го няма, шансовете ни да спасим маговете са много малки. И не ни остава много време. Просто вървим към смъртта си.

— Лекан не би ни подвел. — Тзеин спира и протяга шия. — И ако това не е мираж, значи сме пристигнали.

Двете със Зели надникваме иззад широките му рамене. От пясъка се надигат горещи вълни и хоризонтът е размазан, но след малко една напукана глинена стена се избистря пред погледите ни. За моя изненада ние сме само трима от многобройните пътници, които са се запътили към пустинния град от всички посоки. Няколко групи пътуват с фургони, направени от подсилено дърво, украсени със злато — така богато украсени, че със сигурност принадлежаха на благородници.

През мен минава тръпка на вълнение и аз присвивам очи, за да видя по-добре. Когато бях дете, веднъж чух баща ми да предупреждава генералите си за опасностите в пустинята, земя, управлявана от Земните магове. Той твърдеше, че магията им може да превърне всяка пясъчинка в смъртоносно оръжие. По-късно вечерта, докато Бинта разресваше косата ми, аз ѝ казах на какво съм научила.

— *Това не е вярно* — поправи ме тя. — *Земните магове в пустинята са миролюбиви. Те използват магията си, за да създават селища от пясъка.*

В онзи момент си представих как може да изглежда един пясъчен град, неограничаван от законите на материята, които управляват нашата архитектура. Ако Земните магове наистина са управлявали пустинята, техните великолепни градове са се срутили и са изчезнали заедно с тях.

Но след четири дни в ужасната пустиня невзрачното градче Ибейджи сега потрепва пред нас. Първият знак за надежда в тази окаяна пустош. *Благодаря на небесата!*

Може би все пак ще оцелеем.

Отвъд стената ни посрещат бедняшки колиби и пръстени ахерета. Както и в бедняшките квартали на Лагос, пясъчните къщурки са здрави и квадратни и поглъщат слънчевите лъчи. Най-голямата от

тях се показва в далечината със знак, който ми е добре познат. Снежната леопанера проблясва на слънцето с оголени зъби, готови да захаят.

— Стражеви пост — изричам дрезгаво и се сковавам на седлото на Найла.

Въпреки че кралският знак е изсечен върху глинена стена, в главата ми той се развява както на кадифените флагове в тронната зала на баща ми. След Нападението той се отказа от стария знак — красива леонера, която винаги ме караше да се чувствам в безопасност. И оповести, че вместо нея властта ни ще бъде обозначавана със снежните леопанери — безмилостни животни. Чистокръвни.

— Амари! — изсъсква Зели, изтръгвайки ме от мислите ми.

Тя слиза от Найла и увива шала по-плътно около лицето си, подканяйки ме и аз да направя същото.

— Да се разделим. — Тзеин също се плъзва от гърба на Найла и ни подава манерката си. — Не трябва да ни виждат заедно. Вие налейте вода. Аз ще намеря къде да пренощуваме.

Зели кимва и тръгва, но Тзеин ме поглежда още веднъж.

— Добре ли си?

Насилвам се да кимна, въпреки че все още не мога да проговоря. Един поглед към кралския знак и сякаш гърлото ми се напълва с пясък.

— Не се отделяй от Зели.

Защото си слаба — представям си го как изрича ядосано, въпреки че тъмните му очи гледат загрижено. — *Защото въпреки меча, който носиш, ти не можеш да се защитиш.*

Той стиска леко рамото ми, след което взима юздите на Найла и я повежда в обратната посока. Оставам загледана в широките му рамене и се боря с желанието да го последвам, когато Зели отново изсъсква името ми.

Всичко ще бъде наред. Лепвам усмивка на лицето си, въпреки че Зели дори не ме поглежда. Мислех, че след Сокото нещата между нас започват да се оправят, но и малкото добро отношение, което си бях извоювала, изчезна в момента, в който брат ми се появи при храма. През последните четири дни Зели почти не ми беше проговорила, сякаш аз бях убила Лекан. В единствените случаи, когато поглежда към мен, аз я хващам, че гледа гърба ми.

Вървя близо до нея по безлюдните улици в напразно търсене на храна. Гърлото ми жадува за чаша студена вода, прясно опечен хляб, парче хубаво месо. Но за разлика от търговската част на Лагос, тук няма магазини с шарени витрини, няма изложена вкусна храна. Селището изглежда почти толкова празно, колкото и заобикалящата го пустиня.

— Богове! — изругава Зели под носа си и спира, когато треперенето ѝ се засилва.

Въпреки че слънцето пече жестоко, зъбите ѝ тракат сякаш е в ледена вана. След пробуждането си тя трепери все повече и повече, свивайки се винаги, когато се приближават духове на мъртъвци.

— Толкова много ли са? — питам невярващо.

Когато треперенето спира, тя е задъхана.

— Сякаш вървя през гробище.

— При тази горещина вероятно е така.

— Не знам. — Зели се оглежда наоколо, пристягайки шала си. — Всеки път, когато ме връхлита треперене, усещам вкус на кръв.

През мен минава хлад, въпреки че от всяка моя пора блика пот. Ако Зели може да усеща кръвта на духовете, аз изобщо не искам да разбирам защо.

— Може би...

Замълчавам и замръзвам на място, когато група мъже се изсипва на улицата. Въпреки че са скрити под наметала и маски, покритите им с прах дрехи носят кралския знак на Ориша.

Стражи.

Вкопчвам се в Зели, която посяга към жезъла си. Войниците вонят на алкохол, някои залитат при всяка крачка. Краката ми треперят сякаш са от вода.

След това, така бързо както се бяха появили, те се разпръсват и изчезват сред пясъчните колиби.

— Стегни се и престани да се държиш като изплашена малка глупачка.

Зели ме отблъсва от себе си и аз се боря с всички сили да не се строполя на пясъка. В погледа ѝ няма съчувствие и, за разлика от очите на Тзеин, в нейните бушува гняв.

— Аз просто... — Думите са слаби, въпреки че ми се иска да прозвучат уверено. — Извинявай. Изненадаха ме.

— Ако ще се държиш като малка принцеса, предай се на стражите. Не съм тук, за да защитавам теб. Тук съм, за да се бия.

— Не е честно. — Обгръщам тялото си с ръце. — Аз също се бия.

— Ами след като баща ти забърка тази каша, ако бях на твое място, щях да се бия малко по-усърдно.

След тези думи Зели се обръща и се отдалечава ядосано, ритайки пясъка. Тръгвам след нея с пламнало лице и този път внимавам да стоя по-далече.

Продължаваме мълчаливо към централния площад, където се събират няколко криволичещи улици и се виждат квадратни къщи от червена глина. Когато се приближаваме, виждаме да се събират благородници, които се открояват ясно с ярките си кафтани и прислужниците по петите им. Въпреки че не разпознавам никого, оправям шала си, разтревожена, че и най-малката грешка може да ме издаде. Но какво правят те тук, толкова далече от столицата? Има толкова много благородници, че само работниците, които ще бъдат продадени на пазара, са повече от тях.

Спирам за момент, ужасена от огромния брой работници, които изпълват тясната улица. Преди днешния ден съм виждала съвсем бегло работници, довеждани да прислужват в двореца — винаги любезни, винаги чисти, облечени така, както майка ми иска. Мислех, че живеят простичко и в безопасност зад стените на двореца. Никога не се бях замислила откъде идват, къде другаде може да са се озовали.

— Небеса! — изругавам под носа си, защото едва понасям ужасната гледка.

Работниците са предимно божници, облечени само в изпокъсани парцали, и са много повече от селяните. Тъмната им кожа се е изприщила под горещите лъчи на слънцето, покрита е с мръсотия и пясък, които сякаш са се просмукали в тях. Всички приличат на движещи се скелети.

— Какво става? — прошепвам аз, пресмятайки броя на децата във вериги. Почти всичките са малки, дори и най-големите изглеждат по-малки от мен. Оглеждам се да видя какво копаят от мините, за наскоро направени пътища, нови крепости, построени в това пустинно село. Но не се виждат никакви резултати от работата им. — Какво правят тук?

Зели среща погледа на тъмнокожо момиче с бяла коса като нейната. Момичето е с парцалива бяла рокля, очите ѝ са хлътнали, почти лишени от живот.

— Продадени са на пазара за работници — промърморва Зели. — Отиват, където им кажат.

— Не може винаги да е толкова зле, нали? Със сигурност е заради пустинята?

— Когато бях в Лагос, видях хора, които изглеждаха още по-зле.

Зели тръгва към главния площад и всичко в мен се свива. Въпреки че в стомаха ми няма храна, нещо вътре се обръща и се надига заедно с истината. Всички тези години, през които съм седяла мълчаливо на масата...

И съм отпивала от чая си, докато хората са умирали.

На кладенеца протягам ръка да напълня манерката, избягвайки злобния поглед на стражите. Зели се протяга да направи същото...

Мечът на един войник се спуска надолу със страшна сила.

Двете отскачаме назад с разгуптени сърца. Острието се забива в дървото, където само преди миг беше ръката на Зели. Тя стиска жезъла, затъкнат в колана ѝ, и ръката ѝ трепери гневно.

Плъзвам поглед по меча и ръката на разгневения войник, който го размахва. Светлокафявата му кожа е потъмняла от слънцето, но очите му светят ярко.

— Знаем, че вие, ларвите, не можете да четете — обръща се той злобно към Зели, — но в името на небесата, поне се научете да броите.

Удря с меча си по един очукан знак. От нарезите в дървото пада пясък и се показва неясен надпис: ЕДНА ЧАША = ЕДНА ЗЛАТНА МОНЕТА.

— Ти сериозно ли? — гневи се Зели.

— Можем да си го позволим — прошепвам аз и бъркам в торбата ѝ.

— Но те не могат! — сочи тя към тълпата от работници.

Малцината, които носят кофи, пият толкова мръсна вода, че би могла и да е кал. Но сега не е моментът за бунт. Нима Зели не разбира това?

— Приемете най-искрените ни извинения — пристъпвам напред, използвайки най-почтителния си тон. Звуча почти правдоподобно. Майка ми щеше да се гордее с мен.

Слагам три златни монети в ръката на стража и взимам манерката на Зели, принуждавайки я да отстъпи назад, докато аз я пълня.

Бутвам манерката в ръката ѝ, но тя цъка възмутено с език. Грабва манерката, отива при работниците и се приближава до момичето в бяло.

— Пий — казва ѝ тя. — Бързо. Преди търговецът ти да види.

Младата работничка не губи нито секунда. Пие жадно, без съмнение, наслаждавайки се на първите си глътки от дни. След като отпива, тя предава манерката на божника, окован пред нея. С нежелание подавам и другите две манерки.

— Толкова си добра! — прошепва робинята към Зели и облизва последните капчици вода от устните си.

— Съжалявам, че не мога да направя повече.

— Направи достатъчно.

— Защо сте толкова много? — питам аз, опитвайки се да не обръщам внимание на сухотата в гърлото си.

— Търговците ни изпращат тук заради арената — отговаря момичето и кимва към едно място отвъд глинената стена.

Отначало на фона на червените дюни и пясъчните хълмове не се вижда нищо, но като се вглеждаме, постепенно се появява един амфитеатър.

Небеса...

Никога не съм виждала по-огромна постройка. С очуканите си сводове и колони арената се простира на огромно разстояние в пустинята.

— Строите ли я? — сбърчвам нос.

Баща ми нямаше да одобри продадените за дългове работници да строят сграда като тази на това място. Пустинята е прекалено неплодна, хората, които могат да живеят тук, не са много.

Момичето поклаща глава.

— Състезаваме се там. Търговците казват, че ако победим, ще платят всичките ни дългове.

— Състезавате се?! — свива объркано вежди Зели. — За какво? За свободата си?

— И за богатство — намесва се работникът до момичето, докато по брадичката му се стича вода. — Достатъчно злато, за да се напълни

цяло море.

— Не ни карат да се състезаваме заради това — прекъсва го момичето. — Благородниците са достатъчно богати. Те нямат нужда от злато. Искат реликвата на Бабалуайе.

— Бабалуайе? — питам аз.

— Богът на здравето и болестта — напомня ми Зели. — Всеки от боговете има реликва. Реликвата на Бабалуайе е охун есо айе, камъкът на живота.

— Той всъщност истински ли е?

— Просто мит — отговаря Зели. — История, която маговете разказват на божниците за лека нощ.

— Не е мит — казва момичето. — Аз съм го виждала със собствените си очи. По-скоро е обикновен, а не скъпоценен камък, но е истински. И дава безсмъртие.

Зели накланя глава и се навежда напред.

— Този камък... — Тя понижава глас. — Той как изглежда?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ЗЕЛИ

Слънцето слиза надолу към хоризонта и арената се оглася от пиянски разговори. Въпреки че се спуска нощ, амфитеатърът е обяв в светлината на фенерите, които висят по колоните. Промъкваме се сред множеството стражи и благородници, които изпълват издяланите в скалите трибуни. Аз се препъвам и се хващам за Тзеин за по-голяма сигурност, докато си проправяме път по изтритите от времето стъпала.

— Откъде са дошли всички тези хора? — промърморва Тзеин.

Той избутва двама косидани, облечени в мръсни кафтани. Въпреки че Ибейджи не може да се похвали с повече от няколкостотин жители, трибуните са изпълнени с хиляди зрители и учудващо голям брой от тях са търговци и благородници. Всички са се втренчили надолу към дъното на арената, обединени от вълнението заради предстоящите игри.

— Трепериш — казва Тзеин, когато сядаме.

Цялата ми кожа е настръхнала.

— Има стотици духове — прошепвам аз. — Толкова много хора са умрели тук.

— Сигурно е така, след като са го строили продадени на пазарите работници. Сигурно са умирали десетки наведнъж.

Кимам и отпивам от манерката, надявайки се да отмия вкуса на кръв в устата си. Каквото и да ям или пия, този метален вкус не изчезва. Около мен има прекалено много духове, заклещени в ада на *анади*.

Бяха ме учили, че когато хората от Ориша умират, благословените духове се издигат към *алафия* — мир. Освобождение от болката на земята ни, състояние, което съществува само в любовта на боговете. Едно от свещените ни задължения като Жътвари е да насочваме изгубените души към *алафия*, а в замяна те ни дават силата си.

Но духовете, натезжали от грях или болка, не могат да се издигнат до *алафия*, изобщо не могат да се издигнат над земята. Приковани към болката си, те остават в *анади* и преживяват отново и отново най-ужасните моменти от човешките си спомени.

Когато бях дете, подозирах, че *анадие* мит, удобна измислица като предупреждение за децата да не се държат зле. Но сега, като разбуден Жътвар, усещам мъката на духовете, непрестанната им агония, безкрайната им болка. Оглеждам арената и не мога да повярвам колко много духове са приковани в ада на *анадисред* тези стени. Никога не съм чувала за нещо подобно. Какво, в името на боговете, се е случвало тук?

— Не трябва ли да потърсим наоколо? — шепне Амари. — Да огледаме арената за някакви следи?

— Нека изчакаме началото на игрите — казва Тзеин. — Когато всички се разсеят, ще е по-лесно.

Докато чакаме, аз хвърлям поглед на разкошните коприни на благородниците и след това оглеждам металния под на арената. Това е една странна гледка сред пясъчните тухли на напуканите сводове. Търся следи от кръвопролития по желязото, удари на меч, нарезки от огромни нокти. Но металът е недокоснат и лъскав. *Какво състезание е това...*

Прозвучава камбанен звън.

Той предизвиква развълнувани викове и аз отварям широко очи. Всички стават на крака, принуждавайки двете ни с Амари да се изправим на стъпалата, просто за да виждаме. Виковете стават по-силни, когато облечен в черно мъж се изкачва по металните стъпала и стига до една платформа високо над дъното на арената. Той има странно излъчване, нещо внушително, нещо магнетично...

Говорителят сваля маската си и открива усмихнато кафяво лице, потъмняло от слънцето. После приближава метален конус към устата си.

— Готови ли сте?

Тълпата изревава толкова свирепост, че ушите ми започват да бучат. В далечината се чува боботене, което става все по-силно и по-силно, докато...

Отстрани на арената рязко се отварят метални врати и вътре се втурва мощен поток вода. *Това сигурно е мираж!* Но водата

продължава да се излива. Покрива металния под, вълнувайки се подобно на море.

— Как е възможно това? — съскам тихо, спомняйки си работниците, останали само кожа и кости.

Толкова много хора умират заради липса на вода, а те я похабяват така!

— Не ви чувам — подстрекава говорителят. — Готови ли сте за най-великата битка?

Докато пияната тълпа вика и крещи, металните врати отстрани на арената се отварят и един по един се появяват дървени кораби, които плуват по вълните на импровизираното море. Дълги са около дванадесет метра, мачтите им се издигат високо, платната са прибрани. Те се носят по водата, а екипажите им заемат позиции по редовете от дървени весла и оръдия.

На кърмата на всеки кораб стои разкошно облечен капитан, но когато поглеждам към екипажите, сърцето ми спира.

Сред десетките гребци седи момичето в бяло, което ни каза за камъка, и тъмните ѝ очи са пълни със сълзи. Гърдите ѝ се издигат трескаво, тя стиска греблото, сякаш животът ѝ зависи от това.

— Днес десет капитани от цяла Ориша ще се бият за богатство по-голямо от кралското. Капитанът и екипажът, които победят, ще бъдат окъпани в море от слава, в океан от безкрайно злато! — Говорителят вдига ръце и двама стражи внасят сандък, пълен с лъскави златни монети. По трибуните преминава ехо от страхопочитание и алчност. — Правилата са прости — за да победиш, трябва да убиеш капитаните и екипажите на всички останали кораби. През последните две луни никой не е оставал жив след битката на арената. Дали тази вечер най-после някой от капитаните ще оцелее?

Тълпата отново избухва във викове. Капитаните се присъединяват към тях и очите им светват при думите на говорителя. За разлика от безпомощните си екипажи, те не се страхуват.

Искат само да спечелят.

— Ако тази вечер един от капитаните победи, имаме за него нова, специална награда. Нещо открито наскоро, нещо по-ценно от всичко, което сме предлагали досега. Не се съмнявам, че слуховете за великолепието му са причината много от вас да са тук тази вечер.

Говорителят прекосява платформата, увеличавайки напрежението. Когато отново вдига конуса към устата си, у мен се надига страх.

— Капитанът, който победи, ще си тръгне с нещо повече от злато. Той ще получи камъка на живота, изгубен до този момент. Легендарната реликва на Бабалуайе. Ще получи в дар безсмъртие!

И говорителят изважда грееция камък от наметалото си. Думите засядат в гърлото ми. По-ярък от картината, която Лекан накара да оживее пред нас, слънчевият камък направо заслепява. Голям колкото кокосов орех, той свети в оранжево, жълто и червено, които пулсират под гладката му кристална повърхност. Точно това, което ни е нужно, за да извършим ритуала.

Точно това, което ни е нужно, за да върнем магията!

— Камъкът дарява безсмъртие? — накланя глава Амари. — Лекан не спомена.

— Не — отговарям аз. — Но изглежда така, сякаш е истина.

— Кой мислиш, че ще спе...

Преди Амари да довърши, във въздуха прозвучават оглушителни експлозии.

Първият кораб стреля и арената се разтриса.

Две гюлета излитат от металното дуло, насочени безмилостно. Те се забиват сред гребците на съседния кораб и го унищожават.

— Ох! — През тялото ми минава жестока болка, въпреки че нищо не ме е ударило. Плътният вкус на кръв изпълва устата ми, посилен от когато и да било.

— Зел! — извиква Тзеин.

Или поне аз си мисля, че извиква. Невъзможно е да го чуя сред виковете наоколо. Докато корабът потъва, крясъците на тълпата се смесват с писъците на мъртвите и заливат ума ми.

— Усещам ги. — Стискам зъби, за да не изкрещя неистово. — Всеки от тях, всяка смърт...

Затвор, от който не мога да избягам.

Гюлетата се удрят в стените. Разбити дървеса се разхвърчават във въздуха, когато още един кораб потъва. Кръв и трупове се изливат във водата, а ранените оцелели се борят да не се удавят.

Всяка нова смърт ме удря със същата сила, като духа на Лекан в Кандомбле, преминавайки през ума и тялото ми. В главата ми бушуват

накъсани, объркани спомени. Тялото ми приютява цялата им болка. Губя съзнание, после отново се съвземам, молейки се този ужас да спре. Виждам момичето в бяло, но сега трупът ѝ е целият в червено.

Не знам колко време продължава това — десет минути, десет дни...

Когато кръвопролитие то най-после свършва, вече съм прекалено слаба, за да мисля или да дишам. От десетте кораба и капитаните им не остава почти нищо, всеки е унищожен от оръдията на другите.

— Изглежда, имаме още една вечер без победител! — прогърмява над виковете на зрителите гласът на говорителя.

Той размахва камъка, като се старае да улови светлината.

Камъкът проблясва над аленото море, светейки над труповете, които плуват сред парчета дърво. Гледката кара тълпата да зареве още по-силно, отколкото досега. Искат още кръв.

Искат още една битка.

— Значи ще трябва да видим дали утре някой капитан ще спечели тази невероятна награда!

Облягам се на Тзеин и затварям очи. Ако нещата продължават така, ще умрем, преди дори да сме докоснали камъка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ИНАН

Над леките потраквания откъм строежа прозвучават далечните викове на търговците. А над всичко се извисяват издаваните с неохота заповеди на Каея. Макар и с нежелание, тя все пак поема ръководството. След три дни под нейно командване мостът е почти готов.

Но докато строежът на пътя ни към другата страна напредва, аз не съм намерил никакви следи. Колкото и далече да отивам, храмът е загадка, безкрайна загадка, която не мога да разгадая. Дори и разхлабеният ми натиск върху магията не е достатъчен, за да проследя момичето. Времето ми изтича.

Ако искам да имам някакъв шанс да я намеря, трябва да позволя на цялата магия да ме завладее.

Тази мисъл ме преследва, изправяйки ме срещу всичко, в което вярвам. Но алтернативата е много по-лоша. Дългът преди всичко. Ориша на първо място.

Поемам дълбоко въздух и малко по малко освобождавам всички ограничения. Болката в гърдите ми намалява. След малко паренето на магията се надига към кожата ми.

Надявам се първо да ме удари мирисът на морето, но както всеки ден досега тесните коридори са изпълнени само с мирис на дърво и въглища.

Когато завивам зад един ъгъл, мирисът става неудържим, а във въздуха виси тюркоазен облак. Прокарвам ръка през него, за да може каквото е останало от съзнанието на Лекан да нахлуе в мен.

— *Лекан, спри!*

Когато завивам зад друг ъгъл, прозвучава смях. Притискам се към хладните камъни, докато спомените на сентарото ме завладяват. Край мен минават деца фантоми и всяко от тях пици и е изрисувано и голо. Радостта им отеква силно в каменните стени.

Не са истински — напомням си аз и сърцето ми се блъска в гърдите. Но дори и докато се опитвам да се заловя за лъжата, дяволитият блясък в очите на едно от децата ме стряска.

С факла в ръка продължавам да тичам по тесните коридори на храма. За миг във въздуха се появява мирисът на морска сол, обвит в мириса на въглища. Завивам зад ъгъла и виждам още един тюркоазен облак. Втурвам се към него, стискайки зъби, когато ме завладява нов проблясък от спомените на Лекан.

— ... но имаш ли име?

Тялото ми се вцепенява. Пред очите ми се появява плахата фигура на Амари. Тя се вира притеснено в мен и кехлибареният ѝ поглед е замъглен от страх. Остра миризма достига до ноздрите ми. Носът ми се сбръчква от изгарянето. *Всеки си има име, дете.*

— О, аз не исках да...

— Лекан — гръмва гласът му в главата ми. — *Оламилекан.*

Всъщност едва не се разсмивам, защото Амари е смешна в дрехите на простолудието. Но дори и след всичко станало, все още е същото момиче, което винаги съм познавал — едно кълбо от чувства, което се върти зад стена от мълчание.

Прекъсват ме моите собствени спомени — краткият поглед, който разменихме над счупения мост. Мислех, че ще бъда нейният спасител, а станах причина за нейната болка.

— *Богатството ми... се е умножило?*

Появява се образът на момичето маг от спомена на Лекан. Образът ѝ потрепва отвъд пламъка на факлата.

— *Ти знаеш езика ни?*

— *Малко* — кимва тя. — *Мама ме учеше, когато бях малка.*

Най-после! Мирисът на морето ме удря като порив на вятъра.

Но за първи път, откакто пътищата ни се срещнаха, видът на момичето не кара пръстите ми да посегнат към меча. През погледа на Лекан тя е нежна и въпреки това поразителна. Кожата ѝ сякаш грее на светлината на свещите, подчертавайки неземното в сребристите очи.

Тя е единствената — звучат в главата ми мислите на Лекан. — *Каквото и да става, тя трябва да оцелее.*

— Единствена за какво? — изричам на глас.

Отговаря ми само тишина.

Образите на момичето и Амари избледняват и ме оставят да гледам втренчено мястото, където стояха. Мирисът изчезва. Въпреки че се опитвам отново да намеря спомена, не се случва нищо. Принуден съм да продължа.

Докато стъпките ми отекуват из далечните кътчета на храма, започвам да усещам промяна в тялото си. Потискането на проклятието е станало постоянно бремене. Дишам дълбоко. Въпреки че жуженето на магията в главата ми все още кара стомаха ми да се свива, тялото ми се наслаждава на новата си свобода. Чувствам се сякаш съм прекарал години, давейки се под водата.

За момент мога да си поема въздух.

Дишайки дълбоко, продължавам през храма с нови сили. Тичам след призрака на Лекан в търсене на отговори, надявайки се отново да намеря момичето. Завивам зад още един ъгъл и мирисът на душата му ме завладява. Влизам в залата със сводестия таван. Остатъците от съзнанието на Лекан сега пулсират по-силно, отколкото през изминалите дни. Тюркоазен облак сякаш е изпълнил цялото пространство. Преди да се подготвя, стаята проблясва в бяло.

Въпреки че стоя в сянка, съзнанието на Лекан окъпва в светлина неравните стени. Заглеждам се със зяпнала уста в един невероятен стенопис на боговете. Всеки от прекрасните портрети грее в наситени цветове.

— Какво е това? — прошепвам със страхопочитание.

Картините са толкова завладяващи, че сякаш са оживели.

Вдигам факлата си към боговете и богините и маговете, които танцуват в краката им. Впечатляващо е. Завладяващо. Това обяснява всичко, което са ме учили да мисля.

Докато растях, баща ми ми внушаваше, че онези, които са се вкопчили в мита за боговете, са слаби. Те разчитат на същества, които не могат да видят, и посвещават живота си на безлики създания.

Аз избрах да вярвам в трона. В баща си. В Ориша. Но сега, вирайки се в боговете, направо онемявам.

Дивя се на океаните и горите, които се появяват при едно тяхно докосване, на света на Ориша, създаден от техните ръце. През пластовете боя сякаш диша някаква странна радост и изпълва Ориша със светлина, която не знаех, че може да съществува в нея.

Стенописът ме кара да видя истината, потвърждавайки всичко, което баща ми ми е казал в тронната зала. Боговете са истински. Живи. И свързват нишките от живота на маговете. Но ако всичко това е истина, защо, в името на небесата, един от тях е създал връзка с мен?

Разглеждам отново всеки образ, наблюдавайки различните видове магия, които, изглежда, избликват от ръцете на боговете. Когато стигам до един бог, облечен в разкошна кобалтовосиня роба, спирам. При вида му магията, с която съм прокълнат, се надига в мен.

Богът е висок и внушителен, с изваяни мускули. Гърдите му са покрити с тъмносиньо ипеле^[1], което се откроява ярко на фона на тъмнокафявата му кожа. В ръцете му се извира тюркоазен дим, точно като прозирните облаци, които се появяват с моето проклятие. Когато премествам светлината на факлата си, под скалпа ми започва да пулсира енергия. Появява се още един син облак и гласът на Лекан прогърмява в главата ми.

... Ори взел покой от главата на Небесната майка, за да стане бог на ума, духа и сънищата. На земята той споделил този изключителен дар с последователите си, позволявайки им да се свързват с умовете на всички човешки същества.

— Бог на ума, духа и сънищата... — прошепвам на себе си, сглобявайки всички парченца заедно.

Гласовете. Проблясъците от чувствата на другите. Странното място в собственото ми въображение, където се бях озовал. Това е той.

Това е моят бог.

При тази мисъл в гърдите ми избухва гняв. *Какво право имаш?* Преди няколко дни дори не знаех, че този бог съществува, и въпреки това той е решил да ме трови?

— Защо? — изкрещявам аз и гласът ми отеква под купола.

Почти очаквам богът също да изкрещи, но ми отговаря само тишина.

— Ще съжаляваш за това — промърморвам на себе си, без да знам дали това ме прави умопобъркан, или някъде въпреки целия шум на света той ме чува.

Негодникът ще съжалява. Магията, с която ме е прокълел, ще унищожи магията.

Вътрешностите ми се усукват и аз се завъртам бързо, а стомахът ми се свива, докато се възползвам още повече от магията си. Не мога

да се боря с това. За да намеря отговорите, които ми трябва, има само едно място, където мога да отида.

Отпускам се на земята и затварям очи, оставяйки света да избледнее, докато магията пълзи по вените ми. За да унищожа това проклятие, то ми трябва цялото.

Трябва да сънувам.

---

[1] Голямо правоъгълно парче тъкан, което лежи на едното рамо и се спуска диагонално през тялото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ЗЕЛИ

— Чисто ли е?

Амари наднича по каменните коридори, водещи извън арената. Над главите ни се извиват ронещи се сводове, стъпваме върху напукани камъни. След като отзвучава шумът на излизащите, Амари кимва и ние се втурваме напред. Тичаме на зигзаг около ерозираните колони, бързайки да стигнем, преди някой да ни забележи.

Часове след смъртта и на последния човек зрителите най-после са напуснали арената и стражите са източили водата. Мислех си, че когато тълпата излезе, ужасът за мен ще спре, но сега из празните трибуни отекват удари от пръчки. Стражите ги стоварват върху гърбовете на нови работници, почистващи кръвта и останките, които не са се отмили при източването на водата. Не мога да си представя това мъчение — да почистваш днешната бъркотия само за да участваш в утрешната касапница.

Ще се върна — решавам аз. — *Ще ги спася*. След като изпълня ритуала и върна магията, след като се уверя, че тате е в безопасност. Ще събера група от Земни магове, за да изравним това чудовищно място със земята. Говорителят ще плати за всеки похабен живот на божник. Всеки от благородниците ще отговаря за престъпленията си.

Оставям мислите за отмъщение да ме успокоят, докато вървим покрай неравна стена, и затварям очи в опит да се съсредоточа максимално. Слънчевият камък разбужда *ашето* в кръвта ми. Той грее с мека светлина като светулка, която се изгубва в нощта. Но с времето тя става по-ярка и накрая излъчването затопля стъпалата ми.

— Под нас е — прошепвам на другите.

Вървим по празни коридори и слизаме под земята. Колкото по-близо сме до пълното с трупове дъно на арената, от толкова повече хора трябва да се крием. Когато стигаме най-долу, вече сме на един дъх разстояние от ужасните стражи и отчаяните работници. Пръчките

плющят и заглушават стъпките ни. Промъкваме се под един каменен свод.

— Тук е — шепна отново и посочвам към голяма желязна врата.

През процепите прониква ярка светлина и изпълва прохода с топлината на слънчевия камък. Прокарвам пръсти по дръжката на металната врата — ръждясало колело, заключено с огромен катинар.

Изваждам камата, която ми даде Тзеин, и забивам върха ѝ в тясната ключалка. Опитвам се да я бутна още навътре, но ме спира сложна система от зъбци.

— Можеш ли да отвориш? — пита шепнешком Тзеин.

— Опитвам се.

По-сложна е от обикновена ключалка. За да я отворя, ми трябва нещо по-тънко, нещо с кука.

Взимам един тънък ръждясал пирон от земята и го притискам в стената, изкривявайки върха му. Когато вече е извит, затварям очи и движа метала както слепецът бастун, съсредоточавайки се върху лекото докосване на зъбците на ключалката. *Бъди търпелива* — прозвучава в главата ми старият урок на Мама Агба. — *Позволи на усещанията да станат твои очи.*

Вслушвам се за приближаващи стъпки и сърцето ми бие силно, но когато вкарвам ножа, зъбците поддават. Още едно завъртане наляво и...

Чува се тихо изщракване. Катинарът се отваря и аз изпитвам такова облекчение, че едва не се разплаквам. Сграбчвам колелото и завъртам наляво, но металът не поддава.

— Заяде!

Ръждата е полепнала по оста на колелото и му пречи да се задвижи. Амари наблюдава, а Тзеин започва да натиска колелото с всички сили. По шията му потичат струйки пот. Металът пъшка и стърже достатъчно силно, за да заглуши крясъците на стражите, но колелото не помръдва.

— Внимавай! — изсъсквам аз.

— Старая се!

— Постарай се повече...

Колелото изтраква и се откъсва. Втрещваме се в отчупения метал в ръцете на Тзеин. Какво, в името на боговете, ще правим сега?

Тзеин блъсва вратата с тяло. Тя се разтриса при удара, но отказва да се отвори.

— Ще чуят стражите! — прошепва Амари.

— Как иначе ще вземем камъка? — прошепва в отговор брат ми.

Свивам се при всеки удар на тялото на Тзеин, но той е прав.

Камъкът е толкова близо, че топлината му ни сгрява като лъчите на слънцето.

През главата ми минават цяла редица ругатни. *Богове, ако имахме помощта само на още един маг...* Споител ще извие металната врата. Огнен маг веднага ще стопи дръжката.

Половин луна — напомням си. — *Остава половин луна, за да направя всичко както трябва.*

Ако искаме да стигнем до свещения храм навреме и да върнем магията, трябва да вземем камъка още тази вечер!

Вратата се отмества на милиметър и аз ахвам. Близо сме. Усеждам го. Още няколко удара и ще се отвори. Още няколко напъна и камъкът ще е наш.

— Ей!

Във въздуха прокънтява гласът на един страж. Замръзваме на място. По каменния под отекват стъпки, които се насочват към нас с обезпокояваща скорост.

— Натам! — сочи Амари към една ниша след вратата към слънчевия камък, където са складирани гюлета и сандъци с барут. Приклякваме до стената и под каменния свод се втурва млад божник със сякаш светеца в сумрака коса. След секунди след него се спускат говорителят и един от стражите. Настигат го, но замръзват, когато виждат наполовина отворената врата.

— Ти, ларво! — изсъсква говорителят с ръмжене. — С кого работиш? Кой е направил това?

Преди момчето да успее да отговори, пръчката на говорителя изплющява и го спира. То се строполява на каменния под. Докато пици, идва още един страж и се включва в побоя.

Разтрепервам се зад сандъка, в очите ми парят сълзи. Гърбът на момчето вече е разкъсан от предишни удари, но зверовете не спират. Той ще умре.

Ще умре заради мен.

— Зели, недей!

Съскането на Тзеин ме забавя за секунда, но не е достатъчно, за да ме спре. Изскачам от скривалището ни, опитвайки се да не повърна, когато виждам момчето.

Гневни сълзи набраздяват лицето му. По гърба му шурти кръв. Животът му виси на косъм, който започва да се къса пред очите ми.

— Коя си ти, по дяволите? — гневи се говорителят, изваждайки камата си.

Кожата ми настръхва, когато приближава до мен черното маджаситено острие. Притичват още трима стражи.

— Слава на боговете! — успявам да се засмея, докато се опитвам да намеря думите, с които да оправя всичко това. — Търся те навсякъде!

Говорителят присвива невярващо очи. Ръката му стиска по-силно пръчката.

— Търсиш ме? — повтаря той. — В мазето? При камъка?

Момчето простенва и аз отново се свивам, когато един от стражите го изритва в главата. Тялото му остава да лежи в локва от собствената му кръв. Ударът е смъртоносен. *Но защо не усещам духа му?* Къде е последният му спомен? Предсмъртната болка? Ако е отишъл направо в *алафия*, може и да не го усетя, но как някой ще си отиде спокойно при такава смърт?

Насилвам се да погледна отново към ръмжащия говорител. Вече няма какво да направя. Момчето е мъртво. И ако не измисля нещо много бързо, аз също ще съм мъртва.

— Знаех, че ще те намеря тук. — Преглъщам с усилие. Има само една причина, която ще свърши работа. — Искам да се включа. Позволи ми да се състезавам утре вечер.

* * *

— Не може да говориш сериозно! — възкликва Амари, когато най-после сме в безопасност сред пясъците. — Видя онази кървава баня. *Почувства я.* И сега искаш да участваш в нея?

— Искам камъка — викам аз. — Искам да оцелея!

Въпреки въодушевлението ми образът на пребитото момче се промъква отново в главата ми.

По-добре това. По-добре да те пребият до смърт, отколкото да те разкъсат на парчета на някакъв кораб. Но колкото и да се опитвам да убедя сама себе си, знам, че това не е истина. В смърт като тази няма достойнство, пребит до смърт с пръчка за нещо, което дори не е извършил. А аз не можах да помогна на духа му да премине в отвъдното. Не можех да бъда Жътварят, от когото той имаше нужда, дори и да исках.

— Арената е пълна със стражи — промърморвам аз. — Щом не успяхме да вземем камъка тази вечер, няма никакъв шанс да го откраднем утре.

— Трябва да има някакъв начин — скача Тзеин и по изцапаните му с кръв стъпала полепват песъчинки. — Ако успеем да разберем къде ще преместят камъка сега...

— Остават ни тринадесет дни до слънцестоенето. Тринадесет дни да прекосим Ориша и да отплуваме за свещения остров. Нямаме време да търсим. Трябва да вземем камъка и да тръгваме!

— Слънчевият камък няма да ни е от никаква полза, ако труповете ни лежат по пода на арената — казва Амари. — Как ще оцелеем? Никой не оцелява в това състезание!

— Ние няма да играем като всички останали.

Бъркам в торбата си, ровя и изваждам един от черните свитъци на Лекан. Бялото мастило проблясва на етикета му, изписвайки *Съживяване на мъртвите*. Това заклинание е обикновено за Жътварите и често беше първото нещо, което новите магове овладяваха. Магията дава на този, който изрича заклинанието, помощта на дух, заклещен в ада на *анади*, в замяна на помощ духът да премине в отвъдния свят.

От всички заклинания в свитъците на Лекан това беше единственото, което вече знаех. На всяка луна мама отвеждаше група Жътвари до отдалечените планински върхове на Ибадан и изричаше това заклинание, за да прочисти селото ни от останали в него духове.

— Разгледах този свитък — бързам да обясня. — В него има заклинание, което майка ми често изричаше. Ако успея да го науча, ще мога да превръщам духовете на мъртвите на арената в истински войници!

— Да не си си изгубила ума? — вика Амари. — Ти едва дишаше на трибуните заради всички онези духове. Трябваша ти часове, за да си

възвърнеш силите и да си тръгнеш. Щом не можа да издържиш там, защо мислиш, че можеш да правиш магии на арената?

— Мъртвите ме съкрушиха, защото не знаех какво да направя. Не контролирах ситуацията. Ако науча заклинанието и ги контролирам, ще имаме една тайна армия! На тази арена има хиляди разгневени духове!

— Кажй й, че това е лудост — обръща се Амари към Тзеин. — Моля те.

Тзеин скръства ръце и се размърдва, преценявайки риска, докато гледа ту мен, ту Амари.

— Виж дали ще можеш да го разбереш. След това ще решаваме.

* * *

Ясната нощ донася мраз над пустинята, почти толкова суров, колкото и палещите лъчи на слънцето. Въпреки че студен вятър отвява пясъка от дюните около Ибейджи, по кожата ми се стича пот. От часове се опитвам да изпълня заклинанието, но всеки опит е по-неуспешен от предишния. След известно време изпращам Тзеин и Амари в колибата, която сме наели. Сега поне мога да се провалям сама.

Вдигам свитъка на Лекан към лунната светлина, опитвайки се да разбера превода на йоруба, надраскан под сенбариите. След пробуждането спомените ми за стария език са точни, толкова ясни, както когато бях дете. Но колкото и пъти да рецитирам думите, моето *аше* не се проявява. Не се получава магия. И колкото по-безсилна се чувствам, толкова по-ясно ми става, че не би трябвало да правя това сама.

— Хайде. — Стискам зъби. — *Оя, ба ми соро!*

Рискувам всичко, за да върша работа за боговете, а защо те не са тук, когато най-много имам нужда от тях?

— Моля те, Оя!

Поглеждам отново към свитъка, опитвайки се да открия нещо пропуснато. Заклинанието трябва да създаде живот, дух от мъртвите, прероден в жива материя около мен. Ако всичко е както трябва, от дюните около мен би трябвало да се създаде живот. Но аз изричах

заклинанието вече часове, а не бях успяла да помръдна и една песъчинка.

Когато прокарвам ръце по свитъка, новата рана върху дланта ми ме кара да спра. Вдигам ръка към лунната светлина и разглеждам мястото, където Лекан ме поряза с камата си от кост. Споменът за това как кръвта ми грееше с бяла светлина все още е силен в съзнанието ми. Приливът на *аше* беше вълнуващ, ослепителен приток на енергия, какъвто само кръвната магия може да предизвика.

Ако я използвам сега...

Тази мисъл кара сърцето ми да забие силно. Заклинанието ще започне да се лее с лекота. Без проблем ще извикам легион от съживени, които да се надигнат от земята.

Но преди мисълта да ме изкуши още повече, си спомням дрезгавия глас на мама. Съсухрената ѝ кожа. Накъсаното ѝ дишане. Тримата Изцелители, които полагаха безкрайни усилия край нея.

— Обещай ми — прошепна ми тя, след като използва кръвна магия, за да върне Тзеин към живота. — Закълни се. Каквото и да се случи, никога да не го правиш. Ако го направиш, няма да оцелееш.

Обещах ѝ. Заклех се в *ашето*, което един ден щеше да тече в моите вени. Не мога да наруша клетвата си само защото не съм достатъчно силна да направя едно заклинание.

Но ако това не се получи, какъв избор имам? Не би трябвало да е толкова трудно. Само преди часове моето *аше* беше пулсирало в кръвта ми. А сега не мога да усетя нито едно проклето нещо.

Чакай малко!

Втрещвам се в ръцете си, спомняйки си младия божник, чиято кръв изтече пред очите ми. Не само неговия дух не усетих. Не бях усещала силата на мъртвите от часове.

Взирам се отново в свитъка, търсейки скрито значение зад думите. Сякаш магията ми се бе изцедила от мен край арената. Не бях усещала нищо от...

Миноли.

Момичето в бяло. Онези големи празни очи.

Толкова много неща се случиха изведнъж и не бях разбрала, че духът на момичето ми е казал името ѝ.

Когато умираха, другите духове от арената ми предаваха болката си. Омразата си. В спомените им усещах паренето от камшиците на

стражите. Усещах солта на пролетите сълзи в устата си. Но Миноли ме отведе до прашните поля на Минна, където тя и остроносите й братя и сестри обработваха земята за есенната реколта от царевица. Въпреки че слънцето печеше жестоко, а работата беше трудна, всеки миг минаваше в усмивки и песни.

Иуо ми икбокканле ми ориша, цуо ни мо гбою ле.

Напявам думите високо и вятърът понася гласа ми. Повтарям ги и в главата ми запява един тъжен глас.

Там Миноли прекара последните мигове от живота си, изоставяйки във въображението си жестокостта на арената заради спокойствието на стопанството.

Там избра да умре.

Миноли — прошепвам заклинанието аз в дълбините на ума си. — Еми ауон ти уо ти сум, мо ке пе йин ни они. Е пада йаденину ейа мимо йин. Суре фун ми пелу ебин ийебийе ре.

Изведнъж пред мен се завърта пясък. Отскачам назад, докато подобната на мъгла вихрушка се надига и върти на вълни, а след това отново пада на земята.

— Миноли?

Прошепвам името на глас, въпреки че дълбоко в душата си вече знам отговора на въпросите си. Когато затварям очи, острата миризма на пръст изпълва ноздрите ми. Гладки царевични зърна се плъзват между пръстите ми. Споменът й грее ярък, наситен, жив. Щом той живее в мен с такава сила, трябва да вярвам, че и тя е тук.

Повтарям заклинанието с по-голяма увереност, протягайки ръце към пясъка. *Миноли, призовавам те сега. Появи се като нова сила, благослови ме с безценния си...*

От пергамента изскачат бели сенбарии и плъзват по кожата ми. Знаците танцуват по ръцете ми, вливайки нова сила в тялото ми. Тя се втурва в дробовете ми като първата глътка въздух след гмуркане под водата. Пясъкът около мен започва да се върти със силата на буря и от вихрушката се появява неясна фигура, дарена с живот.

— О, богове!

Затаявам дъх, когато Миноли протяга пясъчната си ръка. Грапавите й пръсти докосват бузата ми и целият свят потъва в тъмнина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ИНАН

Свеж въздух изпълва дробовете ми. Там съм. Онова място във въображението ми оживява. Само преди секунди седях под изображението на Ори, а сега стоя сред поле от танцуващи тръстики.

— Получи се — изричам невярващо и прокарвам ръка през извиващите се зелени стъбла.

Хоризонтът все още се замъглява в бяло, обграждайки ме като облаци в небето. Но нещо се е променило. Предишния път поляната се простираше докъдето ми виждаха очите. Сега изсъхнали тръстики образуват кръг около мен.

Докосвам едно стъбло, удивен от грубите нарязи, които излизат от центъра му. Умът ми прехвърля пътища за бягство и планове за нападение, но тялото ми се чувства странно спокойно. Това е нещо повече от облекчението, че вече не потискам магията си, усещането, че отново дишам. Във въздуха на мястото във въображението ми витае неестествено спокойствие, сякаш тук принадлежа повече, отколкото на всяко друго място в Ориша...

Съсредоточи се, Инан. Посягам към пионката си, но тук не мога да я хвана. Вместо това поклащам глава, сякаш мога да се отърся от предателските мисли. Това не е дом. Това е сърцето на проклятието ми. Ако успея да постигна онова, което трябва да направя, това място дори няма да съществува.

Убий я. Убий магията. Дългът ми се промъква в главата ми и накрая завладява същността ми. Нямам избор.

Трябва да следвам плана си.

Представям си лицето на момичето. Внезапен бриз раздвижва тръстиките. Тя се появява като сгъстяващ се облак и тялото ѝ се оформя от син дим, който тръгва от краката към ръцете ѝ.

Затаявам дъх, броейки секундите. Когато синята мъгла се вдига, мускулите ми се напрягат, а обсидиановата ѝ фигура оживява.

Тя стои с гръб към мен. Косата ѝ е променена. Белите кичури, които някога падаха като гладка завеса, сега се спускат по гърба ѝ на гъсти вълни.

Тя се обръща. Бавно. Почти неземна в изящството си. Но когато сребристите ѝ очи срещат моите, бунтарката, която познавам, отново се появява.

— Виждам, че си боядисал косата си. — Тя посочва към боята, която скрива бялата ми ивица, и се усмихва подигравателно. — Може би трябва да я боядисаш отново. Малко от онази част от теб, която е ларва, все още прозира.

Проклятие! Минаха само три часа от последното боядисване. По инстинкт докосвам ивицата. Усмивката на момичето става по-широка.

— Всъщност се радвам, че ме извика тук, малък принце. Има нещо, което умирам да разбера. Двамата сте отгледани от един и същ негодник, но Амари не може да убие и муха. Така че кажи ми ти как се превърна в такова чудовище?

Спокойствието на извиканото във въображението място изчезва в миг.

— Глупачке! — изричам през стиснати зъби. — Как смееш да обиждаш краля си!

— Хареса ли ти в храма, малък принце? Как се почувства, когато видя всичко, което той е разрушил? Горд? Вдъхновен? Или пък те обзе вълнение, че си извършил същото?

Спомените на Лекан преминават през главата ми. Палавият поглед в очите на тичащото дете. Развалините и отломките на храма ясно показваха, че животът на онези хора е отнет насилствено.

Една малка частица в мен се моли да не е било от ръката на баща ми.

Вината ме удря като меч, който прониза гърдите на Лекан. Но не мога да забравя какъв е залогът. *Дългът преди всичко.*

Тези хора са умрели, за да може Ориша да живее.

— Възможно ли е? — пристъпва напред Зели и ме дразни. — Разкажание ли виждам? Дали малкият принц не крие едно малко съсухрено сърчице?

— Толкова си невежа! — клатя глава аз. — Прекалено сляпа, за да разбереш. Някога баща ми беше на ваша страна. Подкрепяше маговете!

Момичето изпръхтява. Усещам как пълзи под кожата ми.

— *Твоите* хора му отнеха семейството! Твоите хора предизвикаха Нападението!

Тя отстъпва назад, сякаш съм я ударил в стомаха.

— Вината, че хората на *твоя* баща нахлуха в моя дом и отведоха майка ми, е моя?

Съзнанието ѝ се изпълва с една тъмнокожа жена с такава яснота, че част от този образ преминава и в мен. Точно като момичето и жената има плътни устни, високи скули, леко извити нагоре очи. Единствената разлика е погледът ѝ. Не сребрист. Черен като нощта.

Споменът ожесточава нещо в нея.

Нещо черно.

Изкривено от омраза.

— Нямам търпение — прошепва едва чуто тя. — Нямам търпение той да разбере какъв си. Нямам търпение да видя как баща ти ще се обърне срещу собствения си син.

Ледена тръпка пролазва по гърба ми. *Тя греши.*

Баща ми беше готов да прости предателството на Амари. Когато унищожа магията, той ще ми прости и за това.

— Той никога няма да се обърне срещу мен! — Опитвам се да звуча уверено. — Аз съм негов син. Магията няма да промени това.

— Прав си — присмива се тя. — Сигурна съм, че ще те остави да живееш.

Момичето се обръща и се оттегля в тръстиката. При този присмех увереността ми се изпарява. В ума ми се появява безучастният поглед на баща ми. Въздухът около мен изтънява.

Дългът преди всичко — дочувам гласа му. Безизразен. Непокколебим. Ориша винаги трябва да е на първо място.

Дори и това да означава да ме убие...

Момичето ахва. Аз се стряскам и се завъртам, оглеждайки раздвижилите се тръстики.

— Какво има? — питам аз.

Дали съм извикал тук духа на баща ми?

Но нищо не се появява. Поне не и хора. Когато момичето пристъпва в белия хоризонт, заобикалящ мястото във въображението, под краката ѝ израстват тръстики.

Те стигат почти до главата ми, свежа зеленина, която се протяга към слънцето. Момичето прави още една колеблива крачка напред към хоризонта и поляната от тръстики става по-широка.

Като вълна, която се разлива по пясъчния бряг, тръстиките се разпростират по хоризонта, избухвайки бялата граница на мястото във въображението. В мен зажузва топлина. *Моята магия...*

По някакъв начин тя я владее.

— Не мърдай! — нареждам аз.

Но момичето се затичва в бялото пространство. Мястото във въображението се поддава на приумиците ѝ, диво и изпълнено с живот под властта ѝ. Тръстиките, които израстват под краката ѝ, се превръщат в мека пръст, бяла папрат, огромни дървета. Те се извисяват към небето, закривайки слънцето с назъбените си листа.

— Спри! — изкрещявам аз през новия свят, който израства след нея.

Приливът на магия ме прави слаб. Тя се плъзга по гърдите ми, барабани в главата ми.

Въпреки виковете ми момичето продължава и в походката ѝ се усеща плам, а меката пръст под краката ѝ се превръща в камък. Тя не спира, докато не се изправя срещу огромна скала.

— О, богове! — прошепва тя при вида на величествен водопад, създаден от докосването ѝ. Той се разпенва в безкрайна стена от белота и се излива в едно езеро, толкова синьо, че проблясва като сапфирите на майка ми.

Втрещвам се удивено в нея, а главата ми още пулсира с ударите на прииждащата магия. Под ръба на скалата изумрудена зеленина запълва процепите по назъбения камък. Отвъд брега на езерото се виждат няколко дървета, които се замъгляват в бяло.

— Как, в името на боговете, направи това? — питам аз.

В този нов свят има красота, която не мога да отрека. Тя кара цялото ми тяло да жужи, сякаш съм изпил бутилка ром.

Но момичето не ми обръща никакво внимание. Вместо това изхлузва шалварите си, втурва се и скача от скалата, падайки с плясък във водата.

Навеждам се над ръба точно когато тя се появява на повърхността, цялата мокра. Усмивва се за първи път, откакто я познавам. В очите ѝ грее истинска радост. Образът ме връща в

миналото. Толкова бързо, че не успявам да го спра. Първо до ушите ми стига радостният смях на Амари. След това виковете на майка ми...

— Амари! — вика майка ми и се подпира на стената, когато леко се подхлъзва.

Амари тича и се смее, заливайки покрития с плочки под останалата от ваната ѝ вода. Въпреки че цяла армия бавачки и прислужници се втурват след нея, те не могат да се мерят с решимостта на малката ми сестра. Щом е взела решение да избяга, те нямат никакъв шанс.

Амари няма да спре, докато не получи това, което иска.

Прескачам една паднала бавачка и се втурвам напред, като се смея толкова силно, че едва дишам. Един миг и ризата се изхлузва през главата ми. В следващия панталоните ми хвъркват във въздуха. Прислужниците се смеят, докато ние тичаме покрай тях, но задушават смеха си, когато майка ни ги поглежда гневно.

Стигаме до кралския басейн, двамата сме голи и като истинска напаст скачаме във водата точно навреме, за да намокрим най-хубавата рокля на майка ни...

Не мога да си спомня кога беше последният път, когато Амари се бе смяла толкова силно, че от носа ѝ излизаше вода. След като я нараних, тя никога вече не беше същата с мен. Смяхът ѝ беше запазен за хора като Бинта.

Момичето, което плува, ме връща в миналото, но колкото по-дълго я гледам, толкова по-малко мисля за сестра си. Тя сваля горницето си и дъхът ми секва. Водата блещука около тялото ѝ.

Погледни на другата страна. Обръщам глава и се опитвам да разгледам вдлъбнатините в скалата. Жените разсейват. Ти трябва да се съсредоточиш върху трона — би казал баща ми.

Дори това, че само гледам момичето, ми се струва грях, заплашващ ненарушимия закон, чиято цел е да държи маговете и косиданите далече един от друг. Но въпреки правилото очите ми се връщат към нея. Невъзможно е да не я гледам.

Това е трик. Още един начин да влезе в главата ти — решавам аз. Но когато тя отново се появява на повърхността, оставам без думи. Ако е трик, има успех.

— Сериозно ли? — успявам да изрека на глас.

Правя се, че не забелязвам извивките на тялото ѝ под плискащата се вода.

Тя присвива очи и поглежда нагоре, сякаш си спомня за съществуването ми.

— Прости ми, малък принце. Не съм виждала толкова вода, откакто изгори селото ми.

Разплаканите жители на Илорин се промъкват отново в съзнанието ми. Смазвам чувството за вина като насекомо. Лъжи. Тя е виновна.

Тя помогна на Амари да открадне свитъка.

— Ти си откачена — скръствам ръце решително.

Отвърни поглед. Продължавам да я гледам втренчено.

— Ако водата ти струваше една златна монета за чаша, и ти щеше да правиш съвсем същото.

Една златна монета за чаша? Замислям се върху думите ѝ, докато тя се гмурка в дълбокото. Дори и за владетел това е доста скъпо. Никой не би могъл да поддържа такива цени. Дори и в...

Ибейджи!

Очите ми се разширяват. Чувал съм за съмнителните стражи, които управляват това пустинно селище. Те са достатъчно безскрупулни да продават на прекалено висока цена, защото водата не достига. Едва успявам да не се усмихна. Хванах я. А тя дори не го знае.

Затварям очи, за да напусна мястото във въображението си, но споменът за усмивката на Амари ме кара да спра.

— Сестра ми — надвиквам грохота на водата. — Тя добре ли е?

Момичето ме гледа втренчено един дълъг миг. Не очаквам отговор, но нещо неразгадаемо грее в очите ѝ.

— Тя се страхува — отговаря ми най-после. — И не трябва да е единствената. Ти вече си ларва, малък принце. — Погледът ѝ потъмнява. — И ти трябва да се страхуваш.

* * *

Гъст въздух навлиза в дробовете ми. Плътен, тежък и горещ. Отварям очи и виждам нарисувания образ на Ори над главата си.

Върнал съм се в храма.

Усмивам се. Скоро всичко това ще свърши. Когато заловя момичето и свитъка, заплахата от връщането на магията ще изчезне завинаги.

По кожата ми се стича пот, докато умът ми прехвърля следващите ходове. Колко остава до завършването на моста? Колко бързо можем да стигнем до Ибейджи?

Скачам на крака и грабвам факлата си. Трябва да намеря Каея. Но когато се обръщам, откривам, че тя вече е тук.

С изваден меч. Насочен право към сърцето ми.

— Каея?!

Пъстрите ѝ очи са широко отворени. Едва доловимо треперене на ръката поклаща меча ѝ. Тя помръдва леко и го насочва по-уверено към гърдите ми.

— Какво беше това?

— Какво беше кое?

— Недей — изрича през зъби тя. — Ти мърмореше. Т-твоята... глава беше обкръжена от светлина!

Думите на момичето звънтят в ушите ми. *А ти вече си ларва, малък принце. И ти трябва да се страхуваш.*

— Каея, прибери меча.

Тя се поколебава. Погледът ѝ се насочва към косата ми. *Ивицата.* Сигурно отново се вижда...

— Не е това, което си мислиш.

— Знам какво видях!

От челото ѝ капе пот и пада на горната ѝ устна. Тя пристъпва поблизо с насочения меч. Принуден съм да отстъпя към стената.

— Каея, това съм аз. Инан. Никога не бих те наранил.

— От колко време? — прошепва тя. — От колко време си *маг*?

Изсъсква думата, сякаш е проклетие. Сякаш съм истинско копие на Лекан. Не момчето, което познава от деня, в който се е родило. Войникът, когото е обучавала с години.

— Момичето ме зарази, но не е за постоянно.

— Лъжеш! — Тя отмята глава назад. Устните ѝ се разтварят в погнуса. — Ти... ти с нея ли работиш?

— Не! Търсех следи! Знаем къде е тя...

— Не се приближавай! — изкрещява Каея.

Замръзвам, вдигнал ръце във въздуха. В погледа ѝ няма разбиране. Само див страх.

— Аз съм на твоя страна — прошепвам. — През цялото време беше така. В Илорин почувствах, че тя отива на юг. В Сокото почувствах, че е била при онзи търговец. — Преглъщам с усилие и пулсът ми се ускорява, когато Каея прави още една крачка напред. — Не съм твой враг, Каея. Само аз мога да ти помогна да я намериш!

Тя ме гледа втренчено един дълъг миг. Мечът ѝ започва да трепери по-силно.

— Това съм аз! — Моля се. — *Инан*. Престононаследникът на Ориша. Наследник на трона на Саран.

Когато споменавам баща ми, Каея се поколебава. Най-накрая мечът ѝ пада към земята. *Благодаря на небесата!* Краката ми се разтреперват и аз се строполявам до стената.

Каея обхваща главата си с ръце и остава така няколко минути, а след това поглежда към мен.

— Затова ли се държиш странно цяла седмица?

Кимам, а сърцето ми все още силно се блъска в гърдите.

— Исках да ти кажа. Обаче имах предчувствие, че ще реагираш точно така.

— Съжалявам. — Тя се обляга на стената. — Но след всичко, което причини онази ларва, трябваше да съм сигурна. Ако беше един от тях... — Погледът ѝ се връща върху ивицата в косата ми. — Трябваше да съм сигурна, че си на наша страна.

— Винаги. — Стискам пионката на баща ми. — Никога не съм се разколебавал. Искам магията да умре. Искам Ориша да е в безопасност.

Каея ме оглежда, все още съвсем леко нащрек.

— Къде е ларвата сега?

— В Ибейджи — отговарям бързо. — Сигурен съм.

— Добре. — Каея се поизправя и прибира меча си. — Дойдох, защото мостът е готов. Ако са в Ибейджи, ще събера хора и ще тръгна тази вечер.

— *Ти* ще събереш хора?

— Ти трябва да се върнеш в двореца — казва Каея. — Когато кралят разбере за това...

Нямам търпение... — прозвучава отново гласът на момичето. — *Нямам търпение той да разбере какъв си. Да видим смелостта ти, когато баща ти се обърне срещу собствения си син.*

— Не! — възкликвам аз. Кръвта ми се смразява. — Имаш нужда от мен. Не можеш да ги откриеш без моите способности.

— Твоите способности? Ти ще ни пречиш, Инан. Всеки момент може да се обърнеш срещу нас или да застрашиш себе си. Ами ако някой научи? Помисли си как ще се отрази това на репутацията на краля!

— Не може да го направиш! — моля я аз. — Той няма да разбере... Ще ме намрази. Ще ме осъди на смърт!

Каея се оглежда с преbledняло лице. Започва да отстъпва назад.

— Инан, дългът ми...

— Дългът ти е към мен! Аз ти заповядвам да спреш!

Тя се втурва през слабо осветените помещения. Спускам се след нея и се хвърлям напред, събаряйки я на студената земя.

— Каея, моля те, просто... ох!

Забива лакът в гърдите ми. Въздухът засяда в гърлото ми. Тя се изскубва от хватката ми и тръгва да се изкачва по едно стълбище.

— Помощ! — вика отчаяно и гласът ѝ отеква из залите на храма.

— Каея, спри!

Никой не трябва да узнае за това. Никой не трябва да знае какъв съм.

— Той е един от тях! — крещи тя. — През цялото време е бил...

— ... Каея!

— Спрете го! Инан е...

И тя замръзва, сякаш се е блъснала в невидима стена. Гласът ѝ секва. Всеки мускул в тялото ѝ се разтриса.

От ръката ми към главата ѝ се извива тюркоозна енергия, която я парализира точно като магията на Лекан. Умът на Каея се бори да се измъкне от мисловната ми енергия, съпротивявайки се на силата, която дори не знаех, че притежавам.

Не...

Втрещвам се в разтрепераните си ръце. Не съм сигурен чий страх бушува във вените ми.

Наистина съм един от тях.

Аз съм едно от чудовищата, които преследвам.

Каея се извива и диша накъсано. Магията ми продължава да расте, без да мога да я контролирам. От устата на Каея се чува задавен вик.

— Пусни ме!

— Не знам как! — изкрещявам в отговор и страх сковава гърлото ми.

Храмът засилва способностите ми. Колкото повече се опитвам да потисна магията си, толкова по-свирепо тя се бори да излезе.

Отчаяните викове на Каея стават все по-силни. Очите ѝ почервяват. От ушите ѝ се процежда кръв, която потича по шията.

Мислите ми препускат с милиони метри в секунда. Всички пионки в ума ми, с които се опитвам да се успокоя, се разпадат на прах. Няма как да оправя това.

Ако по-рано се страхуваше, то сега вече тя се отвращава от мен.

— небеса! — моля се аз.

Трябва да я задържа в хватката на мислите си. Трябва да я накарам да ме изслуша. Аз съм бъдещият ѝ крал.

— Ъх!

Треперливо ахване се изплъзва от устата на Каея. Очите ѝ се извъртат назад.

Тюркоазната светлина зад нея се изпарява и изчезва.

Тялото ѝ се строполява на земята.

— Каея!

Изтичвам до нея и притискам ръка до шията ѝ, но пулсът ѝ бие слабо под пръстите ми. След миг почти изчезва.

— Не! — изкрещявам аз, сякаш виковете ми могат да я върнат към живота.

От очите ѝ тече кръв надолу по носа. Излиза и от устата ѝ.

— Съжалявам! — задавам се аз през сълзи.

Опитвам да избърша кръвта, но само я размазвам по кожата ѝ. Нещо стяга гърдите ми, изпълва ги с ехото от кръвта ѝ.

— Съжалявам! — Зрението ми се замъглява. — Съжалявам. Съжалявам.

— Ларва — прошепва Каея.

И след това вече няма нищо. Тялото ѝ се вцепенява. Светлината в пъстрите ѝ очи угасва.

Не знам колко дълго седя, обгърнал тялото на Каея. Кръв тече по тюркоазните кристали, пръснати по черната ѝ коса. Знак за проклятието ми. Докато те проблясват, ноздрите ми се изпълват с миризмата на желязо и вино. Завладяват ме части от съзнанието на Каея.

Виждам първия ден, в който среща баща ми, начина, по който го прегръща, когато маговете убиват семейството му. Целувката, която тайно разменят в тронната зала, докато кръвта изтича от тялото на Ебеле.

Мъжът, който целува Каея, е непознат за мен. Крал, когото никога не съм виждал. За него тя означава повече и от слънцето. Тя е всичко, което е останало от сърцето му. И аз му я отнех.

Стряскам се и пускам тялото, отстъпвайки назад от окървавената сцена. Прогонвам магията си толкова навътре, че болката в гърдите ми става непоносима, остра като меч, който все едно бях забил в гърба на адмирала.

Баща ми не трябва да узнае. Това ужасно нещо не се е случило.

Той може би щеше да си затвори очите за това, че съм маг, но никога няма да ми прости за нея.

След толкова време магията отново отнема любимата му. Правя крачка назад. След това още една. И още една, а после се втурвам да бягам от тази ужасна грешка. Има само един начин да се измъкна от бъркотията.

И той е в Ибейджи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА АМАРИ

Въпреки че игрите още не са започнали, арената жужи развълнувано. Пиянски кръсъци ехтят из каменните коридори. Всеки от зрителите е жаден за кръв. *Нашата кръв*. Преглъщам с усилие и притискам юмруци до тялото си, за да скрия треперенето на ръцете си.

— *Бъди смела, Амари. Бъди смела.*

Гласът на Бинта звучи в главата ми толкова ясно, че очите ми се насълзват. Когато беше жива, гласът ѝ ми даваше сили, но тази вечер думите ѝ са заглушени от виковете на жадните за кръв хора на арената.

— Това ще им хареса. — Говорителят се ухилва, докато ни води надолу. — Жените никога не се състезават като капитани. Заради вас плащат двойно.

Зели изсумтява без обичайната ѝ хапливост:

— Радвам се, че кръвта ни струва малко повече.

— Новото винаги струва повече. — Той я поглежда с отвратителна усмивка. — Запомни го, в случай че някога започнеш бизнес. Ларва като теб може да заработи доста пари.

Зели сграбчва ръката на Тзеин, за да не реагира, и отправя към говорителя поглед, способен да убие. Пръстите ѝ се плъзват към дръжката на жезъла.

Направи го — едва не прошепвам аз.

Ако пребие говорителя, може пак да опитаме да откраднем слънчевия камък. Всичко беше за предпочитане пред съдбата, която ни очаква, ако се качим на онзи кораб.

— Стига приказки — поема дълбоко въздух Зели и пуска жезъла.

Продължаваме напред и сърцето ми се свива. Вървим към смъртта си.

Когато влизаме в ръждясалото мазе, където се намира корабът, хората от определения ни екипаж едва-едва повдигат глави. Изглеждат малки на фона на огромния дървен кораб, слаби от годините тежък труд. Въпреки че повечето от тях са божници, най-възрастният

изглежда само година или две по-голям от Тзеин. Един от стражите сваля веригите им, давайки им за миг измамно чувство за свобода преди касапницата.

— Командвай ги както искаш — махва говорителят, като че ли са добитък. — Имате тридесет минути да подготвите стратегията си. После игрите започват.

След това се обръща и излиза от тъмното подземие. Щом си отива, Тзеин и Зели изваждат хлябове и манерки от торбите си и ги раздават на работниците. Очаквам да погълнат оскъдните провизии, но те се втренчват в стария хляб, сякаш за първи път виждат храна.

— Яжте — насърчава ги Тзеин. — Но не прекалено бързо, защото ще ви прилошее.

Едно момче понечва да отхапе от хляба, но жена с изпито лице го спира.

— Небеса! — промърморвам аз.

Детето е на не повече от десет години.

— Какво е това? — пита възрастен косидан. — Идеята ви за последна вечеря?

— Никой няма да умре — уверява го Тзеин. — Изпълнявайте заповедите ми и ще си тръгнете живи и със златото.

Дори и да изпитва поне половината от ужаса, който изпитвам аз, Тзеин не го показва. Той стои изправен, внушава уважение и гласът и походката му са изпълнени с увереност.

— Няма да ни заблудите с този хляб — обажда се млада жена със сивкав белег на лицето. — Дори и да спечелим, вие ще ни убиете и ще задържите златото за себе си.

— Ние искаме камъка — клати глава Тзеин. — Не златото. Помогнете ни и обещавам, че може да задържите цялото злато.

Оглеждам тълпата и мразя една малка частица от себе си, която иска хората да се разбунтуват. Без екипаж не можем да излезем на арената. Зели и Тзеин няма да имат друг избор, освен да не се качат на кораба.

Бъди смела, Амари. Затварям очи и поемам дълбоко въздух. В подземие то гласът на Бинта е по-силен.

— Нямайте избор. — Всички погледи се насочват към мен и страните ми пламват. *Бъди смела.* Мога да направя това. То не е по-различно от уроците по ораторско изкуство в двореца. — Не е

справедливо и не е правилно, но се случва. Независимо от това дали искате да ни помогнете или не, трябва да се качите на кораба.

Срещам погледа на Тзеин и той ме бутва напред. Прочиствам гърлото си, докато вървя и се насилвам да звуча уверено.

— Всички останали капитани тази вечер искат само да спечелят. Тях не ги е грижа кой ще бъде убит или ранен. А ние искаме да живееете. Но това ще се случи, само ако ни имате доверие.

Екипажът оглежда мазето и после всички се обръщат към най-силния от тях — един божник, висок почти колкото Тзеин. Множеството белези по кожата на гърба му се вълнуват, когато той тръгва към Тзеин и го поглежда в очите.

И въздухът в стаята сякаш притаява дъх, докато чакаме решението му. Краката ми едва не се подкосяват, когато той протяга ръка.

— Какво искаш да направим?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

АМАРИ

— Претендентите да заемат позиции!

Гласът на говорителя прогърмява под арената и сърцето ми подскача. Тридесет минути бяха минали в ужасна бъркотия, докато Тзеин разискваше стратегии и даваше заповеди. Той работи като опитен генерал, помъдрял от години войни. Работниците кимат, поглъщайки всяка негова дума, и в очите им проблясва искрата на надеждата.

— Хайде — кимва Тзеин. — Да вървим.

Нахранени и с нова надежда, работниците тръгват целеустремено. Но докато всички се качват на кораба, моите крака натежават като олово. Грохотът на прииждащата вода приближава, връщайки спомена за всички трупове на удавени. Вече чувствам как водата дърпа крайниците ми надолу.

Това е...

Игрите ще започнат след миг.

Половината работници заемат местата си на веслата, готови да ни осигурят бързина. Останалите се настаняват около оръдията, създавайки ефективната организация, която искаше Тзеин — двама насочват дулото към целта, двама зареждат с барут. Скоро всички са на кораба.

Всички, освен мен.

Нивото на водата се покачва, аз принуждавам оловните си крака да се раздвижат и се качвам на кораба. Тръгвам по палубата да заема позиция до едно оръдие, но Тзеин ми препречва пътя.

— Не си длъжна да го правиш.

Ужасът бумти така силно в ушите ми, че ми трябва малко време, за да разбере думите му.

Не си длъжна да го правиш.

Не е нужно да умреш.

— Само трима души знаят за ритуала. Ако всички ние сме на кораба... — Той прочиства гърлото си, прогонвайки тази мисъл. — Не стигнах чак до тук за нищо. Каквото и да стане, един от нас *трябва* да оцелее.

Добре. Думата стига до ръба на устните ми с отчаяно желание да излезе.

— Но Зели... — изричам задавено. — Ако някой *трябва* да остане, това е тя.

— Ако имахме някакъв шанс без нея на кораба, сега щях да убеждавам нея, а не теб.

— Но...

Замълчавам, защото водата на арената се надига, плискайки се в кораба. След минути ще ни залее и ще ме хване в капана на това погребение. Ако ще бягам, *трябва* да е сега. След миг ще е твърде късно.

— Амари, просто върви — настоява Тзеин. — Моля те. Ние ще се бием по-добре, ако знаем, че си в безопасност.

Ние. Намирам сили почти да се усмихна. Зад нас Зели сграбчва перилата, затворила очи, а устните ѝ се движат бързо, докато упражнява заклинанието. Въпреки че очевидно се страхува, тя се бори. Никой не ѝ казва да бяга.

Ако ще се държиш като малка принцеса, предай се на стражите. Аз не съм тук, за да защитавам теб. Тук съм, за да се бия.

— Брат ми ме търси — прошепвам на Тзеин. — Баща ми също. Това, че няма да се кача на кораба, няма да запази нито тайната на свитъка, нито живота ми. Просто ще ми даде още малко време. — Водата докосва стъпалата ми и аз пристъпвам напред, присъединявайки се към една от групите при оръдията. — Мога да го направя — лъжа уверено.

Мога да се бия.

Бъди смела, Амари.

Този път се хващам за думите на Бинта, обличайки ги като бойни доспехи. Мога да бъда смела. Заради Бинта *трябва* да бъда всичко.

Тзеин ме гледа още миг и след това кимва. Отива да заеме мястото си. Корабът се поклаща напред с изскърцване и ни понася към битката заедно с прииждащата вода. Преминаваме през последния тунел. Крясъците на тълпата стават все по-дивни, жадни за кръвта ни.

За първи път се питам дали баща ми знае за това „забавление“. И ако знае, дали го е грижа?

Стискам перилата на кораба с всички сили в безполезен опит да успокоя нервите си. Преди да успея да се стегна, вече влизаме в арената, пред очите на всички по трибуните.

Миризмата на саламура и оцет ме удря като вълна, докато примигвам в поразителната светлина. На първите няколко реда над арената седят благородници и ярките им копринени дрехи се развяват, докато те удрят с юмруци по перилата.

Обръщам се и сърцето ми се свива, когато срещам погледа на млад божник с широко отворени очи на друг от корабите. Безизразното му лице казва всичко.

За да живее единият от нас, другият трябва да умре.

Зели сплита пръсти и изпуква с кокалчетата си, отивайки към кърмата на кораба. Тя изрича само с устни заклинанието, опитвайки се да не обръща внимание на всичко, което я разсейва преди началото на игрите.

С влизането на всеки нов кораб в играта тълпата надава рев, но когато оглеждам противниците ни, осъзнавам нещо ужасно. Вчера корабите бяха десет.

Днес са тридесет!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ЗЕЛИ

Не...

Броя отново и отново, очаквайки някой да обяви, че е станала грешка. Не можем да се справим с двадесет и девет кораба. Планът ни едва щеше да издържи при десет!

— Тзеин! — изпищявам аз и изтичвам при него, издавайки страха си. — Не мога да го направя! Не мога да унищожа всичките!

След мен идва и Амари, която трепери толкова силно, че едва не пада на палубата. Екипажът се приближава след нея, засипвайки Тзеин с безкрайни въпроси. Ние се тълпим около него, а очите му се изпълват с ужас, без да могат да се фокусират върху каквото и да е. Но след това челюстта му се стяга. Той затваря очи.

— Тишина!

Гласът му прогърмява сред цялата лудост и виковете ни замлъкват. Наблюдаваме го как оглежда арената, докато говорителят настървява тълпата.

— Аби, поеми кораба вляво. Деле, ти онзи вдясно. Съюзете се с екипажите. Кажете им, че ще оцелеем по-дълго, ако се целим в подалечните кораби.

— Ами ако...

— Тръгвайте! — заповядва Тзеин, прекъсвайки възраженията им, и братът и сестрата хукват. — Гребци — продължава той, — нов план. Вие оставате наполовина. Движете кораба. Няма да развиваме голяма скорост, но сме мъртви, ако стоим на едно място.

Половината работници се втурват и заемат позиции до дървените весла. Тзеин се обръща към нас и шампионът от състезанията по агбъон отново е жив в очите му.

— Останалите, идете при оръдията и се целете в корабите отпред. Искам непрекъснат огън от оръдията. Но бъдете пестеливи, защото барутът няма да стигне до безкрайност.

— А тайното оръжие? — пита Баако, най-силният от екипажа.

Спокойствието, което бях изпитала за един кратък миг под ръководството на Тзеин, се изпарява. Гърдите ми се стягат толкова силно, че ме пронизва остра болка.

Оръжието не е готово. Ако се надявате на него, ще умрете — иска ми се да извикам.

В този момент виждам всичко — Тзеин крещи над водата, а аз задържам дъха си, опитвайки се да избутам магията си навън. Не съм маг, какъвто беше мама. Ами ако не успея да съм Жътварят, от когото имат нужда?

— То е под контрол — уверява го Тзеин. — Вие се постарайте да останем живи достатъчно дълго, за да го използваме.

— Кой е готов... за най-великата битка?

Тълпата реве в отговор на насърчителните викове на говорителя. Крясъците им заглушават гласа му, макар да идва през усиливаща тръба. Стискам ръката на Тзеин, докато екипажът заема местата си. Гърлото ми е толкова пресъхнало, че ми е трудно да говоря.

— Какъв е планът?

— Същият като стария. Само трябва да унищожим повече кораби.

— Тзеин...

— Погледни ме. — Той слага ръце на раменете ми. — Мама беше най-могъщият Жътвар, когото съм виждал. Ти си нейна дъщеря. Знаем, че можеш да го направиш.

Гърдите ми се стягат, но не знам дали е от страх или нещо друго.

— Просто опитай. — Той стиска раменете ми. — Дори и един съживен ще помогне.

— *Десет... девет... осем... седем...*

— Остани жива! — извиква той и застава до боеприпасите.

— *Шест... пет... четири... три...*

Тичам към перилата на кораба, а виковете стават оглушителни.

— *Две...*

Вече няма връщане назад. Или ще вземем камъка...

— *Едно!*

... или ще умрем, докато се опитваме да го направим.

Рогът изсвирва и аз скачам през борда, забивайки се в топлата вода със страшна скорост.

Първите оръдия стрелят.

През водата преминават вибрации и започват да пъплят вътре в мен. Духове на мъртви охлаждат водата наоколо — току-що убити в днешната касапница.

Добре — мисля си аз, спомняйки си оживялата Миноли. Когато духовете приближават, кожата ми настръхва, езикът ми се извива при вкуса на кръвта, въпреки че държа устата си затворена. Духовете отчаяно искат да ме докоснат, да намерят начин да се върнат към живота. Това е моментът.

Еми ауьон ти оти сун, мо ке пе йин ни они...

Чакам съживените да се надигнат от водата пред мен, но от ръцете ми се отделят само няколко балончета. Опитвам отново, черпейки от енергията на мъртвите, но колкото и да се съсредоточавам, не се появяват никакви върнати към живота.

Проклятие! Въздухът в гърлото ми започва да свършва, ставайки все по-малко с ускоряването на пулса ми. Не мога да го направя. Не мога да спася всички ни...

Отгоре прогърмява тътен.

Завъртам се и виждам как съседният кораб потъва. Започват да се сипят трупове и парчета дърво. Водата наоколо почервенява. Едно окървавено тяло пада край мен по пътя си към дъното.

Богове...

Ужас изпълва гърдите ми.

Едно гюле малко по-надясно, и това можеше да е Тзеин.

Хайде — насърчавам себе си, докато в дробовете ми остава все по-малко въздух. Нямам време за провали. Магията ми трябва сега.

Оя, моля те! Молитвата ми изглежда странна, като наполовина научен и напълно забравен език. Но след пробуждането ми връзката ни трябва да е по-силна от всякога. Ако я повикам, тя трябва да отговори.

Помогни ми. Насочи ме. Дай ми силата си. Нека защитя брат си и освободя духовете, затворени в това място.

Затварям очи, събирайки енергията на мъртвите в костите си. Разучих заклинанието. Мога да го направя.

Мога да бъда Жътвар.

— Еми ауьон ти о ти сун...

Бледолилава светлина грейва в ръцете ми. По вените ми тръгва силна топлина. Заклинанието отваря духовните ми пътеки и *аше* тръгва по вените ми. Първият дух се надига през тялото ми, готов да

отмъщава. За разлика от Миноли, единственото, което знам за този съживен, е смъртта му — стомахът ме боли от удара на гюлето, което го бе разкъсало.

Когато свършвам заклинанието, първият съживен се понася пред мен — истински водовъртеж от жажда за мъст и балончета кръв. Той приема формата на човек, тялото му е изваяно от водата. Въпреки че изражението му е скрито от балончетата, аз усещам войнствената решителност на духа. Мой собствен войник. Първият в армията на мъртвите.

За един съвсем кратък миг тържество заглушава изтощението в мускулите ми. Направих го! Аз съм Жътвар. Истинска сестра на Оя.

За миг ме сепва тъга. Само ако мама можеше да ме види сега!

Но пак мога да извърша нещо в чест на нейния дух.

Ще накарам всеки паднал Жътвар да се гордее.

— *Еми ауьон ти о ти сун...*

Въпреки намаляването на *аше* напявам и съживявам още един дух. Посочвам кораба и изричам първата си заповед.

— Потопете го!

За моя изненада те се втурват през водата със скоростта на стрели. Насочват се към мишената, която съм посочила, и само миг ги дели от нея.

Когато удрят, водата закипява и преминава през корпуса на кораба. Дъски захвърчават като копия, извивайки се, когато водата се втурва вътре.

Направих го...

Не знам дали да търся Оя в небето или в собствените си ръце. Духовете на мъртвите отговориха, когато ги повиках. Подчиниха се на моята воля.

Водата поглъща кораба цял. Но преди вълнението ми да стихне, надолу политат други божници.

Завъртам се, оглеждайки косвените поражения. Падналият екипаж се опитва да излезе на повърхността, плувайки към ръба на арената. Обхваща ме ужас, когато виждам едно момиче да пада през водата с отпуснати крайници. Сърцето ми спира, когато безчувственото ѝ тяло започва да потъва като олово.

— *Спасете я!*

Извиквам командата, но връзката ми със съживените отслабва като последния дъх, останал в гърдите ми. Вече усещам как воините духове избледняват, напускат ада на арената и насочват се към спокойствието на отвъдния живот.

Докато плувам към повърхността, съживените се гмурват и обграждат момичето, преди то да стигне до дъното на арената. *Ашето* жужи във вените ми, когато я издърпват към едно плаващо парче дърво, давайки ѝ шанс да живее.

Кашлям неудържимо, появявайки се на повърхността. Нещо ме напуска, когато съживените изчезват. Поемам си въздух с хриптене и изпращам мълчалива благодарност към духовете им.

— Видяхте ли това? — гръмва гласът на говорителя.

Публиката избухва във викове, без да разбира какво е потопило кораба.

— Зели! — вика отгоре Тзеин с малоумна усмивка на лицето въпреки кошмара около нас.

Тази усмивка грее с пламък, който не съм виждала повече от десет години, светлина, която се излъчваше от очите му винаги, когато гледаше магията на мама.

— Точно така! — сочи той. — Продължавай точно така!

Гърдите ми се изпълват с гордост, която ме стопля отвътре. Поемам си дълбоко въздух и отново се гмурвам.

И започвам да напявам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

АМАРИ

Хаос.

До този момент не бях разбирала истински тази дума. Хаос означаваше виковете на майка ми преди някой обяд. Хаос беше начинът, по който жените олоие се втурваха да се настанят на позлатените столове.

А сега хаосът заобикаля и мен, пулсира във всяко поемане на въздух и всеки удар на сърцето. Той пее, докато във въздуха се плиска кръв, и крещи, когато корабите експлодират в небитието.

Във въздуха се чува тътен, аз се втурвам към задната част на кораба и покривам главата си. Нашият кораб се разтриса, когато едно оръдие улучва корпуса му. Останали са само седемнадесет кораба, ние все още се задържаме в битката.

Пред мен всички се движат с невероятна прецизност, продължавайки да се бият въпреки хаоса. Сухожилия се издуват по шиите на гребците, които насочват кораба напред, пот тече по лицата на екипажа, докато зареждат още барут в оръдията.

Хайде — крещя на себе си. — Направи нещо. Каквото и да е!

Но колкото и да се опитвам, не мога да помогна. Не мога дори да дишам.

Стомахът ми се преобръща, когато гюле преминава през палубата на съседен кораб. Виковете на ранените ехтят в ушите ми като разбито стъкло. Вонята на кръв се носи във въздуха и ми припомня думи на Зели. В деня, когато влязохме в Ибейджи, тя бе усетила вкуса на смъртта.

Днес аз също го усещам.

— Идват! — изревава Тзеин, сочейки през дима.

Приближава друг кораб, екипажът е задъхан, с копия в ръце.

Небеса...

Ще се качат на борда ни.

Ще пренесат битката тук!

— Амари, заеми се с гребците! — вика Тзеин. — Помогни ми да ръководя битката!

Той се втурва като истински безстрашен капитан, но вижда парализата в краката ми. Дробовете ми се мъчат да поемат въздух — защо не помня как да дишам?

Обучавала си се за това. Корабът приближава и аз стискам мечата си. Губила си кръв за това.

Но когато хората от екипажа на неприятелския кораб скачат на борда, годините принудителни уроци замръзват на връхчетата на пръстите ми. Опитвам да извадя мечата си, но ръцете ми само треперят. *Удряй, Амари!* Гласът на баща ми гърми в ушите ми, връзвайки се дълбоко в белега на гърба ми. *Вдигни мечата си, Амари. Нападай, Амари. Бий се, Амари.*

— Не мога — прошепвам аз.

След всичките тези години все още не мога да го направя. Нищо не се е променило. Не мога да помръдна. Не мога да се бия.

Мога само да стоя неподвижно.

Защо съм тук? Какво си мислех, в името на небесата? Можех да оставя онзи свитък на мястото му и да се върна в покоите си. Все още можех да скърбя за смъртта на Бинта в стаята си. Но направих този избор, едно съдбовно решение, което изглеждаше толкова правилно. Мислех, че мога да отмъстя за скъпата си приятелка.

Сега мога само да умра.

Притискам се до дървената стена, крия се, докато екипажът се бие с нашествениците. Кръвта им се лее в краката ми. Болката им звънти в ушите ми.

Хаосът ме е погълнал и ми трябва един прекалено дълъг миг, за да проумея, че един от мечовете се насочва към мен.

Удряй, Амари.

Но крайниците ми не помръдват...

Тзеин изкрещява и могъщият му юмрук се стоварва върху челюстта на мъжа.

Нападателят ми се строполява, но не и преди острието му да пореже ръката на Тзеин.

— Тзеин!

— Отдръпни се! — крещи той, стискайки кървящия си бицепс.

— Съжалявам!

— Просто се махни!

Очите ми се пълнят с горещи сълзи на срам, докато той се втурва нанякъде. Оттеглям се отново в ъгъла си. Не трябваше да се качвам на кораба. Не трябваше да съм тук. Изобщо не трябваше да напускам двореца...

В ушите ми прогърмява зашеметяващ трясък. Целият кораб се разтърсва с невероятна сила и аз падам на пода. Сграбчвам перилата на кораба, докато той се тресе. Това е.

Удариха ни.

Преди да успея да се изправя на крака, ни удря още едно гюле и преминава през палубата. Из въздуха се стеле дим и летят парчета дърво. Целият кораб се накланя и носът се вдига нагоре. Дим нахлува в дробовете ми и аз се плъзвам по покритата с кръв палуба.

Сграбчвам основата на мачтата и стискам с всички сили. Безкраен поток вода се втурва през труповете на кораба.

Корабът ни се разтърсва още веднъж и започва да потъва.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ЗЕЛИ

— Зели!

Излизам на повърхността и завъртам глава. Тзеин е сграбчил перилата на кораба, стиснал зъби от напрежение. Дрехите и лицето му са окървавени, но не мога да кажа дали кръвта е негова.

Само девет кораба се носят из арената. Девет кораба са останали в кървавата баня. Но кърмата на нашия кораб стене под повърхността на водата.

Корабът ни потъва!

Поемам дълбоко въздух и отново се гмурвам под водата. Веднага в гърлото ми се надига горчилка. Почти не виждам заради кашата от аленочервено и отломки.

Опитвам да държа очите си отворени, докато ритам с крака колкото мога по-силно. Всяко загребване с ръце надолу е загребване през гъста и тежка кръв.

— *Еми ауон ти о ти сун...*

Въпреки че напявам, последните останки от моето *аше* се изцеждат от пръстите ми. Нямам достатъчно сили. Магията ми е пресъхнала. Но ако не успея да го направя, Тзеин и Амари може да умрат. Корабът ни ще потъне, ще изгубим шанса да вземем слънчевия камък. Няма да успеем да върнем магията.

Втрещвам се в белега на дланта си. Пред очите ми преминава лицето на мама.

Съжалявам — казвам мислено към духа й.

Нямам избор.

Захапвам ръката си. Зъбите ми разкъсват кожата и устата ми се пълни с металния вкус на кръв. Кръвта се разстила в морето и всяка капка грее с бяла светлина, която ме обгръща. Очите ми се издуват, когато светлината тръгва през мен, вибрирайки в кръвта ми, преминавайки в същността ми.

Аше се втурва във вените ми, разкъсвайки кожата ми отвътре.

— *Еми ауон ти о ти сун...*

Червени вълни преминават пред очите ми, извивайки се с нов, изпълнен с енергия живот. Кръвната магия ме завладява, изпълнявайки волята ми. Внезапно нова армия от върнати към живота се завърта пред очите ми.

Воднистата им кожа бълбука в кръв и бяла светлина със силата на буря. Още десет съживени се събуждат и водата се завихря, докато приемат формата си, те се присъединяват към армията. Попиват кръв и отломки в кожата си, създавайки нови доспехи за армията ми от мъртви. Когато се появява и последният от тях, поглеждат към мен.

— *Спасете кораба!*

Моите духове войници се стрелкат през водата като акули, по-свирепи от всеки кораб или оръдие наоколо. Въпреки че вътрешностите ми горят, вълнението заради магията ми заглушава хаоса на битката.

През мен преминава радост, когато те следват мълчаливата ми заповед, изгубват се в дупките, оставени от гюлетата, и след секунда цялата вода започва да изтича навън.

Да!

След миг корабът ни отново е на повърхността. Съживените навлизат в дървото, запълвайки дупките с воднистите останки от телата си.

Получи се!

Но чудото ми не продължава дълго.

Въпреки че съживените вече ги няма, приливът на кръвната магия продължава. Кожата ми се съсухря, докато тя тече буйно през нея, и гори, сякаш кръвната магия разкъсва органите ми. Силата се втурва през мускулите ми. Ръцете ми стават безчувствени.

Помощ!

Опитвам се да изкрещя, но през гърлото ми се втурват балончета. Ужас се просмуква в костите ми. Мама беше права. Тази кръвна магия ще ме унищожи.

Започвам да плувам към повърхността, но всяко ритане с краката е по-трудно от предишното. Ръцете ми загубват чувствителността си, след това и краката ми.

Като отмъстителни духове кръвната магия ме завладява, притискайки се към устата ми, гърдите ми, кожата ми. Въпреки че се

опитвам да изляза на повърхността, не мога да помръдна. Корабът ни е все по-далече и по-далече.

Тзеин!

Аленото море заглушава виковете ми. Малкото въздух, който имам в дробовете си, изчезва. В тях нахлува вода.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА АМАРИ

Сграбчвам перилото на кораба и сърцето ми бие лудо, докато потъването се забавя и спира.

— Направи го! — Тзеин удря с юмрук по перилата на кораба. — Зел, ти успя!

Но когато Зели не се показва, радостта му изчезва. Той крещи името ѝ отново и отново, докато гласът му преграква.

Навеждам се надолу през борда на кораба и оглеждам водата, търсейки като обезумяла бялата коса на фона на червеното. Останал е само един вражески кораб, но Зели не се вижда никъде.

— Тзеин, чакай!

Той скача през борда, оставяйки кораба без капитан. Последният кораб се обръща, променяйки курса си.

— И изведнъж последните състезатели остават без амуниции! — прокълтява гласът на говорителя. — Но само един от капитаните може да стигне до края! Да победи! Само един капитан може да живее!

— Тзеин!

Крещя през борда, а сърцето ми трепери, докато другият кораб се приближава. Не мога да се справя сама. Той ни е нужен!

Гребците на неприятеля гребат колкото могат по-бързо, а тези при оръдията се въоръжават с мечове. И хората от нашия екипаж изоставят позициите си, и се втурват към копията и мечовете на кораба. Въпреки че аз треперя, те не се колебаят. Готови са и изгарят от нетърпение да сложат край на този ад.

Залива ме облекчение, когато Тзеин се появява на повърхността, обхванал с една ръка безчувственото тяло на Зели. Отвързвам едно въже и го прехвърлям през борда. Тзеин го завързва под мишниците на Зели и изкрещява да я издърпаме горе.

Трима работници идват и ми помагат да я изтеглим на палубата. Другите ще дойдат всеки момент. Ако Зели успее отново да извика мъртвите, всички ние ще оцелеем.

— Събуди се!

Разтърсвам я с всичките си сили, но тя не помръдва. Кожата ѝ гори. От ъгълчето на устата ѝ се процежда кръв.

Небеса, това няма да помогне! Трябва да издърпаме Тзеин на борда. Започвам да развързвам въжето от Зели, но преди да развържа последния възел неприятелският кораб се забива в нашия.

С диви викове противниците ни се втурват на борда.

Скачам на крака и размахвам меча си като дете, което се опитва да отблъсне леонера с пламъци. В ударите ми няма техника, никаква следа от годините, прекарани в мъки.

Удряй, Амари — гърми гласът на баща ми в главата ми, връщайки ме обратно към сълзите, които бяха потекли, когато ми нареди да се бия с Инан. Чаках и Инан да се разплаче.

И тогава мечът на брат ми премина през гърба ми.

Стомахът ми се обръща, когато нашият екипаж се втурва в битката, добил сили от надеждата за победа. Те лесно надмогват другия отбор, нанасяйки смъртоносни удари. Полудели мъже се втурват към нас, но по волята на боговете екипажът ни ги поваля.

Нека това свърши — моля се аз. — *Нека просто оцелея!*

Но докато се моля, противниковият капитан си пробива път с насочен напред меч. Обзема ме ужас и отново се парализирам, но забелязвам, че острието му не е насочено към мен, а надолу.

Той се прицелва в Зели.

Времето спира, докато капитанът напредва и с всяка секунда лъскавият му меч е все по-близо и по-близо. Всичко около мен притихва.

След това във въздуха избликва аленочервено.

За момент съм прекалено шокирана, за да разбера какво съм направила. Но когато капитанът пада, мечът ми пада с него — преминал е право през корема му.

Арената замлъква, димът започва да се разсейва.

Не дишам, когато говорителят обявява.

— Изглежда, имаме победител...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ЗЕЛИ

538. Толкова пъти бе разкъсано тялото ми. Толкова хора загинаха заради развлечението. Толкова невинни души пищяха в ушите ми.

Сред парчетата дърво в едно безкрайно море от кръв плуват трупове. Миризмата им се носи във въздуха и изпълва дробовете ми с всеки дъх, който поемам.

Богове, помогнете ни! Затварям очи, за да не виждам трагедията. И през всичко това крясъците не спират. Възхвалите нямат край. Ние стоим на окървавената платформа, а тълпата ликува, сякаш има някаква причина да се радва на този ужас.

До мен Тзеин ме държи здраво, всъщност не ме е пускал от момента, в който ме свали от кораба. Изражението му е равнодушно, но усещам разкаянието му.

Въпреки че състезателният му дух надделява, ние все още сме покрити с кръвта на онези, които паднаха. Може да тържествуваме, но това не е победа.

От дясната ми страна Амари стиска дръжката си без острие. Не е промълвила нито дума, откакто слязохме от кораба, но работниците ми казаха, че тя ме е спасила и е убила другия капитан. И сега, като я погледна, за първи път не мисля за Инан или Саран. Виждам момичето, което открадна свитъка.

Виждам зараждащ се воин.

Говорителят се усмихва неискрено, докато Деле и Баако изнасят сандъка с проблясващо злато. Злато, което сигурно бе смятал да задържи. Злато, платено с всяка смърт.

Тълпата избухва във френетични викове, когато екипажът получава наградата си, но нито един от работниците не успява да се усмихне. Свободата и богатството не означават нищо, когато този ужас ще ги преследва във всичките им сънища.

— Хайде, продължавай. — Стискам зъби и пристъпвам напред. — Вече получи шоуто си. Сега дай камъка.

Говорителят присвива очи и кафявата му кожа се набръчква.

— Шоуто никога не приключва — изсъсква той далече от усиливащата тръба. — Особено ако включва и ларва.

При тези думи устните ми потрепват. Въпреки че усещам тялото си празно, не мога да не правя планове. Колко съживени ще са нужни, за да го завлекат при трупове и да го удавят на дъното на собственото му червено море?

Той сигурно усеща мълчаливата заплаха, защото подигравателната усмивка изчезва от лицето му. Прави крачка назад и вдига конуса, обръщайки се с гръб към тълпата.

— А сега... — прогърмява гласът му над арената. Готви се да възхвалява изпълнението, въпреки че по лицето му се вижда едва прикрито отчаяние. — Връчвам... камъка на безсмъртието!

Дори и от разстояние топлината на слънчевия камък прониква в треперещите ми кости. Под кристалната му повърхност пулсират оранжево и жълто като разтопена лава. Привлича ме, сякаш съм пеперуда, дърпа ме към свещената си светлина.

Последното нещо — мисля си аз, спомняйки си думите на Лекан. Най-последно имаме всичко, което ни е нужно. Можем да тръгнем към свещения храм и да извършим ритуала. Можем да върнем магията.

— Вземи го — поставя ръка на рамото ми Тзеин. — Каквото и да се случи, аз съм до теб.

— И аз — казва тихо Амари, възвърнала гласа си.

Въпреки че по лицето ѝ има засъхнала кръв, погледът ѝ е решителен.

Кимвам ѝ, пристъпвам напред и протягам ръка към златния камък. За първи път тълпата около мен замълчава и любопитството им се усеща във въздуха.

Събирам смелост за онова, което ще последва, когато докосна част от душата на Небесната майка. Но щом пръстите ми стискат гладката повърхност, осъзнавам, че нищо не би могло да ме подготви за това.

Както при пробуждането, докосването на камъка ме изпълва със сила, по-мощна от всичко, което познавам. Енергията стопля кръвта ми, втурва се през всяка вена, наелектризира моето *аше*.

Тълпата ахва удивено, когато светлината на камъка започва да грее между пръстите ми. Дори и говорителят отстъпва назад — досега

за него камъкът бе просто част от номера му.

Енергията продължава да ме изпълва, надигайки се нагоре като пара. Затварям очи и пред мен се появява Небесната майка в цялото си безкрайно великолепие.

Сребристите ѝ очи светят ярко на фона на абаносовата ѝ кожа, заобиколена от кристалите, които се спускат от украшението ѝ за коса. Около лицето ѝ се спускат бели къдрици, извиващи се от силата, която се излъчва от нея. Духът ѝ се влива в мен като светкавица, която преминава през буреносен облак. Това е повече от усещането за дишане. То е самата същност на живота.

— *Еми ауон ти о ти сун...* — прошепвам тихо последните думи на заклинанието, наслаждавайки се на неповторима енергия.

Със силата на слънчевия камък мога да призова стотици мъртви. Мога да създам непобедима армия. Можем да се втурнем през арената, да повалим говорителя и да накажем всички зрители, които се наслаждаваха на клането за забавление. Но не това иска Небесната майка. Не е това, от което имат нужда тези духове.

Един по един крещящите мъртви преминават през мен не за да бъдат съживени, а да се спасят. Точно като пречистването, което мама извършваше при всяка пълна луна. Едно последно пречистване, което да помогне на духовете да преминат в *алафия*.

Докато духовете бягат от болката си към покоя, образът на Небесната майка в главата ми започва да избледнява. Една богиня с кожа като нощта заема мястото ѝ, облечена във вълни от червено, красива с тъмнокафявите си очи.

Богове!

Оя грее в ума ми като факла в мрака. За разлика от хаоса, който изпитах, когато използвах кръвна магия, това видение има неземно изящество. Тя стои неподвижно, но сякаш целият свят се размества в присъствието ѝ. По устните ѝ преминава тържествуваща усмивка...

Отварям рязко очи. Слънчевият камък грее толкова ярко в ръцете ми, че трябва да отклоня поглед. Въпреки че първоначалният прилив на енергия при докосването е отминал, аз усещам силата му да жужи в костите ми. Сякаш духът на Небесната майка се е разпрострял в тялото ми и е зашил всички рани, останали след кръвната магия.

След известно време ослепителната светлина избледнява и поразително красивият образ на Оя изчезва от главата ми. Аз залитам

назад, стиснала камъка, и падам в прегръдките на Тзеин.

— Какво стана? — прошепва Тзеин с широко отворени от учудване очи. — Въздухът... Сякаш цялата арена се разтресе.

Притискам слънчевия камък до гърдите си, опитвайки се да задържа образите, които танцуваха в главата ми. Светлината, която се отразяваше в кристалите в украшението за коса на Небесната майка, начина, по който проблясваше кожата на Оя, тъмна и омагьосваща като кралица на нощта.

Сигурно така се е чувствала мама... Тази мисъл кара сърцето ми да ликува. Затова толкова обичаше магията си.

Тя те кара да се чувстваш жив.

— Безсмъртната! — извиква един мъж сред тълпата и аз примигвам, обръщайки се към арената.

Викът преминава през трибуните и скоро всички се присъединяват към него. Те скандират измислената титла, полудели във възхвалата си.

— Добре ли си? — пита Амари.

— Повече от добре.

Имаме камъка, свитъка и камата! И вече имаме някакъв шанс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА АМАРИ

Минават часове, преди празненствата да затихнат, въпреки че не разбирам как изобщо някой може да има желание да празнува. Толкова ужасно прахосване на животи! Един от тях отнет от собствената ми ръка.

Тзеин се опитва да ни защити от суматохата, но дори и той е победен от силата на зрителите, докато излизаме заедно с тълпата от арената. Развеждат ни по улиците на Ибейджи, създавайки нови титли за увековечаване на събитието. Зели става Безсмъртната, а Тзеин — Командира. Когато минавам аз, зрителите започват да крещят най-нелепото от всички имена. Свивам се, когато то прокълтява още веднъж — Леонерата!

Искам да извикам, че грешат, че трябва да сменят „леонера“ с нещо по-подходящо, като „страхливка“ или „измамница“. В очите ми няма свирепост, в мен не се крие безмилостен звяр. Названието е просто лъжа, но никой от въодушевените от алкохола зрители не го е грижа. Те имат нужда от нещо, което да крещят. Нещо, което да възхваляват.

Когато приближаваме колибата, която сме наели, Тзеин най-после успява да ни измъкне. С негова помощ стигаме до глинената колиба и се редуваме в задния ѝ край да измием кръвта от себе си.

Докато водата ме облива, аз търкам колкото мога по-силно в отчаянието си да изтрия всичко останало по кожата ми от онзи ад. Когато водата става червена, се замислям за капитана, когото убих. Небеса...

Имаше толкова много кръв.

Тя се лееше през тъмносиния кафтан, залепнал за тялото му, просмука се през кожените ми подметки, изцапа дрехите ми. В последните си мигове капитанът посегна с трепереща ръка към джоба си. Не знам какво искаше да вземе. Преди да успее да го направи, ръката му се отпусна безчувствена.

Затварям очи и забивам нокти в дланта си, издишайки дълбоко и накъсано. Не знам какво ме тревожи повече — че го убих или че мога да го направя отново.

Удряй, Амари. Тих шепот с гласа на баща ми звучи в ушите ми.

Изтривам го от ума си, докато измивам остатъка от кръвта по кожата си.

В ахерето слънчевият камък грее в торбата на Зели, осветявайки свитъка и камата от кост в червено и слънчогледово жълто. Преди един ден ми беше трудно да повярвам, че държим в ръцете си две от реликвите, и въпреки това ето ги сега и трите тук. До слънцестоенето остават дванадесет дни и това значи, че ще успеем да стигнем до свещения остров и дори ще ни остане време. Зели може да извърши ритуала, магията наистина ще се върне.

Усмивам се на себе си, представяйки си светлината, която излизаше от дланите на Бинта. Не унищожена от меча на баща ми, а продължаваща завинаги. Красота, която ще мога да виждам всеки ден.

Ако успеем, смъртта на Бинта няма да е била напразно. По един или друг начин нейната светлина ще се разпространи из Ориша. Раната, която тя остави в сърцето ми, един ден може да заздравее.

— Не можеш да повярваш, нали? — прошепва Тзеин, застанал на вратата.

— Нещо такова — усмихвам се. — Просто съм благодарна, че всичко свърши.

— Чух, че нямат повече средства. Не могат да организират игри, докато не съберат достатъчно за нова награда.

— Слава на небесата! — Замислям се за всички млади божници, които умряха. Въпреки че Зели помогна на духовете им да преминат в отвъдния свят, смъртта им все още ми тежи. — Баако ми каза, че той и останалите работници смятат със златото да платят дълговете на повече божници. Ако имат късмет, ще успеят да спасят стотици от пазара за работници.

Тзеин кимва, загледан в Зели, която спи в ъгъла на колибата. Току-що изкъпана, тя е почти скрита в меката козина на Найла, възстановявайки се след ослепителното представяне със слънчевия камък. Аз я гледам и не усещам онази тръпка на неудобство, която обикновено се появява в нейно присъствие. Когато екипажът ѝ каза, че

аз съм сложила край на битката, тя ме погледна по начин, който почти приличаше на усмивка.

— Мислиш ли, че баща ти знае за това?

Вдигам рязко глава. Тзеин отвръща поглед и лицето му става сурово.

— Нямам представа — отговарям тихо. — Но ако знаеше, не съм сигурна, че щеше да си направи труда да го спре.

Между двамата ни настъпва необяснимо мълчание, което открадва краткия ни миг на спокойствие. Тзеин посяга към ролка бинтове, но потреперва. Болката в ръката му сигурно е прекалено силна.

— Остави на мен.

Пристъпвам напред, избягвайки почервеняващите бинтове около бицепсите му — единствената му рана в битката, получена, защото аз се изпречих на пътя му.

— Благодаря — промърморва Тзеин, когато му подавам ролката.

Стомахът ми се свива от вината, която ме изяжда.

— Не ми благодари. Ако не се бях качила на онзи кораб, ти изобщо нямаше да имаш тази рана.

— Но нямаше да имам и Зел.

Той ме поглежда с толкова благо изражение, че ме заварва неподготвена. Мислех си, че със сигурност ще ме намрази, а той ми е благодарен.

— Амари, мисля си... — Тзеин си играе с бинта, развивайки го само за да го навие отново. — Когато минем през Гомбе, трябва да отидеш при поста на стражите. Кажим им, че си била отвлечена, хвърли вината върху нас.

— Заради онова, което стана на кораба ли?

Опитвам се да говоря равнодушно, но в гласа ми се прокрадват остри нотки. Това откъде дойде? Само преди миг той ми благодареше, че съм тук.

— Не! — Тзеин се приближава до мен и слага колебливо ръка на рамото ми. В докосването му има изненадващо много нежност за толкова едър човек. — Ти си невероятна. Не искам да мисля какво щеше да се случи, ако не беше с нас. Но погледът ти след това... Ако останеш, не мога да обещавам, че няма да се наложи отново да убиваш.

Гледам втръчено в пода, броейки пукнатините в глината. Той отново ми предлага изход. Опитва се да опази ръцете ми

неокървавени.

Връщам се към онзи момент на кораба, когато съжалявах за всичко и ми се искаше да не бях откраднала свитъка. Това е изходът, за който се бях молила. Жадувах за него с цялото си сърце.

Може да се получи...

Въпреки че ме залива вълна на срам, аз си представям какво ще се случи, ако се предам. С правилната история, достатъчно сълзи и перфектните лъжи може да убедя всички. Ако се появя достатъчно раздърпана, баща ми може да повярва, че съм била отвлечена от злото момиче маг. Но дори и докато си играя с тази възможност, вече знам отговора си.

— Оставам. — Преглъщам тази част от себе си, която иска да се предаде, и я скривам някъде дълбоко вътре. — Мога да се справя. Доказах го тази вечер.

— Това, че можеш да се биеш, не значи, че трябва да го правиш...

— Недей да ми казваш какво трябва да правя!

Думите му ме пронизват като игла, заключвайки ме отново зад стените на двореца.

Амари, седни изправена!

Не яж това.

Вече изяде повече от достатъчно от десерта...

Не.

Никога вече. Живяла съм този живот и загубих най-скъпата си приятелка заради него. И сега, когато избягах, никога няма да се върна. Трябва да постигна повече с бягството си.

— Аз съм истинска принцеса. Отнасяй се с мен като с такава. Баща ми е виновен и аз ще съм човекът, който ще поправи всичко.

Тзеин отстъпва назад и вдига ръце в знак на примирение.

— Добре.

— И това е всичко?

Вдигам глава.

— Амари, искам да си тук. Просто трябваше да знам, че и ти го искаш. Когато си взела свитъка, не може да си знаела, че нещата ще се развият така.

— О... — Опитвам се да скрия усмивката си. Искам да си тук. — И аз искам да съм тук, макар че толкова силно хъркаш.

Тзеин се усмихва и всички строги линии по лицето му се смекчават.

— Ти самата не си толкова тиха, принцесо. С хъркане като твоето трябваше да те наричам Леонерата през цялото време.

— Ха! — Грабвам манерките ни, молейки се лицето ми да не е почервенияло. — Ще си спомня това следващия път, когато ти потрябва бинт.

Тзеин се ухилва, докато излизам от колибата, усмивка, която влива енергия в стъпките ми. Свежият нощен въздух ме посреща като стар приятел, наситен с мириса на оогоро^[1] и палмово вино от празненствата.

Една жена с покрита глава ме забелязва и се усмихва широко.

— Леонерата!

Викът ѝ кара и хората около нея да започнат да скандират. Страните ми се зачервяват, но този път името не ми звучи толкова погрешно. Махвам притеснено с ръка и заобикалям тълпата, изчезвайки в нощта.

Може би греша. Може би все пак в мен се крие леонера.

---

[1] Популярна в Нигерия силна алкохолна напитка (30-60%), която се прави от ферментирал сок на палмата рафия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

ИНАН

Въздухът в пустинята е безжизнен. Прорязва ме с всяко вдишване.

Без непрекъснатите указания на Каея, докато яздя през безкрайната мараня, диханията ми се сливат ведно, помрачени от магията, която отне живота й.

Нямах представа как язденето в компанията на Каея е помагало времето да минава по-бързо. Когато пътувам сам, минутите са като часове. Дните се сливат с нощта. Запасите от храна намаляват. След това и водата.

Сграбчвам манерката, закачена на седлото на откраднатата пантенера, и изцеждам последните капки от нея. Ако Ори наистина ме гледа сега, сигурно вече се смее.

Нападение на магове.
Каея убита.
Вървя по дирите на свитъка.

Съобщението, което изпратих у дома по войниците си, би трябвало да пристигне скоро.

Доколкото познавам баща ми, той ще изпрати стражи още щом го получи и ще им нареди да се върнат с главата на виновника или изобщо да не се връщат. Въобще няма да заподозре, че чудовището, което търси, съм аз.

Вината ме разкъсва отвътре като магията, на която се съпротивявам. Баща ми никога няма да разбере степента, до която вече наказвам себе си.

Небеса!

Главата ми кънти, докато потискам магията си. Дълбоко в костите ми, по-навътре, отколкото си мислех, че може да отиде. Сега тя не е само болката в гърдите или недостигът на въздух, с които се боря, а едно постоянно треперене на ръцете. Горещата омраза в очите на Каея. Злобата в последната ѝ дума.

Ларва.

Чувам я отново и отново. Ад, от който не мога да избягам. С тази единствена лоша дума Каея все едно ме обявяваше за негоден да бъда крал.

Обидата омаловажава всичко, за което съм се трудил. Дълга, който се опитвам да изпълня. Съдбата, която тя сама ми определи.

Проклятие! Затварям очи да пропъдя спомена от онзи ден. След като раних Амари, Каея ме намери скрит в най-тъмния ъгъл на стаята ми, стиснал окървавения меч.

Когато хвърлих меча на пода, тя отново го сложи в ръцете ми.

— *Ти си силен, Инан — усмихна се тогава. — Не позволявай тази сила да те изплаши. Ще имаш нужда от нея през целия си живот. Ще имаш нужда от нея, за да бъдеш крал.*

— Сила — присмивам се на себе си.

Точно от тази сила имам нужда сега. Използвах магия, само за да защитя кралството. Поне Каея би трябвало да разбере това.

Когато навлизам край глинените стени на Ибейджи, пясък шиба лицето ми. Пропъждам мислите за Каея. Тя е мъртва. Не мога да променя това.

Но заплахата от магия все още е жива.

Убийя.

Очаквах, че в тази глуха доба селището отдавна ще е заспало, но по улиците на Ибейджи все още празнуват нещо. Благородници с нисък ранг и селяни отпиват щедри глътки от чашите си, всичките пияни до забрава. От време на време извикват митични имена, възхвалявайки Леонерата, Командира, Безсмъртната. Никой не обръща внимание на опърпания войник, който язди сред тях. Никой дори не поглежда към засъхналата кръв по кожата ми. Никой не осъзнава, че съм техният принц.

Дръпвам юздите на пантенерата и спирам до един селянин, който изглежда достатъчно трезвен, за да помни името си. Протягам ръка и му показвам измачкания лист.

И в този момент усещам мириса на море.

Въпреки че съм потиснал всяка частица от магията си, той направо ме блъсва. Съвсем ясен, като бриз от океана. Удря ме като първата капка вода от дни. Изведнъж всичко си идва на мястото.

Тя е тук.

Изплющявам силно юздите на пантнерата и се втурвам по дирята на този мирис.

Убий я. Убий я.

Върни си живота.

Спирам на една уличка, по продължение на която се редят пясъчни колиби. Мирисът вече е завладяващ. Тя е тук. Крие се. Зад една от тези врати.

Гърлото ми се свива, докато слизам от пантнерата и изваждам меча си. Острието улавя лунната светлина.

Отварям с ритник първата врата.

— Какво правиш? — извиква някаква жена.

Дори и през мъглата, която забавя мислите ми, виждам, че не е тя.

Не е момичето.

Не е тази, която ми трябва.

Поемам дълбоко въздух и продължавам да търся, оставяйки соленият мирис на море да ме води. Тази врата. Тази колиба. Единствената, която стои на пътя ми.

Отварям глинената врата с ритник и се втурвам напред, оголил зъби в свирепо ръмжене. Вдигам меча си, готов за битка...

Вътре няма никого.

Покрай стената са натрупани сгънати завивки. Всичките изцапани с кръв. Но колибата е празна, в нея е останал само мирисът на момичето и козина от леонера.

— Ей! — вика един мъж отвън.

Не се обръщам да погледна.

Била е тук. В това селище. В тази колиба. И си е отишла.

— Не можеш просто да...

Една ръка ме сграбчва за рамото. В същия миг моите ръце се озовават около шията му. Мъжът изскимтява, когато насочвам меча си към сърцето му.

— Къде е тя?

— Не знам за кого говориш — вика той.

Притискам острието на меча в гърдите му. Потича тънка струйка кръв. Сълзите му изглеждат почти сребърни на лунната светлина.

Ларва — шепне момичето с гласа на Каея. — *Никога няма да бъдеш крал. Не можеш дори да ме хванеш.*

Затягам хватката си около шията на мъжа.

— *Къде е тя?*

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ЗЕЛИ

След шестте дни път през ада на пустинята зелените гори в долината на река Гомбе са приятна гледка. Хълмистата земя е пълна с живот и дървета с толкова дебели дънери, че в един от тях може да се събере цяла колиба. По пътя си към лъкатушещата река ние се движим между тези огромни великани и през листата им се процежда лунна светлина. Приглушеният рев на водата звучи в ушите ми като песен, приятна като шума на морските вълни.

— Това е толкова успокояващо — мърка Амари.

— Знам. Почти като у дома е.

Затварям очи и се заслушвам в ромолящия звук, оставяйки го да ме изпълни със спокойствието, което идваше рано сутрин, когато вадех мрежите с тате. Далече навътре в морето сякаш живеехме в свой собствен свят. Беше единственото време, когато се чувствах наистина в безопасност. Дори и стражите не можеха да ни навредят.

Потъвам в спомена и мускулите ми се отпускат. Не се бях чувствала толкова спокойна от седмици. Свещените реликви бяха разпилени, а мечът на Инан ни преследваше и всяка секунда беше открадната, в най-добрия случай — взета назаем. Шансовете да съберем реликвите бяха много по-малки от шансовете да ни убият. Но сега имаме всичко — свитъка, слънчевия камък и камата са в безопасност в ръцете ни. За първи път се чувствам повече от спокойна. До стогодишното слънцестоене остават шест дни и най-последно имам чувството, че може да победим.

— Мислиш ли, че ще разкажат истории за това? — пита Амари.
— За нас?

— Надявам се. — Тзеин изсумтява. — Заради всичките гадости, през които трябваше да минем за тая магия, най-добре е да ни посветят цял фестивал.

— Къде изобщо ще започне историята? — Амари прехапва долната си устна. — Как ще я нарекат? Извикалите магията?

Върналите магията и свещените реликви?

— Не звучи добре. — Аз се почесвам по носа и се облягам на рунтавия гръб на Найла. — Такова заглавие никога няма да издържи на изпитанието на времето.

— Какво ще кажете за нещо по-простичко? — предлага Тзеин. — Принцесата и рибарят?

— Това звучи като любовна история.

Извъртам очи. Сякаш виждам усмивката в отговора на Амари. Не се съмнявам, че ако се изправя, ще хвана и Тзеин да се усмихва.

— Наистина звучи като любовна история — дразня го аз. — Но не е вярно. Щом толкова искаш любовна история, защо не я наречеш „Принцесата и играчът на агбьон“?

Амари завърта глава, а страните ѝ се изчервяват.

— Нямах предвид... аз... аз не исках да кажа... — Стисва устни, преди да е успяла да изрече още нещо.

Тзеин ми хвърля поглед, в който няма истински гняв. Докато се приближаваме към река Гомбе, аз не мога да реша дали това, че и най-леката насмешка кара и двамата да замълчат, е мило или дразнещо.

— Богове, невероятно е!

Плъзвам се по опашката на Найла и тръгвам по големите гладки камъни по разкаляния бряг. Водата се простира нашироко, извивайки се като пътека през сърцето на гората и между стволовете на огромни дървета. Прикляквам в калта и поднасям вода към устните си, спомняйки си как гърлото ми гореше от жажда в пустинята. Леденостудената вода е толкова хубава в този влажен въздух, че се изкушавам да потопя цялото си лице в нея.

— Не сега, Зел. Ще има вода и по-нагоре — казва Тзеин. — Чака ни още доста път.

— Знам, но само пийни една глътка. Тъкмо Найла ще си почине.

Погалвам рога на Найла и потърквам лице в шията ѝ, ухилвайки се, когато тя се потърква в мен в отговор. Дори и тя мрази пустинята. След като излязохме от нея, започна да пристъпва по-радостно.

— Заради, Найла — отстъпва Тзеин. — Не заради теб.

Той скача и кляка до реката, пълнейки внимателно манерката си. По лицето ми се разлива усмивка. Изкушението е прекалено голямо, за да му устоя.

— О, богове! — соча аз. — Какво е това?

— Кое...

Забивам се в тялото му. Тзеин изкрещява и пада с плясък в реката. Амари ахва, когато той се появява на повърхността, целият прогизнал и с тракащи от студ зъби. Впива поглед в мен и на устните му се появява лукава усмивка.

— Мъртва си.

— Първо трябва да ме хванеш!

Преди да успея да побягна, Тзеин се хвърля напред и ме сграбчва за крака. Изпищявам, докато ме дърпа под водата. Тя е толкова студена, че боцка по кожата ми като дървените игли на Мама Агба.

— Богове!

Едва си поемам въздух.

— Струваше ли си? — смее се Тзеин.

— За първи път от цяла вечност успявам да ти направя номер, така че ще трябва да кажа „да“.

Амари скача от Найла и се смее, клатейки глава.

— Вие двамата сте абсурдни.

Усмивката на Тзеин става лукава.

— Ние сме един отбор, Амари. Не трябва ли и ти да си абсурдна?

— В никакъв случай!

Амари отстъпва назад, но няма никакъв шанс. Тзеин се надига от водата като един от водните питони на Ориша. Амари успява да избяга само на няколко метра, но той я настига. Усмивам се, когато тя започва да пици и да се смее, изреждайки всякакви възможни извинения, когато Тзеин я прехвърля през рамо.

— Не мога да плувам.

— Не е толкова дълбоко — засмива се той.

— Аз съм принцеса.

— Принцесите не се ли къпят?

— Свитьъкът е у мен!

Тя го изважда от колана си, напомняйки на Тзеин за собствената му стратегия. За да не останат всички реликви на едно място, той носи камата от кост, Амари е взела свитька, а аз пазя слънчевия камък.

— Права си. — Тзеин сграбчва свитька от ръката ѝ и го слага на седлото на Найла. — А сега, Ваше Кралско Височество, банята ви очаква.

— Тзеин, не!

Амари изпищява толкова силно, че от дърветата излитат изплашени птици. Двамата с Тзеин избухваме в смях, когато тя пада във водата и започва да размахва ръце и крака, въпреки че може да се изправи.

— Не е смешно. — Амари трепери ухилена въпреки всичко. — Ще си платиш за това.

— Направи най-доброто, което можеш — покланя се Тзеин.

На лицето ми се появява различна усмивка, такава, която ме сгрыва дори и когато седя на брега на леденостудената река. Прекалено дълго време мина, откакто не съм виждала брат си весел. Амари се бори сериозно да го потопи във водата, въпреки че не е и с мокри дрехи повече от половината му килограми. Тзеин я забавлява, като вика с престорена болка, преструвайки се, че тя може да победи...

Изведнъж реката изчезва.

Дърветата.

Найла.

Тзеин.

Светът се завърта около мен, докато една позната сила ме отнася.

Когато въртенето спира, тръстики гъделичкат краката ми. Свез въздух изпълва дробовете ми.

Докато осъзная, че съм в мястото на въображението на принца, съм запратена обратно в истинския свят.

Дишам с хриптене, притискайки ръце до гърдите си, когато студът на реката отново ме удря. Видението от мястото на въображението продължи само миг, но беше по-ясно и по-силно от когато и да било. Ледена тръпка преминава през мен, когато осъзнавам какво означава това. Инан не е просто в сънищата ми.

Той е наблизо.

— Трябва да тръгваме.

Тзеин и Амари се смеят прекалено силно, за да ме чуят. Той отново я е вдигнал и заплашва да я хвърли във водата.

— Спрете! — Ритам вода към тях. — Трябва да тръгваме. Тук не сме в безопасност.

— За какво говориш? — изсмива се Амари.

— Инан — казвам бързо аз. — Той е бли...

Гласът засяда в гърлото ми. Един далечен звук прогърмява все по-наблизо.

Завъртаме глави към звука, постоянен и бумтящ.

Отначало не мога да разбера какво е, но с приближаването му разпознавам ритмичното тупане на лапи. Когато те се появяват иззад завоя на реката, аз най-после виждам това, от което се страхувах — към нас се носи Инан. Побеснял, на пантенерата си.

Шокът забавя стъпките ми, докато излизаме от реката. Водата, която ни носеше радост, сега ни дърпа надолу, течението внезапно става силно, когато Тзеин и Амари се опитват да излязат. Ние сме глупаци. Как може да сме толкова глупави? Мигът, в който си позволяваме да се отпуснем, е мигът, в който Инан най-после ни хваща.

Но как е преминал през счупения мост на Кандомбле? Как е знаел къде да отиде? Дори и по някакъв начин да ни е проследил до Ибейджи, ние напуснахме онзи ад преди шест нощи.

Тичам към Найла и се качвам първа, стискайки силно юздите. Тзеин и Амари бързо се настаняват зад мен. Но преди да изплющя юздите, аз се обръщам — какво съм пропуснала?

Къде са стражите, с които пътуваше преди? Къде е адмиралът, която уби Лекан? След като е оцелял при нападението на един сентаро, Инан със сигурност няма да тръгне без подкрепления. Но въпреки логиката не се появяват други стражи. Малкият принц е уязвим. Сам. И мога да се бия с него.

— Какво правиш? — вика Тзеин, когато дръпвам юздите на Найла и тя спира на място.

— Ще се справя с това.

— Зели, не!

Но аз не се обръщам.

Хвърлям торбата си на земята и скачам от гърба на Найла, приземявайки се с приклякване. Инан също спира и слиза от пантенерата си, размахал меч, жаден за кръв. Пантенерата изръмжава и побягва, но Инан сякаш не забелязва. По униформата му има алени петна, а в кехлибарените му очи гори ярост. Но изглежда отслабнал. От кожата му, подобно на топлина, се надига умора. В погледа му блуждае някаква лудост.

Потискането на способностите му го е направило слаб.

— Чакай! — Гласът на Амари трепери.

Тзеин се опитва да я задържи, но тя се плъзга от седлото на Найла. Пъргавите ѝ крака се удрят безшумно в земята и пристъпват предпазливо покрай мен.

Тя пребледнява и виждам страха, който я е преследвал през целия ѝ живот. Момичето, което преди седмици ме сграбчи на пазара. Принцесата с белега на гърба.

Но докато се движи, в стойката ѝ се появява нещо различно, нещо стабилно, като на кораба в арената. То ѝ дава сили да се приближи до брат си и тревогата прогонва ужаса от очите ѝ.

— Какво е станало?

Инан пренасочва меча си от моите гърди към нейните. Тзеин също скача долу да се бие, но аз го сграбчвам за ръката.

— Остави я да опита.

— Махни се от пътя ми — изсъсква Инан, но ръката му потреперва. Амари спира за секунда, осветена от лунната светлина, която се отразява в меча на Инан.

— Баща ни не е тук. Няма да ме нараниш.

— Няма как да знаеш това.

— Може би ти не знаеш — преглъща с усилие Амари. — Но аз знам.

Инан мълчи един дълъг миг. Неподвижен. Прекалено неподвижен. Облаците се преместват и се появява лунна светлина, която огрява пространството между двамата. Амари прави крачка напред. След това още една, този път по-голяма. Когато слага ръка на бузата на Инан, сълзи изпълват кехлибарените му очи.

— Ти не разбираш — изхриптява той, все още стискайки меча си. — Магията я унищожи. Унищожи всички нас.

Нея? Не е ясно дали Амари разбира за кого говори или не, но сякаш не я е грижа. Тя насочва меча на Инан към земята, сякаш укротява диво животно.

За първи път забелязвам колко различно изглеждат двамата — контраст в кръглото ѝ лице, ъгловатост в челюстта на Инан. Въпреки че имат еднакви кехлибарени очи и бакърена кожа, в тях, изглежда, е цялата им прилика.

— Това са думи на баща ни, Инан. Негови решения. Не твои. Ние сме отделни хора. Ние сами избираме.

— Но е прав. Ако не спрем магията, Ориша ще загине.

Очите му се връщат върху мен и аз стискам жезъла си по-силно. *Само опитай!* — иска ми се да извикам. Приключих с бягането.

Амари завърта внимателно главата на брат си, насочвайки погледа му към себе си.

— Той не е бъдещето на Ориша, Инан. Ние сме това бъдеще. Ние подкрепяме правилната страна в тази битка. Ти също можеш да го направиш.

Инан я гледа втренчено и за момент не знам кой е. Безмилостният капитан, малкият принц, изплашеният и съкрушен маг? В очите му се чете жажда, желание да се откаже от борбата. Но когато вдига брадичка, убиецът, когото познавам, се завръща.

— Амари... — извиквам аз.

Инан я блъска настрани и се втурва напред, вдигнал меча си към гърдите ми. Разгъвам жезъла си и скачам пред Тзеин.

Амари се опита. Сега е мой ред.

Въздухът започва да звънти, когато мечът на Инан се удря в метала на жезъла ми. Очаквам възможност да контраатакувам, но сега, когато истинският Инан се е събудил, той не отстъпва. Макар че явно е уморен, ударите му са свирепи, подхранвани от омразата към мен, омраза към онова, което знам. Защиатавам се от всеки удар и собствената ми ярост нараства. Чудовището, което изгори селото ми, човекът, отговорен за смъртта на Лекан. Причината за всичките ни проблеми.

Сега мога да го унищожа.

— Виждам, че си приел съвета ми — извиквам аз и правя салто, за да избегна удара на меча му. — Ивицата ти почти не се забелязва. Колко пъти си я боядисал този път, малък принце?

Замахвам към главата му с жезъла си с намерението да убивам, а не да осакатявам.

Омръзна ми той да се изпречва на пътя ни.

Инан се навежда, за да избегне жезъла, и бързо замахва с меча към корема ми. Завъртам се, избягвам опасността и на свой ред замахвам. Оръжията ни отново се срещат с пронизително звънтене.

— Няма да победиш — изсъскам аз, а ръцете ми треперят от силата на удара. — И да ме убиеш, няма да промениш това, което си.

— Няма значение. — Инан отскача назад, освобождавайки се за още един удар. — Ако ти умреш, магията също ще умре.

Той се втурва напред и надава вик, вдигнал меча си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА АМАРИ

Въпреки всичките години, през които съм се била с брат си, като го гледам сега, сякаш гледам непознат. Макар и по-бавни от обикновено, ударите му са безмилостни, подхранвани от яростен гняв, който не мога да разбера. Двамата със Зели си разменят удари и битката им протича с постоянното дрънчене на неговия меч и нейния жезъл. Когато боят им ги отвежда по-навътре в гората, ние с Тзеин се втурваме след тях.

— Добре ли си?

Жадувам да отговоря „да“, но докато гледам Инан, сърцето ми се къса. След толкова време е така близо до това да постъпи правилно.

— Ще се убият един друг — прошепвам аз, потрепервайки при пълните им с омраза удари.

— Не — поклаща глава Тзеин. — Зели ще го убие.

Замълчавам, наблюдавайки движенията на Зели, силни и точни, удари на боец. Но тя не се опитва да го повали — бие се, за да го унищожи.

— Трябва да спрем това!

Затичвам се напред, без да обръщам внимание на молбите на Тзеин да се върна. Боят отвежда Зели и Инан надолу по хълма и по-навътре в гората. Тичам към тях, но колкото повече се приближавам, толкова повече се чудя какво мога да направя. Дали да разтворя оръжието си, или да остана беззащитна и да застана между тях? Двамата се нападат с такава ярост, че едва ли който и да е от двата ми плана ще ги принуди да се поколебаят.

Но докато тичам, ме разсейва нов проблем — тежестта на скритите погледи. Това е тежест, която бих усетила навсякъде, тежест, с която съм живяла непрестанно зад стените на двореца.

Усещането се засилва и аз спирам, търсейки източника му. Дали Инан води войниците? Обикновено не се бие сам. Ако армията се приближава, може да сме в по-голяма опасност, отколкото мислех.

Но знакът на Ориша не се появява. Вместо това над главите ни изшумоляват листа. Преди да извадя оръжието си, във въздуха изсвистява камшичен удар...

Найла се строполява на земята, скимтейки, а около краката и муцуната ѝ е стегнато дебело ласо. Завъртам се, когато една мрежа се спуска върху масивното ѝ тяло, залавяйки я с лекотата на опитен браконьер. Ревът на заловеното животно преминава в изплашено скимтене, докато тя напразно се бори да се освободи. И изведнъж млъква безпомощно, а от гората се появяват петима войници и я повличат нанякъде.

— Найла! — Тзеин хуква, размахал ножа си.

Затичва се с впечатляваща бързина, готов да нанася удари... Но се търкулва на земята като камък със завързани китки и глезени. Ловджийският нож пада от ръката му, когато една мрежа полита и го хваща в капан като дива котка.

— Не!

Затичвам се след него, вдигнала своя меч, а сърцето ми бие лудо. Отбягвам с лекота едно хвърчащо ласо, но когато отново се появяват петимата, които отмъкнаха Найла, не знам накъде да се обърна. Те ту се появяват от сенките, ту отново се скриват, маскирани са и облечени в черно. За кратки мигове виждам малките им кръгли очи. *Не са войници...*

Но ако не са от стражите на Инан, кои са тогава? Защо ни нападат? Какво искат?

Замахвам към първия, който се приближава, и се навеждам, за да избегна атаката на друг. Всеки удар е загуба на ценно време, което Тзеин и Найла нямат.

— Тзеин! — викам след него, докато от тъмнината се появяват още маскирани хора и го повличат нанякъде. Той се бори в мрежата с всички сили, но получава един бърз удар по главата и тялото му се отпуска.

— Тзеин!

Замахвам с меча си към един нападател, който се хвърля към мен, но ударът ми е с един миг закъснение. Маскираният мъж сграбчва ръката ми и ме обезоръжава. Друг връзва прогизнал парцал на лицето ми.

Острата му миризма ме изгаря и пари нетърпимо, докато светът
потъва в мрак.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА ЗЕЛИ

Писькът на Амари отеква сред дърветата.

Двамата с Инан замръзваме по средата на атаката. Завъртаме глави и виждаме Амари да се бие с маскиран мъж на няколко метра от нас.

Въпреки съпротивата ѝ една черна ръкавица се спуска върху устата ѝ. Очите ѝ стават безжизнени и се затварят.

— Амари! — Инан се втурва след нея и аз тръгвам след него.

Но в гората няма никого. Найла я няма. Не виждам Тзеин.

— Тзеин?

Облягам се на едно дърво и оглеждам силуетите на дърветата, които изпълват долината. В далечината се издига облак прах, едно хванато в примка тяло, тежко и силно. В мрежата е притисната отпуснатата ръка. Не...

— Тзеин!

Втурвам се напред.

По-бързо отколкото мислех, че мога.

Сякаш отново съм на шест и тичам след веригата, размахвам ръце след мама.

Прогонвам спомените и тичам, крещейки името на Тзеин в нощта. Това не може да се случи. Не на мен. Не на Тзеин.

Не отново.

— *Тзеин!*

Письците ми раздират гърлото, краката ми треперят. Минавам покрай Инан, който тича след Амари.

Мога да го спася...

— Не!

Здрави въжета стягат глезените ми и ме дръпват на земята. Тежка мрежа ме хваща в плен и въздухът изхвърча от тялото ми.

— Ааа! — крещя аз, извивам се и ритам, докато ме влачат през гората.

Отвлякоха Тзеин. Отвлякоха Амари. А сега ще отвлекат и мен.

Камъни и клонки разкъсват кожата ми и избиват жезъла от ръката ми. Опитвам се да извадя ножа на Тзеин, но не успявам. В очите ми влизат прах и пари, въпреки че примигвам да се отърва от боклуците.

Безполезно е. Изгубих...

Въжето, което дърпа мрежата ми, се скъсва.

Тялото ми спира, а двете маскирани фигури, които ме влачат, падат изненадани. В следващия миг Инан се хвърля и нанася удари, докато те са още на земята.

Единият от мъжете се втурва да бяга и сякаш изчезва сред зейналите коренища на дърветата. Другият е прекалено бавен и когато Инан забива дръжката на меча си в слепоочието му, коленете му се подкосяват.

Мъжът се строполява на земята, а Инан се обръща към мен. Хваща меча по-удобно в ръката си.

В очите му бушува огън.

Пръстите ми треперят, докато разкъсвам мрежата с голи ръце, за да се освободя. Инан се приближава и лунната светлина пада върху знака на Ориша, който ми припомня цялата болка, изживяна под зора на леопанерата му. Ботушите на стражите. Кръвта по земята. Черната верига около шията на мама.

Как ритаха Тзеин.

Как ме хвърлиха на земята.

С всеки нов спомен всичко в мен се свива, притискайки ребрата ми. Дъхът ми спира, когато Инан се навежда и притиска ръцете ми с колене.

Ето така ще свърши всичко...

Острието на Инан проблясва над мен.

... точно както започна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ИНАН

Толкова съм близо.

Тази мисъл ме поглъща напълно, докато вървя към момичето. Хваната в мрежата, тя е беззащитна. Без жезъл. Без магия.

Само с едно убийство ще изпълня дълга си. Ще защитя цяла Ориша от лудостта ѝ. Всички грехове, извършени по време на това преследване, изчезват. И единственото живо същество, което знае за проклятието ми, ще си иде с тях.

Притискам ръцете ѝ с колене все по-силно, когато тя започва да се бори. Вдигам меча си и натискам с една ръка гърдната ѝ кост, насочвайки острието към сърцето ѝ. Но в мига, когато ръката ми докосва гърдния ѝ кош, магията се втурва през кожата ми. Сила, която не може да бъде спряна. По-силна от всеки друг път досега.

— Ъх! — изхриптяват гърдите ми. Светът изчезва в изгарящ син облак. Боря се, но не мога да изляза. Проклятието ми ме притиска.

Червени небеса.

Пронизителни писъци.

Шуртяща кръв.

В един миг целият свят на момичето преминава пред очите ми. Нейната болка раздира гърдите ми. По-силна, отколкото си бях представял, че може да бъде.

Ледени камъни удрят босите ми крака, докато тя се изкачва в покритите със сняг планини на Ибадан. Обгръща ме горещият мирис на приготвения от майка ѝ ориз. Сърцето ми спира, когато стражите разбиват с ритници дървената врата на дома им. Стражите на Ориша.

Моите стражи.

Само като ги погледна, се задушавам. Сякаш горилион ме стиска за гърлото.

Пред очите ми преминават хиляди спомени, хиляди престъпления под знака на Ориша.

Снежната леопанера грее, когато облечен в желязо юмрук на страж се стоварва в челюстта на баща ѝ. Свети, когато черната верига се увива около шията на майка ѝ.

Виждам всичко това. Светът, който баща ми създаде. Болката, с която е принудена да живее.

Мамо!

Тя изпищява. Вик, толкова изкривен, че дори не звучи като човешки.

Брат ѝ я отвежда в ъгъла на колибата им, отчаян опит да я скрие от болката на света.

Всичко това преминава бързо пред мен. Като вихър и все пак безкрайно дълго.

Гърчи се, докато тича след майка си. Замръзва, когато стига до дървото...

Небеса!

Ужасът се врязва в ума ми. Магове, завързани с вериги от маджасит. Украшения на смъртта.

Окачени, за да ги видят всички.

Това е рана, която отеква в мен. Пример за всички божници, които са оцелели в онази нощ.

В Ориша на моя баща това е единственият възможен край за маговете.

Нужни са всичките ми сили, за да отблъсна спомените на Зели. Мъката ѝ ме дърпа надолу като отмъстително течение.

Олюлявам се и се връщам в реалността.

Мечът ми виси над гърдите ѝ.

Проклети да са небесата!

Ръката ми трепери. Мигът да я убия все още виси между нас.

Но не мога да се накарам да помръдна.

Не и когато всичко, което виждам, е изплашено и съкрушено момиче.

Сякаш я виждам за първи път — човека под мага. Страх, вплетен в болката. Трагедия, причинена в името на баща ми.

Баща ми... Истината ме опарва, горчив алкохол, който изгаря гърлото ми.

В спомените ѝ не виждам злодеите, за които баща ми винаги ни предупреждаваше. Само семейства, които той унищожи.

Дългът преди всичко. Неговото кредо звънти в ушите ми.

Баща ми.

Нейният крал.

Причината за цялото това страдание.

Надавам вик и замахвам. Тя трепва заради бързината ми.

Въжетата, с които е вързана, падат в прахта.

Момичето отваря рязко очи и отстъпва назад, чакайки да я нападна. Но това не се случва. Не мога да бъда още един човек, носещ знака на Ориша, който ѝ причинява болка.

Тя остава с отворена уста. Въпроси и объркване сякаш висят на устните ѝ. Но след това обръща глава към маскираната фигура на земята. Очите ѝ се разширяват при мисълта за станалото.

— Тзеин!

Изправя се на крака, като едва не се препъва в бързината. Името на брат ѝ отеква в тъмнината. Когато никой не ѝ отговаря, тя се строполява на земята. Против волята си, аз се отпускам до нея.

Най-после знам истината.

Онова, което не знам, е какво, в името на небесата, да направя.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Не знам от колко време лежа в прахта.

Десет минути.

Десет дни.

Студ, какъвто не познавах досега, се настанява в костите ми. Студът да си сам.

Не разбирам. Кои бяха онези маскирани хора? Какво искаха? Появиха се изневиделица, така че в никакъв случай не бихме могли да ги избегнем.

Освен, ако бяхме продължили да вървим...

Истината оставя горчив вкус върху езика ми. Дори и най-бързият от маскираните е нищо в сравнение със скоростта на Найла. Ако просто бяхме продължили, мъжете нямаше да ни нападнат. Амари и брат ми щяха да са в безопасност. Но аз не обърнах внимание на предупреждението на Тзеин и той плати цената. Тзеин винаги плащаше вместо мен.

Когато изтичах след стражите, които взеха мама, той понесе ударите им, за да ме издърпа обратно. Когато спасих Амари от Лагос, той се отказа от дома си, отбора си, миналото си. А когато реших да се бия с Инан, не взеха мен, а него. Винаги Тзеин плащаше за моите грешки.

Стани — кънти гласът в главата ми, по-суров, отколкото е бил някога. — Тръгвай след Тзеин и Амари. Върни ги веднага.

Които и да са тези маскирани мъже, те направиха огромна грешка. Ще се погрижа да им е последната.

Въпреки че усещам тялото си тежко като олово, успявам да се изправа на крака и отивам при Инан и маскирания мъж.

Инан се е облегал на един дънер, изражението му е измъчено, все още притиска ръце до гърдите си. Когато ме вижда, хваща дръжката на меча си, но въпреки това не напада.

Огънят, който бе пламнал у него, за да се бие с мен, е угаснал и под очите му са се появили тъмни кръгове. Изглежда някак по-дребен. Костите му опъват побледнялата му кожа.

Той се бори с магията... Тази мисъл ме завладява, докато въздухът около мен става по-хладен. Инан потиска магията си.

Отново е слаб.

Но защо? Втрещвам се в него и с всяка секунда ме завладява все по-голямо объркване. Защо ме освободи от мрежата? Защо не вдига меча си срещу мен?

Това „защо“ няма значение — прозвучава в главата ми остър глас. Каквито и да са причините, аз все още съм жива.

Ако продължавам да губя време, брат ми може да умре. Обръщам се на другата страна и натискам с крак гърдите на маскирания човек. Част от мен иска да сваля маската му, но ще ми е по-лесно, ако не виждам очите му. Когато ме влачеше през гората, той ми се струваше като великан. Сега отпуснатото му тяло изглежда немощно. Наистина слабо.

— Къде ги отведоха? — питам го аз.

Помръдва, но не казва нищо. *Грешен избор.*

Най-лошият избор.

Вдигам жезъла си и нанасям удар, раздробявайки костите на ръката му. Той надава ужасен вой, който отеква в нощта, и Инан рязко вдига глава.

— Отговори ми! — изкрещявам аз. — Къде ги отведоха?

— Не зн... *Оох!*

Письците му стават по-силни, но не е достатъчно. Искам да го чувам как крещи. Искам да го гледам как кърви.

Оставям жезъла и взимам ножа от колана си. Ножът на Тзеин... Споменът как той го сложи в ръцете ми, преди да вляза в Лагос, преминава през скръбта ми.

За всеки случай — каза ми той тогава.

В случай че му навлека проблеми.

— Казвай! — Очите ми се пълнят със сълзи. — Къде е момичето? Къде е брат ми? Къде е лагерът ви?

Първото пробождане правя съзнателно, рана в ръката, за да го накара да говори. Но когато руква кръв, нещо в мен се преобръща, нещо диво, което не мога да сдържам.

Второто пробуждане е бързо, а третото се случва прекалено бързо, за да го забележа. Най-тъмното от моя гняв избликва и аз забивам ножа отново и отново, удавяйки болката си.

— Къде са те? — Зрението ми се замъглява. Мама изчезва в тъмнината. След нея и омотаното в мрежата тяло на Тзеин. — Отговори ми! — крещя аз, изваждайки ножа още веднъж. — Къде ги отведоха? Къде е брат ми?

— Ей!

Отгоре прозвучава глас, но аз едва го чувам. Отнеха ми магията. Отнеха ми мама. Няма да ми отнемат и Тзеин.

— Ще те убия. — Вдигам ножа над сърцето на маскираното момче и замахвам назад. — Ще те убия...

— Недей!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ИНАН

Протягам се и сграбчвам ръцете ѝ точно навреме.

Тя се вцепенява, когато я издърпвам да се изправи.

В момента, когато докосвам кожата ѝ, магията ми зажужава, заплашвайки отново да ме потопи в спомените на момичето. Стискам зъби и я блъскам надолу. Само небесата знаят какво ще се случи, ако отново се изгубя в главата ѝ.

— Пусни ме — гневи се тя.

Гласът ѝ. Той все още носи яростта и свирепостта от по-рано. Няма никаква представа, че вече съм видял спомените ѝ.

Сега я виждам.

Не мога да се спра и я изпивам с очи — всяка извивка, всяка линия. Белегът по рождение във формата на полумесец на шията ѝ. Белите петънца, плуващи в среброто на очите ѝ.

— Пусни ме — повтаря още по-яростно.

Насочва коляно към слабините ми и аз отскачам назад точно навреме.

— Чакай.

Опитвам се да говоря разумно с нея, но след маскирания човек гневът ѝ е намерил друг отдушник. Пръстите ѝ се стягат около грубия нож. Тя се надига назад, за да нападне.

— Ей... Зел.

Думата се появява в главата ми. Груб глас. Гласът на брат ѝ.

Тзеин я нарича Зел.

— Зел, спри!

Усещам името странно на устните си, но тя замръзва на място, омагьосана от прозвучаването на името, с което я нарича Тзеин. Свъсва вежди, обзета от болка. Точно както се бяха свили, когато стражите отведоха майка ѝ.

— Успокой се. — Отпускам хватката си. Малка проява на вяра.
— Трябва да спреш. Ще убиеш единствения ни възможен източник на

информация.

Тя се втренчва в мен. Сълзи капят през тъмните ѝ мигли и се стичат по бузите ѝ. Нов поток от болезнени спомени се появява на повърхността. Трябва да се стегна, за да ги пропъдя.

— „Наш“ източник? — пита Зели.

Думата звучи още по-странно от нейните уста. Не трябва да имаме нищо наше. Дори не трябва да сме „ние“.

Убий я. Убий магията.

Преди всичко беше толкова просто. Това, което баща ми искаше. Това, което вече беше направил. Но маговете, висящи от дървото, вече са като рана в душата ми.

Просто едно от безкрайните престъпления в Ориша.

Докато гледам Зели, най-последно получавам отговора на въпроса, който се страхувах да задам. Не мога да бъда като баща си. Няма да бъда такъв крал.

Пускам ръцете ѝ, но вътре в себе си пускам много повече. Тактиките на баща ми. Неговата Ориша. Всичко, което сега разбирам, че не искам да бъда.

Дългът ми винаги е бил към кралството ми, но трябва бъде за една по-добра Ориша. Една нова Ориша.

Земя, където принцът и магът могат да живеят заедно. Земя, където дори аз и Зели можем да сме „ние“.

Ако наистина изпълня дълга си към своето кралство, това ще е Ориша, която трябва да ръководя.

— Нашият източник — повтарям аз, опитвайки се да звуча уверено. — Имаме нужда един от друг. Те отвлякоха и Амари.

Очите ѝ ме гледат изпитателно. С надежда. И в същото време тя се бори с тази надежда.

— Преди десет минути беше насочил меча си към Амари. Просто искаш свитъка.

— Ти виждаш ли свитъка?

Зели се оглежда към мястото, където бе хвърлила кожената си торба, преди да започнем да се бием, но дори и когато я вижда, погледът ѝ помръква. Отвлякоха брат ѝ. Найла, съюзницата ѝ. Оказва се, че и свитъкът, който и двамата искаме, е изчезнал.

— Няма значение дали искам сестра си или свитъка. Онези хора взеха и двете. Така че засега интересите ни съвпадат.

— Нямам нужда от теб — присвива очи Зели. — Ще ги открия сама.

Но по кожата ѝ се стича страх като пот. Страхът да остане сама.

— Без мен щеше да си омотана в мрежа. Единственият ти източник на информация щеше да е мъртъв. Наистина ли мислиш, че можеш да се справиш с тези бойци без помощта ми?

Чакам да кимне. Тя само ме гледа гневно.

— Ще приема този рядък случай на мълчание от твоя страна за „не“.

Гледа втренчено ножа в ръката си.

— Ако ми дадеш повод да те убия...

— Забавно е как си мислиш, че би могла.

Стоим един срещу друг, сякаш все още се бием, невидим жезъл, притиснат в невидим меч. Но когато вече не може да се съпротивява, Зели отново се приближава към младежа, чиято кръв изтича.

— Добре, малък принце, какво ще правим сега?

Кръвта ми кипва, когато ме нарича така, но се насилвам да не обръщам внимание. Новата Ориша трябва да започне отнякъде.

— Изправи го.

— Защо?

— В името на небесата, просто го направи.

Тя повдига непокорно вежда, но издърпва горкия негодник да се изправи. Клепачите му потрепват леко и той изохква. Пристъпвам по-близо и между нас припламва неловка топлина.

Оглеждам маскирания човек. *Двете ръце счупени. Повече рани, отколкото мога да преброя.* Виси в ръцете ѝ като парцалена кукла.

Ще имаме късмет, ако не умре от загуба на кръв.

— Чуй ме — сграбчвам брадичката му и го принуждавам да ме погледне в очите. — Ако искаш да живееш, съветвам те да започнеш да говориш. Къде ги отведоха?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА АМАРИ

Първа идва пронизващата болка, която пулсира през главата ми с такава сила, че ме събужда. Веднага следва парене от безбройните порязвания и одрасквания по кожата ми.

Примигвам и отварям очи, но тъмнината остава — сложили са вълнена торба на главата ми. Грубата материя залепва за носа ми, ако си поема въздух прекалено дълбоко в безполезен опит да се справя с учестеното си дишане.

Какво означава всичко това?

Навеждам се напред, но ръцете ми ме задържат, защото китките ми са завързани за колона. Чакай, не е колона. Размърдвам се и опипвам грубата повърхност. *Дърво...*

Това значи, че все още сме в гората.

— Тзеин?

Опитвам се да извикам, но устата ми е запушена. Пържените свински кожички от обяда се бунтуват в стомаха ми. Които и да са тези хора, взели са всички възможни мерки да се защитят.

Напрягам се да доловя нещо, което да ми помогне — течаща вода, размърдване на други пленници. Но не чувам никакви звуци. Ровя в паметта си за нещо повече.

Затварям очи и се връщам към изненадващото нападение — Тзеин и Найла изчезват в плетени мрежи, острата миризма, след която всичко потъна в тъмнина. Толкова много маскирани фигури, бързи и мълчаливи, сливащи се със сенките. Тези странни бойци са виновниците. Те ни отвлякоха.

Но защо? Какво искат тези хора? Ако целта им беше да ни обертат, вече успяха. Ако искаха да ни убият, сега нямаше да дишам. Това сигурно е нещо друго. Нападение с по-важна цел. Ако имам време, ще разбера. Ще направя план за бягство...

— Будна е.

Напрягам се и оставам неподвижна, докато един женски глас говори. Нещо прошумолява с приближаването на стъпки. Когато жената идва по-близо, до мен достига лек аромат на салвия.

— Да извикаме ли Зу?

Този път улавям провлечено говорене, което съм чувала само от благородници от източните части. Представям си картата на Ориша на баща ми. Освен Илорин, единственото село на изток, достатъчно голямо, за да има благородници, е Уари.

— Зу може да почака — отговаря ѝ мъжки глас със същия напевен говор от изтока.

Когато притежателят му се приближава, ме удря вълна от топлината, която се излъчва от тялото му.

— Куаме, недей!

Торбата е дръпната от главата ми така бързо, че шията ми се извива рязко напред. А светлината на фенерите засилва туптенето в главата ми. Боря се с болката и се опитвам да огледам всичко, но зрението ми се замъглява.

Пред погледа ми е лице на божник с присвити в подозрение кафяви очи. Грубата му челюст е покрита с гъста брада. Когато се приближава още повече, виждам малка сребърна обица в дясното му ухо. Въпреки заплашителното му изражение едва ли е много по-голям от Тзеин.

Зад него стои божница, прекрасна с тъмната си кожа и котешки очи. Дълги бели къдрици падат по гърба ѝ и се заплитат в ръцете ѝ, когато тя ги кръстосва. Намираме се в голяма платнена палатка, издигната около дънерите на две огромни дървета.

— Куаме, маските ни!

— Нямаме нужда от тях — отговаря младежът и дъхът му стопля бузата ми. — Този път тя е в опасност. Не ние.

Зад него виждам още някого, завързан за дънера на другото дърво и с торба на главата. Тзеин. Въздишам, когато го разпознавам, но облекчението ми не трае дълго. На торбата има кърваво петно, тъмно и мокро. Кожата му е осеяна с порязвания и натъртвания — сигурно не им е било лесно да го докарат тук.

— Искаш да говориш с него? — пита Куаме. — Кажи ми откъде взехте свитъка.

Той размахва пергамента в лицето ми и кръвта ми се вледенява.

Небеса! Какво още е взел?

— Искаш ли си ножа? — Куаме сякаш прочита мислите ми и изважда камата от кост от колана си. — Не можехме да оставим гаджето ти с такова оръжие.

Той срязва парцала, с който е запушена устата ми, без да трепне, дори и когато порязва бузата ми.

— Имаш един шанс — изрича през стиснати зъби. — Не си прави труда да лъжеш.

— Взех го от кралския дворец — отговарям веднага. — Тръгнахме сме, за да върнем магията. Избрана съм от боговете.

— Ще извикам Зу... — обажда се момичето зад него.

— Фолаке, чакай — спира я с остър тон Куаме. — Без Джайлин, трябва да отидем при нея с отговори.

И се обръща отново към мен, присвивайки очи.

— Косидан и благородничка са тръгнали да връщат магията, но с вас няма нито един маг...

— Имаме...

Замълчавам, прехвърляйки информацията, която той разкри с простичкия си въпрос. Това ме връща към обедите в двореца, времената, когато трябваше да търся истината зад всичките лъжи и усмивки. Той мисли, че Тзеин и аз сме сами. Това значи, че Зели и Инан сигурно са се измъкнали. Или изобщо не са ги заловили. *Възможно е все още да са в безопасност...*

Не знам дали да се надявам. Двамата заедно могат да ни намерят. Но като си спомням начина, по който се биеха, единият от тях вече може да е мъртъв.

— Лъжите ти ли свършиха? — пита Куаме. — Хубаво. Кажете истината. Как ни открихте? Колко сте? Какво прави благородничка като теб край свитък като този?

Свитък като този?

Забивам пръсти в земята. *Разбира се!* Защо не забелязах по-рано. Куаме изобщо не се изненада, когато каза, че искам свитъка, за да върна магията. И въпреки че е божник, когато докосна пергамента за първи път, магията му не реагира.

Защото това не е първият път, в който го докосва... Всъщност може би точно това искат той и маскираните му приятели.

— Слушай...

— Не — прекъсва ме Куаме и се приближава до Тзеин, издърпвайки торбата от главата му.

Тзеин е зле, главата му е отпусната настрани. Гърдите ми се свиват тревожно, когато Куаме допира камата от кост в шията му.

— Кажй истината.

— Истината казвам! — изпищявам аз и започвам да се боря с въжетата си.

— Трябва да извикаме Зу. — Фолаке тръгва към входа на палатката, така че отдалечеността ѝ да я оневини в този ужас.

— Трябва ни истината — извиква в отговор Куаме. — Тя лъже. Знаам, че и ти го виждаш!

— Не го наранявай! — моля се аз.

— Дадох ти шанс — свива устни Куаме. — Ти си виновна за това. Не мога отново да загубя семейството си...

— Какво става?

Погледът ми се насочва към входа на палатката, където се появява момиче със стиснати юмруци. Зелено дашики грее ярко на фона на кафявата ѝ като кората на кокосов орех кожа. Бялата ѝ коса е гъста и пухкава като облак. Не може да е на повече от тринадесет, но Куаме и Фолаке се изправят почтително в нейно присъствие.

— Зу, исках да те извикам — обажда се бързо Фолаке.

— А аз исках първо отговори — довършва Куаме. — Разузнавачите ми ги видели край реката. Свитьъкът е у тях.

Тъмнокафявите очи на Зу се разширяват, когато сграбчва свитька от Куаме и оглежда избелелите мастилени знаци. Заради начина, по който прокарва палеца си по символите, вече ми е ясна цялата картина.

— Виждали сте този свитьк и по-рано.

Момичето ме поглежда, забелязвайки порязванията по кожата ми, раната на челото на Тзеин. Тя се опитва да запази изражението си неутрално, но угълчетата на устата ѝ се обръщат сърдито.

— Трябваше да ме събудите.

— Нямахте време — отговаря Куаме. — Те вече тръгваха. Трябваше да действате или щяха да се измъкнат.

— Те? — пита Зу. — Още ли има?

— Още двама — отговаря Фолаке. — Те избягаха. А Джайлин...

— Какво Джайлин?

Фолаке и Куаме си разменят виновни погледи.

— Още не се е върнал. Има вероятност да са го хванали.
Лицето на Зу посърва. Свитъкът се набръчква в ръката ѝ.

— Не тръгнахте ли след него?

— Нямахме време...

— Не ти решаващ! — казва рязко Зу. — Не изоставяме никого.
Наше задължение е да се погрижим всички да са в безопасност.

Куаме навежда глава и брадичката му опира в гърдите. После се размърдва и кръстосва ръце.

— Ставаше въпрос за свитъка, Зу. Ако идват още стражи, той ни е нужен. Прецених риска.

— Ние не сме стражи — прекъсвам го аз. — Не сме част от армията.

Зу поглежда към мен и се приближава до Куаме.

— Ти постави всички ни в опасност. Надявам се, че е било забавно да си играеш на крал.

Въпреки че думите ѝ са сурови, всяка от тях е някак пълна с тъга.
Със свъсените си тънки вежди сега Зу изглежда още по-млада.

— Събери останалите в палатката ми — нарежда тя на Куаме, а след това посочва Тзеин. — Фоли, почисти и превържи главата му.
Последното нещо, което ми трябва, е раната му да се инфектира.

— А тя? — кимва към мен Фолаке. — Какво да правим с нея?

— Нищо. — Зу насочва към мен неразгадаемия си поглед. —
Няма да избяга.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ИНАН

Обгражда ни тишина. Плътна и тежка, увиснала във въздуха. Единствените звуци между мен и Зели са от стъпките ни, докато се изкачваме бавно по най-високия хълм. Учуден съм, че с тежките си мрежи маскираните фигури не са оставили повече следи в меката пръст. Винаги, когато се натъкна на пътека, тя сякаш изчезва.

— Насам — повежда Зели, оглеждайки дърветата.

Следвайки насоките на маскираното момче, което разпитахме, аз търся по стволите на дърветата нарисувания знак на неговите хора — Х с два разделящи се полумесеца. Според него единственият начин да се намери лагерът им е да се следват тези знаци.

— Ето още един — сочи Зели наляво, променяйки посоката, в която се движим.

Тя се катери с неумолима решителност, но аз се затруднявам да я следвам. Преметнат през рамото ми, загубилият съзнание боец ми тежи и превръща всяко поемане на въздух в битка. Почти бях забравил колко боли, когато се опитвам да потискам магията си.

Докато се биех със Зели, трябваше да се откажа, защото имах нужда от цялата си сила, за да я победя. Сега напрегам всички сили, за да блокирам отново магията си. Колкото и да се съпротивявам, рискът отново да усетя болката на Зели остава. Постоянна и нарастваща заплаха...

Подхлъзвам се в пръстта. Изсумтявам, забивайки пета в земята, за да не тръгна надолу по хълма. От това подхлъзване проклятието ми избухва. Като леопанера, която изскача от клетката си, магията се освобождава.

Затварям очи, докато мирисът на Зели се втурва като разбиваща се приливна вълна. Първо — студена и остра, след това — мека и топла. Мирисът на морето ме обгражда и ясното нощно небе се отразява ярко в черните му вълни. Отиване до плаващия пазар с Тзеин. Часове, прекарани в кокосовата лодка с баща й. Части от нея, които

озаряват нещо вътре в мен. Но светлината продължава само миг. След това се удавам в мрака на болката ѝ.

Небеса! Потискам всичко това, изблъсквам всяка частица от нея и от този вирус навън. Когато си отива, аз се чувствам по-лек, въпреки че напрежението от потискането ми причинява болка в гърдите. Нещо в мириса ѝ привлича проклятието ми, извиквайки го при всяка възможност. Духът ѝ сякаш витае около мен, разбивайки се със силата на развълнуваното море.

— Забавяш ме — вика назад Зели, приближавайки върха на хълма.

— Искаш ли ти да го носиш? — питам аз. — Ще се радвам да гледам как кърви върху теб.

— Може би, ако престанеш да потискаш магията си, ще се справиш с допълнителното тегло.

Може би, ако затвориш нещастната си глава, няма да ми е нужна толкова енергия, за да те блокирам.

Но прехапвам езика си, защото не всяка част от главата ѝ е нещастна. Сред спомените за семейството ѝ е преплетена пламенна обич, нещо, което аз никога не съм изпитвал. Връщам се в дните, когато се упражнявах с Амари, вечери, прекарани в треперене заради гнева на баща ми. Ако Зели притежаваше моята магия, коя част от мен щеше да види?

Този въпрос ме преследва, докато стискам зъби за последното изкачване. Когато стигам на върха, оставям тялото на пленника и продължавам да вървя, докато билото става равно. Вятърът брули лицето ми и направо жадувам да сваля шлема си.

Поглеждам към Зели, тя вече знае тайната ми. Откакто се появи тази нещастна ивица, за първи път няма нужда да се крия.

Разкопчавам шлема си и се наслаждавам на хладния бриз, който преминава през косата ми, докато приближавам стръмния ръб на хълма. От много отдавна не мога да сваля шлема си без страх.

Под нас гористите хълмове в долината на река Гомбе се простират под сенките и лунната светлина. Обрасли са с огромни дървета, но от височината ясно се вижда един необикновен символ. За разлика от случайно пръснатите дървета из гората, тази дъбрава е подредена и оформя гигантски кръг. От високото успяваме да различим и специалното им Х, нарисувано в някои от листата на дърветата.

— Казал е истината. — Зели изглежда изненадана.

— Не му оставихме голям избор.

— И все пак — свива рамене тя. — Можеше лесно да ни излъже.

Между подредените в кръг дървета е издигната тайна стена от пръст, камъни и преплетени клони. Макар и простичка, тя е висока и стига на няколко метра по стволовете на дърветата.

Пред стената виждаме две фигури, които сигурно охраняват мястото, където е портата. И те, като момчето, което разпитахме, носят маски и са облечени в черно.

— Все още не разбирам кои са — измърморва тихо Зели. И аз си задавам същия въпрос. Освен местонахождението им, единственото, което научихме от момчето, беше, че и неговите хора търсят свитъка.

— Може би ако не го беше пребила почти до смърт, щяхме да получим повече отговори.

— Ако не го бях пребила, изобщо нямаше да намерим това място — изръмжава Зели и се отдалечава сърдито, тръгвайки надолу по склона.

— Къде отиваш?

— Да си върна Тзеин и Амари.

— Чакай — сграбчвам я за ръката. — Не можем просто да нахлуем.

— Мога да се справя с двама от тях.

— Много повече от двама са — посочвам към мястото около портата. На Зели ѝ трябва малко време, за да види през сенките.

Скритите войници са толкова неподвижни, че напълно се сливат с тъмнината. Само от тази страна има поне тридесет. И това е без да броим стрелците, скрити по дърветата.

Посочвам към един крак, който виси сред клоните, единственият признак на живот сред листата.

— Ако броят им съответства на тези на земята, трябва да очакваме поне петнадесет там горе.

— Значи ще нападнем на зазоряване, когато няма да могат да се крият — решава Зели.

— Слънчевата светлина няма да промени надмощието им. И трябва да приемем, че всички са толкова умели, колкото мъжете, които отвлякоха Тзеин и Амари.

Зели сбърчва нос към мен, аз също го усещам — името на брат ѝ звучи странно в моите уста.

Тя се обръща и белите ѝ къдрици греят в нощта. По-рано косата ѝ беше права като острие на меч, но сега е накъдрена на ситни спирали, които се развяват на вятъра. Къдриците ѝ ме връщат към един от ранните ѝ спомени, когато тя е била дете и къдриците ѝ са били още по-ситни. Майка ѝ се смее, докато се опитва да срещне косата ѝ, свита на кок, призовавайки магически тъмни сенки, които да държат Зели на едно място, защото тя се дърпа.

— Какъв ход имаме? — прекъсва мислите ми Зели.

Връщам се към наблюдението на стената, оставяйки фактите за битката да пропъдят всички спомени за майката на Зели и косата ѝ.

— Гомбе е на един ден езда. Ако тръгна сега, до сутринта ще се върна със стражи.

— Ти сериозно ли? — отстъпва назад Зели. — Искаш да доведеш стражите?

— Ако ще влизаме в лагера, ще ни трябват подкрепления. Какъв друг избор имаме?

— Със стражите ти имаш избор — посочва с пръст към мен Зели. — Но аз не.

— Това момче е божник — посочвам към пленника. — Ами ако зад стената има още? Сега свитъкът е у тях. Не знаем срещу какво ще се наложи да се изправим.

— Разбира се. Свитъкът. Винаги свитъкът. Колко глупаво от моя страна да си помисля, че става въпрос за спасяването на моя брат и твоята сестра...

— Зели...

— Измисли нов план — настоява тя. — Ако зад стената има божници и ти извикаш стражите, брат ми и сестра ти няма да се върнат при нас. Всички те ще умрат, веднага щом стражите ти пристигнат.

— Това не е вярно...

— Доведи стражите и аз ще им кажа тайната ти. — Тя скръства ръце. — Когато дойдат за нас, ще се погрижа да убият и теб.

Вътрешностите ми се усукват и аз отстъпвам назад. Острието на Каея нанася удар в спомените ми. Страхът в хватката ѝ. Омразата в очите ѝ.

Бъркам в джоба си и обвивам с пръсти пионката на баща ми, докато в мен се настанява странна тъга. Преглъщам всички думи, които искам да изрека. Само ако можеше тя да греши!

— И какво предлагаш да направим без стражи? — не отстъпвам аз. — Не виждам друг начин да преминем през стената, освен със сила.

Зели се обръща отново към лагера и обхваща тялото си с ръце. Тя трепери, въпреки че влагата около нас ме кара да се потя.

— Ще успеем — казва накрая. — И когато влезем, всеки тръгва по своя път.

Въпреки че не го казва, знам, че мисли за свитъка. Щом преминем през тези стени, битката за него ще бъде по-свирепа от когато и да било.

— Какъв план имаш предвид?

— Това не е твоя грижа.

— Моя е, когато оставям живота си в ръцете ти. — Тя ме стрелва с поглед. Остър. Недоверчив. Но след това притиска ръце към земята. Във въздуха се чува жужене:

— *Еми ауон ти оти сун...*

Думите ѝ карат земята да се подчини на волята ѝ. Тя изскърцва и започва да се рони и напуква. Една фигура от пръст се надига при това докосване. Получила живот от магията в пръстите на Зели.

— Небеса! — проклинам силата ѝ.

Кога е научила това? Но нея не я е грижа какво съм разбрал. Тя отново се обръща към лагера.

— Това са съживени — казва Зели. — Изпълняват заповедите ми.

— Колко можеш да направиш?

— Поне осем, може би повече.

— Няма да са достатъчни — поклащам глава.

— Те са силни.

— Там долу има прекалено много бойци. Трябва ни по-голяма армия.

— Добре — завърта се Зели. — Ако ще нападаме утре вечерта, ще измисля как да направя повече сутринта.

Тръгва, но се спира.

— И един съвет, малък принце. Не оставяй живота си в моите ръце, ако не искаш този живот да свърши.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЗЕЛИ

Струйки пот избиват през късата ми дреха и падат по планинския склон. Мускулите ми треперят от напрежението на сто заклинания, но Инан не се отказва. Той се изправя след поредния ни сблъсък, изтупвайки твърди парчета пръст от голите си гърди. Въпреки че на бузата му има червен белег от последния ми съживен, Инан отново заема позиция.

— Още веднъж — крещи той.

— Проклятие — задъхвам се аз. — Искам да си почина.

— Няма време за почивка. Ако не можеш да го направиш, ще ни трябва друг план.

— Планът е чудесен — казвам през зъби. — Какво още ти трябва, за да ти го докажа? Те ще са силни, няма да имаме нужда от толкова много...

— Долу има над петдесет бойци, Зели. Въоръжени, готови за битка. Ако мислиш, че осем съживени ще са достатъчни...

— Повече от достатъчни са за теб! — посочвам към синината, която започва да се образува около окото на Инан, и кръвта, която обагря десния ръкав на кафтана му. — Ти не можеш да се биеш и с един. Какво те кара да мислиш, че те ще могат да се справят с повече?

— Защото те са петдесет! — изкрещява Инан. — А аз нямам дори и половината от силата си. Едва ли може да съдиш по мен.

— Тогава ми докажи, че греша, малък принце. — Свивам юмруци, обзета от желание да пролея още от кралската му кръв. — Покажи ми колко съм слаба. Покажи ми колко силен си наистина!

— Зели...

— Достатъчно! — изревавам аз и притискам длани в земята.

За първи път духовните ми пътеки се отключват без заклинание, моето *аше* се излива и духовете прииждат. Чува се тътен и те се съживяват, надигайки се от скалите при моята мълчалива заповед.

Очите на Инан се разширяват, когато по хълма се втурват десет съживени.

Но в краткия миг преди атаката очите му се присвиват. На шията му се издува вена. Мускулите на силната му фигура се напрягат. Магията му се появява като топъл бриз, загарявайки въздуха около нас.

Пронизва двама от съживените и те се разпадат на чакъл. Той замахва към останалите, бърз като светкавица, като едновременно ги избягва и нанася удари. *Проклятие!* Захапвам вътрешността на бузата си и дъвча. По-бърз е от обикновените стражи.

По-опасен от типичен принц.

— *Еми ауон ти оти сун...* — изричам отново и призовавам още трима.

Надявам се, че това ще забави Инан, но след няколко секунди на лудешка борба той остава сам. По челото му се стича пот, под краката му скриптят камъни.

Дванадесет съживени, а той все още е на крака.

— Доволна ли си? — въпреки че е задъхан, Инан изглежда пожив, отколкото някога съм го виждала. По извивките на мускулите му проблясва пот и този път не изглежда само кожа и кости. Забива мечата си в една пукнатина в земята, а лицето му почервява. — Щом с нормалната си сила мога да се справя с дванадесет, с колко мислиш, че ще се справят петдесет бойци?

Притискам длани в скалата. Ще създам съживен, когото той не може да унищожи. Земята започва да боботи, но моето *аше* е прекалено изтощено, за да вдъхне живот на нов дух. Не мога да го направя без кръвна магия. Колкото и да се напрягам, не се появяват съживени.

Не знам дали Инан вижда отчаянието на лицето ми, или го усеща с магията си. Той стиска основата на носа си и едва заглушава един стон.

— Зели...

— Не — прекъсвам го.

Погледът ми се насочва към торбата. В нея лежи слънчевият камък и ме изкушава.

Ако го използвам, ще мога да направя повече от достатъчно съживени, за да се справят с петдесет бойци. Но Инан не знае, че е у мен. А ако онези маскирани искат свитъка, значи ще искат и слънчевия

камък. Чувството ми за безизходица се засилва, макар да знам, че съм права. Имам шанс да си върна свитъка и камата от кост, но ако слънчевият камък попадне в ръцете на погрешен маг, той ще стане прекалено силен, за да мога някога да си го върна обратно.

Но ако използвам кръвна магия...

Поглеждам ръката си. Белезите от ухапване около палеца ми едва са започнали да заздравяват. Кръвно приношение ще е повече от достатъчно, но след онова, което се случи в арената в Ибейджи, не искам никога вече да използвам кръвна магия.

Инан се взира с очакване в мен. Не, не мога да използвам нито едното от двете.

— Трябва ми само още малко време.

— Нямаме време. — Инан прокарва ръка през косата си. Бялата ивица сега изглежда още по-широка. — Не можеш дори да се доближиш до бройката, която ни трябва. Ако не можеш да го направиш, трябва да извикаме стражите.

Той поема дълбоко въздух и топлината на магията му започва да избледнява. Цветът се оттича от кожата му. Енергията му изчезва, докато той потиска магията си. Сякаш самият живот се изцежда от него.

— Може би проблемът не съм аз. — Гласът ми потреперва, затварям очи. Мразя го за това, че ме кара да се чувствам слаба. Мразя го за това, че прави себе си слаб. — Ако просто използваш магията си, няма да имаме нужда от стражите.

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Магията ми не дава нападателни способности.

— Сигурен ли си? — не се отказвам аз, спомняйки си историите на мама, картините на Лекан за Свързвателите. — Никога ли не си зашеметявал някого? Никога ли не си предприемал мисловна атака?

По лицето му преминава нещо, което не мога да разбера. Той стиска дръжката на меча си и отвърща поглед. Потиска магията си още по-навътре и въздухът около нас става по-хладен.

— За Бога, Инан! Прояви малко решителност. Ако магията ти може да помогне да спасим Амари, защо не правиш всичко, което можеш? — Пристъпвам по-близо до него, опитвайки се да вложа

нежност в гласа си. — Ще запазя глупавата ти тайна. Ако използваме магията ти, за да нападнем...

— Не!

Отскачам назад при силата на думите му.

— Отговорът ми е *не*. — Той преглъща с усилие. — Не мога. Никога вече няма да го направя. Знам, че си подозрителна към стражите, но аз съм техният принц. Обещавам ти, че ще ги държа под контрол...

Завъртам се и тръгвам към полегатия склон на хълма. Когато Инан извиква името ми, аз стискам зъби, борейки се с желанието да го ударя с жезъла си. Никога няма да спася брат си. Никога няма да си върна свитъка и камата. Поклащам глава, борейки се с вихрушката от чувства, които искат да избухнат.

— Зели...

— Каж ми, малък принце — обръщам се рязко назад, — кое боли повече? Чувството, което изпитваш, когато използваш магията си, или когато я потискаш?

Инан залита назад.

— Ти не можеш да разбереш.

— О, разбирам прекрасно. — Приближавам се до лицето му достатъчно, за да видя наболата брада по страните му. — Ще оставиш сестра си да умре и ще гледаш как цяла Ориша гори, ако това означава да запазиш магията си в тайна.

— Като пазя магията си в тайна, пазя Ориша в безопасност! — Въздухът се затопля, докато способностите му се надигат. — Магията е коренът на всичките ни проблеми. Тя е причината за болката на Ориша!

— Баща ти е причината за болката на Ориша! — Гласът ми трепери от гняв. — Той е тиранин и страхливец. И никога няма да е нещо повече!

— Баща ми е твоят крал. — Инан се приближава. — Крал, който се опитва да защити хората си. Отнел е магията, за да бъде Ориша в безопасност.

— Това чудовище отне магията, за да може да избие хиляди. Отне магията, за да не могат невинните да се защитават!

Инан замълчава. Въздухът продължава да се затопля, докато на лицето му се появява виновно изражение.

— Направил е каквото е смятал за нужно. — Той говори бавно. — Но е бил прав да унищожи магията. Не е бил прав за тиранията, която е последвала.

Заравям пръсти в косата си и кожата ми пламва при мисълта за невежеството на Инан. Как може да *защитава* баща си? Как може да не разбира какво наистина става?

— Това, че ни липсва сила, и това, че сме потиснати, е едно и също, Инан. Без силата ние сме ларви! Без сила монархията се отнася с нас като с измет!

— Силата не е отговорът. Тя само ще изостри борбата. Сигурно не можете да имате доверие на баща ми, но ако можехте да се научите да имате доверие на мен, да имате доверие на моите стражи...

— Да имаме *доверие* на стражите? — Изкрещявам толкова силно, че несъмнено всеки боец, скрит нейде в тази затънтена гора, чува гласа ми, който кънти. — Същите стражи, които оковаха майка ми във вериги? Стражите, които пребиха баща ми почти до смърт? Същите стражи, които ме опипват винаги, когато имат възможност, и просто чакат деня, когато ще могат да вземат всичко и ще ме изпратят на пазара за работници?

Очите на Инан се отварят широко, но той продължава да настоява:

— Стражите, които познавам, са добри хора, Зели. Те се грижат за сигурността в Лагос...

— В името на боговете!

Тръгвам си сърдито. Не мога да слушам повече. Глупаво е да мисля, че изобщо можем да работим заедно.

— Ей! — изкрещява след мен Инан. — На теб говоря.

— Няма какво повече да кажа, малък принце. Очевидно ти никога няма да разбереш.

— И аз мога да кажа същото! — Той се затичва след мен с тежки стъпки. — Няма нужда от магия, за да оправим нещата.

— Остави ме на мира...

— Ако само можеше да разбереш какво искам да кажа...

— Отивай си...

— Не е нужно да се страхуваш...

— Винаги се страхувам...

Не знам какво ме шокира повече — силата в гласа ми или самите думи. Страхувам се. Винаги се страхувам. Това е истина, която съм избутала далече в съзнанието си преди години, факт, който се боря да превъзможна. Защото когато ме връхлети, аз се парализирам. Не мога да дишам. Не мога да говоря.

Изведнъж се свличам на земята и притискам ръка към устата си, за да заглуша риданията. Няма значение колко силна ставам, какви способности ми дава магията ми. В този свят винаги ще бъда мразена. Винаги ще се страхувам.

— Зели...

— Не — прошепвам през сълзи. — Замълчи. Мислиш, че знаеш какво е, но не е така. Никога няма да разбереш.

— Тогава ми помогни. — Инан коленичи до мен, достатъчно разумен да остане на известно разстояние. — Моля те. Помогни ми да разбера.

— Не можеш. Създали са този свят за теб, създали са го, за да те обича. Никога не са те проклинали на улицата, никога не са разбивали вратата на дома ти. Не са извлекли майка ти за косата и не са я обесили пред очите на всички.

Сега, когато истината вече е излязла наяве, не мога да направя нищо, за да спра. Гърдите ми се надигат, докато ридая. Пръстите ми треперят от ужас.

Страхувам се.

Истината реже като най-острия нож, който съм виждала. Каквото и да правя, винаги ще се страхувам.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

ИНАН

Болката на Зели ромоли във въздуха като дъжд.

Попива в кожата ми.

Гърдите ми се надигат с нейните ридания. Сърцето ми се къса от нейната мъка.

И през цялото време чувствам ужас, какъвто никога досега не съм изпитвал. Той смазва душата ми.

Унищожава всякакво желание да живея.

Това не може да е нейният свят...

Не може да е животът, който баща ми е изградил. Но колкото по-дълго съм във властта на болката ѝ, толкова по-добре разбирам, че този ужас винаги е с нея.

— Дори и стражите ти да бяха тук, хората пак щяха да са точно толкова съкрушени, толкова обезверени. Не може да се живее под тиранията им. Единственото ни спасение е силата.

Щом Зели изрича тези думи, риданията ѝ стихват. Сякаш си е спомнила някаква дълбока истина. Начин, по който да избяга от болката.

— Твоите хора, твоите стражи — те са просто убийци, изнасилвачи и крадци. Единствената разлика между тях и престъпниците са униформите, които носят.

Тя се изправя на крака и избърсва с длани сълзите от очите си.

— Можеш да се заблуждаваш колкото искаш, малък принце, но не се преструвай пред мен, че не знаеш. Няма да позволя на баща ти да му се размине за онова, което е направил. Няма да позволя незнанието ти да заглуши болката ми.

И с тези думи тя изчезва. Тихите ѝ стъпки заглъхват в тишината.

В този момент осъзнавам колко всъщност съм грешал.

Няма значение дали съм в главата ѝ.

Аз никога няма да разбера цялата ѝ болка.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

АМАРИ

В двореца имаше една стая, в която баща ми изчезваше. Всеки ден, винаги половин час след обяд.

Той ставаше от трона си и минаваше през главната зала, а адмирал Ебеле и командир Каея вървяха от двете му страни.

Преди Нападението аз тръгнах след тях, водена от детско любопитство. Всеки ден ги гледах как изчезват надолу по студените мраморни стълби, докато веднъж реших да сляза след тях.

Краката ми бяха толкова къси, че трябваше да се държа за алабастровия парапет, подскачайки от стълба на стълба. Представях си стая, пълна с бобени пайове и лимонови торти, както и лъскавите играчки, които може би чакаха там. Но когато стигнах долу, не усетих сладкия мирис на цитрус и захар. Не чух радостни смехове. В студеното подземие звучаха само викове.

Само писъците на младо момче.

Във въздуха прозвуча силен удар — юмрукът на Каея в лицето на прислужник. Тя носеше остри пръстени на пръстите си и когато удари прислужника, пръстените се врязаха в кожата му.

Когато видях окървавеното момче, сигурно съм изпищяла. Сигурно съм изпищяла, защото всички се обърнаха и се втренчиха в мен. Не знаех името на прислужника. Знаех само, че е този, който оправя леглото ми.

Баща ми ме вдигна и ме изнесе, без да погледне момчето. Затворите не са място за една „принцеса“, бе казал той в онзи ден.

Чу се още един удар, когато юмрукът на Каея отново се стовари върху прислужника.

Докато слънцето залязва и дългият ден преминава в нощ, аз се връщам към думите на баща ми. Не мога да не се запитам какво би казал, ако можеше да ме види сега. Може би самият той лично ще ме обеси.

Без да обръщам внимание на болката в гърба си, опитвам да се измъкна и започвам да се извивам, въпреки че раните от въжетата на китките ми са червени и болезнени. След като цял ден трия въжето по един назъбен камък, нишките започват да се късат, но трябва да го изтъркам още, за да мога да се освободя.

Въздишам, когато по горната ми устна започва да се събира пот. За десети път оглеждам палатката за нещо по-остро. Но освен Тзеин, тук има само пръст.

Единственият път, когато успях да зърна света отвън, беше когато Фолаке дойде да ни донесе вода. Пред входа на палатката видях Куаме да гледа гневно. Камата от кост все още беше в ръката му.

Потрепервам и затварям очи, поемайки си дълбоко въздух. Не мога да прогоня от главата си гледката на камата, притисната в гърлото на Тзеин. Ако не беше лекото свистене на дишането му, нямаше да знам дали все още е жив. Фолаке почисти и превърза раната му, но той още не е помръднал.

Трябва да го измъкна оттук, преди да са се върнали. Трябва да намеря начин да спася него, камата и свитъка. Вече мина една цяла нощ. Остават само пет дни до стогодишното слънцестоене.

Платнището на входа се отмята и аз спирам да се движа. Зу най-после се връща. Днес е облечена в черен кафтан, с приятни жълти и зелени мъниста, зашити по края му. Вместо войнственото дете, което дойде снощи, сега изглежда повече като всяко младо момиче.

— Ти коя си? — питам аз. — Какво искаш?

Тя едва ме поглежда. Вместо това коленичи до Тзеин.

— Моля те! — Пулсът в гърдите ми се забързва. — Той е невинен. Не го наранявай.

Зу затваря очи и слага малките си ръце върху превръзката на главата му. От дланта ѝ се излъчва мека оранжева светлина и дъхът ми спира. Отначало е слаба, но става все по-ярка и по-ярка и топлина изпълва палатката. Светлината от ръцете ѝ се разширява, докато опасва цялата глава на Тзеин.

Магия...

Обзема ме същото страхопочитание като в деня, когато светлина излезе от ръцете на Бинта. И магията на Зу е красива като тази на Бинта, съвсем различна от ужасите, в които баща ни искаше да вярваме. Но как го прави тя? Как магията е станала толкова силна

толкова бързо? Сигурно е била бебе по време на Нападението. Къде е научила заклинанието, което шепне сега?

— Какво правиш с него?

Зу не отговаря, стиснала е зъби. По слепоочията ѝ се появяват капки пот. Ръката ѝ трепери съвсем леко. Кожата на Тзеин се изпълва със светлина, докато видимите наранявания по нея изтъняват и изчезват. Насиняванията избледняват напълно и той отново се превръща в хубавото момче, което се биеше до мен.

— Благодаря на небесата!

Тялото ми се отпуска, когато Тзеин изсумтява — първият звук, който издава, откакто ни отвлякоха. Въпреки че остава в безсъзнание, все пак се размърдва леко.

— Ти Изцелител ли си?

Зу ме поглежда, но сякаш не ме вижда. Съсредоточава се върху одраскванията по кожата ми, като че ли търси още нещо, което да оправи. Сякаш нуждата да лекува не е само в магията, а и в сърцето ѝ.

— Моля те — опитвам още веднъж. — Ние не сме ваши врагове.

— И все пак сте взели нашия свитък.

Нашия? Съсредоточавам се върху думата. Не може да е съвпадение, че тя, Куаме и Фолаке са магове. Сигурно отвън има още.

— Не бяхме сами. Момичето, което Куаме не можа да хване, е маг, могъщ Жътвар. Бяхме в Кандомбле. Един сентаро ни разкри тайните на свитъка...

— Лъжеш. — Зу скръства ръце. — Косидан като тебе никога не може да се срещне със сентаро. Кой сте всъщност? Къде е останалата част от армията?

— Казвам ти истината. — Раменете ми се отпускат. — Точно както я казах и на Куаме. Щом нито един от вас не ми вярва, няма какво повече да направя.

Зу въздиша и изважда свитъка от кафтана си. Докато го развива, изражението ѝ омеква. Залива я вълна от тъга.

— Последния път, когато видях това, се криех под една рибарска лодка. Бях принудена да седя и да гледам как стражите посичат сестрите ми.

Небеса...

Зу говори провлечено като хората от изток. Сигурно е била в Уари, когато Каея е намерила свитъка. Адмиралът си мислеше, че е

убила всички нови магове, но Зу, Куаме и Фолаке сигурно са намерили начин да оцелеят.

— Толкова съжалявам — прошепвам аз. — Не мога да си представя какво е било.

Зу мълчи един дълъг миг. Наляга я умора, която я прави да изглежда много по-възрастна от годините ѝ.

— Била съм бебе, когато е станало Нападението. Дори не си спомням как изглеждат родителите ми. Спомням си само, че се страхувах. — Зу се навежда надолу, прокарвайки пръсти през тревата в краката ѝ. — Винаги съм се чудила какво е да живееш със спомена за нещо толкова ужасно. Вече не е нужно да си го представям.

Пред мен се появява лицето на Бинта — слънчевата ѝ усмивка, ослепителната ѝ светлина. За миг образът грее в цялата ѝ предишна красота. След това се удавя в кръвта ѝ.

— Ти си благородничка. — Зу става и тръгва към мен и в очите ѝ грее нова светлина. — Направо мога да го помириша в теб. Няма да позволя на монархията ви да ни унищожи.

— Аз съм на ваша страна — поклащам глава. — Освободи ме и ще ти го докажа. Свитьъкът може да направи повече от това да върне магията на тези, които го докоснат. Има ритуал, с който да се върне магията в цялата ни земя.

— Виждам защо Куаме е толкова предпазлив. — Зу отстъпва назад. — Според него сте изпратени да проникнете при нас. Като слушам тези твои хитри лъжи, мисля, че може да е прав.

— Зу, моля те...

— Куаме! — Гласът ѝ потреперва. Когато той влиза, тя стиска края на кафтана си. Той прокарва пръсти по острието на камата от кост и заплахата ясно личи в изражението на лицето му.

— Време ли е?

Зу кимва и брадичката ѝ потреперва. Тя затваря очи и ги стиска силно.

— Съжалявам — прошепва. — Но трябва да се защитим.

— Излез — казва ѝ Куаме. — Няма защо да гледаш това.

Зу изтрива сълзите си и излиза заднешком от палатката, хвърляйки ми един последен поглед. Когато вече я няма, Куаме застава пред мен.

— Надявам се, че си готова да говориш истината.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ИНАН

— Зели?

Викам името ѝ, макар да се съмнявам, че ще ми отговори. След начина, по който избяга, всъщност се съмнявам дали изобщо ще успея да я намеря.

Слънцето започва да залязва, изчезвайки зад хълмовете на хоризонта. Извити сенки се протягат около мен, докато се облягам на едно дърво, за да почина.

— Зели, моля те — викам задъхано и сграбчвам кората на дървото, когато ме прорязва болка. От скарването ни магията пари с огромна сила. Дори и самото дишане ми причинява остри спазми в гърдите. — Зели, съжалявам.

Но докато извинението отеква из гората, думите ми се струват празни — не знам за какво съжалявам. За това, че не разбирам, или за това, че съм син на баща си? Всяко извинение изглежда прекалено незначително пред всичко, което той вече е направил.

— Нова Ориша — промърморвам аз.

Когато го казвам на глас, звучи още по-нелепо. Как ще оправя всичко, след като съм неразривно свързан с истинския проблем?

Небеса!

Зели напълно е объркала главата ми. Самото ѝ присъствие срива всичко, в което са ме карали да вярвам, всичко, от което знам, че имам нужда. Пада нощ, а ние все още нямаме план. Без нейните съживени ще загубим всичко. Тзеин и Амари, свитъка...

Парещата болка прорязва корема ми. Залитам, сграбчвайки ствола на дървото за опора. Като дива леопанера магията ми си проправя път нагоре.

Мамо!

Затварям очи. Писъците на Зели ехтят в главата ми. Горчив зов, който нито едно дете никога не бива да извиква. Болка, която не е трябвало да преживява.

За да изчезне магията, всеки маг трябва да умре. Щом веднъж са усетили тази сила, те никога няма да спрат борбата да си я върнат.

Пред очите ми се появява лицето на баща ми. Твърдият му глас. Безизразните очи.

Вярвах му.

Въпреки страха, който изпитвах, аз се възхищавах на неумолимата му сила.

— Можеш ли да викаш по-силно?

Отварям рязко очи, по някаква причина в присъствието на Зели магията ми се успокоява.

— С тия крясъци се чудя как маските не са хванали и теб.

Зели пристъпва напред, успокоявайки още магията ми. Докато се свличам на земята, духът ѝ се настанява над мен като хладен океански бриз.

— Не съм виновен — прошепвам през стиснати зъби. — Боли ме.

— Няма да боли, ако я приемеш. Магията ти те напада, защото се бориш с нея.

Изражението ѝ остава сурово, но ме изненадва нотката на съжаление в гласа ѝ. Тя излиза от сенките и се обляга на едно дърво. Сребристите ѝ очи са червени и подути, признак за много сълзи, пролети след скарването ни.

Внезапно да преживея болката ѝ от миналото не ми се струва достатъчно наказание. Аз страдам по няколко мига, а горкото момиче е страдало през целия си живот.

— Това означава ли, че ще се биеш с мен? — питам аз.

— Нямам избор — кръстосва ръце Зели. — Тзеин и Амари са пленници. Не мога да ги измъкна сама.

— А съживените?

Зели изважда светец кълбо от торбата си и веднага старите разговори с Каея се връщат в главата ми. С това пулсиращо оранжево и червено под кристалната повърхност кълбото може да е само слънчевият камък.

— Ако търсят свитъка, ще искат и това.

— Носила си го със себе си през цялото време?

— Не исках да рискувам да го изгубя, но то ще ми помогне да призова всички съживени, които са ни нужни.

Кимвам, поне веднъж планът ѝ е добър. Това би трябвало да е достатъчно, но вече става въпрос за много повече.

Твоите хора, твоите стражи — те са просто убийци, изнасилвачи и крадци. Единствената разлика между тях и престъпниците са униформите, които носят.

Думите ѝ отекват в главата ми, без към меча ми да е притиснат жезъл.

След всичко, което се случи, не можем да се върнем назад. Единият от нас трябва да отстъпи.

— Ти ме попита кое боли повече — насилвам се да изрека думите, въпреки че те не искат да излязат. — Това, че използвам магията си, или болката от това, че я потискам. Не знам отговора. — Стискам потъмнялата пионка, съсредоточавайки се в начина, по който щипе ръката ми. — Мразя всичко това.

Сълзи заплашват да опарят очите ми. Прочиствам гърлото си в отчаян опит да ги спра. Мога само да си представя колко бързо ще се стовари юмрукът на баща ми, ако той можеше да ме види сега.

— Мразя магията си. — Понижавам глас. — Мразя начина, по който ме отравя. Но най-много от всичко мразя начина, по който ме кара да мразя себе си.

Нужна ми е повече сила от тази, която имам, за да вдигна глава и да срещна погледа на Зели. Когато я гледам, всичкият възможен срам се надига в душата ми.

Очите ѝ отново се пълнят със сълзи. Не знам каква струна съм засегнал. Нейната солена морска душа сякаш се свива и се отдалечава. За първи път искам да остане.

— Магията ти не е отровата. — Гласът ѝ трепери. — Ти си. Ти я потискаш, ти се бориш с нея. Ти носиш със себе си тази жалка играчка. — Тя се приближава и изтръгва пионката от ръцете ми, навирайки я в лицето ми. — Това е маджасит, глупако. Учудвам се, че всичките ти пръсти не са изпадали.

Втрещвам се в потъмнялата играчка. Златното и кафявото скриват първоначалния ѝ цвят. Винаги съм мислил, че е боядисана в черно, но възможно ли е наистина да е направена от маджасит?

Взимам я от ръцете ѝ, държейки я нежно, усещайки как щипе кожата ми. През цялото време бях мислил, че е защото стискам прекалено силно.

Разбира се...

Едва не се разсмивам заради иронията. Връщам се към момента, когато я получих. Денят, в който баща ми ми я „подари“.

Преди Нападението двамата играехме сенет всяка седмица. Един час, когато баща ми ставаше нещо повече от крал. Всяка фигура и всеки ход бяха урок, мъдрост за времето, когато аз ще бъда крал.

Но след Нападението нямаше време за игри. Нямаше време за мен. Един ден направих грешката да отнеса играта в тронната зала и баща ми хвърли фигурите в лицето ми.

Остави ги — извика той, когато се наведох да ги събера. — Прислужниците подреждат. Не кралете.

Тази пионка беше единствената фигура, която успях да спася.

Взирам се в почернелия метал и ме обзема срам.

Единственият подарък, който ми е дал, и в сърцето му лежи омраза.

— Това беше на баща ми — казвам тихо.

Тайно оръжие, взето от други, които мразеха магията. Създадено, за да унищожава такива като мен.

— Вкопчил си се в пионката, както дете се вкопчва в одеялцето си. — Зели въздиша тежко. — Биеш се за човек, който винаги ще те мрази само заради това, което си.

Сребристият ѝ поглед грее на лунната светлина като косата ѝ, по-проницателен от които и да е очи, които някога са виждали вътре в мен. Гледам втренчено.

Гледам втренчено, въпреки че изпитвам нужда да говоря.

Пускам пионката на земята и я ритвам настрани. Бил съм овца. Овца, когато кралството ми е имало нужда да действам като крал.

Дългът преди всичко.

Кредото се разпада пред очите ми, отнасяйки лъжите на баща ми със себе си. Магията може и да е опасна, но греховете, извършени при унищожаването ѝ, не правят монархията по-добра.

— Знам, че не можеш да ми вярваш, но дай ми шанс да се докажа. Ще помогна да влезем в лагера. Ще ти върна Тзеин.

— А когато намерим свитъка? — прехапва устни Зели.

Поколебавам се, пред очите ми отново се появява лицето на баща ми. *Ако не спрем магията, цяла Ориша ще пламне.*

Но единствените огънове, които съм видял, са запалени от неговата ръка. Неговата и моята. Отдадох му живота си досега. Повече не мога да живея с лъжите му.

— Той е твой — решавам аз. — Каквото и да сте решили да правите с Амари... аз няма да застана на пътя ви.

Протягам ръка и Зели се втрещва в нея — не знам дали думите ми са достатъчни. Но след един дълъг миг тя поема ръката ми. При докосването ѝ ме изпълва странна топлина.

За мое учудване ръцете ѝ са мазолести, вероятно загрубели от жезъла. Когато се пускаме, избягваме да се погледнем и се взираме в нощното небе.

— Значи ще го направим? — пита тя.

— Ще ти покажа какъв крал мога да бъда.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ЗЕЛИ

Оя, моля те, нека това се получи!

Отправлям мълчалива молитва и сърцето ми бие силно в гърдите. Тръгваме през сенките, движейки се по периферията на лагера на маскираните. Преди планът ми изглеждаше идеален, но сега, когато трябва да го изпълним, не мога да спра да мисля за всички начини, по които може да се провали. Ами ако Тзеин и Амари не са вътре? Ами ако трябва да се изправим срещу магове? Ами Инан?

Поглеждам към него и страхът ми започва да расте. Планът ми започва с това да дам слънчевия камък на малкия принц — или съм си загубила ума, или вече съм изгубила битката.

Инан наднича напред и челюстта му се стяга, докато брои пазачите, които стоят на портата. Той е облечен с черните дрехи на пленника ни.

Все още не знам какво да мисля за него, за всички онези неща, които ме накара да почувствам. Докато наблюдавах погрешно насочената му омраза, аз се върнах в най-мрачните дни след Нападението. Тогава мразех магията. Обвинявах мама.

Проклинах боговете, че са ни създали такива.

Опитвам се да забравя тази стара болка, а в гърлото ми се събира буца. Все още усещам сянката на лъжата, която ме караше да мразя кръвта си, да скубя бялата си коса.

Тя едва не ме изяде жива, тази омраза към себе си, породена от лъжите на Саран. Но той вече ми бе отнел мама. Не можех да му позволя да ми отнеме и истината.

В луните след Нападението се потопих в ученията на мама, запечатвайки ги в сърцето си, докато започнаха да текат през мен като кръвта ми. Каквото и да казваше светът, магията ми беше красива. Дори и без сила, боговете ме бяха благословили с дар.

Но сълзите на Инан върнаха в съзнанието ми всичко онова, отровната лъжа, която светът ни накара да преглътнем. Саран се

справи добре.

Инан вече мрази себе си повече, отколкото аз бих могла.

— Добре — прошепва той. — Време е.

Нужни са ми неимоверно големи усилия, за да разтворя пръсти и да му дам кожената си торба.

— Не се претоварвай — предупреждава ме той. — И не забравяй да оставиш няколко съживени за защита.

— Знам, знам — извъртам очи аз. — Хайде тръгвай.

Въпреки че не искам да чувствам нищо, стомахът ми се свива, когато Инан излиза от сенките и се насочва към портата. Спомням си грубата му ръка в моята. Странното спокойствие, което ме бе обзело при докосването му.

Двете маскирани фигури на портата насочват оръжието си. Скритите в сенките също се размърдват. Отгоре чувам хор от припуквания — стрелите, които се опъват в тетивата.

Знам, че и Инан усеща всичко това, но върви с нахална самоувереност. Спира малко, преди да стигне до портата.

— Дойдох да направя размяна — заявява той. — Имам нещо, което искате.

Пуска торбата ми на земята и изважда слънчевия камък. Трябваше да го подготвя за прилива на енергия. Дори и от това разстояние го чувам да ахва.

От ръцете към главата му преминава трепет и дланите му започват да пулсират с мека синя светлина. Чудя се дали Ори се появява пред очите му.

Шоуто е точно това, от което маскираните имат нужда. Няколко се измъкват от сенките и започват да го заобикалят с вдигнато оръжие.

— На колене — заповядва маскирана жена, която води предпазливо нападателите извън портата.

Тя вдига брадвичката си и кимва, при което още бойци излизат от скривалищата си.

Богове! Вече са повече, отколкото очаквахме. *Четиридесет... петдесет... шестдесет?* Колко още са се прицелили в него от дърветата?

— Първо изведете пленниците.

— След като те завържат.

Дървената порта се отваря. Инан оглежда жената, която ги предвожда, прави крачка назад и се обръща.

— Съжалявам. Боя се, че не мога да приема такава сделка.

Аз се втурвам от храстите, тичайки колкото ми държат краката. Инан хвърля слънчевия камък като топка за агбъон, замахвайки с всички сили. Той полита във въздуха с удивителна скорост. Скачам, за да го хвана. Притискам го до гърдите си и правя кълбо, приземявайки се.

Изхриптявам, когато слънчевият камък ме изпълва, опияняващ прилив на енергия, за който започвам да жадувам. Енергията се втурва в мен, запалвайки цялото *аше* в кръвта ми, и под кожата ми избухва топлина.

Пред очите ми се появява различен образ на Оя с червена копринена дреха, която свети на фона на черната ѝ кожа. Вятър развява полите и ѝ разбърква косата ѝ, а мънистата започват да танцуват около лицето ѝ.

Тя протяга ръка и от дланта ѝ излиза бяла светлина. Не усещам тялото си, но съзнавам, че протягам ръка в отговор. За един кратък миг пръстите ни се докосват...

Светът избумтява и оживява.

— Хванете я!

Някой вика, но аз не го чувам истински. В кръвта ми бушува магия, призовавайки духовете надлъж и нашир. Те ме викат, надигайки се като цунами. Техният тътен надвива шума на живите. Като приливни вълни, управлявани от луната, духовете се блъскат в мен.

— *Еми ауон ти о ти сун...*

Забивам ръце в пръстта. При това докосване се образува дълбока цепнатина.

Земята под нас стене, докато армия от мъртви се надига от пръстта.

Те се извиват нагоре в ураган от съчки и камъни и пръст. Телата им стават плътни под сребърната светлина на моята магия. Аз отприщвам бурята.

— В атака!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

АМАРИ

Във въздуха прозвучава остро изпукване.

Олюлявам се, когато юмрукът на Куаме се забива в челюстта на Тзеин и главата му отскача настрани — смесица от червено, черно и насинено.

— Стига! — кресця аз, а по страните ми текат сълзи.

От окоето на Тзеин капе прясна кръв, лечението на Зу отива напразно.

Куаме се завърта и ме сграбчва за брадичката.

— Кой още знае, че сте тук? Къде са останалите ви войници?

Гласът му е напрегнат, натежал от отчаяние. Сякаш от това го боли толкова, колкото и мен.

— Няма войници. Иди и намери мага, който е с нас. Тя ще потвърди, че всичко, което казах, е истина!

Куаме затваря очи и си поема дълбоко въздух. Стои толкова неподвижно, че аз потрепервам.

— Когато дойдоха в Уари, те изглеждаха като вас. — Той изважда камата от колана си. — *Говореха* като вас.

— Куаме, моля те...

Той забива камата в крака на Тзеин. Не знам кой изкрещява по-силно — аз или той.

— Ако си ядосан, нарани мен!

Блъскам се в дървото, дърпайки безрезултатно въжетата, с които съм завързана. Само ако можеше да пореже мен. Да ме удари. Да стовари юмука си в мен.

Като стенобойна машина Бинта се втурва в главата ми. Тя също страдаше. Страдаше вместо мен.

Куаме забива камата в бедрото на Тзеин още веднъж и аз изкрещявам отново, а зрението ми се замъглява от сълзи. Той издърпва камата с разтреперана ръка. Треперенето му се засилва, когато я насочва към гърдите на Тзеин.

— Това е последният ти шанс!

— Ние не сме ви врагове! — извиквам бързо. — Стражите в Уари убиха хора, които и ние обичахме!

— Лъжи. — Гласът на Куаме се задавя.

Той се опитва да спре треперенето на ръката си и замахва назад.

— Онези стражи са *ваши* хора. Те са тези, които обичате...

Платът на входа се отмята. Фолаке се втурва вътре и почти се хвърля върху Куаме.

— Нападат ни.

Лицето на Куаме посърва.

— Нейните стражи ли?

— Не знам. Мисля, че с тях има и маг.

Куаме пъха камата в ръката ѝ и изтичва навън.

— Куаме...

— Стой тук! — вика в отговор той.

Фолаке се завърта и ни оглежда. Сълзите ми, кръвта, която шурти от крака на Тзеин. Тя закрива уста, след това пуска камата на пода и избягва от палатката.

— Тзеин?

Трябва да разбере как е. Той свива юмрук и се притиска към корена на дървото. Петната от кръв по крачола му се разширяват. Примигва бавно, въпреки че очите му са толкова подуты, че едва се отварят.

— Добре ли си? — простенва хрипливо.

Очите ми се напълват с най-болезнените сълзи. Пребит. Намушкан. И въпреки това пита за мен.

— Трябва да се измъкнем оттук.

Започвам с нова сила да дърпам въжетата, с които са вързани ръцете ми. Те отново започват да се протриват. Въжетото се впива в кожата ми, но гърдите ми са изпълнени с друг вид болка.

Като онези дни в двореца, когато бях завързана със златни вериги. Трябваше да се боря с тях, както се боря сега.

Ако бях направила повече, Бинта все още щеше да е жива.

Стискам зъби и забивам пети в пръстта. Изсумтявам и опирам пета в дървото, напрягайки с цялото си тяло, за да се освободя.

— Амари...

Гласът на Тзеин вече е по-тих. Изгубил е толкова много кръв. Кората се забива в ходилата ми, но аз натискам още по-силно, за да дърпам въжетата.

Удряй, Амари.

Гласът на баща ми кънти в главата ми, но не от неговата сила имам нужда.

Бъди смела, Амари. Успокоява ме Бинта.

Бъди Леонерата.

— Тъбъбъх!

Изпищявам от болка. Прозвучава почти като рев. Отвън се чува гласът на Фолаке. Платът на входа се отмята...

Въжето на китките ми се скъсва. Аз залитам напред и падам по очи в пръстта. Фолаке се втурва към камата. Аз се изправям на крака и се хвърлям към нея.

Изсумтява, когато забивам глава в корема ѝ и я събарям на земята. Тя грабва камата, но аз я удрям в гърлото. Докато се дави, забивам лакът под гръдния ѝ кош.

Камата пада от ръката ѝ. Обвивам пръсти около дръжката от слонова кост. Докосването ме изпълва с хлад, някаква странна и огромна сила.

Удряй, Амари.

Лицето на баща ми се появява отново. Ледено. Непримиримо.

Ето за това те предупреждавах. Ако не се борим, тези ларви ще ни унищожат.

Но когато се втрещвам във Фолаке, виждам болката в очите на Куаме. Виждам страха, който тежи на крехките рамене на Зу. Цялата скръб, която остава след баща ми, животите, които вече е отнел.

Не мога да бъда като него.

Маговете не са мои врагове.

Пускам камата и замахвам силно назад, извивайки гръб, и юмрукът ми се забива в челюстта на Фолаке. Главата ѝ отскача. Очите ѝ се извъртат и тя загубва съзнание.

Пускам я, грабвам камата и срязвам въжетата, с които са вързани ръцете на Тзеин. Щом падат на земята, започвам да ги връзвам около бедрото му.

— Тръгвай. — Тзеин се опитва да ме накара да бягам, но ръцете му са слаби. — Няма време.

— Тихо.

Кожата му е влажна. Когато завързвам въжетата стегнато, кръвта спира. Но той едва държи очите си отворени. Това може да не е достатъчно.

Надничам извън палатката — във всички посоки тичат хора без маски, създавайки хаос, който може да ни е прикритие. Въпреки че границите на лагера не се виждат, можем поне да следваме потока от хора.

Отчупвам един клон и подавам импровизирания бастун в дясната ръка на Тзеин. Прехвърлям другата му ръка през рамото си и стягам колене, за да не се подгънат под тежестта.

— Амари, не. — Тзеин прави гримаси, диша бързо и накъсано.

— Мълчи — сопвам се аз. — Няма да те оставя.

Подпирайки се на мен и на бастуна, той прави първата си измъчена крачка със здравия крак.

— Няма да умрем тук — казвам аз.

Няма да го позволя.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

ИНАН

Сцената пред мен е истински хаос.

Лабиринт от маски и земни съживени.

Втурвам се през хаоса, избягвайки мечове и прескачайки корени на дървета, за да стигна до портата.

Отвътре тичат още маскирани хора, объркани, опитващи се да проумеят какво става. Съживените на Зели излизат от земята като надигащи се планини. Множат се като истинска напаст, бич, от който никой не може да избяга.

Получава се. Въпреки всичко, докато тичам, на устните ми се появява усмивка. Това е един нов свят в битките. Игра на сенет, похаотична, отколкото бих могъл да си представя.

Навсякъде около мен бойци падат с писъци, когато съживените на Зели ги сграбчат. Земните войници се увиват около нападателите си като пашкули и ги притискат към земята.

За първи път магията е вълнуваща. Не проклетие, а дар. Един боец се втурва към мен и дори не ми се налага да посягам към оръжието си, защото един съживен се стоварва върху него, изблъсквайки го от пътя ми.

Когато прескачам падналия боец, съживеният поглежда нагоре. Въпреки че няма видими очи, усещам погледа му. Докато се приближавам към портата, през мен преминава хлад.

— Тъх!

Викът е далечен, но сякаш отеква в главата ми.

Мирисът на морето потрепва колебливо.

Обръщам се — една стрела е пронизала ръката на Зели.

Полита още една стрела и този път я улучва отстрани. Ударът я събаря на земята. Надигат се нови съживени, за да посрещнат стрелите.

— Зели!

— Тръгвай! — крещи тя от другата страна на поляната, намирайки ме с поглед сред битката.

С едната ръка е сграбчила слънчевия камък, а с другата притиска раната в тялото си.

Краката ми натежават като цимент, но не мога да не се подчиня на думите ѝ. Портата е само на няколко метра. Тзеин, Амари и свитъкът все още са вътре.

Продължавам напред, минавам през портата и влизам в лагера. Но преди да успея да продължа, една друга гледка ме кара да спра.

През портата навън се втурва едър божник. Ръцете и лицето му са изцапани с кръв. По някаква причина това ме подсеца за Тзеин.

Но най-тревожното е миризмата на дим и пепел. Когато той изтичва край мен, тя ме обгръща целия. Не разбирам защо, докато не завъртам глава и не виждам как ръцете на божника започват да пламтят.

Огнен маг...

Спирам, припомняйки си страха, който баща ми ми е внушавал през целия ми живот. От онези магове, които унищожили първото му семейство. Чудовищата, които го накарали да избере пътя на войната.

Около ръцете на мага бушува неукротим огън, извивайки се в ужасни червени облаци. Пламъците му греят в тъмнината на нощта и пращят толкова силно, че той направо бумти. Звукът му се превръща в писъци, които пронизват ушите ми. Напразните молби на семейството на баща ми...

С пристигането на Огнения маг от дърветата политат нови вълни от стрели, които принуждават Зели да отстъпи назад. С прекалено много неща и се налага да се справя наведнъж.

Слънчевият камък се изплъзва от пръстите ѝ.

Не!

Времето спира, когато осъзнавам предстоящия ужас. Мъжът се втурва към камъка. Това сигурно е бил планът му от самото начало.

Зели се протяга наред за камъка и пламъците в ръцете на мъжа осветяват болката по лицето ѝ. Но не успява да стигне до него.

Пръстите на Огнения едва докосват камъка и цялото му тяло избухва в пламъци. Огнят гори в гърдите му и излиза от гърлото му, от ръцете и краката му.

Проклети да са небесата!

Никога не съм виждал нещо такова.

Пожарът обхваща всичко. Въздухът се нажежава. Земята под краката на Огнения почервява и започва да дими. Самото му присъствие стопява пръстта около него като метала в огнището на ковач.

Краката ми тръгват сами, преди да осъзная какво правя. Тичам обратно сред огромните дървета и парализираните маскирани по пътя ми. Нямам план. Нямам осъществима идея за нападение. Но въпреки това тичам.

Докато се опитвам да стигна навреме, Огненият вдига горящите си ръце пред лицето си. През огъня той изглежда почти объркан, сякаш не е сигурен какво трябва да направи.

Но когато стиска юмруци, от тялото му се излъчва заплаха. Една нова сила, новооткрита истина. Сега той има сила.

И това е сила, която жадува да използва.

— Зели! — крясвам аз.

Мъжът се насочва към нея. Цяла армия съживени се втурват свирепо, но той минава право през тях, без да се поколебае, докато те се разпадат на горящи отломки.

Зели се опитва да се изправи и да се бие, но раните ѝ са прекалено сериозни. Тя пада назад, а Огненият вдига ръка.

— Не!

Хвърлям се напред, между ръката му и тялото на Зели. Ужас и адреналин се втурват през мен, когато се изправям пред пламъците на мага.

В ръката му се извива комета от огън. Тя нажежава въздуха.

Магията се надига в гърдите ми. Втурва се в пръстите ми. В ума ми се появява моментът, в който със силата си спрях Каея. Вдигам ръце, готов да се бия...

— Спри!

Магът замръзва.

Обърквам се, а той се обръща към източника на гласа. През суматохата преминава младо момиче, свъсило загрижено вежди.

Лунната светлина огрява лицето ѝ, над което се развява гъста бяла коса. Когато стига до мен, тя се втренчва в бялата ивица в косата ми.

— Те са от нашите.

Огнената комета в ръцете на мага угасва.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ЗЕЛИ

Той се опита да ме защити.

Сред цялото объркване и многобройните въпроси изненадата от това е над всичко. Тя се надига, когато Инан вдига слънчевия камък и го слага в ръката ми. Нараства, когато той ме взима на ръце и ме притиска към гърдите си.

После тръгва след момичето с корона от бяла коса и ме внася през портата. Когато минаваме, бойците свалят маските си и откриват белите си коси. Почти всички зад портата са божници.

Какво става?

Опитвам се да разбера всичко през мъглата на болката — Огнения маг, многото божници, детето, което май ги предвожда. Но всякаква идея какво може да значи всичко това изчезва, когато най-накрая виждаме лагера им.

В центъра на огромните дървета се събират няколко долини. Наклонът създава една вдлъбнатина, оформяйки широка равнина, пълна с ярки палатки, фургони и коли. Отдалече ме удря сладкият мирис на пържени банани и ориз джолоф и по някакъв начин задушават металния вкус на собствената ми кръв. Долавям тих говор на йоруба сред тълпата от толкова много божници, колкото не съм виждала от детството си.

Минаваме покрай една група, които поставят цветя около голяма бледолилава ваза. Светилище. Във възхвала на Небесната майка.

— Кой са всичките тези хора? — пита Инан младото момиче, което всички наричат Зу. — Какво правите тук?

— Изчакай един момент. Моля те. Обещавам да върна приятелите ви и ще отговоря на въпросите ти, но ми трябва малко време.

Зу започва да шепне на едно момиче с пола на зелени шарки и кърпа в същия цвят, завързана около бялата й коса.

— Не бяха в палатката — отговаря шепнешком момичето.

— Тогава ги намерете. — Гласът на Зу е напрегнат. — Не са излезли през портата, значи не може да са далече. Кажете им, че приятелите им са при нас. И знаем, че са казали истината.

Напрягам се да чуя повече, но ме прерязва силна болка. Когато започвам да се гърча, Инан ме притиска по-силно. Ударите на сърцето му пулсират в ушите ми, силни и равномерни като вълните. Откривам, че се притискам към този звук. Отново ме обзема огромно объркване.

— Онзи маг можеше да те убие — прошепвам тихо.

Само близостта до мага обгори кожата ми. Тя все още ме боли, червена и кървяща, едно изгорено място на рамото ми, цялото на мехури.

Болката ме връща към изгарящия въздух, който мислех, че поемам за последен път. За първи път магията не беше мой съюзник.

Тя едва не ме уби.

— Защо го направи? — питам аз.

— Ти беше в опасност — отговаря той. — Аз не бях.

Инан протяга ръка и докосва една драскотина на лицето ми. При това докосване по тялото ми преминава странен трепет. Всички възможни отговори се объркват в главата ми. Не знам какво да кажа.

Той все още е окъпан в светлината на слънчевия камък. Заради магията му кожата му с цвят на бакър сякаш грее. На светлината на фенерите костите му са изящно изпъкнали, вместо да стърчат рязко под кожата му.

Зу ни отвежда до една палатка, където има няколко импровизирани легла.

— Сложи я тук — посочва тя едно от леглата и Инан ме оставя внимателно.

Когато главата ми докосва грубия памук, започвам да се боря с вълна от гадене.

— Трябват ни алкохол и превръзки за раните — казва Инан.

Зу поклаща глава.

— Аз ще се погрижа за това.

Тя притиска ръце до раната отстрани на тялото ми и аз потрепервам. Когато започва да напява, през мен преминава изгаряща болка.

— *Бабалуайе, дуру ти ми байи байи. Фун ми ни агбара, ни нле фун ауон току ни агбара...*

Повдигам глава — под ръцете на Зу грее ярка оранжева светлина. Болката от допира ѝ се превръща в успокояваща топлина. Пронизващата болка вътре в мен се притъпява.

Меката светлина от ръцете ѝ преминава в кожата ми и се разпростира във всички скъсани сухожилия и мускули.

Издишам дълбоко, докато магията на Зу лекува раните ми.

— Добре ли си?

Поглеждам нагоре, дори не осъзнавах, че стискам ръката на Инан. Пускам я и с пламнало лице прокарвам пръсти по мястото, където ме бе пронизала стрелата. Кожата ми все още е мокра от кръвта, която се стича по нея, но раната е напълно заздравяла.

И отново се надигат въпроси, вече по-силно, защото няма нужда да си проправят път през мъглата на болката. За един час видях повече видове магия, отколкото през последните десет години.

— Трябва да започнеш да говориш. — Оглеждам Зу и кафеникаво червеникавият цвят на кожата ѝ ми се струва странно познат, като на рибарите, които на всеки две луни идваха в Илорин, за да заменят морската си пъстърва за нашата сготвена тигрова риба.

— Какво става? Какво е това място? Къде са камата от кост и свитъкът? И къде са брат ми и сестра му? Каза, че брат ми е при вас...

Замлъквам, защото платното на входа се отмята и вътре с препъване пристъпва Амари, подпирайки Тзеин, който явно е на ръба на силите си. Скачам на крака да ѝ помогна. Брат ми е така пребит, че едва стои на краката си.

— Какво сте направили? — изкрещявам аз.

Амари изважда камата и я опира в шията на Зу.

— Излекувай го!

Момичето прави крачка назад, вдигайки ръце.

— Сложи го да легне. — Поема си дълбоко въздух. — Сега ще отговоря на всичките ви въпроси.

* * *

Седим в сковано мълчание, опитвайки се да осъзнаем всичко, докато Зулейка лекува главата и крака на Тзеин. Зад нея стоят Куаме и Фолаке, видимо напрегнати.

Когато Куаме помръдва, ръката ми се насочва към торбата, търсейки топлината на слънчевия камък през кожата. Все още ми е трудно да го гледам, без да си спомням пламъците около лицето му.

Облягам се на Найла, доволна, че пак сме заедно, след като Зу нареди на хората си да ми я върнат. Прибирам торбата си зад лапата ѝ, за да може тя и камъкът да не се виждат. Но когато крайниците на Зу започват да треперят от напрежението при заклинанията, ми се иска да извадя камъка и да ѝ го дам.

Докато гледам Зу, сякаш отново съм петгодишна и следвам мама с превръзки и съдове с топла вода. Винаги, когато селската Изцелителка не успяваше да се справи с болните в Ибадан сама, двете с мама работеха заедно. Сядаха една до друга и Изцелителката използваше магическата сила на докосването си, а мама не позволяваше на пациента да поеме последния си дъх. *Най-добрите Жътвари владеят не само смъртта, малка Зел. Освен това, ние помагаме на другите и да живеят.*

Гледам втренчено малките ръце на Зу и си спомням ръцете на мама. Макар и млада, Зу е много умела в прилагането на магията си. Всичко започва да ни се изяснява, когато разбираме, че тя първа от божниците е докоснала свитъка.

— Не разбирах какво имам — разказва тя с дрезгав глас заради усилието, което влага в магията си. Фолаке ѝ подава дървена чаша с вода. Зу кимва с благодарност и отпива. — Не бяхме готови, когато войниците на Саран ни нападнаха в Уари. Едва успяхме да избягаме, след като взеха свитъка.

Амари и Инан се гледат втренчено и водят мълчалив разговор. Вината, която прозираше в изражението на Инан цял ден, сега плъзва и по лицето на Амари.

— След Уари знаех, че ни трябва място, където да сме в безопасност. Място, където стражите не могат да ни наранят. Започнахме само с няколко палатки, но когато изпратихме кодирани съобщения из цяла Ориша, лагерът започна да се разраства.

— Построили сте това селище за по-малко от една луна? — навежда се напред Инан.

— Струва ми се, че е било за по-дълго — свива рамене Зу. — Сякаш боговете непрекъснато изпращаха божници при нас. Преди да разбере какво става, лагерът сякаш сам се построи.

По лицето на Зу минава сянка от усмивка, която избледнява, когато се обръща към Амари и Тзеин. Преглъща с усилие и свежда поглед, прокарвайки длани нагоре и надолу по ръцете си.

— Това, което ви причинихме... — Зу замълчава. — Това, което им *позволих* да направят... Много съжалявам. Уверявам ви, че то ме отвращава. Но когато разузнавачите ни видели благородничка със свитъка, не можехме да поемем риска. — Тя стиска очи и от тях се процеждат сълзи. — Не можехме да позволим онова, което се случи в Уари, да се повтори и тук.

Сълзите на Зу карат и моите очи да се навлажнят. По лицето на Куаме се появява болка. Искам да го мразя за това, което е причинил на Тзеин, но не мога. И аз не съм по-добра. Дори съм по-зла. Ако Инан не ме беше спрял, щях да убия онзи маскиран божник само за да получа отговори. Той щеше да е с лице в пръстта, вместо да лежи на леглото и да се грижат за него, докато чака Зу да го излекува.

— Съжалявам — успява да изрече Куаме едва чуто. — Но обещах на тези хора, че ще направя всичко, което трябва, за да са в безопасност.

В ума си отново виждам пламъците около лицето му, но по някакъв начин те вече не са така страшни. Магията му смрази кръвта ми, но той защитаваше хората си. Нашите хора. Дори и боговете няма да го обвинят за това. Как можех аз да го направя?

Зу избърсва сълзите от бузите си. В този момент изглежда толкова по-млада от това, което светът ѝ е позволил да бъде. Преди да успее да се спра, аз се протягам и я прегръщам.

— Толкова съжалявам — плаче тя на рамото ми.

— Няма нищо — галя я по гърба. — Ти се опитваше да защитиш хората си. Направи каквото трябваше.

Поглеждам Амари и Тзеин и те кимат в знак на съгласие. Не можем да я обвиняваме. Не и когато и ние бихме направили съвсем същото.

— Ето! — Зулейка изважда свитъка от черното си дашики и го слага в ръцете ми. — Каквото и да ви е нужно, всички тук сме с вас. Те ме слушат, защото аз първа докоснах свитъка, но ако казаното от Амари, е вярно, ти си избрана от боговете. Каквото и да наредиш, всички ние ще го изпълним.

При тази мисъл някакво неудобство пропълзва под кожата ми. Не мога да водя тези хора. Та аз едва успявам да водя себе си.

— Благодаря, но ти вършиш добра работа тук. Просто се грижи хората да са в безопасност. Нашата задача е да стигнем до Зариа и да наемем кораб. Слънцестоенето е само след пет дни.

— Аз имам роднини в Зариа — обажда се Фолаке. — Търговци, на които можем да имаме доверие. Ако дойда с вас, ще ви осигуря кораба им.

— И аз ще дойда. — Зулейка сграбчва с надежда ръката ми. — Тук има достатъчно хора, които да се грижат за сигурността, а на вас може да ви потрябва Изцелител.

— Ако се съгласите да вземете и мен... — Гласът на Куаме заглъхва. Той прочиства гърлото си и се насилва да срещне погледите на Тзеин и Амари. — Искам да се бия заедно с вас. Огънят винаги е добра защита.

Тзеин му отправя хладен поглед, опипвайки с ръка раненото си бедро. Въпреки че Зу спря кървенето му, тя нямаше достатъчно сили, за да отнеме напълно болката.

— Защиатавай сестра ми или следващия път, когато затвориш очи, ти ще си този с кама в крака.

— Приемам това.

Куаме протяга ръка. Тзеин я поема. В ръкостискането им има извинение и в палатката се възцарява приятна тишина.

— Трябва да празнуваме! — На лицето на Зу светва усмивка, толкова сияйна и невинна, че я превръща в детето, което трябва да е. Радостта ѝ е толкова заразителна, че дори и Тзеин се ухилва. — Отдавна искам да направя нещо забавно, нещо, което да сближи хората в лагера. Знаем, че не е обичайното време, но утре трябва да организираме Аджойо.

— Аджойо? — навеждам се напред и не вярвам на ушите си.

Когато бях дете, най-хубавото време в цялата година за мен беше празненството в чест на Небесната майка и раждането на боговете. Тате винаги купуваше за мен и мама едни и същи кафтани, копринени и с мъниста, с дълъг шлейф, който се спускаше отзад на гърба. За последния Аджойо мама спестяваше цяла година, за да купи позлатени халки, които да вплете в косата ми.

— Ще го направим точно както трябва. — Зу започва да говори по-бързо, докато вълнението ѝ нараства. — Може да махнем някои палатки и да организираме процесия. Да намерим място за свещените истории. Може да издигнем сцена и всеки маг да докосне свитъка. Всички може да гледат как силата им се връща!

През мен преминава сянка на съмнение, която грейва като пламъците на Куаме. Само преди един ден превръщането на всеки от тези божници в маг щеше да е сбъдната мечта, но за първи път се поколебавам. Повече магия означава повече потенциал, повече погрешни ръце, в които да попадне слънчевият камък. *Но ако го пазя внимателно... ако всички тези божници вече се подчиняват на Зу...*

— Какво ще кажете? — пита момичето.

Поглеждам я, след това и Куаме. Той се усмихва.

— Звучи чудесно — решавам аз. — Ще е един Аджойо, който хората няма да забравят.

— А ритуалът? — пита Амари.

— Ако тръгнем веднага след празненството, ще имаме достатъчно време. Пак ще имаме пет дни да стигнем до Зариа, а като вземем кораба на Фолаке, ще намалим времето наполовина.

Лицето на Зу грейва така, сякаш светлината извира от него. Тя стиска ръката ми и аз се учудвам на топлината, с която ме изпълва този малък жест. Това е повече от още един съюзник. Това е началото на нашата общност.

— Тогава ще го направим! — Зу грабва ръката и на Амари и едва се сдържа да не заподскача. — Това е най-малкото, което можем да направим. Не мога да измисля по-добър начин да окажем почести на вас четиримата.

— Тримата — поправя я Тзеин. Резкият му тон попарва ентузиазма ми. Той кимва към Инан. — Този не е с нас.

Нещо стяга гърдите ми, когато Инан и Тзеин се втрещават един в друг. Знаех, че този момент ще дойде. Но се надявах да имаме повече време.

Зу кимва сковано, усещайки напрежението.

— Ще ви оставим да се разберете. Имаме много работа, ако искаме да сме готови за утре.

Тя се изправя на крака, Куаме и Фолаке стават след нея и тримата излизат, оставяйки ни в мълчание. Втрещвам се в свитъка в ръцете си.

Сега какво? Сега ние... *А има ли въобще „ние“?*

Пръв проговаря Инан.

— Знам, че е трудно за разбиране. Но нещата се промениха, след като ви отвлякоха с Амари. Знам, че искам много, но щом сестра ти може да се научи да ми има доверие...

Тзеин се завърта към мен и гневният му поглед ме удря като жезъл в корема. Лицето му ясно изразява мислите му: *Кажми ми, че това не е истина.*

— Тзеин, ако не беше той, щяха да отвлекат и мен...

Защото искаше самият той да ме убие. Когато бойците ни нападнаха, той все още искаше да забие мечата си в сърцето ми.

Поемам въздух и започвам да плъзгам ръце по жезъла си. Не мога да си позволя да объркам това. Тзеин трябва да ме изслуша.

— Отначало не му се доверявах. Но Инан се би заедно с мен. Когато животът ми беше застрашен, той самият се изложи на опасност. — Гласът ми сякаш се свива в гърлото. Не мога да погледна никого и затова гледам ръцете си. — Той е видял неща, почувствал е неща, които не мога да обясня на никой друг.

— И защо да вярвам в това? — кръстосва ръце Тзеин.

— Защото... — Поглеждам към Инан. — Той е маг.

— Какво?

Амари зяпва и се обръща рязко към Инан. Въпреки че я бях видяла да поглежда бялата му ивица и по-рано, сега вече тя разбира.

— Как е възможно?

— Не знам — отговаря Инан. — Стана в Лагос.

— Точно преди да изгориш селото ни до основи? — изкрещява Тзеин.

Инан стиска силно челюсти.

— Тогава не знаех...

— Но знаеше, когато убихте Лекан.

— Той ни нападна. Адмиралът ми се страхуваше за живота ни...

— А снощи, когато се опита да убиеш сестра ми? Тогава маг ли беше? — Тзеин се опитва да стане, но прави гримаса и хваща бедрото си.

— Нека ти помогна... — започвам аз, но той отблъсква ръката ми.

— Кажми ми, че не си глупава. — Друг вид болка проблясва в погледа му. — Не можеш да му имаш доверие. Маг или не, той не е на

наша страна.

— Тзеин...

— Той се опита да те *убие!*

— Моля те — обажда се Инан. — Знам, че нямаш причини да ми вярваш, но вече не искам да воювам. Всички искаме едно и също нещо.

— И какво е то? — изрича с присмех Тзеин.

— Една по-добра Ориша. Кралство, където магове като сестра ти да не живеят в постоянен страх. Искам да направя Ориша по-добра. — Той се обръща, впервайки кехлибарените си очи в мен. — Искам да го направя с вас.

Насилвам се да отместя поглед, защото се страхувам от това, което може да издаде лицето ми. Обръщам се към Тзеин с надеждата, че нещо от думите на Инан го е трогнало, но юмруците му се свиват толкова здраво, че ръцете му започват да треперят.

— Тзеин...

— Както искаш. — Той става, потрепвайки, тръгва към изхода на палатката, като се бори с болката в крака си. — Винаги объркваш всичко. Защо да спиращ сега?

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА АМАРИ

— Инан, чакай!

Проправям си път сред божниците, изпълнили пътеката между два реда палатки. Под любопитните им погледи краката ми натежават, но това не ме разсейва от въпросите, които изпълват главата ми. Когато Тзеин си тръгна, Зели изтича след него, опитвайки се да го накара да я разбере. А сега брат ми се затича след нея, оставяйки ме съвсем сама в палатката.

Инан чува гласа ми и спира, но не се обръща. Очите му не се отделят от Зели, проследяват я, докато тя изчезва сред тълпата. Когато се обръща към мен, аз не знам първо кой въпрос да задам.

Сякаш отново съм зад стените на двореца, толкова близо до него и все пак на цели светове разстояние.

— Трябва да кажеш на Зулейка да излекува това.

И той грабва ръцете ми, разглеждайки тъмните червени белези и засъхналата кръв по китките там, където въжетата се бяха врязали в кожата. Когато подкрепях Тзеин, беше лесно да забравя болката, но сега пулсирането е постоянно и ме изгаря всеки път, когато хладният вятър докосне оголената плът.

— Когато си почине. — Издърпвам ръцете си и ги скръствам, за да скрия раните. — Прекалено изтощена е, след като излекува Тзеин, а трябва да се погрижи и за Джайлин. Не искам това да ѝ навреди.

— Тя ми напомня на теб — усмихва се Инан, но усмивката не стига до очите му. — И ти имаше този безумен поглед, когато ти хрумнеше някаква идея и знаеше, че ще направиш каквото си решила.

Знам за кой поглед говори, и той си имаше такъв. Усмихваше се толкова широко, че носът му се сбръчкваше и очите му се свиваха толкова, че почти се затваряха. Това беше погледът, който ме караше да ставам от леглото през нощта, за да се промъкнем в кралските конюшни или да заврем глави в бурето със захарта в кухнята. Когато

нещата бяха по-простички. Преди баща ни и Ориша да застанат между нас.

— Искам да ти дам ето това.

Инан бърка в джоба си. Очаквам смъртна заплаха от баща ми. Почти спирам да дишам, когато виждам блясъка на старото ми украшение за коса.

— Как? — Гласът ми секва, когато той го слага в ръката ми.

Макар че е нацърбено, ръждясало и изцапано с кръв, то ме стопля. Сякаш съм си върнала малка частица от Бинта.

— Нося го от Сокото. Помислих си, че може да си го искаш.

Притискам украшението до гърдите си и го гледам втренчено, а в мен се надига вълна на благодарност. Но тази благодарност само влошава реалността.

— Наистина ли си маг?

Въпросът се изстрелва от устата ми, докато оглеждам бялата ивица в косата на Инан. Със или без украшението все още не разбирам: Каква е силата му? Защо той, а не аз? Ако боговете решават кой да получи този дар, какво ги е накарало да изберат Инан?

Той кимва и прокарва ръка по ивицата.

— Не знам как и защо. Случи се, когато докоснах свитъка в Лагос.

— Баща ни знае ли?

— Дишам ли все още?

Инан се опитва да се шегува, но болката му е очевидна. В главата ми се появява картината на меча, който пронизва Бинта. Съвсем лесно е да си представя как баща ни забива този меч и в Инан.

— Как може ти...

Всички останали въпроси изчезват, когато единственият, който има значение, най-после е изречен. Всеки път, когато съм го защитавала пред Зели, сега се надига вътре в мен. Мислех, че познавам истинската душа на брат си. Сега не съм сигурна дали изобщо го познавам.

— Разбирам, че може да си под влиянието на баща ни, но той не е тук — продължавам натиска. — Как изобщо мога да ти имам доверие, след като през цялото това време ти си се борил със себе си?

Инан клюмва. Почесва се отзад по врата.

— Не можеш — отговаря той. — Но ще спечеля доверието ти, обещавам.

В един друг живот това щеше да е достатъчно, но смъртта на Бинта все още е в мислите ми. Не мога да не се връщам към всички знаци и към всички възможности, които съм имала да я освободя от дворцовия живот. Ако тогава бях по-бдителна, приятелката ми още щеше да е жива.

— Тези хора... — Притискам украшението към гърдите си. — Те означават много за мен. Обичам те, Инан, но няма да позволя да нараниш маговете, както нарани мен.

— Знам — кимва Инан. — Но се заклевам в трона, че целта ми не е такава. Зели ми показва колко съм грешал за маговете. Знам, че съм правил грешки.

Гласът му се смекчава, когато изрича името на Зели, сякаш си спомня нещо приятно. Той се обръща и я търси в тълпата и в главата ми нахлуват още въпроси, но за момента ги избутвам настрана. Нямам представа какво е направила, за да промени мисленето на брат ми, но единственото, което има значение сега, е, че тази промяна е тук завинаги.

— Заради теб самия се надявам да не грешиш повече.

Инан се втренчва в мен с непроницаемо изражение, оглежда ме от горе до долу и пита:

— Това заплаха ли е?

— Обещание. Ако заподозра някакво предателство, ще ти се наложи да се изправиш пред моя меч.

Това няма да е първият път, когато мечовете ни ще се кръстосат. И със сигурност няма да е като последния.

— Ще ти докажа, ще докажа на всички вас — заявява Инан. — Ти си на правилната страна във всичко това. Единственото ми желание е и аз да застана там.

— Добре. — Навеждам се напред да го прегърна, повярвала в обещанието.

Но когато той ме обвива с ръце, единствената ми мисъл е, че пръстите му са точно на раната ми.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ЗЕЛИ

На следващата сутрин Зу влиза забързано в палатката ми.

— Имам да ти показвам толкова неща. — Тя разтърсва ръката ми. — Зели, хайде. Почти обед е!

След достатъчно побутване сядам в леглото, промушвайки пръсти през новите къдрици в косата ми, за да почеша главата си.

— Побързай. — Зу бутва едно червено дашики без ръкави в ръцете ми. — Всички чакат отвън.

Когато тя излиза, аз опитвам да се усмихна на Тзеин, който е с гръб към мен. Знам, че е буден, но не издава нито звук. Неудобното мълчание, което цареше между нас снощи, когато ядосани въздишки и празни думи изпълваха палатката ни, се връща. Колкото и да се извинявам, Тзеин не отговаря.

— Искаш ли да дойдеш? — питам го тихо. — Една разходка може да е полезна за крака ти.

Нищо. Сякаш говоря на въздуха.

— Тзеин...

— Оставам тук. — Той се размърдва и протяга шия. — Не ми се разхожда с всички.

Спомням си думите на Зу. Предположих, че има предвид Куаме и Фолаке, но сигурно и Инан е отвън. Тзеин е толкова ядосан, че ако види Инан, нещата само ще се влошат.

— Добре. — Обличам дашикито и завързвам косата си с кърпа на сини и червени шарки, оставена от Зу. — Ще се върна скоро. Ще ти донеса нещо за ядене.

— Благодаря.

Хващам се за отговора, повтаряйки го в главата си. Щом Тзеин вече успя да измърмори някаква благодарност, може би нещата ще се подредят.

— Зел. — Той поглежда през рамо и среща очите ми. — Внимавай. Не искам да оставаш сама с него.

Кимам и излизам от палатката, а предупреждението на Тзеин ми тежи. Но щом тръгна през лагера, всякаква тежест се изпарява.

Слънчева светлина залива широката долина, всяка частица от тучната зеленина е изпълнена с живот. Млади божници бързат през лабиринта от колиби, палатки и коли. Всеки от тях грее с бялата си коса и ярките мотиви, втъкани в дашики и кафтани. Сякаш обещанието на Небесната майка е пред очите ми, оживяло след толкова години.

— Богове! — въртя се аз, опитвайки се да видя всичко, когато Зу ми маха с ръка.

Никога не съм виждала толкова божници на едно място, особено изпълнени с толкова много... радост. Тълпата се смее, а белите им коси са сплетени на расти или разпуснати. Непозната свобода се усеща в стойката им, в походката им, в очите им.

— Внимавай!

Вдигам ръце нагоре, когато група младежи изтичват покрай нас. Най-възрастните в тълпата изглеждат на около двадесет, не повече от двадесет и пет. От всички хора пред нас те са най-озадачаващите — никога през живота си не съм виждала толкова много възрастни божници извън затворническите килии или пазарите за работници.

— Най-последно!

Зу ме хваща под ръка, а на лицето ѝ грее широка усмивка. Дърпа ме край боядисаната в жълто кола, където чакат Инан и Амари. Когато ме вижда, Амари се ухилва, но усмивката ѝ изчезва, защото не вижда Тзеин.

— Искаше да си почине — отговарям на незададения ѝ въпрос.

И не искаше да вижда брат ти.

Инан ме поглежда, красив в кобалтовия си кафтан с прилепнали шарени панталони. Изглежда различен без острите линии и назъбения метал на униформата. По-мек. По-топъл. Бялата ивица грее ярко в косата му този път, без да я крие под шлем или черна боя. Гледаме се един друг известно време, но на Зу ѝ трябва само един миг, за да застане между нас и да ни дръпне след себе си.

— Направили сме доста, но имаме още много работа, ако искаме да сме готови за вечерта. — Тя говори много бързо, винаги откривайки нещо ново, което да каже още преди да е свършила предишната си мисъл.

— Тук ще бъдат старите истории — сочи Зу към една импровизирана сцена на затревено възвишение между две палатки. — Има една божница от Джимета, която ще ги разказва. Трябва да я видите, очарователна е. Мислим, че ще стане Приливен маг. О, и това! Тук божниците ще докосват свитъка. Нямах търпение да го видя, ще е невероятно!

Зулейка се движи сред тълпата с магнетизма на кралица. Когато минава, божниците спират и си шепнат, сочейки към нас, защото тя държи ръката ми. Обикновено мразя, когато хората ме гледат така, но днес се наслаждавам. Не е като при стражите или косиданите, които искат да изчезна. В погледите на божниците се чете преклонение, някакво ново уважение.

— Тук е най-хубавото — посочва Зу към една голяма полянка, която украсяват с рисувани фенери и цветни платове. — Тук ще бъде процесията по откриването. Зели, ти трябва да участваш.

— О, не искаш това.

Клатя енергично глава, но се размивам, когато Зу ме сграбчва за китките и започва да подскача. Радостта ѝ е заразна, дори и Инан не може да не се усмихне.

— Ще бъдеш страхотна! — Очите ѝ се разширяват. — Все още нямаме Жътвар, а одеждите на Оя ще ти станат идеално — дълга червена пола и златно горнище. Инан! Не мислиш ли, че ще е божествена?

Инан отваря широко очи и започва да заеква, гледайки от мен към Зу, сякаш очаква една от нас да го освободи от необходимостта да отговори.

— Зу, няма нужда. — Махвам с ръка. — Сигурна съм, че ще намерите някой друг.

— Може би така ще е най-добре. — Инан най-после е намерил гласа си. За момент очите му се насочват към мен, след това отмества поглед. — Но да, мисля, че Зели ще е много красива.

По лицето ми плъзва топлина, която се засилва, когато Амари ни поглежда изпитателно. Обръщам се настрани и съсредоточавам вниманието си върху нещо друго, опитвайки се да не обръщам внимание на това, че отговорът на Инан кара нещо в мен да затрепти. Начинът, по който ме внесе в лагера, се връща в съзнанието ми.

— Зу, какво е това? — посочвам към една черна кола с дълга опашка от божници.

— Фолаке рисува бааджите на клановете. — Очите на Зу светват. — Трябва да отидеш!

— Бааджи? — носът на Амари се сбърчва объркано.

Зу посочва към символа, нарисуван на шията ѝ. Тя грабва Инан и Амари за ръцете и се затичва.

— Прекрасни са. Хайде, елате, трябва да ги видите!

Зу се движи бързо, отвеждайки ни по-навътре в тълпата. Замислям се дали да не ускоря крачка, но във всичко наоколо има нещо, което ме кара да вървя по-бавно. Всеки път, когато мина покрай нови божници, умът ми се втурва да гадае какви нови магове могат да станат. От лявата ми страна може да има бъдещи Ветрени магове, а отдясно Прорицатели. Понеже клановете са десет, има шанс някой Жътвар да е точно пред...

Един непознат, облечен в червено и черно, се блъска в мен. Той ме хваща през кръста и ме задържа да не падна.

— Извинявам се — усмихва се той. — Краката ми имат навика да следват сърцето.

— Няма защо...

Гласът ми замира. Непознатият не прилича на никого, когото съм виждала досега, в него не тече кръвта на Ориша. Цветът на лицето му е като пясъчник, наситен с бакърени тонове. За разлика от кръглите очи на хората в Ориша неговите са полегати, с надвиснали клепачи, които подчертават живия му сив поглед.

— Роен. — Той се усмихва отново. — За мен е удоволствие. Надявам се, че ще простиш непохватността ми. — Той пропуска „т“-то и подчертава „р“-то. Сигурно е търговец от далечна земя.

Най-после!

Тзеин ми беше казал, че когато пътува из Ориша за състезанията си по агбъон, среща по някой чужденец, но на мен самата никога не ми се беше случвало. През годините бях чувала описанията на различни търговци в пълни с хора пазари и пътници, минаващи през най-големите градове на Ориша. Все се надявах някой да мине през Илорин, но те никога не стигаха до нашите източни брегове.

Въпроси изпълват главата ми, но тогава забелязвам, че ръката му все още е на кръста ми. Страните ми пламват и аз се измъквам. Не

трябва да се вторачвам в него, но от лукавата усмивка на Роен почти мога да гарантирам, че това му харесва.

— До нови срещи.

Той намига и си тръгва, без да отделя поглед от мен. Но преди да направи и една крачка, Инан се появява и го сграбчва за ръката. Усмивката на Роен изчезва и той изрича през зъби:

— Не знам какви са намеренията ти, братко, но това е един добър начин да загубиш ръка.

— Джебчийството също. — Челюстта на Инан се стяга. — Върни го.

Сивоокият непознат ме поглежда и със смутена усмивка изважда сгънатия жезъл от джоба на широките си панталони. Очите ми се разширяват, докато посягам към празното място на колана си.

— Как, по дяволите, успя да го направиш?

Взимам си жезъла. Мама Агба ни беше научила да усещаме докосванията на крадците. Трябваше да почувствам ръката му.

— При първото сблъскване.

— Тогава защо остана? — питам аз. — Ако си толкова умел, можеше да избягаш.

— Не можах да устоя. — Роен се ухилва като хищник, разкривайки зъби, които блестят малко прекалено ярко. — Отзад видях само красивия жезъл. Не знаех, че го носи красиво момиче.

Поглеждам го гневно, но това само го кара да се усмихне още по-широко.

— Както вече казах, скъпа — той се покланя леко, — до нови срещи.

След това се отдалечава бавно, насочвайки се към Куаме. Дватамата си стискат приятелски ръцете и разменят думи, които не мога да чуя. Куаме ме поглежда за миг, преди да изчезнат в една палатка. Не мога да не се зачудя защо Куаме ще се среща с такъв човек.

— Благодаря — обръщам се към Инан, прокарвайки пръсти по гравираниите знаци върху жезъла. Това е единственото, което ми остана от Илорин. Единствената връзка с живота, който някога имах. Замислям се за Мама Агба и ми се иска да можех отново да видя нея и тате.

— Ако знаех, че само една чаровна усмивка е достатъчна, за да те разсее, щях отдавна да опитам нещо такова.

— Не беше усмивката му — повдигам брадичка аз. — Никога не съм виждала човек от други земи.

— А, това ли било?

Инан се усмихва едва доловимо, но обезоръжаващо. През времето, откакто сме заедно, съм виждала на лицето му всичко — от гняв до болка, но никога нещо, близко до усмивка. На бузата му се образува трапчинка, набръчквайки кожата около кехлибарените му очи.

— Какво има? — пита той.

— Нищо.

Съсредоточавам се върху жезъла си. С тази усмивка и с този кафтан ми е трудно да повярвам, че все още гледам малкия принц...

— Ох!

Усмивката на Инан преминава в гримаса. Той стиска зъби и се хваща отстрани.

— Какво има? — Слагам ръка на гърба му. — Искаш ли да извикам Зу?

Той поклаща глава и издиша ядосано.

— Това не е болка, която тя може да излекува.

Накланям глава и след малко осъзнавам какво означават думите му. Той изглеждаше толкова различен с кафтана, че не бях забелязала колко хладен е въздухът около него.

— Потискаш магията си. — Сърцето ми се свива. — Не е нужно да го правиш, Инан. Никой тук не знае кой си.

— Не е това. — Инан се стяга и застава изправен. — Има прекалено много хора. Трябва да я контролирам. Ако я изпусна, може да нарани някого.

Отново виждам съкрушения малък принц, който ме нападна с меча си. Знаех, че е изплашен, но наистина ли се страхува толкова много от себе си?

— Мога да ти помогна. — Свалям ръката си. — Поне малко. Ако се научиш да я контролираш, няма да те боли толкова.

Инан дърпа яката на кафтана си, въпреки че тя е доста широка около врата му.

— И няма да имаш нищо против?

— Няма проблем. — Хващам ръката му и го повеждам далече от тълпата. — Ела. Знаем едно място, където може да отидем.

* * *

Река Гомбе бълбука край нас, изпълвайки въздуха с песента си. Мислех си, че новото място може да успокои Инан, но сега, когато седим тук, ми се струва, че аз самата имам нужда от успокояване. Нервността, която ме обзе, когато Зу поиска да водя процесията на маговете, се завръща, но този път е по-силна. Не знам как да помогна на Инан. Все още аз самата се опитвам да овладее магията на Жътварите.

— Говори с мен. — Поемам си дълбоко въздух и се преструвам на толкова уверена, колкото ми се иска да бъда. — Как усещаш магията си? Кога те удря най-силно?

Инан преглъща, а пръстите му се движат около несъществуващ предмет.

— Не знам. Не разбирам абсолютно нищо от нея.

— Вземи. — Бъркам в джоба си и изваждам една бронзова монета и я слагам в ръката му. — Престани да мърдаш така, че се изнервям.

— Какво е това?

— Нещо, с което можеш да си играеш, без да се тровиш. Вземи монетата и се успокой.

Инан се усмихва отново, този път истински, и усмивката огрява и очите му. Прокарва пръст по гравиранията в центъра на монетата пантенера, знак, че е от Ориша.

— Не мисля, че някога съм държал в ръката си бронзова монета.

— Ъмм — задавям се възмутено. — Пази такива факти за себе си, защото не знам дали мога да ги приема.

— Извинявай. — Инан опитва тежестта на монетата върху дланта си. — И благодаря.

— Благодарни ми, като накараш това да проработи. Кога за последен път наистина остави магията си просто да тече?

Инан започва да прехвърля бронзовата монета между пръстите си и се замисля.

— В онзи храм.

— Кандомбле?

Той кимва.

— Храмът засилваше способностите ми. Когато се опитвах да те намеря, седнах под една рисунка на Ори и... не знам. За първи път почувствах, че има нещо, което мога да контролирам.

Мястото във въображението. Замислям се за последния път, когато бяхме там, и се чудя какво съм казала. Дали съм издала нещо?

— Как става това? — питам аз. — Понякога се чувствам така, сякаш четеш книга в главата ми.

— По-скоро главоблъсканица, отколкото книга — поправя ме Инан. — Мислите и чувствата ти невинаги са ясни, но когато са силни, аз също ги усещам.

— С всички ли можеш да го правиш?

Той поклаща глава.

— Не до такава степен. Всички други усещам сякаш ме е изненадал дъжд. А ти си истинско цунами.

Замръзвам при тези силни думи, опитвайки да си представя какво представлява това. Страхът. Болката. Спомените как откъсват мама от нас.

— Звучи ужасно — прошепвам.

— Невинаги. — Той се втренчва в мен, сякаш може да види право в сърцето ми, право във всичко, което съм. — Има моменти, когато е удивително. Дори прекрасно.

Сърцето ми се изпълва с радост. Една къдрица пада върху лицето ми и Инан я прибира зад ухото ми. Когато пръстите му докосват кожата ми, цялата настръхвам.

Прочиствам гърлото си и поглеждам встрани, без да обръщам внимание на туптенето вътре в главата ми. Не знам какво става, но знам, че не мога да си позволя да се чувствам така.

— Магията ти е силна. — Връщам се към задачата. — Вярваш или не, но тя идва съвсем естествено при теб. Ти инстинктивно правиш неща, за които повечето магове имат нужда от могъщи заклинания.

— Как да контролирам това? — пита Инан. — Какво да направя?

— Затвори очи и повтаряй след мен. Не знам заклинанията на Свързвателите, но знам как да поискам помощ от боговете.

Инан затваря очи и стиска силно бронзовата монета.

— Просто е: *Ори ба ми соро*.

— Ба ме соро?

— *Ба ми соро.* — Усмивам се и поправам произношението му. Йоруба звучи толкова непохватно от неговите уста, че ми става мило. — Повтори го. Представи си Ори. Отвори себе си и поискай помощта му. Това е да си маг. Боговете са на твоя страна и никога не си истински сам.

Инан поглежда надолу.

— Те винаги ли са тук?

— Винаги. — Замислям се за всички онези години, когато им бях обърнала гръб. — Дори и в най-мрачните времена боговете винаги са тук. Независимо дали ги приемаме или не, те винаги имат план.

Инан свива пръстите си върху бронзовата монета и на лицето му се появява замислено изражение.

— Добре — кимва решително. — Искам да опитам.

— *Ори ба ми соро.*

— *Ори ба ми соро* — напява тихо той, сплитайки пръсти около монетата.

Отначало не се случва нищо, но Инан продължава и въздухът започва да се затопля. В ръцете му се появява мека синя светлина и плъзва към мен.

Затварям очи, светът се завърта, един горещ прилив на енергия, точно като в онзи ден. Когато въртенето спира, аз отново съм на мястото във въображението.

Но този път, когато тръстиките гъделичкат краката ми, аз не се страхувам.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ИНАН

Въздухът на мястото във въображението ми трепти като мелодия. Тиха. Звънлива. Докато той пее, погледът ми проследява голата кожа на Зели в езерото. Тя се плъзга по проблясващите вълни като черен лебед и лицето ѝ е спокойно, изражение, което никога не съм виждал. Сякаш в този един-единствен миг целият свят не тежи на раменете ѝ.

Тя се гмурка за няколко секунди и отново се появява на повърхността, повдигайки тъмното си лице към слънчевите лъчи. Очите ѝ са затворени, а миглите изглеждат безкрайно дълги. Къдриците се сипят като сребро по кожата ѝ. Когато се обръща към мен, дъхът ми секва. За момент забравям как да дишам. И да мисля. Някога смятах, че има лице на чудовище.

— Нали знаеш, че е неприятно, ако само гледаш?

По лицето ми пропълзява усмивка.

— Това да не е хитър начин да ме накараш да дойда при теб?

Тя се усмихва. Красива усмивка. В тази усмивка виждам слънцето. Когато се обръща, жадувам да я видя отново, да усетя топлината, която се разлива по костите ми. И с това желание свалям ризата си и скачам във водата.

Зели се задавя и плюе заради вълната, която я залива, когато аз се гмурвам в развълнуваната вода. Течението ме дърпа надолу с неочаквана сила. Ритам и се боря, докато отново изплувам на повърхността.

Отдалечавам се от рева на водопада, а Зели се вира в гората зад нас — краят ѝ е толкова далече, че не мога да го видя. Далече зад бялата граница, която се виждаше на брега на езерото миналия път.

— За първи път влизаш във водата, нали? — извиква Зели.

— Какво ме издаде?

— Лицето ти — отговаря Зели. — Изглеждаш глупаво, когато си изненадан.

На устните ми се появява усмивка, което се случва все по-често и по-често в нейно присъствие.

— Харесва ти да ме обиждаш, нали?

— Почти толкова приятно е, колкото да те бия с жезъла.

Този път тя се ухилва. Моята усмивка става по-широка. Тя се отпуска да плува по гръб, минавайки между полюшващите се тръстики и плаващите лилии.

— Ако имах твоята магия, щях да прекарвам цялото си време тук.

Кимвам, въпреки че се чудя как би изглеждало мястото във въображението ми без нея. Всичко, което аз създавам, са увяхващи тръстики. Със Зели идва цял един свят.

— Ти май се чувстваш добре във водата — казвам аз. — Учудвам се, че не си Приливен маг.

— Може би в друг живот. — Тя прокарва ръка през езерото и гледа как водата минава между пръстите ѝ. — Не знам защо е така. Харесвах езерата в Ибадан, но те не могат да се сравняват с океана.

Като искри, които запалват огъня, спомените ѝ ме поглъщат — детските ѝ очи се отварят широко, страхопочитанието, с което гледа безкрайните вълни.

— В Ибадан ли си живяла?

Приближавам се към нея, вдишвайки мириса ѝ. Въпреки че никога не съм бил в това северно село, спомените на Зели са толкова живи, че сякаш в този момент съм там. Наслаждавам се на невероятната гледка от върха на планината, вдишвам свежия планински въздух. В спомените ѝ за Ибадан има специална топлина. Топлотата на майчината обич.

— Живеехме там преди Нападението. — Гласът на Зели потреперва, докато преживява онези моменти с мен. — Но след това... — Тя поклаща глава. — Имаше прекалено много спомени. Не можехме да останем.

В гърдите ми се отваря голяма дупка от вина, обагрена с миризмата на горяща плът. Спомням си огньовете, които гледах от кралския дворец, невинните хора, изгорени пред детските ми очи. Спомен, който бях заровил дълбоко, като магията си, ден, който жадувах да забравя. Но сега, когато се вирам в Зели, всичко се появява отново. Болката. Сълзите. Смъртта.

— Нямахте да оставаме в Илорин. — Зели говори повече на себе си, отколкото на мен. — Но аз видях морето. — Тя се усмихва на себе си. — Тате ми каза, че няма нужда да заминаваме.

На мястото във въображението ми мъката ѝ ме удря с двойна сила. Илорин е бил нейното щастие. А аз го изгорих до основи.

— Съжалявам. — Думите излизат с труд от устата ми. Докато звучат, намразвам себе си още повече. Толкова са недостатъчни! Незначителни пред болката ѝ. — Знам, че не мога да поправа случилото се. Не мога да променя онова, което направих, но мога отново да построя Илорин. Когато всичко свърши, това ще е първото нещо, което ще направя.

Зели се засмива горчиво. Сухо. Без никаква радост.

— Продължавай да говориш такива наивни неща. Само ще докажеш, че Тзеин е прав.

— Какво искаш да кажеш? — питам аз. — Той какво мисли?

— Мисли, че когато всичко това свърши, единият от нас ще е мъртъв. И се страхува, че това ще съм аз.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

ЗЕЛИ

Не знам защо съм тук.

Не знам защо примамих Инан да скочи.

Не знам защо нещо в мен започва да пърха, когато той плува наблизо.

Това е временно — напомням на себе си. — Това не е истинско. Когато всичко свърши, Инан няма да носи кафтани. Няма да ме посреща на мястото във въображението.

Опитвам се да си представя жестокия воин, когото познавам, малкия принц, който ме напада с меч си. Но виждам острието, което ме освободи от мрежата на маскираните. Виждам го да се изправя срещу пламъците на Куаме.

Той има добро сърце — звучат в главата ми отдавна изречените от Амари думи. Мислех, че тя не вижда истината. Но дали тя не е виждала онази негова страна, която аз не можех?

— Зели, никога няма да те нараня. — Той поклаща глава и прави гримаса. — Не и след онова, което видях.

Когато вдига очи и ме поглежда, в тях се чете истината. Не мога да повярвам, че не съм го разбрала по-рано. Вината и съжалението, които е носил в себе си... *Богове...*

Сигурно е видял всичко.

— Мислех, че баща ми не е имал избор. Винаги съм мислил, че е направил онова, което направи, за да може Ориша да е в безопасност. Но след като видях твоите спомени... — Гласът му замира. — Нито едно дете не трябва да преживява това.

Обръщам се отново към вълничките в езерото, без да знам какво да кажа. Какво да чувствам. Той е видял най-лошото в мен. Неща, които не мислех, че някога ще мога да споделя.

— Баща ми е сгрешил. — Инан говори толкова тихо, че водопадът почти го заглушава. — Може би е трябвало да го осъзная

по-рано, но единственото, което мога да направя сега, е да опитам да поправа грешките му.

Не му вярвай — предупреждавам себе си. — *Той живее във въображаем свят, в някаква мечта.* Но при всяко обещание, което Инан дава, сърцето ми се изпълва с тайната надежда, че поне в едно от тях има истина. Когато той ме поглежда, виждам нещо от оптимизма, който винаги свети в очите на Амари. Въпреки всичко той е решен да направи това.

Наистина иска Ориша да се промени.

Щом Небесната майка ти е дала свитъка чрез потомък на кръвта на Саран, волята ѝ е ясна. Думите на Лекан отекват в главата ми, докато се вирам в Инан, омагьосана от силната му челюст и наболата му брада. Ако един потомък на Саран е орисан да ми помогне, дали боговете не искат Инан да управлява и да премине на другата страна? Това ли правим тук? Затова ли са му дали тази магия?

Той се носи във водата, приближавайки се към мен, и сърцето ми започва да бие лудо. Трябва да се отдалеча от него. Но оставам неподвижна, застинала на едно място.

— Не искам още хора да умрат — прошепва той. — Не искам още кръв по ръцете на семейството си.

Красиви лъжи. Но ако са само красиви лъжи, защо тогава не мога да се отдалеча от него?

Богове, той имали изобщо дрехи? Погледът ми се плъзга по широкия му гръден кош, по извивките на всеки мускул. Но преди да успея да надникна под водата, извъртам очи нагоре. В името на Небесната майка, какво правя? Насилвам се да преплувам под водопада, докато гърбът ми опира в ръба на скалата. Това е безумие. Защо му позволих да ме доведе тук?

Надявам се, че гърмящият водопад ще накара Инан да остане от другата страна, но само след миг той преплува през завесата от вода и идва при мен.

Тръгвай. Нарездам на краката си да ритат, но тялото ми е хванато в плен от кротката усмивка на устните му.

— Искаш ли да си отида?

Да.

Това трябва да отговоря. Но колкото по-близо идва той, толкова повече нещо в мен иска да остане. Инан спира, преди да е стигнал

прекалено близо, принуждавайки ме да отговоря.

Искам ли да си отиде?

Въпреки че сърцето ми се блъска в гърдите, аз знам отговора.

— Не.

Погледът му омеква, поглед, който досега не съм виждала на лицето му. Когато други ме гледат така, искам да издера очите им. Но по някакъв начин искам още от погледа на Инан.

— Мога ли...

Гласът му секва, страните му пламват и той не може да изрази с думи желанието си. Но няма нужда от думи. Не и когато всяка частица от мен иска същото.

Кимвам и той вдига треперещата си ръка и ме погалва по бузата. Затварям очи, замаяна от вълнение, при това протичко докосване. То изгаря гърдите ми, втурва се надолу по гръбнака ми. Ръката му се плъзва по бузата и гали косата ми, пръстите му гъделичкат кожата на главата ми.

Богове...

Ако някой страж види това, ще бъде убита на място. Макар да е принц, Инан може да бъде хвърлен в затвора. Но въпреки правилата в нашия свят другата му ръка ме придърпва по-близо, приканвайки ме да се отпусна. Затварям очи и се навеждам към него, по-близо до малкия принц, отколкото изобщо би трябвало да бъде.

Устните му докосват моите...

— Зели!

* * *

Внезапно тялото ми прескача обратно в истинския свят.

Отварям очи в момента, в който Тзеин издърпва Инан, вдига го за яката на кафтана му и го хвърля на земята.

— Тзеин, спри! — изправям се на крака и заставам между двамата.

— Стой далече от сестра ми!

— Ще ви оставя. — Инан ме поглежда за момент, преди да се оттегли сред дърветата. — Ще се видим в лагера.

— Какво ти става? — викам аз веднага след като Инан се е отдалечил толкова, че да не ни чува.

— Какво ми става на мен? — изревава Тзеин. — В името на боговете, Зел, какво, по дяволите, правиш тук? Помислих си, че може да те нарани!

— Опитвах се да му помогна. Той не знае как да контролира магията си. Тя му причинява болка...

— В името на боговете, той ни е враг. Ако го боли, това е по-добре за нас!

— Тзеин, знам, че е трудно да повярваш, но той иска да оправи Ориша. Опитва се да я направи безопасно място за всички магове.

— Промива ти мозъка — поклаща глава Тзеин. — Това ли е магията му? Ти може да си всякаква, Зел, но знам, че не си чак толкова наивна.

— Ти не разбираш. — Отмествам поглед. — Никога не ти се е налагало. Ти си един перфектен косидан. А аз се страхувам всеки ден.

Тзеин отстъпва назад, сякаш съм го ударила.

— Мислиш, че не знам какво е да се будиш всеки ден и да мислиш, че може да ти е последен?

— Тогава дай шанс на Инан. Амари е просто принцеса. Когато магията се върне, тя няма да е наследницата на трона. Ако успея да убедя престолонаследника, бъдещият крал ще е на наша страна!

— Само ако можеше да чуеш глупостите, които говориш! — Тзеин започва да дърпа косата си. — Него не го е грижа за теб, Зел. Исква само да те вкара в леглото си.

Лицето ми пламва. Обидата се вплита със срама. Това не е Тзеин. Не е братът, когото обичам.

— Той е синът на човека, който уби мама, за Бога, колко отчаяна може да си?

— Ти въздишаш по Амари! — изкрещявам аз. — Как това е по-добро?

— Защото тя не е убийца! — изкрещява в отговор Тзеин. — Защото тя не изгори селото ни до основи!

Въздухът около мен започва да жужи. Сърцето ми блъска в гърдите, докато Тзеин продължава да вика. Думите му ме раняват дълбоко, по-остри от всяка атака, пред която съм се изправяла по-рано.

— Какво ще каже тате?

— Не намесвай тате в това...

— Или мама?

— Млъкни! — изкрещявам.

Жуженето във въздуха се засилва и се превръща в огнено бучене. Най-тъмната част от гнева ми се надига, въпреки че се опитвам да го потисна.

— Богове, само ако тя знаеше, че е умряла, за да станеш уличницата на принца...

От мен изригва магия, гореща и гневна, и започва да бушува, без да съм изрекла заклинание. От ръката ми като копие се извива една сянка и нанася удар с яростта на мъртвите.

Всичко се случва за миг. Тзеин изкрещява. Аз залитам назад.

Когато всичко свършва, той сграбчва рамото си.

Изпод пръстите му блика кръв.

Взирам се втренчено в разтрепераните си ръце, в прозрачните сенки на смъртта, които се вият около тях. След малко те избледняват. Но щетите остават.

— Тзеин... — Започвам да клатя глава, от очите ми бликват сълзи. — Не исках, кълна се. Не се опитвах да го направя!

Тзеин се втренчва в мен, сякаш не знае коя съм. Сякаш съм предала всичко, което имаме.

— Тзеин...

Той минава край мен с ледено изражение. Непримерим.

Строполявам се на земята и преглъщам риданията си.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ЗЕЛИ

Оставам в покрайнините на селището до залез-слънце. Сред дърветата не трябва да се изправам пред никого. Не трябва да се изправам пред себе си.

Когато вече не мога да седя в тъмното, тръгвам към палатката си, разочаровайки Зу, молейки се да не срещна Тзеин. Но щом ме вижда, Амари се втурва към мен с един копринен кафтан.

— Къде беше? — Тя ме сграбчва за ръката и ме дръпва в палатката си и на практика ме съблича, за да ми облече новия кафтан. — Празненството ще започне всеки момент, а още не сме направили косата ти!

— Амари, моля те...

— Не си прави труда да ми възразяваш. — Тя бута ръката ми и ме принуждава да стоя мирно. — Тези хора ти се възхищават, Зели. Трябва да изглеждаш подходящо.

Тзеин не и е казал...

Това е единственото обяснение. Амари слага кармин на устните ми и въглен около очите ми, както би направила по-голяма сестра, и ме кара да направя същото за нея. Ако знаеше истината, щеше просто да се страхува.

— Толкова се е накъдрила! — възкликва тя и закрепва още един кичур от косата ми назад.

— Мисля, че е заради магията. Косата на мама беше такава.

— Отива ти. Дори не съм свършила, а ти вече изглеждаш поразително красива.

Изчервявам се и оглеждам копринения кафтан. Пурпурните му мотиви са заплетени с яркожълти и тъмносини шарки и той сякаш грее на фона на тъмната ми кожа. Опипвам мънистата по деколтето и ми се иска Амари да го върне на този, който ѝ го е дал. Не мога да си спомня последния път, когато съм била с рокля, и се чувствам гола без плат, който да обвива краката ми.

— Не ти ли харесва? — пита Амари.

— Няма значение — въздишам аз. — Не ме интересува какво ще облека, искам просто тази вечер да свърши.

— Случило ли се е нещо? — деликатно подпитва Амари. — Сутринта беше толкова ентузиазизирана. А сега Зу ми казва, че не искаш да споделиш свитъка.

Стискам силно устни и сграбчвам плата на кафтана. Начинът, по който угасна лицето на Зу, ме изпълва с нов срам. Всички тези хора очакват да ги вода, а аз не мога да контролирам дори собствената си магия...

И не само магията си...

Споменът за огнения ад на Куаме бушува толкова ярко, че кожата ми настръхва от въображаемата топлина. Бях убедила себе си, че няма от какво да се страхувам, но сега не чувствам нищо друго, освен страх. Ами ако Зу не бе успяла да го спре? Ако изобщо не беше дошла? Ако Куаме не бе спрял пламъците си, дори нямаше да съм тук.

— Сега не е точният момент — казвам най-накрая. — Слънцестоенето е само след четири дни...

— Защо тогава не върнеш на тези божници силата им още сега? — стиска по-силно косата ми Амари. — Моля те, Зели, говори с мен. Искам да разбера.

Свивам колене до гърдите си и затварям очи, като почти се усмихвам на думите на Амари. Съвсем доскоро, когато видеше магия, тя се разтреперваше. Сега тя се бори за нея, а аз се страхувам.

Опитвам се да прогоня спомените за лицето на Тзеин, за най-ледения му поглед, който някога съм виждала. Познах ужаса в очите му. Когато Куаме докосна слънчевия камък и се възпламени, аз го погледнах по същия начин.

— Заради Инан ли? — настоява Амари, когато аз продължавам да мълча. — Страхуваш се от това, което ще направи ли?

— Не Инан е проблемът.

Амари замълчава, пуска косата ми и прикляква на пода. С изправените си гръб и рамене изглежда царствена във взетата назаем златиста рокля.

— Какво стана, докато нас с Тзеин ни нямаше?

Запазвам неутрално изражение на лицето си, въпреки че сърцето ми прескача един удар.

— Казах ти, съюзихме се, за да ви освободим.

— Зели, моля те, трябва да ми отговориш честно. Обичам брат си, наистина го обичам. Но никога не съм виждала тази негова страна.

— Каква страна?

— Да се противопостави на баща ми. Да се бори на страната на маговете. Нещо се е случило с него и знам, че е свързано с теб.

Тя ме гледа втренчено, сякаш разбира всичко, и страните ми пламват. Замислям се за водопада, за момента, в който устните ни почти се докоснаха.

— Прогледнал е — свивам рамене. — Разбрал е какво е направил баща ти, какво правят стражите. Исква да намери начин да поправи всичко.

Амари кръстосва ръце и повдига вежда.

— Сигурно ме мислиш за сляпа или глупава, а знаеш, че не съм сляпа.

— Не знам за какво говориш...

— Зели, той те гледа *втренчено*. Усмивва се сякаш... небеса, дори не знам. Никога не съм го виждала да се усмивва така, както се усмивва на теб. — Поглеждам надолу, а тя сграбчва брадичката ми и ме принуждава да я погледна в очите. — Исквам това, Зели. Повече отколкото можеш да си представиш. Но познавам брат си.

— Какво искаш да кажеш?

Амари замълчава, закрепвайки още една къдрица на място той.

— Или всеки момент ще ни предаде, или се случва нещо друго.

— Говориш като Тзеин.

— Тзеин е разтревожен. И има всички основания да е такъв. Мога да говоря с него, но първо трябва да знам дали е нужно да го правя.

Не е нужно.

Това е очевидният избор. Това е, което трябва да мисля. Но независимо от всичко, което е направил, споменът как Инан ме внася в лагера остава все така завладяващ. Не помня някога да съм се чувствала в такава безопасност в ръцете на някой друг.

— Когато ми каза, че Инан има добро сърце, си помислих, че си глупачка. Сега, когато сама видях това добро сърце, част от мен се чувства като глупачка. Той ме спаси, когато бойците на Зу щяха да ме отвлекат, направи всичко възможно да освободи и вас двамата с Тзеин.

А когато можеше да грабне свитъка и да избяга, той остана. И се опита да ме спаси.

Замълчавам, търсейки думите, които Амари иска да чуе, онези, които почти се страхувам да изрека.

— Той наистина има добро сърце. И мисля, че най-после живее с него.

Ръцете на Амари се раздвижват притеснено. Тя ги притиска до гърдите си.

— Амари...

Обгръща ме с ръце и ме притиска към себе си. Аз застивам от изненада. Не знам какво друго да направя и също я прегръщам.

— Знам, че това може да ти изглежда нелепо, но аз просто... — Тя се отдръпва и избърсва сълзите в очите си. — Инан винаги се е люшкар между доброто и злото. Просто искам да вярвам, че може да е добър.

Кимвам, мислейки за нещата, които искам от Инан. Мразя това, че толкова пъти мислих за него, за устните му, за усмивката му. Колкото и да се опитвам да го прогоня, копнежът остава, едно отчаяно желание да усетя отново докосването му...

Още сълзи заплашват да се отронят от очите на Амари и аз ги избърсвам с ръкава на кафтана си.

— Спри — нареждам строго. — Ще развалиш грима си.

Амари се изсмива.

— Мисля, че ти го направи вместо мен.

— Казах ти, че не можеш да ми имаш доверие с въглена!

— Как може да размахваш жезъл и да нямаш сигурна ръка!

Заливаме се в смях, звук толкова чужд, че ме учудва. Но в палатката влиза Тзеин и смехът ни секва. Когато среща погледа ми, той замръзва на място.

Отначало ме гледа като непознат, но после нещо в него се променя.

— Какво има? — пита Амари.

Брадичката му трепери. Той свежда поглед към земята.

— Тя... Зел изглежда съвсем като мама.

Думите му пронизват сърцето ми и в същото време го сгряват. Тзеин никога не говори така за мама. Понякога си мислех, че наистина я е забравил. Но когато погледите ни се срещат, разбирам, че и той е

като мен — и той носи мама в себе си като въздуха, мисли за нея с всеки дъх, който поема.

— Тзеин...

— Процесията започва. — Той се обръща към Амари. — Трябва да свършвате.

И с тези думи излиза, сякаш пробождайки ме с нож в гърдите. Амари хваща ръката ми и я стиска.

— Ще говоря с него.

— Недей. — Преглъщам горчивината, която усещам в устата си. — Само ще се ядоса и на теб.

И каквото и да кажеш, всичко ще си остане по моя вина.

Изправям се и подръпвам ръкавите на дрехата си, пригладжайки несъществуваща гънка. След цял един живот от грешки има много неща, за които съжалявам. Но това... бих дала всичко, ако можеше това да не се бе случвало.

Тръгвам да излизам с натежало сърце, преструвайки се, че болката в гърдите ми не съществува. Но Амари отново ме хваща за ръката, принуждавайки ме да остана.

— Така и не ми обясни защо не искаш да споделиш свитъка. — Амари става, гледайки ме внимателно. — Отвън има цяла долина, пълна с божници, които чакат да станат магове. Защо не им даваме свитъка?

Думите на Амари ме удрят като плесниците на Мама Агба. Като меч, пронизал гърдите на Лекан. Те дадоха всичко, за да имам аз шанс като този, а аз го пропилявам.

Когато отначало помислих как ще споделим свитъка тази вечер, аз си представях красотата и радостта, които новата магия ще донесе. Всичко щеше да бъде като преди Нападението. Маговете отново щяха да царуват.

Но сега усмивките на божниците се изкривяват в болката, която може да донесат — Земните магове разкъсват земята под краката ни, Жътварите изгубват контрол и сеят смърт. Не мога да рискувам магията им да се върне. Не и без правила. Водачи. Планове.

Но ако не мога да направя това сега, как ще успея да извърша ритуала?

— Амари, сложно е. Ами ако някой изгуби контрол? Ами ако погрешният човек докосне слънчевия камък? Може да разбудим

Заразител и всички да умрем от чума!

— За какво говориш? — сграбчва ме за рамото Амари. — Зели, защо казваш това?

— Не разбираш... — клатя глава с горчивина. — Не видя какво може Куаме. Ако Зу не го беше спряла... ако търговците на работници придобият такава сила или човек като баща ти... — Гърлото ми пресъхва при спомена за онези неконтролируеми пламъци. — Представи си всички хора, които би изпепелил той, ако може да извиква пламъци!

Всичко това се излива от мен наведнъж, всички страхове, които ме измъчват цял ден.

— А Тзеин... — започвам аз, но не мога дори да изрека думите. Щом дори и аз не мога да контролирам магията си, как мога да очаквам да се справят неопитни магове?

— Толкова дълго мислех, че имаме нужда от магия, за да оцелеем, но сега... сега не знам какво да мисля. Нямаме план, нямаме начин да създадем правила или да установим контрол. Ако просто върнем магията, може да пострадат много невинни хора.

Амари мълчи един дълъг миг, оставяйки думите ми да висят във въздуха. Погледът ѝ омеква и тя ме дръпва за ръката.

— Просто ела.

Тя ме издърпва от палатката и в следващия момент съм зашеметена. Докато сме били вътре, селището е оживяло. Цялата долина кипи с младежка енергия, грейнала в червените отблясъци от приглушената светлина на фенери. На маси са наредени солени и сладки пайове с месо или с банани, а отвсякъде отекват буйна музика и оглушителен гръм на барабани. Всички танцуват на изпълнената с радост музика, обзети от вълнението на процесията.

Сред празничния хаос забелязвам Инан, по-красив, отколкото някой има правото да бъде, в тъмносиня агбада и панталони. Когато ме вижда, той зяпва от изненада. Нещо потрепва в гърдите ми. Отмествам поглед в отчаяното си желание да не чувствам нищо повече. Той се приближава, но преди да стигне до нас, Амари ме издърпва сред тълпата.

— Хайде — вика тя към него, — не може да пропуснем всичко това!

Промъкваме се през хаоса, докато празнуващите се блъскат и танцуват край нас. Въпреки че част от мен иска да заплаче, оглеждам тълпата, жадувайки тяхната радост, техния живот.

Децата на Ориша танцуват, сякаш това е последният ден от живота им, и с всяка стъпка прославят боговете. Славят радостта от освобождението, пеят песни на йоруба за свободата. Думите на моя език танцуват в ушите ми, думи, които някога мислех, че повече няма да чуя, изречени на глас. Те сякаш озаряват въздуха с радостта си.

Сякаш целият свят отново може да диша.

— Изглеждаш великолепно! — Зу ме оглежда и усмивката ѝ става по-широка. — Всички момчета ще умират за един танц, въпреки че според мен май вече не си свободна.

Накланям глава и проследявам пръста ѝ, който сочи към Инан — очите му ме следват като леонера, тръгнала на лов. Искам да го гледам, да задържа вълнението, което пропълзява по кожата ми, когато той ме гледа така. Но се насилвам да се обърна на другата страна.

Не искам отново да наранявам Тзеин.

Мама! Ориша Мама! Ориша Мама, ауа юн дюпе не егбо игбе уд...

Колкото повече се приближаваме до центъра на празненството, толкова по-силно става пеенето. То ме връща в планините на Ибадан, когато мама ме приспиваше с тази песен. Гласът ѝ се лееше, дълбок и мек като кадифе и коприна. Вдишвам познатото чувство, докато едно дребно момиче със силен глас води тълпата.

Мама, Мама, Мама...

Гласовете изпълват нощта с божествената си песен и една млада божница със светлокафява кожа влиза в центъра на кръга. Облечена е във великолепни сини одежди и изглежда така, сякаш Йемоджа, богинята от рисунката на Лекан, която взела сълзите на Нана, е оживяла. Девојката прави бързи кръгове и завъртания заедно с песента, а на главата си крепи съд с вода. Когато хорът запява, тя плиска водата във въздуха и разперва широко ръце, докато капките падат като дъжд върху кожата ѝ.

Виковете на тълпата се засилват, когато тя излиза от кръга, танцувайки, а вътре влиза Фолаке. Мънистата по жълтия ѝ кафтан улавят светлината и проблясват, движейки се по кожата ѝ. Тя предизвиква всички с усмивката си, но най-много Куаме. Тълпата вика

ентузиазирано и тя вдига ръце. Всички надават възторжени крясъци, когато от дланите ѝ избухва златна светлина и започва да танцува заедно с нея из лагера.

— *Мама, Мама, Мама...*

Един след друг божниците влизат в кръга, всички облечени като децата на Небесната майка. Въпреки че не могат да извършват магия, имитациите им изпълват тълпата с радост. Накрая едно момиче на моята възраст пристъпва напред. Облечена е в развяваща се дреха от червена коприна, а на главата си има украшение от проблясващи мъниста. Оя... моята божествена посестрима.

Макар че не може да достигне блясъка на Оя от моите видения, божницата има своя собствена магическа аура. И тя като Фолаке има дълга бяла коса, която се развява, докато танцува. В едната си ръка държи характерния за Оя ирукере — къс камшик с козина на леонера. Завърта го в кръга и възторжените викове се засилват.

— Ти си част от това, Зели — прошепва Амари и вплита пръсти в моите. — Не позволявай никой да отнеме тази магия.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА АМАРИ

Процесията свършва, но музиката и танците продължават до късно през нощта. Докато наблюдавам празненството, отхапвам парче пай с боб, наслаждавайки се как се топи в устата ми. Край мен минава божник с поднос с кокосови топчета и аз едва не изплаквам, когато сладкият кокос докосва езика ми.

— Време беше.

Дъхът на Тзеин гъделичка ухото ми и изпраща приятен трепет по шията ми. За един кратък миг той е сам, без ятото момичета, които цяла вечер се опитват да уловят погледа му.

— Моля? — питам аз, преглъщайки останалите в устата ми кокосови сладки.

— Търся те. Трудно е да те намери човек.

Избърсвам трохите от устните си, опитвайки се отчаяно да скрия факта, че съм изяла половината храна на празника. В началото роклята ми ставаше идеално, но сега шевовете се опъват на ханша ми.

— Ами предполагам, че е трудно да ме намериш, когато шумни групи момичета непрекъснато застават на пътя ти.

— Приеми извиненията ми, принцесо — засмива се Тзеин. — Но трябва да знаеш, че е нужно време, за да се доближи човек до най-хубавото момиче тук.

Усмивката му става нежна, точно както през онази нощ, когато ме хвърли в реката и се разсмя, когато се опитах да го бутна. Рядко виждам тази негова страна, а след всичко, което се случи оттогава, не бях сигурна кога ще я видя отново.

— Какво има?

— Просто си мисля. — Свивам рамене и отново се обръщам към морето от танцуващи божници. — Тревожа се за теб. Ти лесно прощаваш, но сигурно не ти е било лесно, когато те измъчваха в онази палатка.

— Хм... — ухилва се Тзеин. — Мога да измисля много по-добри начини да прекарам нощта затворен в палатка с момиче.

Лицето ми вероятно почервенява толкова, че тенът ми сигурно вече не подхожда на златните багри на роклята ми.

— Ами... може да се каже, че тогава за първи път прекарах нощта с момче.

— И беше ли както винаги си го мечтала? — изсмива се Тзеин.

— Не знам... — притискам пръст до устните си. — Винаги съм си представяла по-малко връзване.

За моя изненада прозвучава смях, по-силен от когато и да било в мое присъствие. Това изпълва гърдите ми с радост. Не бях карала никого, освен Бинта, да се смее така силно. В съзнанието ми плуват неизречени думи, но преди да успея да отговоря, вниманието ни е привлечено от нечий друг смях.

Обръщам се и през няколко палатки виждам Зели, която танцува в края на тълпата. Тя се смее, отпива от бутилка палмово вино и започва да върти в кръг едно дете. Аз се усмихвам, като виждам радостта ѝ, но лицето на Тзеин потъмнява в онова тъжно изражение, което имаше в палатката. И тогава той забелязва Инан. Брат ми се е втренчил в Зели, сякаш е единствената червена роза в градина, пълна с бели рози.

— Виждаш ли това?

Сграбчвам ръката на Тзеин и го дърпам към един кръг от надаващи одобрителни викове божници. Когато в отговор ръката му хваща моята, в стомаха ми нещо започва да пърха.

Широките рамене на Тзеин разделят тълпата — сякаш той е пастир, който се движи сред стадо овце. След миг стигаме до ярката танцьорка в средата на кръга, изпълнена с жизнерадост и настроение. Украсената ѝ с мъниста рокля проблясва на лунната светлина. Всяка извивка на тялото ѝ се движи в ритъм с музиката и всяко завъртане на тялото ѝ наелектризира тълпата.

Тзеин ме бута напред и аз сграбчвам ръката му.

— Какво правиш, в името на небесата?

— Влез вътре и ти — смее се той. — Време е да видя как танцуваш.

— Пийнал си повече оогоро — смея се аз.

— А ако и аз вляза? — пита Тзеин. — Ако аз го направя, ще дойдеш ли и ти?

— Абсолютно не.

— Обещаваш ли?

— Тзеин, казах не...

Той скача в кръга, стряскайки танцьорката и принуждавайки цялата тълпа да отстъпи назад. Един дълъг миг не помръдва, оглеждайки всички с престорено сериозно изражение. Но когато в песента прозвучават роговете, Тзеин се впуска във вихрен танц. Той се тресе и подскача, сякаш в дрехите му са пропъзтели огнени мравки.

Разсмивам се толкова силно, че едва дишам и се вкопчвам в божника до мен, за да се задържа на краката си. Всяко движение, което Тзеин прави, предизвиква нови одобрителни възгласи и тълпата от зрители нараства двойно.

Той разтърсва рамене и пада на земята, а танцуващото момиче се включва отново, въртейки се в кръга. Кожата ми настръхва при движенията ѝ, защото от всяко поклащане и завъртане струи съблазън. Тя приковава в него закачлив поглед, който ме кара да направя гримаса. Защо се учудвам? С тази негова топла усмивка, силна внушителна фигура...

Мазолести ръце се сключват върху китките ми. Големи ръце.
Ръцете на Тзеин.

— Тзеин, не!

Неговата дяволитост побеждава страха ми и преди да разбере какво става, аз се озовавам в центъра на кръга. Замръзвам като парализирана, когато безброй очи се вперват в мен. Обръщам се да избягам, но Тзеин ме държи здраво и ме завърта пред очите на всички.

— Тзеин! — изпищявам аз, но ужасът ми преминава в смях, който не мога да спра.

Когато двамата започваме да се движим, през тялото ми преминава вълна и двата ми леви крака някак улавят ритъма на музиката. За момент тълпата изчезва и аз виждам само него — усмивката му, добрите му кафяви очи.

Мога да живея цяла вечност така, въртейки се и смеейки се в прегръдката на сигурните му ръце.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ИНАН

Зели никога не е изглеждала толкова красива.

Хванала ръцете на едно момче, тя грее в леката си пурпурна дреха, една танцуваща богиня сред тълпата. Соленият морски аромат на душата ѝ се издига над силните миризми на празничната храна. И ме удря с пълна сила.

Океански прилив, който ме повлича.

Докато я гледам, лесно забравям за маговете. Монархията. Баща ми. В този момент мога да мисля само за Зел. Усмивката ѝ озарява света като пълна луна в беззвездна нощ.

Когато вече няма сили да се върти, тя прегръща детето и го целува по челото. То изпищява и избягва, а трима младежи пристъпват напред, за да заемат мястото му.

— Извинявай...

— Здравсти, аз съм Дека...

— Изглеждаш прекрасно тази вечер...

Усмиввам се, докато те се опитват да я очароват. Всеки се надвиква с другите. Докато те си бърборят, аз обвивам ръка около Зели и я притеглям към себе си.

— Може ли този танц?

Тя се завърта разгневена. Но ме вижда и се усмихва, а аз съм поразен от радостта ѝ. След това от копнежа. И малко страх. През ума ѝ минава мисъл за Тзеин и аз я придърпвам по-близо.

— Ще те заведа някъде, където той не може да ни види.

Топлина преминава от нейното тяло към моето.

— Ще приема това като да.

Хващам ръката ѝ и я повеждам през тълпата, без да обръщам внимание на гневните погледи на младежите, които се бяха опитали да ѝ се харесат. Тръгваме към гората в края на лагера. Далече от празненството и танците. Хладният въздух е приятен. Той носи наситения мирис на лагерни огньове, кора и влажни листа.

— Сигурен ли си, че не виждаш Тзеин?

— Абсолютно.

— Ами... ох!

Зели се препъва и пада. От устата ѝ избликва момичешки смях. Потискам собствения си смях, за да ѝ помогна, и до носа ми достига мирис на палмово вино.

— Небеса, Зел, пияна ли си?

— Иска ми се да беше така. Който е варил това питие, със сигурност не е знаел какво прави. — Тя хваща ръката ми и се обляга на едно дърво, за да е по-стабилна. — Мисля, че е от всичкото това въртене.

— Ще ти донеса вода.

Понечвам да тръгна, но Зели ме сграбчва за ръката.

— Остани.

Пръстите ѝ се плъзгат по ръцете ми. При докосването ѝ през мен преминава тръпка.

— Сигурна ли си?

Тя поклаща глава и се размива. Мелодичният ѝ смях ме привлича по-близо.

— Ти ме покани на танц. — В сребристите ѝ очи проблясва игриво пламъче. — Искам да танцувам.

Пристъпвам напред като нетърпеливите момчета, които я бяха заобиколили по-рано. Достатъчно близо, за да усетя лекия аромат на палмово вино в дъха ѝ. Когато плъзвам ръка по китката ѝ, тя затваря очи и си поема въздух. Пръстите ѝ се забиват в кората на дървото.

Реакцията ѝ изпълва всяка клетка на тялото ми с желание, дълбок копнеж, какъвто не бях изпитвал досега. Налага се да събера цялата си сила, за да не я целуна, да не обвия с ръце топлото ѝ тяло и да я притисна към дървото.

Когато очите ѝ отново се отварят, аз се навеждам така, че устните ми докосват ухото ѝ.

— Ако ще танцуваме, трябва да се движиш, малка Зел.

Тя се вцепенява.

— Не ме наричай така.

— Ти можеш да ме наричаш „малък принце“, а аз не мога да те наричам малка Зел?

Тя отпуска ръце. Обръща глава настрани.

— Така ме наричаше мама.

Небеса!

Пускам я. От яд едва не си удрям главата в дървото.

— Зел, съжалявам. Не...

— Знам.

Тя се втрещва в земята. Игривостта ѝ изчезва, давейки се в море от скръб. А след това в нея се надига вълна на ужас.

— Добре ли си?

Тя се вкопчва в мен без предупреждение, притискайки глава в гърдите ми. Страхът ѝ прониква в кожата ми. Увива се около шията ми. Ужасът я поглъща — огромен и мъчителен, точно като онзи ден в гората. Само че сега я преследва не само мисълта за монархията, а и сенките на смъртта, които изскачат от собствените ѝ ръце.

Прегръщам я и я притискам към себе си. Какво не бих дал да мога да залича страха ѝ! Оставаме така известно време, потънали в прегръдката си.

— Ухаеш като морето.

Тя примигва към мен.

— Духът ти — обяснявам аз. — Той ухае като морето.

Тя се втрещва в мен с изражение, което не мога да разгадая. Не губя много време в опити го разбере. Достатъчно е да се изгубя в очите ѝ. Да съществувам само в сребристия ѝ поглед.

Прибирам един измъкнал се кичур зад ухото ѝ. Тя отново притиска глава в гърдите ми.

— Днес загубих контрол. — Гласът ѝ секва. — Нараних го. Нараних Тзеин.

Отварям ума си още съвсем малко, точно отвъд границата на истинското облекчение. Споменът на Зели се втурва като вълна, която се разлива по брега.

Усещам всичко — отровните думи на Тзеин, разярените сенки. Вината, омразата, срама, останали след магията ѝ.

Притискам Зели по-силно и през мен преминава вълна от топлина, когато тя ме притиска в отговор.

— И аз веднъж изгубих контрол.

— Наранен ли беше някой?

— Някой умря — отговарям тихо. — Някой, когото обичах.

Тя се отдръпва и ме поглежда с насълзени очи.

— Затова ли толкова се страхуваш от магията си?

Кимвам. Вината заради смъртта на Каея забива нож в мен.

— Не искам никой друг да бъде наранен.

Зели отново се обляга на гърдите ми и издиша тежко.

— Не знам какво да направя.

— За кое?

— Магията.

Очите ми се разширяват. Бях си представял много неща, но не мислех, че някога ще уловя съмнение в думите ѝ.

— Ето това искам. — Зели маха с ръка към веселието на празненството. — Това е всичко, за което се боря, но когато си помисля за случилото се... — Гласът ѝ замира. Окървавеното рамо на Тзеин изпълва ума ѝ. — Тези хора са добри. Сърцата им са чисти. Но какво ще се случи, ако върна магията и погрешният маг опита да поеме контрол?

Страхът е толкова познат, че го усещам почти като свой. И все пак по някакъв начин не е така силен, както преди. Дори когато си помисля за горящия Куаме, първото нещо, което виждам, е как пламъците угасват, когато Зулейка му казва да спре.

Зели отваря уста да продължи, но не изрича нищо. Гледам сочните ѝ устни. Когато ги прехапва, аз се вирам прекалено дълго.

— Толкова е несправедливо — въздиша тя.

Трудно ми е да си представя, че и двамата сме будни. Колко пъти съм искал да я прегърна така? И тя да ме прегърне в отговор.

— Ти просто се разхождаш в ума ми, а аз нямам представа какво става в твоя.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се, че искам да знам! Разбираш ли колко е неудобно да нямаш...

Притискам я към дървото. Впивам устни в шията ѝ. Прокарвам ръка по гърба ѝ и тя ахва. От устните ѝ се отронва тих стон.

— Това — прошепвам аз. При всяка дума устните ми докосват кожата ѝ. — Ето това мисля. Ето тези мисли минават през главата ми.

— Инан... — прошепва дрезгаво тя.

Пръстите ѝ се забиват в гърба ми, придърпват ме по-близо. Всичко в мен я иска. Иска това. Винаги.

С това желание всичко става ясно. Започвам да разбирам всичко.

Не е нужно да се боим от магията.
Имаме нужда само един от друг.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ЗЕЛИ

Не можеш.

Не можеш.

Не можеш.

Колкото и да повтарям тези думи, желанието в тялото ми продължава да бушува.

Тзеин ще ни убие, ако разбере. Но дори и докато тази мисъл минава през главата ми, ноктите ми се забиват в гърба на Инан. Притеглям го по-близо до себе си, докато усещам твърдите линии на тялото му. Искам да усетя повече. Искам да усетя него.

— Ела с мен в Лагос.

Насилвам се да отворя очи и не съм сигурна дали съм чула добре.

— Какво?

— Ако това, което искаш, е свобода, върни се с мен в Лагос. Чувствам се сякаш съм се гмурнала в ледените езера на Ибадан, един дълбок шок ме измъква от фантазиите ни. Свят, където Инан е просто момче в красив кафтан, маг, а не принц.

— Обеща да не заставаш на пътя ми...

— И ще спазя това обещание — прекъсва ме Инан. — Но, Зели, не става въпрос за това.

Около сърцето ми започват да се издигат стени, стени, които знам, че той може да усети. Инан се дръпва назад и плъзга ръце от гърба ми към лицето ми.

— Когато върнеш магията, благородниците ще се борят с всички сили, за да ви спрат. Нападението ще се случва отново и отново. Войната няма да свърши, докато едно цяло поколение в Ориша не умре.

Поглеждам надолу, но дълбоко в себе си знам, че е прав. Това е причината страхът да не си отива, причината да не мога истински да

празнувам. Зу е създала един рай, но когато магията се върне, мечтата ще свърши. Магията няма да ни донесе мир.

Ще ни даде само шанс да се борим.

— Как връщането ми в Лагос ще разреши всичко? — питам аз.
— Дори и в този момент баща ти иска главата ми.

— Баща ми е изплашен. — Инан поклаща глава. — Той е заблуден, но страхът му е оправдан. Единственото, което монархията е видяла, е разрухата, която могат да донесат маговете. Те никога не са виждали нещо като това. — Той посочва към лагера, лицето му е огряно от толкова надежда, че усмивката му наистина свети в нощта. — Зулейка е създала това за една луна, а в Лагос вече има повече божници, отколкото където и да било в Ориша. Само си представи какво можем да постигнем с възможностите на монархията зад гърба ни.

— Инан... — понечвам да възразя, но той прибира кичур коса зад ухото ми и плъзга палец надолу по шията ми.

— Ако баща ми можеше да види това... да види теб...

При докосването му всичко в мен потреперва, избутвайки съмненията ми. Притискам се към него, жадна за още.

— Той ще види онова, което ти показва на мен. — Инан ме прегръща силно. — Днешните магове не са маговете, с които се е бил той. Ако построим колония като тази и в Лагос, той ще разбере, че няма от какво да се страхува.

— Това селище е оцеляло само защото никой не знае къде е. Баща ти никога няма да позволи магове да се събират някъде другаде, освен оковани на пазара.

— Няма да има избор. — Инан ме притиска по-силно и в гласа му за първи път се забелязва искрица неподчинение. — Когато магията се върне, той няма да има силата да я отнеме. Независимо от това дали в началото е съгласен с мен или не, с времето ще разбере кое е най-доброто. Можем да се обединим като единно кралство за първи път. Дватамата с Амари ще ръководим промяната. Можем да го направим, ако ти си до нас.

У мен пламва надежда, която би трябвало да потуша. Идеята на Инан започва да кристализира в главата ми, сградите, които Земните магове могат да издигнат, техниките, на които Мама Агба може да

научи всички. Тате никога вече няма да се тревожи за данъците. Тзеин може да прекара остатъка от живота си, играейки аг...

Преди да довърша тази мисъл, в главата ми нахлува вина. Споменът за кръвта, която се процеждаше под пръстите на брат ми, унищожава всяко вълнение.

— Няма да се получи — прошепвам аз. — Магията може да е прекалено опасна. Невинни хора може да бъдат наранени.

— Преди няколко дни и аз бих казал същото. — Инан се отдръпва назад. — Но тази сутрин ти ми доказа, че греша. Само с един урок ми показа, че един ден всъщност мога да установя контрол. Ако учим маговете как да постигат това в специално определени за целта колонии, те могат да се върнат в Ориша, след като се обучат.

Очите на Инан светват и той започва да говори много бързо.

— Зели, само си представи каква може да стане Ориша. Изцелители като Зу може да изкоренят болестите. Екип от Земни магове и Споители може да отмени нуждата от пазара за работници. Небеса, помисли си как ще се бие армията с твоите съживени в атака!

Той притиска чело в моето, приближавайки се прекалено много, за да мога да мисля ясно.

— Ще бъде една нова Ориша. Нашата Ориша. Без битки. Без войни. Само мир.

Мир...

Толкова отдавна не съм чувала тази дума. Покоят, който получавам само на мястото във въображението. Спокойствието, което чувствам в прегръдките на Инан.

За момент си позволявам да си представя края на борбата на маговете. Не с мечове и революция, а с мир.

С Инан.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно съм сериозен, Зел, имам нужда от това. Искам да спазя всяко обещание, което съм ти давал, но не мога да го направя сам. А ти не можеш да го направиш само с магия. Но заедно... — На устните му се появява възхитителна усмивка. — Никой няма да може да ни спре. Екип, какъвто Ориша никога не е виждала.

Поглеждам към танцуващите божници и виждам момчето, с което бях танцувала в тълпата. Салим се завърта толкова много пъти, че се строполява на земята.

Инан отдръпва ръка от лицето ми и сплита пръсти с моите. Когато отново ме притегля в прегръдката си, топлината му се разпростира над мен като меко одеяло.

— Знам, че е предопределено да работим заедно. — Гласът му се понижава до шепот. — Мисля... че е предопределено да сме заедно.

От думите му ми се завива свят. От думите му или от алкохола. Но и през мъглата знам, че е прав. Това е единственият начин да се осигури безопасност за всички. Единственото решение, което може да сложи край на тази безкрайна борба.

— Добре.

Инан ме поглежда изпитателно. Около него започва да пулсира надежда, като далечното биене на барабаните във въздуха.

— Наистина ли?

Аз кимвам.

— Ще трябва да убедим Тзеин и Амари, но ако си сериозен...

— Зел, никога не съм бил по-сериозен за нищо в живота си.

— И семейството ми ще трябва да дойде в Лагос.

— Не бих искал нищо друго.

— И все пак ще трябва да възстановиш Илорин...

— Това ще е първото нещо, което Земните и Приливните магове ще направят!

Преди да изразя още някое възражение, Инан ме грабва и ме завърта. Усмивката му е толкова широка, че е невъзможно и аз да не му отговоря с усмивка. Разсмивам се, когато ме оставя на земята, макар че ми трябва малко време, за да може светът да спре да се върти.

Затварям очи за секунда и въртенето в главата ми най-накрая се забавя и спира.

— Сигурно не трябва да вземаме решения, които ще променят живота ни, докато се въртим в някаква гора.

Той измърморва в знак на съгласие и плъзва ръце по тялото ми нагоре към лицето.

— Сигурно не трябва да правим и това.

— Инан...

Преди да успея да обясня, че не можем, защото брадвичката на Тзеин е наточена и се намира само през няколко палатки, Инан притиска устни към моите и всичко друго избледнява. Целувката му е нежна и въпреки това настойчива. А устните му... меки.

По-меки, отколкото предполагах, че може да бъдат нечии устни.

Те възпламеняват всяка клетка в тялото ми и по гръбнака ми преминава топлина. Когато най-после се отдръпва, сърцето ми бие толкова бързо, сякаш току-що съм излязла от битка. Той отваря бавно очи и на устните му отново грейва щастлива усмивка.

— Съжалявам... — Той прокарва палец по долната ми устна. — Искаш ли да се върнем?

Да.

Знам какво трябва да направя. Какво вероятно е нужно да направя. Но сега, когато вече съм опитала, всякаква сдържаност в мен изчезва.

Очите на Инан се отварят широко, когато сграбчвам главата му и връщам устните му отново върху моите.

Сдържаността може да почака до утре.

Тази нощ го желая.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТА

АМАРИ

Докато Тзеин ме завърта отново и отново, от устните ми избликва смях. Това не ми се е случвало от много години. Той се навежда, за да ме вдигне още веднъж, но спира и ме оставя на земята. Широката му усмивка, която стигаше от ухо до ухо, изчезва и по челото му избива пот. Проследявам погледа му достатъчно бързо и виждам как Инан сграбчва лицето на Зели, прегръща я и я целува.

Небеса!

Усещах, че нещо се разгаря между тях, просто не разбирах какво. Но като гледам сега как Инан я целува, в мен се раждат още въпроси. Нежността, с която я прегръща, притискайки я към себе си...

Страните ми пламват и аз извъръщам глава — прегръдка като тази е нещо прекалено лично, за да го наблюдавам. Но Тзеин не споделя моето неудобство, дори ми се струва, че се втренчва по-настойчиво. Всеки мускул в тялото му се напряга, погледът му е мрачен и цялата му радост е изчезнала.

— *Тзеин...*

Той минава край мен, готов да нападне с ярост, каквато още не съм виждала.

— *Тзеин!*

Той продължава, сякаш не ме вижда, сякаш няма да спре, докато ръцете му не се обвият около шията на брат ми.

Тогава Зели сграбчва Инан и привлича устните му към своите.

Това кара Тзеин да спре внезапно по средата на крачката. Той залита назад, сякаш меч е пронизал гърдите му. След това изведнъж се сепва, сякаш се пречупва на две, като клонче в стиснат юмрук.

Втурва се покрай мен, тръгва през празненството и навлиза сред палатките. Аз едва успявам да го догоня, когато влетява в палатката си. Отминава Найла и торбата на Зели и грабва брадвичката си.

— *Тзеин, не...*

Той не обръща внимание на виковете ми и набутва брадвичката в торбата си. Заедно с наметалото си, храната си и останалите си вещи.

— Какво правиш?

Той не ми обръща внимание и хвърля наметалото, сякаш и то е целунало сестра му. Протягам ръка да го докосна, но той рязко отдръпва рамото си.

— Тзеин...

— Какво? — изкрещява и аз се свивам. Той замълчава и въздиша дълбоко. — Съжалявам, аз просто... не мога да продължавам. Приключих.

— Какво искаш да кажеш с това „приключих“?

Тзеин слага торбата на гърба си и стяга кожените ремъци.

— Тръгвам си. Ако искаш, може да дойдеш с мен.

— Чакай, какво?

Не спира, за да ми отговори. Преди да успее да кажа още нещо, той изскача от палатката и ме оставя, втурвайки се в хладната нощ.

Затичвам се след него, но той не прави опит да ме изчака. Тича през лагера, оставяйки зад себе си всички следи от празненството. Докато профучава през дивата трева, започва да се чува бученето на реката. Когато най-после го настигам, вече е чак в съседната долина.

— Тзеин, *моля те!*

Той спира, въпреки че мускулите на краката му се стягат, сякаш може да хукне всеки момент.

— Може ли да забавиш малко? — моля го аз. — Просто... просто дишай! Знам, че мразиш Инан, но...

— Изобщо не ме е грижа за Инан. Всеки може да прави каквото си иска, по дяволите, само не ме замесвайте и мен.

При тези несправедливи думи в гърдите ми нахлува леден студ и прогонва цялата топлина, която той ми бе дарил по-рано. Краката ми треперят, но се принуждавам да пристъпя напред.

— Разстроен си. Разбирам, но...

— Разстроен? — Тзеин присвива очи към мен, сякаш аз съм неприятелят. — Амари, омръзна ми да се бия, за да оцелея, омръзна ми да плащам за грешките на всички. Омръзна ми да правя всичко, за да може Зели да е в безопасност, а тя да го захвърля просто така! — Тзеин свежда глава и раменете му се отпускат. За първи път, откакто го познавам, той изглежда някак смален и ми е трудно да го гледам такъв.

— Все очаквам да порасне, но защо да го прави, след като аз винаги съм до нея? Защо да се променя, след като аз само чакам, за да оправя кашите, които забърква?

Пристъпвам достатъчно близо, за да стисна ръцете му, преплитайки моите пръсти с неговите.

— Знам, че връзката им е объркваща... но те уверявам, че дълбоко в душата му намеренията на брат ми са чисти. Зели мразеше Инан повече от всеки на света. Щом сега чувствата ѝ към него са такива, това със сигурност означава нещо.

— Означава това, което винаги е означавало. — Тзеин се отдръпва от мен. — Зели прави някаква глупост и рано или късно тя избухва в лицето ѝ. Ако искаш, чакай експлозията, но аз си тръгвам. — Гласът му секва и той преглъща. — А и така или иначе никога не съм искал да участвам в това.

И си тръгва, разбивайки душата ми. Това не е момчето, което познавам, момчето, което бях започнала да...

Обичам?

Думата преминава през ума ми, но не мога да нарека чувствата си с нея. Любов е прекалено силна дума, прекалено пламенна за това, което изпитвам. За това, което ми е позволено да изпитвам. Но все пак...

— Ти никога не се отказваш от нея — викам след него. — Никога. Нито веднъж. Дори и с цената на всичко, ти винаги си до нея.

Като Бинта. Игривата усмивка на приятелката ми се появява в ума ми, озарявайки студената нощ. Той обича страстно като нея, без условия — дори и когато не трябва.

— Защо сега? — продължавам аз. — След всичко, защо сега?

— Защото той унищожи нашия дом! — Тзеин се обръща рязко. Когато изкрещява, една вена се издува на шията му и започва да пулсира. — Защото хора се удавиха. Деца умряха. И за какво? Това чудовище се опитва да ни убие от седмици, а сега тя иска да му прости! Да го прегръща! — Гласът му подрезгавява, той млъква и започва бавно да свива и разпуска юмруците си. — Мога да я пазя от много неща, но ако ще е толкова глупава, толкова безразсъдна... Сама ще си навлече смъртта. И аз няма да остана да гледам.

След тези думи се обръща, притяга торбата на гърба си и се отдалечава в тъмнината.

— Чакай! — викам след него, но този път Тзеин не забавя ход.

Всяка крачка, която прави, кара сърцето ми да се блъска все по-силно и по-силно в гърдите. Той наистина ще направи това.

Наистина ще си тръгне.

— Тзеин, моля те...

Прозвучава рог, който пронизва нощта.

Замръзвам на място, когато се чуват още и още, които карат барабаните на празненството да замлъкнат.

Обръщам се и сърцето ми се свива, когато виждам кралския знак, който винаги ме е преследвал, да проблясва по множество брони. Очите на снежната леопанера сякаш светят в тъмнината.

Хората на баща ми са тук!

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ЗЕЛИ

Поемам си рязко въздух, когато ръцете на Инан се плъзгат към бедрата ми. Докосването кара всяка частица от тялото ми да избухва и е трудно да съдържа целувката, с която отговарям на неговата. Но когато устните ми сякаш забравят какво трябва да правят, Инан не се поколебава нито за миг. Наелектризиращите му целувки преминават от устните към шията ми, толкова горещи, че ми е трудно да дишам.

— Инан...

Страните ми пламват, но няма смисъл да го скриям. Той знае как ми действат целувките му, как ме изгаря докосването му. Ако чувствата ми го удрят като цунами, той със сигурност знае колко много искам това. Как тялото ми жадува да усеща ръцете му...

Инан притиска чело в моето и плъзга ръце на кръста ми.

— Повярвай ми, Зел. Начинът, по който ти действам аз, е нищо в сравнение с начина, по който ми действаш ти.

Сърцето ми започва да бие по-силно и аз затварям очи, докато той ме притиска към себе си. Навежда се за още една целувка...

Чува се силно изсвирване на рог. Чува се трясък.

— Какво беше това? — питам аз.

Отдръпваме се един от друг, когато се чува още един трясък.

Инан ме притиска по-силно. По дланите му избива студена пот.

— Трябва да тръгваме.

— Какво става?

— Зел, хайде...

Изтръгвам се от прегръдката му и се затичвам към мястото на празненството. Музиката спира и всички се опитват да разберат откъде идват звуците. Сред тълпата избухва тиха паника и с нарастването ѝ се появяват въпроси. Но скоро става ясно откъде идва свиренето на роговете.

Легион кралски стражи се втурва през разбитата порта и стига на върха на хълма, който се издига над долината. Те осветяват черното

небе с червените пламъци на факлите си.

Някои от войниците обтягат лъкове, други изваждат остри мечове. Най-ужасяващите едва задържат глутница пантенери, а страховитите животни, нетърпеливи да се втурнат в преследване, дъвчат юздите си и от устите им се стича пяна.

Инан ме настига. Когато вижда гледката, той замръзва. Страните му пребледняват. Преплита пръсти в моите.

Командващият войската, с гравирани в желязото на бронята му златни линии, пристъпва напред. Вдига фуния към устата си, за да може всички да чуем виковете му.

— Това е единствено предупреждение! — прокълтява гласът му в настъпилата тишина. — Ако не се подчините, ще използваме сила. Предайте ни свитъка и момичето и никой тук няма да пострада.

Божниците започват да разговарят шепнешком и сред тях като вирус плъзват страх и объркване. Някои опитват да избягат от тълпата. Разплаква се дете.

— Зел, трябва да тръгваме — повтаря Инан, сграбчвайки отново ръката ми.

Но аз не усещам краката си. Не мога дори да говоря.

— Няма да ви предупреждавам повече! — вика командващият. — Предайте ни ги, или ще ги вземем със сила!

Известно време не се случва нищо. След това тълпата се раздвижва.

Въпреки че движението започва съвсем леко, след секунди хората се разделят и оставят пътека, по която върви човек. Дребната ѝ фигура излиза напред. Бялата ѝ грива се люлее.

— Зу... — прошепвам аз, борейки се с порива да изтичам и да я дръпна назад в тълпата.

Тя стои горда и силна, по-решителна, отколкото предполагат годините ѝ. Изумруденозеленият ѝ кафтан се развява на вятъра, проблясвайки на фона на тъмната ѝ кожа.

Въпреки че е само на тринадесет, целият легион вдига оръжията си. Стрелците обтягат лъковете. Войниците с мечовете стискат юздите на своите пантенери.

— Не знам за кое момиче говорите — извиква Зу и гласът ѝ се понася от вятъра. — Но мога да ви уверя, че свитъкът не е при нас.

Това е мирно празненство. Събрахме се тук само за да отдадем почит на своите традиции.

Последвалата тишина е почти оглушителна. От нея ръцете ми се разтреперват, без да мога да ги спра.

— Моля ви... — Зу пристъпва напред.

— Не мърдай! — извиква командващият и светкавично изважда меч си.

— Претърсете, ако искате — отговаря Зу. — Съгласни сме да разгледате. Но, моля ви, свалете оръжията си. — Тя вдига ръце в знак, че се предава. — Не искам никой да пое...

Става толкова бързо, прекалено бързо. В един момент Зу стои изправена. В следващия една стрела я пронизва в корема.

— Зу! — изкрещявам аз.

Но това сякаш не съм аз. Не мога да чуя гласа си. Не усещам нищо. В гърдите ми сякаш не остава въздух, когато Зу поглежда надолу и малките ѝ ръце сграбчват дръжката на стрелата. Момичето с усмивка, прекалено широка за лицето ѝ, дърпа стрелата, пронизано от омразата на Ориша. Тя трепери и някак успява да направи крачка напред. Не назад, където можем да я защитим. Напред, за да може тя да защити нас.

Не...

Сълзи замъгляват очите ми и потичат по лицето ми. Изцелителка. Дете. И въпреки това последните ѝ мигове са белязани от омраза. По копринения кафтан на Зу се появява кръв. Изумруденото потъмнява в червено. Краката ѝ се подгъват и тя се строполява на земята.

— Зу! — Втурвам се напред, въпреки да знам, че не може да бъде спасена.

В този момент целият свят избухва. Стражите се втурват в атака, политат стрели и проблясват мечове.

— Хайде, Зел! — Инан ме сграбчва за ръката и ме дърпа назад.

Но докато той се оттегля, в главата ми има само една мисъл.

О, богове!

Тзеин!

Преди Инан да успее да възрази, аз се втурвам, препъвайки се многократно, докато отново навлизам в долината. Нощта е изпълнена с писъци на ужас. Божници тичат във всички посоки в напразни опити

да избягат от стрелците, които нападат отгоре. И падат един по един, пронизвани от стрели, които сякаш нямат край.

И в един момент символите на Ориша се втурват сред тълпата. Войниците пускат полуделите пантенери, позволявайки им да забиват зъби в плътта на божниците. Облечени в брони стражи яздят сред хората с извадени мечове. Те не проявяват никаква милост и поразяват всеки, който се озове на пътя им.

— Тзеин! — крещя аз, добавяйки и своите викове към вълните от писъци в алената нощ.

Той не може да умре като мама. Не може да изостави мен и тате.

Но колкото по-далече стигам, толкова повече хора падат повалени, все повече духове изтичат с кръвта в земята. Изгубен в тълпата, Салим вие и пронизителните му писъци се издигат над всички останали.

— Салим! — викам аз и се втурвам към малкото момче, с което се въртях в кръг.

Един войник се насочва към него, препускайки върху полудялата си пантенера.

Салим вдига ръце в знак, че се предава.

Той няма магия. Няма оръжие. Няма с какво да се бие.

Войникът продължава, без да го е грижа.

Мечът му нанася удар.

— Не! — изкрещявам аз и болка пронизва вътрешностите ми при тази гледка.

Острието преминава право през малкото тяло на Салим.

Той умира, преди да е докоснал земята.

Мъртвите му очи смразяват кръвта ми. Сърцето ми. Костите ми.

Не можем да победим. Не можем да живеем. Никога не сме имали шанс...

Усещането ме поразява цялата, дълбоко и силно като биещото ми сърце.

То разбужда магията в кръвта ми. Изтръгва въздуха от дробовете ми.

Край мен минава Куаме, втурнал се към центъра на битката. Стиска силно една кама.

След това разрязва дланта си.

Кръвна магия.

Ужас засяда в костите ми.

Светът сякаш се забавя и спира, разтягайки секундите между този миг и последния от живота на Куаме. Кръвта му грее с бяла светлина и се разплисква, когато пада на земята.

Веднага бялата светлина го заобикаля, огрявайки тъмната му кожа като бог от небето.

Когато стига до върха на главата му, тя запечатва неговата съдба.

От кожата му избухва огън.

От тялото му започват да ваят тлеещи въглени. Около него бушуват пламъци. Огънят избухва от всички крайници, от устата му, от ръцете и краката му. Огънят се издига на метри към небето в могъщи огнени езици, които осветяват ужасите на нощта. Шокът не позволява на стражите да нападнат и в този момент Куаме започва своето нападение.

Той замахва напред с юмруци. През селището се втурват потоци от огън в изпепеляващи вълни. Пламъците изгарят всичко по пътя си, преминавайки през стражите, унищожавайки лагера. Вонята на горяща плът изпълва въздуха, примесена с миризмата на кръв.

Смъртта идва толкова бързо, че войниците нямат време да изкрещят.

Изпълнените с болка викове на Куаме се издигат над всичко, докато той озарява нощта в червено. Кръвната магия бушува през него, сурова и непримирима.

Пламъците са по-величествени, отколкото е възможно, когато са извикани от един-единствен маг. Той гори със силата на своя бог, но и тя изгаря през него.

Тъмното му лице пламва в червено, вените му се разкъсват отвътре. Кожата му се набръчква и се отделя от плътта му, откривайки стегнати мускули и твърди кости. Куаме не може да контролира огъня. Не може да оцелее.

Кръвната магия го изяжда жив и въпреки това той използва последния си дъх, за да се бие.

— Куаме! — изпищява Фолаке от покрайнините на долината.

Един силен божник я издърпва назад, за да не се хвърли към бушувания огън.

Вихър от пламъци се изстрелва от гърлото на Куаме, отблъсквайки стражите още по-назад. Докато изпепелява атаката им с

последните секунди от своя живот, божниците се разбягват във всички посоки, тичайки през пламналите стени, оставяйки разрушението зад гърба си.

Оцеляват с бягство.

Заради Куаме, заради магията му, те успяват да оцелеят.

Докато се вирам в пламъците, сякаш целият свят спира. Крясъците и писъците затихват и накрая изчезват. Празникът избледнява в тъмнина. Обещанията на Инан минават пред очите ми, нашата Ориша, обещания, които светът няма да му позволи да спази. *Мир?*

Никога няма да имаме мир.

Ако нямаме магия, те никога няма да се отнасят към нас с уважение. Думите на тате се връщат в главата ми. Трябва да знаят, че можем да отвърнем на удара им. Ако подпалят домовете ни, ние също ще подпалим техните.

С един последен вик Куаме избухва като умираща звезда. Огън полита на всички посоки, пръскайки по земята останките му.

Сърцето ми е разбито. Не мога да повярвам, че дори за миг съм се усъмнила в истината на тате. Те никога няма да ни позволят да живеем спокойно.

Винаги ще се страхуваме.

Единствената ни надежда е да се борим. Да се борим и да победим.

А за да победим, имаме нужда от нашата магия.

Аз имам нужда от свитъка.

— Зели!

Вдигам рязко глава. Не знам колко дълго съм стояла неподвижно. Светът сякаш се движи забавено, натежал от саможертвата на Куаме, влачи се с всичката ми болка и вина.

От далечината се приближават Тзеин и Амари, яхнали Найла. Тзеин я насочва към мен през хаоса. Амари притиска торбата ми към гърдите си.

Но когато Тзеин извиква името ми, някои от стражите насочват вниманието си към него.

Момичето — закрепяват те. — *Момичето! Това е тя!*

Преди да успея да направя и една крачка, ръце се обвиват около гърдите ми.

Около ръцете ми.
Около шията ми.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА АМАРИ

Когато слънцето изгрява над долината, от гърлото ми излиза сподадено ридание. Лъчите осветяват овъглената поляна, където беше процесията, почернелите останки от изпълненото с радост място. Взирам се в изгорената земя, където двамата с Тзеин танцувахме, и си спомням как той ме въртеше, спомням си смеха му. Сега е останала само кръв. Трупове. Пепел.

Затварям очи и слагам ръка на устата си в безполезен опит да блокирам ужасната гледка. Въпреки че е тихо, виковете и писъците на божниците все още отекват в главата ми. Следват ги крясъците на войниците, които ги избиха, ударите на мечове, които минават право през гърдите. Аз не мога да гледам, но Тзеин се взира в разрухата и оглежда всеки труп, търсейки лицето на Зели.

— Не я виждам.

Гласът му е съвсем тих, той почти шепне, сякаш ако заговори по-високо, всичко вътре в него ще се счупи — гневът му, болката му... мъкката, заради това, че са отнели още един член от семейството му.

Мисли за Инан нахлуват в главата ми — обещанията му, които може би бяха лъжа. Не мога да се накарам да оглеждам труповете, но усещам дълбоко в себе си — трупът на Инан не е на земята.

Не искам да вярвам, че това е негово дело, но не знам какво да мисля. Ако не ни е предал той, как са ни намерили стражите? Къде е брат ми сега?

Найла изскимтява зад нас и аз я погалвам по муцуната, както съм виждала да го прави Зели толкова много пъти. В отговор тя потърква муцуна в ръката ми и в гърлото ми засяда буца.

— Мисля, че са я отвели — казвам колкото може по-внимателно. — Баща ми би наредил точно това. Тя е прекалено важна, за да я убият.

Надявам се, че това ще му даде надежда, но изражението на Тзеин остава същото. Той гледа втренчено към труповете на земята, дишайки накъсано.

— Обещах... — Гласът му секва, брадичката му започва да трепери. — Когато мама умря, аз обещах. Заклех се, че винаги ще се грижа за нея.

— И го правеше, Тзеин. Винаги си го правил.

Но той е потънал в свой свят, някъде далече, където думите ми не могат да стигнат до него.

— И на тате... — Той се разтреперва целият и стиска юмруци, опитвайки се да спре това треперене. — Казах на тате... казах му, че ще...

Слагам ръка на гърба на Тзеин, но той се отдръпва. Сякаш всяка сълза, която някога е сдържал, се излива от тялото му в този момент. Строполява се на земята и притиска стиснатите си юмруци към главата толкова силно, че се притеснявам да не се нарани. Сърцето му е ранено и от него се лее кръв.

— Не може да се откажеш. — Отпускам се до него, за да избърша сълзите му. Каквото и да се случваше, той оставаше непоколебим, винаги успяваше да се бори. Но тази загуба е нещо прекалено голямо и той не може да я понесе. — Свитькът, камъкът и камата все още са у нас. Докато баща ми не получи реликвите, хората му няма да я убият. Можем да я спасим и да стигнем до храма. Все още можем да оправим всичко.

— Тя няма да проговори — прошепва той. — Не и ако има риск за нас. Ще я измъчват. — Той забива пръсти в земята, а сълзите му продължават да падат. — Все едно е мъртва.

— Зели е по-силна от всички, които познавам. Ще оцелее. Ще се бори.

Но Тзеин поклаща глава и каквото и да казвам, не мога да го убедя.

— Тя ще умре. — Той затваря очи. — Ще ме остави съвсем сам.

Скимтенето на Найла се засилва до хлипане и тя се притиска до Тзеин, опитвайки се да оближе сълзите му. Тази гледка смазва всичко в мен, разрушавайки и последните късчета надежда, които бяха останали цели. Както в деня, когато видях как светлината избухва от ръцете на Бинта и как мечът на баща ми пронизва гърдите ѝ. Колко са семействата, които баща ми е оставил така — напълно унищожени и оплакващи мъртвите си? Още колко пъти ще му позволя да го прави?

Заставам на хълма и се обръщам към града Гомбе — една точица от издигащ се дим пред планината Оласимбо. В главата ми се появява военната карта от кабинета на баща ми и хиксовете, с които отбелязва военните си бази, изкристализират пред очите ми. Докато разположението им се подрежда в главата ми, аз правя нов план. Не мога да позволя Тзеин да понесе тази загуба.

Няма да позволя баща ми да победи.

— Трябва да тръгваме — казвам аз.

— Амари...

— Веднага.

Тзеин вдига глава от земята. Аз сграбчвам ръката му и избърсвам мръсотията, полепнала по обляното му в сълзи лице.

— В покрайнините на Гомбе има кула на стражите. Сигурно са я отвели там. Ако успеем да влезем, ще я изведем.

Ще успеем да сложим край на тиранията на баща ми. Тзеин се взира в мен с тъга в очите и се бори с искрицата надежда, която се опитва да пламне.

— Как ще влезем?

— Имам план.

Обръщам се отново към силуета на Гомбе на фона на нощното небе.

— Ще се получи ли?

Кимвам и за първи път не се страхувам от битката. Та нали бях Леонерата!

И заради Тзеин и Зели отново ще бъда тази леонера.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ЗЕЛИ

Маджаситените белезници се впиват в китките и глезените ми, разкъсвайки кожата ми. Черните вериги ме държат повесена от тавана на килията, така че да не достигам пода, и не мога да направя заклинание. Още една топла вълна нахлува през отдушника и по кожата ми започва да се стича пот. Сигурно нарочно поддържат такава горещина.

Тя ще засили предстоящата болка.

Живей... Думите на Лекан отекуват като предизвикателство сега, когато съм се изправила пред смъртта си.

Казах му, че всичко това е грешка. Казах му, казах на всички. Молих ги да не пропиляват този шанс с мен. И ето сега какво направих. Смеех се и танцувах и се целувах, докато кралят е подготвял изстреблението ни.

Отвън се чува тропот на ботуши с метални подметки. Когато приближават до вратата, аз потрепервам. Щеше да е по-лесно, ако килията ми имаше решетка. Тогава поне щях да успея да се подготвя. Но съм затворена в желязна клетка. И само две запалени факли, закрепени на стената, прогонват тъмнината.

Каквото и да са решили да правят, имат намерение да го крият дори и от стражите.

Преглъщам силно в безуспешен опит да утоля жаждата в устата си. *Преживявала си това и по-рано —* напомням си аз. — *Повече пъти, отколкото можеш да преброиш.* За момент се замислям дали непрекъснатите удари с пръчката на Мама Агба са били не за наказание, а за да ме подготвят. Биеше ме толкова често, че станах много добра в понасянето на боя, в отпускането на тялото така, че да намаля болката. Дали е усещала, че ще имам нужда от тази тренировка, че животът ми ще свърши така?

Проклятие! Сълзи на срам опарват очите ми заради труповете, които оставих след себе си. Малката Бизи, Лекан, Зулейка.

Жертвите няма да имат никакъв смисъл.

Всичко това е по моя вина. Не трябваше да оставаме. По някакъв начин сигурно сме довели армията до лагера. Без нас можеше още да са живи. Зу можеше да оцелее...

Мислите ми забавят ход.

През ума ми минава гневният поглед на Тзеин и сърцето ми спира. Възможно ли е Инан да е...

Не.

Гърлото ми пламва от страх, който преглъщам като горчилка. Не би го направил. След всичко, което преживяхме, не би могъл. Ако е искал да ме предаде, имаше безброй възможности. Можеше да избяга със свитъка, без да отнема живота на толкова невинни хора.

Лицето на Тзеин е изместено от лицето на Амари, чиито очи са изпълнени със съчувствие. *Или брат ми всеки момент ще ни предаде, или се случва нещо друго.*

През омразата се появяват усмивката на Инан и топлият му поглед, преди да се целунем. Но той потъмнява, извива се и пламти, а след това се увива около шията ми, приемайки формата на ръцете му, и стиска силно...

Не!

Боря се със сълзите. Затварям очи, спомняйки си как ме държеше в прегръдките си. *Той ме спаси.* Два пъти. И се опита да ме спаси още веднъж. Не е направил това. Не би могъл.

Чува се изтракване.

Първият катинар на вратата се отключва и аз се подготвям за болката, опитвайки се да мисля за последните хубави неща, които са ми останали.

Поне Тзеин е жив. Поне двамата с Амари оцеляха. При бързината, с която може да тича Найла, не може да не са се измъкнали. Трябва да се съсредоточа върху това. Поне едно нещо се получи както трябва. И тате...

Очите ми се пълнят със сълзи, когато си помислям за усмивката му, която се молах да мога отново да видя. Когато научи, тате никога вече няма да се усмихне.

Затварям очи, а сълзите започват да падат, щипейки ме като миниатюрни ножове. Надявам се да е мъртъв.

Надявам се никога да не изпита тази болка.

Последният катинар се отключва и вратата се отваря със скърцане. Аз се стягам.

Но когато на вратата застава Инан, цялата ми вътрешна защита рухва.

Когато малкият принц влиза с по един помощник от двете му страни, тялото ми подскача във веригите. След като дни го бях гледала в меки кафтани и взети назаем дашики, бях забравила колко студен изглежда в униформата на стражите.

Не...

Търся в него някаква следа от момчето, което ми обеща целия свят. Момчето, заради което едва не се отказах от всичко. Но погледът му е хладен и празен. Тзеин беше прав.

— *Лъжец!* — крясъкът ми проехтява в килията.

Думите не са достатъчни. Те не могат да поразяват по начина, по който имам нужда да го направят, но в момента не мога да мисля. Сграбчвам металните вериги толкова силно, че те се врязват в кожата ми. Имам нужда от болката, за да ме разсее, иначе няма какво да спре сълзите ми.

— Излезте — нарежда Инан на помощниците си, поглеждайки ме сякаш съм нищо. Сякаш не ме е прегръщал преди часове.

— Тя е опасна, Ваше Височество. Не можем да...

— Това беше заповед, а не предложение.

Стражите се споглеждат, но излизат неохотно. В името на боговете, нима могат да се противопоставят на заповедта на безценния си принц?

Умно. Поклащам глава. Не е трудно да се досети човек защо иска да е сам с мен. Бялата ивица, която грееше така ярко в косата му, е скрита под нов слой боя. Не може да допусне някой да разбере истината за техния малък принц.

Дали това е бил планът му през цялото време?

Стягам всяка частица от себе си, за да запазя изражението си неутрално. Той няма да види болката ми. Няма да разбере колко ме е наранил.

Вратата се затваря и двамата оставаме сами. Инан ме гледа, докато слушаме как стъпките на стражите се отдалечават. Едва когато вече не ги чуваме, каменното му лице се пропуква и отново виждам момчето, което познавах.

Той пристъпва напред и когато погледът му попада върху най-голямото кърваво петно на дрехата ми, кехлибарените му очи се изпълват със страх. Топла вълна от въздух нахлува в дробовете ми — не съм забелязала кога съм спряла да дишам. Не съм забелязала кога съм започнала толкова много да се нуждая от него.

Поклащам глава.

— Кръвта не е моя — прошепвам аз. *Все още не.* — Какво стана? Как ни откриха?

— Празненството. — Той свежда поглед. — Божниците отишли в Гомбе за провизии. На няколко от стражите им се сторили подозрителни и ги проследили.

Богове! Преглъщам нова вълна от сълзи, която иска да се разлее. Избити заради едно празненство. Празненство, което изобщо не трябваше да се състои.

— Зел, нямаме много време — започва да говори забързано той с напрегнат и дрезгав глас. — Не можах да дойда при теб досега, но току-що пристигна военен конвой. Някой идва насам и когато дойдат... — Инан се обръща към вратата заради несъществуващ шум. — Зел, трябва да ми кажеш как да унищожа свитъка.

— Какво? — присвивам очи.

Невъзможно е да съм чула правилно. След всичко, което се случи, той не може все още да мисли, че това е решението.

— Ако ми кажеш как да го унищожа, мога да те защитя. Ако съществува възможност магията да се върне, баща ми ще те убие!

О, богове!

Той дори не разбира, че вече сме изгубили. Свитъкът не означава нищо, ако няма кой да го прочете. Но не мога да позволя той да узнае това.

Ако разберат, ще избият всички ни, унищожавайки всеки мъж, всяка жена и всяко дете. Няма да спрат, докато не изчезнем, докато с омразата си не ни заличат от света.

— ... те са зли, Зел. — Инан преглъща с усилие. — Ако не го предадеш, няма да оцелееш.

— Значи няма да оцелея.

Лицето му се сгърчва.

— Ако не проговориш, те ще го изтръгнат от теб с мъчения!

В гърлото ми засяда буца — така и предполагам. Но не мога да говоря.

— Значи ще кървя.

— Зел, моля те. — Той пристъпва напред и обхваща с ръце нараненото ми лице. — Знам, че имахме планове, но трябва да разбереш, че всичко се промени...

— Разбира се, че всичко се промени! — изкрещявам аз. — Хората на баща ти убиха Зу! Салим! Всички онези деца. — Поклащам глава. — Те дори не можеха да се бият, а стражите ги избиха!

По лицето на принца се изписва болка. Неговите войници. Неговите хора. Отново ни погубиха.

— Знам, Зели. — Гласът му секва. — Знам. Всеки път, когато затворя очи, виждам тялото ѝ.

Отвърщам поглед, борейки се със сълзите си. В главата ми изниква сияйната усмивка на Зу, безкрайната ѝ радост, светлината ѝ. Сега тя трябваше да е на половината път до Зариа. Двамата с Куаме все още трябваше да са живи.

— Не трябваше да нападат — прошепва Инан. — Зулейка заслужаваше шанса да живее. Но войниците помислили, че използваш свитъка, за да създадеш армия от магове. А след това, което направи Куаме... — Гласът на Инан замира. Цялата скръб, която изпитваше по-рано, сякаш изчезва, изместена от страха. — Куаме унищожи три взвода за секунди. Изгори ги живи. Изпепели лагера. Ако самият той не беше изгорял, сигурно всички щяхме да сме мъртви.

Изопвам се отвратена. Какво, в името на боговете, си мисли той?

— Куаме се пожертва, за да ни спаси!

— Но представи си как е изглеждало това на стражите. Знам, че намеренията на Куаме бяха чисти, но той отиде прекалено далече. От години ни предупреждават за такава магия. Онова, което направи Куаме, е по-лошо от всичко, което е казал някога баща ми!

Примигвам и гледам изпитателно Инан. Къде е бъдещият крал, който щеше да спаси маговете? Принцът, който се хвърли пред пламъците, за да ме спаси? Не познавам това изплашено момче. Той намира извинения за всичко, което казваше, че мрази. Или може би го познавам прекалено добре.

Може би това е истината — пречупеният малък принц.

— Разбира се, че атаката беше ужасно ненужна. Знам, че ще трябва да се справяме с това. Но в момента трябва да действаме. Войниците са ужасени, че маг като Куаме може отново да нападне.

— Добре. — Стискам веригите, за да скрия треперенето на ръцете си. — Нека се страхуват.

Нека вкусят от ужаса, който ни карат да преглъщаме непрекъснато.

— Зели, моля те. — Инан стиска зъби. — Не прави това. Все още можем да обединим хората. Помогни ми и ще намеря начин да се върнеш в Лагос. Ще спасим Ориша с нещо по-безопасно, нещо без магия...

— Ти да не си загуби ума? — Викът ми отеква в стените. — Няма нищо за спасяване! След това, което току-що направиха, вече няма абсолютно нищо!

Инан се втрещва в мен със сълзи в очите.

— Мислиш ли, че искам това? Мислиш ли, че след като с теб правихме планове за едно ново кралство, аз искам това? — Виждам собствената си скръб, отразена в очите му. Смъртта на нашата мечта. Бъдещето, което Ориша нямаше да види. — Мислех, че може да е различно. Исках да е различно. Но след това, което току-що видяхме, нямаме избор. Не можем да дадем такава власт на хората.

— Винаги има избор — изсъсквам аз. — И твоите стражи направиха своя. Ако по-рано са се страхували от магията, сега трябва направо да са ужасени.

— Зели, не прибавяй и себе си към мъртвите. Този свитък е единственото, с което ги убедих да те оставят жива. Ако не ни кажеш как да го унищожим...

Откъм вратата се чува изщракване. Инан отстъпва назад в мига, когато тя се отваря.

— Казах ли, че може да влизате...

Гласът му секва. Цветът се оттича от лицето му.

— Татко?! — прошепва Инан, разтваряйки удивено устни.

Дори и без короната е невъзможно да не позная краля. Той влиза като ураган и самото му присъствие помрачава въздуха. Докато вратата се затваря, ме залива вълна от омраза. Забравям как да дишам, когато срещам бездушните очи на човека, който уби мама.

Богове, помогнете ми!

Не знам дали това е сън или кошмар. Кожата ми пламва от гняв, какъвто никога не съм изпитвала, но сърцето ми се блъска от страх в гърдите. Мисля за този момент от първите дни след Нападението, представях си какво ще е да се срещна с него лице в лице. Толкова пъти съм си въобразявала смъртта му, че мога да напиша цяла книга с описания на начините, по които трябва да умре.

Крал Саран слага ръка на рамото на Инан. Синът му се свива, сякаш очаква удар. Въпреки всичко ме заболява от ужаса в очите на Инан. Виждам го сломен и преди, но това... това е нещо у него, което не познавам.

— Стражите ми казват, че си я проследил и си я открил при бунтовниците.

Инан застава по-изправен и стиска челюсти.

— Да, сър. В момента я разпитвам. Ако ни оставиш сами, ще получа отговорите, които са ни нужни.

Гласът на Инан остава толкова равен, че аз почти вярвам в лъжата. Той се опитва да ме държи далече от баща си. Сигурно знае, че ще умра. От тази мисъл потрепервам, но скоро ме обзема неземно спокойствие. Страхът от присъствието на Саран не унищожава желанието ми за отмъщение.

В ръцете на този човек, този жалък човек, е цялото кралство. Цял един народ, обзет от омраза и потисничество, който ме гледа втрещено в лицето. В онзи ден стражите разбиха вратата в Ибадан, но те бяха просто негови оръдия.

Тук е сърцето на проблема.

— А адмирал Каея?

Очите на Инан се насочват към мен, но когато Саран проследява погледа му, разбира грешката си. Принцът отваря уста, за да отклони вниманието му, но не успява да попречи на краля да се приближи до мен.

Дори и в горещата стая кръвта ми се смразява от самото присъствие на Саран. Паренето в кожата ми се засилва, когато той се приближава с меч си от маджасит. Толкова съм близо до него, че мога да различа белезите от шарка по светлокафявата му кожа, сивите косми на старостта, пръснати из брадата му.

Чакам обидите да започнат да се леят от устата му, но има нещо по-лошо в начина, по който ме гледа. Хладно. Сякаш съм звяр,

извлечен от калта.

— Синът ми смята, че знаеш нещо за адмирала.

Очите на Инан се издуват. Изписано е по цялото му лице.

Един човек умря — спомням си думите му от празненството. —
Човек, когото обичах.

Но не е било просто един човек...

Била е Каея.

— Зададох ти въпрос — връща ме гласът на Саран. — Какво стана с адмирала ми.

Твоят син маг я е убил.

Зад Саран Инан отстъпва рязко назад, ужасен от мислите ми. Това са тайни, които трябва да изкрещя, за да ги чуят всички, тайни, които трябва да изсипя на този под. Но нещо в ужаса му прави това невъзможно.

Поглеждам встрани, защото не мога да понасям чудовището, което заповяда да убият мама. Ако Инан наистина е на моя страна, тогава след смъртта ми той може би ще е единствената надежда за божниците.

Саран сграбчва брадичката ми и обръща главата ми към себе си. Цялото ми тяло потреперва. Досегашното спокойствие в очите на краля избухва в неудържим гняв.

— Най-добре е да ми отговориш, дете.

И е така. Наистина е най-добре.

Ще е идеално да накарам Саран да разбере истината в този момент и самият той да се опита да убие Инан. Тогава Инан няма да има друг избор, освен да отвърне на атаката. Да убие баща си, да завземе трона и да отърве света от омразата на Саран.

— Заговорничим, така ли? — пита Саран. — Мътим безценни заклинания? — Той забива пръсти в мен толкова силно, че ноктите му оставят кървави следи по брадичката ми. — Само едно движение и лично ще отърва тялото ти от окаяните ти ръце.

— Т-татко! — Гласът на Инан е тих, но той пристъпва напред.

Саран поглежда назад, а в очите му все още бушува гняв. Но Инан някак го пречупва. Той ме пуска рязко. Устните му се извиват, докато избърсва ръце в дрехата си.

— Предполагам, че трябва да се ядосвам на себе си. Слушай внимателно, Инан. Когато бях на твоите години, мислех, че може да

оставя децата на ларвите да живеят. Мислех, че няма нужда да се пролива кръвта им.

Саран сграбчва веригите, принуждавайки ме да срещна погледа му.

— След Нападението трябваше отчаяно да се стремите да стоите далече от магията. Трябваше да се страхувате. Да се подчинявате. Но сега виждам, че такива като вас не може да бъдат научени. Всички ларви жадуват за магията, която заразява кръвта ви.

— Можеше да вземеш магията, без да ни убиваш. Без да ни пребиваш от бой!

Когато дръпвам веригите си, той скача побеснял като дива леонера. Жадувам да призова магия, подхранвана от най-черните дълбини на гнева ми. Гняв, роден от това, че той ми отне всичко.

Нова болка пронизва плътта ми, докато се боря с маджасита, правейки всичко възможно да извикам магията си въпреки силата на черните вериги. Заради тази напразна борба от кожата ми излиза дим.

Саран присвива очи, но аз не мога да мълча. Не и когато кръвта ми кипи и мускулите ми треперят от желание да се освободят.

Няма да позволя страхът ми да заглуши истината.

— Ти ни смаза, за да изградиш монархията си върху нашата кръв и нашите кости. Грешката ти не беше, че ни остави живи. Грешката ти беше, че си помисли, че никога няма да отвърнем на удара ти!

Инан пристъпва напред със стисната челюст и поглед, който се стрелка между двама ни. В очите на Саран пламва ярост, която бързо изчезва, и той се размива.

— Знаеш ли какво във вас ми е интересно? Винаги започвате от средата на историята. Сякаш баща ми не се е борил за правата ви. Сякаш *вие*, ларви, не изгорихте жена ми и сина ми живи.

— Не може да поробиш цял народ заради бунта на неколцина.

— Когато си крал, може да правиш каквото поискаш — оголва зъби Саран.

— Невежеството ти ще те доведе до собствения ти край — изричам ядно аз. — С магията или без нея, ние няма да се откажем. С магия или без магия, ще си върнем това, което ни принадлежи!

Устните на Саран се разтягат в ръмжене.

— Смели думи за една ларва, която всеки момент ще умре.

Ларва.

Като мама.

Като всеки брат и сестра, убити по негова заповед.

— Добре ще е да ме убиеш сега — прошепвам аз. — Защото няма да получиш реликвите.

Саран се усмихва бавно и злоещо, като блатен рис.

— О, дете — смее се той. — Не бъди толкова сигурна.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ИНАН

Стените на килията ме захлупват. Хванат съм като в капан в този ад. Събирам всичките си сили, за да остана на крака и да не се огъна пред гневния поглед на баща ми. Но докато аз едва успявам да дишам, Зели е непокорна и пламенна, както винаги.

Без да мисли за собствения си живот.

Без да се страхува от смъртта.

Спри — искам да извикам към нея. — *Не говори!*

При всяка дума желанието на баща ми да я пречупи нараства.

Той удря с юмрук по стената. Металната врата се отваря рязко с две остри изщраквания. Влиза докторът на крепостта, придружен от трима помощници, и всички те забиват поглед в пода.

— Какво става? — питам с дрезгав глас.

Трудно ми е да говоря заради напрежението от това, че отново трябва да потискам магията си. През отдушниците нахлува още горещ въздух и по кожата ми започва да се стича пот. Докторът поглежда към мен.

— Дали Ваше Височество...

— Ти си под мое командване — прекъсва го баща ми. — Не под негово.

Докторът забързва напред, изваждайки остър нож от джоба си, и разрязва шията на Зели.

— Какво правиш? — изкрещявам аз.

Зели стиска зъби, когато докторът натиска с острието.

— Спри! — викам, изпаднал в паника.

Не сега. Не тук.

Понечвам да тръгна напред, но баща ми ме спира с ръка на рамото ми и натиска толкова силно, че едва не залитам. Гледам с ужас как докторът прави с ножа едно плитко X в шията на Зели. С трепереща ръка забива дебела куха игла в оголената вена.

Зели се опитва да дръпне главата си назад, но един от помощниците я хваща, за да стои неподвижна. Докторът изважда малко шишенце с черна течност и се приготвя да излее серума през иглата.

— Татко, това разумно ли е? — обръщам се към баща си. — Тя знае много неща! Има още реликви. Тя може да ги намери. Тя е единственият човек, който разбира свитъка...

— Достатъчно!

Хватката на баща ми става по-силна, докато рамото започва да ме боли. Вече го ядосвам. Ако продължавам така, той ще причини на Зели още повече болка.

Докторът ме поглежда, сякаш търси причина да спре. Но когато баща ми удря с юмрук по стената, докторът излива серума през отвора в иглата и той отива право във вената на Зели.

Тялото ѝ започва да се гърчи в спазми. Серумът се разпростира под кожата ѝ. Дишането ѝ става накъсано и учестено. Зениците ѝ се разширяват.

Гърдите ми се свиват и кръвта започва да бумти оглушително в главата ми. И това е само ехо от онова, което причиняват на нея...

— Не се тревожи — казва баща ми, който бърка страданието ми с разочарование. — По един или друг начин ще ни каже това, което знае.

Мускулите на Зели започват да треперят и веригите изтракват. Моите крака също се разтреперват и аз се притискам към стената. Единственият ми шанс да я спася е да запазя спокойствие.

— Какво ѝ дадохте? — питам през зъби.

— Нещо, което да държи малката ни ларва будна — усмихва се баща ми. — Не може да изгуби съзнание, преди да сме получили това, което искаме.

Един от помощниците вади кама от колана си. Друг разкъсва дрехата на Зели, оголвайки гладката кожа на гърба ѝ. Войникът вдига ножа сред пламъците от едната факла. Металът се загарява. До червено.

Баща ми пристъпва напред. Спазмите на Зели се засилват и стават толкова бурни, че се налага и другите двама помощници да я хванат.

— Възхищавам се на непокорството ти, дете. Впечатляващо е, че си стигнала толкова далече. Но не бих си вършил работата като крал,

ако не ти припомня какво си.

Ножът се забива в кожата ѝ с такава ярост, че болката ѝ преминава през мен.

— Аааах! — От гърлото на Зели се изтръгва смразяващ кръвта писък, който се втурва през цялото ми тяло.

— Не! — извиквам аз и се втурвам напред, право към помощника.

Бутам единия от стражите, които държат Зели. Ритам другия в корема. Юмрукът ми се удря в онзи, който реже гърба ѝ, но тогава баща ми извиква:

— Хванете го!

Веднага двама помощници ме хващат за ръцете. Целият свят пламва в бяло. Миризмата на изгоряла плът изпълва ноздрите ми.

— Знаех, че нямаш смелостта за това. — По някакъв начин разочарованието на баща ми успява да си пробие път през писъците на Зели. — Изведете го. Веднага! — нарежда той.

По-скоро усещам заповедта му, отколкото я чувам. Въпреки че се боря да се придвижа напред, те ме бутат назад. А писъците на Зели стават все по-силни. Тя се отдалечава все повече и повече. Риданията и писъците ѝ отекуват в металните стени. Когато опърлената ѝ плът се охлажда, различавам формата на буквата Л.

А когато Зели започва едва-едва да си поема въздух, помощникът започва буквата А.

— Не!

Изхвърлят ме в коридора. Затръшват вратата.

Започвам да удрям толкова силно, че кокалчетата ми се разраняват, но никой не излиза.

Мисли! Удрям главата си във вратата и кръвта бумти в ушите ми, докато писъците ѝ се засилват. Не мога да вляза вътре. Трябва да я измъкна навън.

Втурвам се по коридора, но разстоянието с нищо не намалява болката. Докато се препъвам, виждам загрижени лица.

Мърдат устни.

Говорят.

Не мога да ги чуя заради писъците на Зели. Те кънтят през вратата. А още по-силно кънтят в главата ми.

Втурвам се в най-близката тоалетна и затръшвам вратата. Успявам някак да пусна резето. Усещам, че вече са започнали Р-то и извивката му се врязва в гърба ми.

Сграбчвам ръба на порцелановата мивка с разтреперани ръце. Всичко се излива от мен. Гърлото ми пари от стипчивия вкус на повръщано.

Светът започва да се върти около мен, яростен и побеснял. Едва успявам да не изгубя съзнание. Трябва да събера сили.

Трябва да измъкна Зели...

* * *

Изхриптявам.

Хладен въздух ме удря в лицето като тухла. В дробовете ми навлиза мирис на мокра трева. Повехнали тръстики гъделичкат краката ми.

Мястото във въображението ми.

Тази мисъл ме кара да се отпусна на колене.

Но нямам време за губене. Трябва да я спася. Трябва да я доведе тук.

Затварям очи и си представям лицето ѝ. Незабравимото сребро в очите ѝ. Коя буква са издълбали на гърба ѝ? В сърцето ѝ? В душата ѝ?

След секунди Зели се появява. Задъхана. Полугола.

Ръцете ѝ сграбчват земята.

Очите ѝ са празни.

Тя се вира в разтрепераните си пръсти, без да осъзнава къде се намира. Нито коя е.

— Зели?

Нещо липсва. Отнема ми секунда да разбере какво не е наред. Духът ѝ не се надига като прилива на океана. Соленият морски аромат на душата ѝ е изчезнал.

— Зел?

Светът сякаш се свива около нас, дърпайки навътре размитите бели граници. Тя е неподвижна, толкова неподвижна, че не знам дали изобщо ме е чула. Протягам ръка. Когато пръстите ми докосват кожата ѝ, тя изпищява и се дърпа назад.

— Зел...

Очите ѝ блясват диво. Треперенето ѝ се засилва.

— Няма да те нараня!

Когато тръгвам към нея, тя започва да пълзи назад. Разбита. Сломена. Спирам и вдигам ръце. Сърцето ме заболява при тази гледка. Няма никаква следа от война, когото познавам. Борецът, плюл в лицето на баща ми. Изобщо не виждам Зели. Само черупката, която баща ми остави.

— В безопасност си — прошепвам аз. — Тук никой не може да те нарани.

Но очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Не я усещам — вика тя. — Не усещам нищо.

— Какво да усещаш?

Тръгвам към нея, но тя поклаща глава и се отблъсква с крака назад през тръстиките.

— Няма я — вика Зели отново и отново. — Няма я.

Тя се свива сред тръстиките, гърчейки се от болка, от която не може да избяга.

Дългът преди всичко.

Заравям пръсти в земята.

Гласът на баща ми отеква силно в главата ми. Дългът преди всичко.

Пламъците на Куаме оживяват пред очите ми, изгарящи всичко по пътя си. Мой дълг е да предотвратя това. Мой дълг трябва се погрижа Ориша да е в безопасност. Но тези думи звучат кухо, издълбавайки дупка в мен като ножа, който рисуваше по гърба на Зели.

Дългът не е достатъчен, когато означава да унищожа момичето, което обичам.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА АМАРИ

Ще се получи.

В името на небесата, ще се получи.

Вкопчила съм се в тази малка надежда, докато двамата с Тзеин се промъкваме по уличките между ръждясалите сгради на Гомбе, криейки се в сенките и тъмнината.

Гомбе е град на желязо и леярни и фабриките му работят до късно през нощта. Построени от Споители преди Нападението, металните сгради се издигат и извиват в невъзможни форми.

За разлика от начина, по който са разделени класите в Лагос, Гомбе е разделен на четири части, като жилищните квартали са отделени от местата, където се произвежда желязото. През прашните прозорци се виждат божници, които се трудят.

— Чакай. — Тзеин ме дръпва назад, когато наблизо минава един патрул от въоръжени стражи. — Добре — прошепва той, когато отминават, но в очите му няма и следа от обичайната му решителност.

Ще се получи — повтарям си наум и ми се иска да можех да убедя и Тзеин. — *Когато това приключи, Зели ще е в безопасност.*

След време улиците с наблъскани една до друга фабрики преминават във високите железни куполи от централната част на града. Когато камбаните започват да бият, приключилите за деня работници се втурват около нас, всичките покрити с прах и изгаряния от метала. Следваме тълпата към музиката и барабаните, които ехтят в нощта. Мирисът на алкохол измества вонята на дима и пред нас се появяват няколко бара под малки ръждясали сводове.

— Той дали ще е тук? — питам аз, когато спираме пред една особено мърлява сграда, в която шумът е по-слаб от останалите.

— Най-вероятно. Миналата година, когато бях в Гомбе за Игрите на Ориша, Кенъон и отборът му ме водеха тук всяка вечер.

— Добре. — Успявам да се усмихна заради Тзеин. — Това е всичко, от което имаме нужда.

— Не бъди толкова сигурна. Дори и да го намерим, съмнявам се, че ще иска да ни помогне.

— Той е божник — стискам ръката на Тзеин. — Няма да има избор.

— Божниците рядко имат избор. — Тзеин чука с кокалчета по металната врата. — А когато имат, обикновено избират да се погрижат за себе си.

Преди да успея да отговоря, вратата се отваря съвсем малко. Сърдит глас излайва:

— Парола?

— *Ло-иш.*

— Тази е старата.

— О... — Тзеин замълчава, сякаш правилната дума може да се появи просто така, във въздуха. — Само тази знам.

— Паролата се променя на всяка четвърт луна, хлапе — свива рамене мъжът.

Бутам Тзеин настрани и се повдигам на пръсти, опитвайки се да стигна процепа.

— Не живеем в Гомбе, господине. Моля ви, помогнете ни.

Пазачът присвива очи и плюе през процепа. Аз се отдръпвам с отвращение.

— Никой не може да влезе без парола. И със сигурност не и някоя благородничка.

— Господине, моля ви...

Тзеин ме избутва настрани.

— Ако Кенън е вътре, може ли само да му кажеш, че съм тук? Тзеин Адебола от Илорин.

Отворът се затваря с трясък. Втренчвам се отчаяно в метала. Ако не успеем да влезем, Зели е изгубена.

— Може ли да влезем от друго място? — питам аз.

— Не — изпъшква Тзеин. — Това така или иначе нямаше да проработи. Губим време. А докато стоим тук, Зел сигурно...

Гласът му секва и той затваря очи, опитвайки да се стегне. Разтварям пръстите на свитите му юмруци и протягам ръка, докосвайки страните му.

— Довери ми се, Тзеин. Няма да те разочаровам. Ако Кенън го няма, ще намерим някой друг. Просто...

— Богове! — Вратата се отваря и се появява едър божник, чиито ръце са покрити със сложни татуировки. — Мисля, че дължа на Кани една златна монета.

Бялата му дълга коса на ситни къдрици е събрана на кок на върха на главата му. Той прегръща Тзеин, като по някакъв начин успява да обхване едрото му тяло.

— Човече, какво правиш тук? Планът е да бия отбора ти чак след две седмици.

Тзеин се размива принудено.

— Аз пък се тревожа за твоя отбор. Чух, че си си изкълчил коляното.

Кенън вдига крачола на панталона си, откривайки метална скоба, стегната около бедрото му.

— Докторът казва, че ще се оправи преди квалификациите, но аз не се притеснявам. Мога да се справя с теб и насън. — Погледът му се премества върху мен и ме оглежда бавно и снизходително. — Каж ми, че хубаво момиче като теб не е дошло тук само за да види как Тзеин губи.

Тзеин бута Кенън и той се размива, обвивайки ръка около шията му. Учудвам се, че Кенън не забелязва отчаянието на приятеля си.

— Той е читав, Ди — обръща се Кенън към пазача на бара. — Имаш думата ми. Гарантирам за него.

Собственикът на сърдития глас наднича иззад вратата. Въпреки че изглежда малко над двадесетте, лицето му е покрито с белези.

— Дори и момичето? — кимва към мен.

Тзеин слага ръка върху моята и гарантира за мен:

— Няма проблем. Тя няма да каже нищо.

Ди се поколебава, но отстъпва назад и Кенън ни въвежда вътре. Обаче въпреки това ме гледа ядосано, докато не се скривам от погледа му.

Когато влизаме в зле осветения бар, глухият звук на барабаните започва да отеква в кожата ми. Мястото е претъпкано и всички посетители са млади — никой не изглежда много по-възрастен от Кенън или Тзеин.

Всички ту се скриват в сенките, ту излизат от тях, огрени от бледата потрепваща светлина на свещите, които осветяват белещата се

боя и петната от ръжда, загрозяващи стените.

В далечния ъгъл двама мъже удрят тихо по меката повърхност на своите ашико^[1], а трети — по дървените клавиши на балафон^[2]. Свирят умело, изпълвайки пространството между железните стени с живи звуци.

— Какво е това място? — прошепвам на Тзеин.

Въпреки че никога не съм стъпвала в бар, скоро разбирам защо в този искат парола. Косата почти на всички клиенти грее в бяло, създавайки едно море, преливащо от божници. Малкото косидани, които са успели да влязат, видимо са свързани с божниците, които явно са в свои води. Различни двойки седят хванати за ръка и си разменят целувки, притискайки бедра един в друг.

— Казва се тожу — отговаря той. — Божниците ги създадоха преди няколко години. Има такива в повечето градове и са от малкото места, където те могат да се събират на спокойствие.

Изведнъж разбирам враждебността на пазача. Мога само да си представя колко бързо стражите могат да разпръснат едно такова събиране.

— Играя с тези хора от години — прошепва Тзеин, докато Кенън ни води към маса в задната част на бара. — Лоялни са, но са предпазливи. Остави ме аз да говоря. Това ще ги накара да се отпуснат.

— Нямаме време за отпускане — отговарям също шепнешком. — Ако не дойдат да се бият...

— Няма да има битка, ако не ги убедя да се съгласят. — Тзеин ме бутва леко. — Знам, че имаме малко време, но с тях трябва да действаме бавно...

— Тзеин!

Когато стигаме до една маса с четирима божници, които вероятно са от отбора по агбъон на Кенън, ни посреща хор от развълнувани възгласи. Всеки от играчите сякаш е по-едър от другия. Дори и момичетата близначки, които Тзеин нарича Имани и Кани, са високи почти колкото него.

Появяването на Тзеин извиква смях и радостни усмивки сред тях. Те стават, пляскат го по ръката, тупат го по гърба, удрят юмруци в неговия, шегуват се за предстоящия турнир по агбъон. Инструкциите на Тзеин да действаме бавно жужат в главата ми, но приятелите му са

така погълнати от състезанията, че няма как да разбират, че светът на Тзеин се разпада.

— Имаме нужда от помощта ви — намесвам се аз, надвиквайки шума, и това е първото изречение, което успявам да изрека.

Отборът замълчава и всички се втрещават в мен, сякаш едва сега ме забелязват.

Кенън отпива от оранжевата си напитка и се обръща към Тзеин:

— Казвай. Какво ти трябва?

Те седят мълчаливо, докато Тзеин обяснява затрудненото ни положение, и съвсем притихват, когато започва да разказва за унищожаването на селището на божниците. Разказва им всичко от появата на свитъка до предстоящия ритуал и завършва с пленяването на Зели.

— Слънцестоеенето е след два дни — добавям аз. — Ако искаме да стигнем навреме, трябва да действаме бързо.

— По дяволите! — въздиша Ифе, чиято обръсната глава отразява светлината на свещите. — Съжалявам. Но ако е там, няма как да я измъкнем.

— Трябва да има нещо, което можем да направим. Ти например? — сочи Тзеин към Феми, широкоплещест божник с къса брада, която покрива почти цялото му лице. — Баща ти не може ли да помогне? Не подкупва ли стражите?

Лицето на Феми потъмнява. Без да каже нищо, той се дърпа назад и се изправя толкова бързо, че едва не преобръща масата.

— Отведоха баща му преди няколко луни — понижава глас Кани. — Започна като някакво объркване с данъците, но...

— След три дни намерили трупа му — довършва Имани.

Небеса! Гледам след Феми, който си пробива път през тълпата. Още една жертва на властта на баща ми. Още една причина да действаме веднага.

Тзеин клюмва. Протяга се и сграбчва нечия метална чаша толкова силно, че тя се огъва под пръстите му.

— Това не е край — обаждам се аз. — Ако не можем да влезем с подкуп, можем да ги нападнем и да я измъкнем.

Кенън изсумтява и отпива още една голяма глътка от напитката си.

— Ние сме едри, не глупави.

— И какво е глупавото тук? Нямаме нужда от големината, трябва ви само магията ви!

При думата „магия“ цялата маса замръзва, сякаш съм изрекла грозна обида. Всички се споглеждат, но Кенън мята остър поглед към мен.

— Ние нямаме магия.

— Все още не. — Изваждам свитъка от торбата си. — Но ние можем да ви я върнем. Крепостта е построена да удържа на хора, не на магия.

Очаквам поне един от тях да погледне свитъка отблизо, но всички го гледат като фитил, който всеки момент ще пламне. Кенън отстъпва назад от масата.

— Време е да си тръгваш.

Имани и Кани веднага стават и ме сграбчват от двете страни.

— Ей! — изкрещява Тзеин.

Той се бори с Ифе и Кенън, които го задържат.

— Пуснете ме!

Всички в бара мълкват, за да не пропуснат забавлението. Въпреки че ритам и викам, момичетата не проявяват милост, а се втурват към вратата сякаш животът им зависи от това. Но докато Имани диша накъсано и с хриптене, а Кани ме стиска по-здраво, аз разбирам.

Те не са гневни...

Изплашени са.

Измъквам се от ръцете им с хватка, на която ме научи Инан преди много луни. Сграбчвам дръжката на меча си и го изваждам със замах.

— Не съм дошла да ви навредя — изричам тихо. — Единственото ми желание е да върна магията ви.

— Коя си ти, по дяволите? — пита Имани.

Тзеин най-последно се измъква от Кенън и Ифе и си проправя път през божниците и близначките, за да стигне до мен.

— Тя е с мен. — Той принуждава Имани да се отдръпне. — Това е всичко, което трябва да знаете.

— Всичко е наред.

Излизам от сянката му и безопасността на покровителството му. Всички погледи в бара ме пронизват, но за първи път аз не се свивам.

Представям си майка ми пред тълпа от олоие, способна да привлече вниманието на цяла стая само с едно повдигане на веждата. Сега трябва да почерпя от тази сила.

— Аз съм принцеса Амари, дъщеря на крал Саран и... — Въпреки че устните ми никога не са изричали тези думи, в момента разбирам, че нямам друг избор. Не мога да позволя редът на наследяването на трона да ми попречи. — И бъдеща кралица на Ориша.

Тзеин повдига учудено вежди, но не си позволява да остане в шок дълго време. В бара избухва неконтролируемо бърборене, което продължава цяла вечност. Накрая Тзеин успява да накара тълпата да замълчи.

— Преди единадесет години моят баща ви отне магията. Ако не действате веднага, ще изгубим единствения шанс да я върнем.

Оглеждам бара, очаквайки някой да възрази или отново да се опита да ме изхвърли. Неколцина си тръгват, но повечето остават, жадни да научат още.

Разгъвам свитъка и го вдигам, за да видят древните символи. Един мъж се навежда да го докосне и изохква, когато от ръцете му във въздуха се изстрелва светлина. Това случайно докосване ми дава всички доказателства, от които имам нужда.

— Съществува свещен ритуал, който ще възстанови връзката ви с боговете. Ако аз и приятелите ми не го извършим по време на стогодишното слънцестоене, магията ще изчезне завинаги. — *И баща ми ще се втурне по улиците и отново ще избива хората ви. Ще ви пронизва в сърцата. Ще ви убива, както уби моята приятелка.*

Оглеждам стаята, задържайки поглед на всеки присъстващ.

— На риск е изложена не само магията ви. Заплашено е самото ви съществуване. — Мърморенето продължава, докато някой от тълпата извиква:

— Какво трябва да направим?

Пристъпвам напред, прибирам меч в ножницата и вдигам брадичка.

— В крепостта на стражите край Гомбе е затворено едно момиче. Тя е ключът. Имам нужда от магията ви, за да я освободим. Ако спасите нея, ще спасите и себе си.

В стаята настъпва тишина за един дълъг миг. Всички стоят неподвижни. Кенъон се обляга назад и кръстосва ръце с изражение, което не мога да разгадая.

— Дори и да искаме да помогнем, магията, която ще ни даде този свитък, няма да е достатъчна.

— Не се тревожете. — Бъркам в кожената торба на Зели и изваждам слънчевия камък. — Ако се съгласите да помогнете, аз ще се погрижа за това.

---

[1] Типичен за Западна Африка музикален перкусионен инструмент от групата на мембранофонните инструменти. — Б.пр. ↑

[2] Музикален перкусионен инструмент от групата на пластинковите инструменти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА

ИНАН

Письците на Зели ме преследват дълго след като са стихнали.

Остри.

Пронизителни.

Въпреки че смазаното ѝ съзнание почива на мястото във въображението ми, физическата ми връзка с тялото ѝ остава. Отзвучи от болката ѝ изгарят кожата ми. Понякога тя става толкова силна, че не мога да си поема въздух. Опитвам се да скрия болката и чукам на вратата на баща ми.

С магия или не, трябва да я спася. Веднъж вече разочаровах Зели.

Никога няма да си простя, ако позволя да загине тук.

— Влез.

Отварям вратата, потискам магията си и влизам в покоите на командващия, които баща ми си е присвоил. Той стои, облечен в кадифената си нощна роба, и разглежда стара карта. Няма и следа от омраза. Нито дори намек от отвращение. За него жигосването на думата ЛАРВА на гърба на едно момиче е просто работа.

— Искал си да ме видиш.

Баща ми не отговаря един дълъг миг. После взима картата и я вдига към светлината. Едно червено X отбелязва долината на божниците.

В този момент осъзнавам — смъртта на Зулейка, письците на Зели. Те не означават нищо за него. Понеже са магове, те са нищо.

Проповядва дълг преди всичко, но неговата Ориша не включва тях. Никога не ги е включвала.

Не иска да унищожи магията.

Иска да унищожи тях.

— Ти ме опозори — казва най-после той. — Не може да се държиш така по време на разпит.

— Не бих нарекъл това разпит.

Баща ми оставя картата.

— Моля?

Нищо.

Той очаква да кажа точно това.

Но Зели ридае и трепери в периферията на ума ми. Няма да нарека изтезанието по никакъв друг начин.

— Не научих нищо полезно, татко. А ти? — Гласът ми се става по-силен. — Единствената информация, която получих, е само как можеш да накараш едно момиче да крещи силно.

За моя изненада баща ми се усмихва. Но усмивката му е опасна от гнева му.

— Пътуването те е направило по-силен — кимва той. — Това е добре. Но не похабявай енергията си в защита на тази...

Ларва.

Знам, много преди баща ми да го е изрекъл. Знам как гледа на всички тях. Как ще погледне на мен.

Раздвижвам се и се премествам, докато успявам да видя отражението си в огледалото. Ивицата отново е покрита с черна боя, но само небесата знаят колко дълго ще остане така.

— Ние не сме първите, които понасят това бреме, които трябва да стигнат толкова далече, за да опазят кралството си. Брагонианците, порлтоганите — всички са смазани, защото не са се борили достатъчно упорито срещу магията. Ти искаш да пощади ларвата и да позволя Ориша да я застигне същата съдба, така ли?

— Не предлагам това, но...

— Ларва като нея е като неопитомено ездитно животно — продължава баща ми. — Няма да ти даде отговори. — Баща ми се връща отново към пергамента. Начертава още едно X върху Илорин. — Щеше да го разбереш, ако беше останал. Накрая тя ми каза всичко, което исках да знам.

По шията ми потича струйка пот. Стискам юмруци.

— Всичко?

Баща ми кимва.

— Свитьъкът може да бъде унищожен само чрез магия. Подозирах нещо такова, след като адмирал Ебеле не успя, но момичето го потвърди. А сега, когато тя е в ръцете ни, най-последно имаме всичко, което ни трябва. Когато вземем свитька, ще я накараме да го унищожи.

Сърцето ми започва да бие в гърлото. Налага се да затворя очи, за да запазя спокойствие.

— Значи тя ще живее?

— Засега. — Баща ми прокарва пръст по хикса, с който е обозначил мястото на долината на божниците. Червеното мастило е гъсто. Капе като кръв.

— Може би така е най-добре — продължава замислено той. — Тя е убила Каея. Бързата смърт ще е дар за нея.

Тялото ми се вцепенява. Примигвам бързо. Прекалено бързо.

— К-какво? — заеквам аз. — Тя ли каза това?

Опитвам се да кажа още нещо, но всички думи пресъхват в гърлото ми. Пред очите ми отново се появява омразата на Каея. *Ларва.*

— Призна, че е била в храма. — Баща ми говори, сякаш отговорът е очевиден. — Там са намерили и тялото на Каея.

Той взима малък тюркоазен кристал, изцапан с кръв. Вдига го към светлината и стомахът ми се свива.

— Какво е това? — питам, въпреки че вече знам отговора.

— Някакво вещество. — Баща ми свива устни. — Ларвата ги е оставила в косата ѝ.

Баща ми стиска останките от магията ми, докато те стават на прах. Когато се разчупват, ме удря миризма на желязо и вино.

Мирисът на душата на Каея.

— Когато намериш сестра си, довърши я. — Баща ми говори повече на себе си, отколкото на мен. — Бих унищожил много хора, за да сте вие двамата в безопасност, но не мога да ѝ простя за ролята, която е изиграла в смъртта на Каея.

Стискам силно дръжката на меча си и успявам да кимна. Почти усещам как ножът изписва ПРЕДАТЕЛ по гърба ми.

— Съжалявам. Знаем... че *тя беше твоето слънце*. Знаем... колко много означаваше тя за теб.

Баща ми върти пръстена си, потънал в своите чувства.

— Тя не искаше да тръгва. Страхуваше се, че може да се случи нещо такова.

— Мисля, че се страхуваше повече да не те разочарова, отколкото от смъртта.

Всички се страхуваме от това. Винаги сме се страхували. И най-много аз.

— Какво ще правиш с нея? — питам аз.

— С кого?

— Със Зели.

Баща ми примигва към мен. Забравил е, че тя има име.

— В момента докторът се грижи за нея. Смятаме, че свитъкът е у брат й. Утре ще я използваме, за да го получим. А след това тя ще го унищожи.

— А после? — питам аз. — След като вече няма да го има, тогава какво?

— Тогава тя ще умре. — Баща ми се връща към картата си и започва да чертае курс на движение. — Ще покажем трупа й из цяла Ориша, за да напомним на всички какво става, когато ни се противопоставят. Ако усетим дори и полъх от бунт, ще ги унищожим всичките. Веднага.

— А ако има друг начин? — подмятам аз. Поглеждам към градовете на картата. — Ако изслушаме оплакванията им... ако използваме момичето за наша пратеничка. Има хора... хора, които обича. Може да ги използваме, за да не се бунтува тя. Маг, който контролираме. — Усещам всяка дума като предателство, но когато баща ми не ме прекъсва, аз продължавам. Нямам избор. Трябва да я спася на всяка цена. — По време на пътуването си видях някои неща, татко. Сега разбирам божниците. Ако подобрим положението им, ще потушим и днешните, и бъдещите бунтове.

— И баща ми мислеше същото.

Поемам рязко въздух. Баща ми никога не говори за семейството си. Малкото, което знам за тях, е от клюките и разговорите из двореца.

— Той мислеше, че може да сложим край на потисничеството, да създадем едно по-добро кралство. И аз мислех така. А след това те го убиха. Него и всички, които обичах. — Баща ми слага хладната си ръка на шията ми. — Вярвай ми, когато казвам, че няма друг начин. Видя какво е направил онзи Огнен маг със селището им.

Кимвам, въпреки че ми се иска да не се беше случвало. Вече няма как да се боря с баща ми, след като съм видял хора, изгорени толкова бързо, че не успяха дори да изкрещят.

Баща ми ме стисва по-силно. Почти ми причинява болка.

— Чуй думите ми и научи този урок сега. Преди да е станало прекалено късно.

Той пристъпва напред и ме прегръща. Това докосване е толкова чуждо, че тялото ми потреперва от шока. Последния път, когато ме прегърна, бях малък. След като рани Амари.

Мъж, който може да рани собствената си сестра, е мъж, който може да е велик крал.

За секунда си бях позволил да изпитам гордост. Бях се радвал, докато кръвта на сестра ми течеше.

— Не вярвах в теб. — Той се отдръпва. — Не мислех, че ще успееш. Но ти опази Ориша. Всичко това ще те направи велик крал.

Кимвам, защото не мога да говоря. Баща ми отново се връща към картите си. Вече е приключил с мен. Нямам какво повече да кажа и излизам от стаята.

Чувствай — нареждам сам на себе си. — *Почувствай нещо.* Баща ми току-що ми даде всичко, което някога съм искал. Най-последно мисли, че ще съм велик крал. Но когато вратата се затръшва, краката ми омекват. Строполявам се на пода. Сега, когато Зели е окована във вериги, това не означава нищо.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ИНАН

Чакам, докато баща ми заспива.

Докато стражите напускат поста си.

Седя в сянката. Наблюдавам. Когато докторът излиза от килията, желязната врата изскърцва.

Лицето му е пребледняло от напрежение. Дрехите му са опръскани с кръвта ѝ. Когато го виждам, решителността ми се засилва.

Намери я. Спаси я.

Втурвам се по коридора и пъхам ключа в ключалката. Вратата се отваря с изскърцване и аз събирам сили за гледката, която ме очаква.

Нищо не би могло да ме подготви за това, което виждам.

Тялото на Зели виси отпуснато, почти безжизнено, а скъсаната ѝ рокля е пропита с кръв. Тази гледка разкъсва сърцето ми.

А баща ми мисли маговете за зверове.

В мен бушуват срам и гняв, докато търся точния ключ. Отключвам оковите на китките и глезените ѝ и я освобождавам. Поемам я в ръцете си и запушвам устата ѝ. Когато се свестява, задушavam писъците ѝ.

Болката ѝ преминава през мен. Шевовете на доктора вече се разцепват. Кръвта ѝ започва да капе.

— Не я усещам — хлипа тя.

Намествам ръцете си, за да притисна превръзката на шията ѝ.

— Ще я усетиш — опитвам се да я успокоя.

Какво иска да каже, в името на небесата?

Умът ѝ е като стена. Изтезанието ѝ продължава отново и отново. Не виждам нищо отвъд страданието. Тя живее в затвора на своята болка.

— Не прави това. — Ноктите ѝ се забиват в рамото ми, докато се качвам по безлюдно стълбище. — Кръвта ми вече изтича. Просто ме остави.

Топлината на тялото ѝ се процежда през пръстите ми. Притискам по-силно гърба ѝ.

— Ще намерим Изцелител.

Зад ъгъла се чува тропот от ботуши на стражи. Втурвам се в една празна стая и чакам стъпките да отминат. Тя се свива и се опитва да не закрепси. Притискам я още по-силно към гърдите си.

Когато коридорът остава празен, тръгвам по още едно стълбище. Сърцето ми бие силно при всяка стъпка.

— Ще те убият — хлипа тя, докато аз тичам. — Той ще те убие.

При тези думи се стягам.

Сега не мога да мисля за друго. Сега само това има значение. Трябва да изведа Зели навън...

Първо проехтяват виковете.

След това идва горещината.

Двамата се строполяваме на земята, когато експлозия отгоре разбива стената на крепостта.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА АМАРИ

Крепостта се извисява над хоризонта на Гомбе като железен замък, който хвърля сянката си в нощта. Множество стражи охраняват всеки ъгъл и не оставят и метър незащитен за повече от няколко минути. Докато чакаме стражите, които охраняват южната стена, да отминат, сърцето ми бие в гърлото. Ще имаме само тридесет секунди. Моля се на боговете да не са ни нужни повече.

— Можеш ли да го направиш? — прошепвам на Феми, излизайки от храстите кенкилиба, които ни осигуряват прикритие. Откакто докосна слънчевия камък, ръцете му не могат да стоят спокойно и той опипва пръстите си, брадата си, извития си нос.

— Готов съм — кимва той. — Трудно е да обясня, но го усещам.

— Добре. — Отново насочвам вниманието си към стражите. — Следващия път, когато минат, тръгваме.

Щом завиват зад ъгъла, ние с Феми се втурваме по окосената трева. Тзеин, Кенън и Имани ни следват, придържайки се към сенките, за да не ги видят отгоре. Въпреки че много божници от бара се бяха съгласили да помогнат, само Кенън и отборът му приеха да докоснат свитъка и да разбудят магията си. Надявах се да са достатъчни, за да превземем крепостта, но стана ясно, че дори и не всичките петима могат да се бият.

Кани се оказа Изцелител, а Ифе разбуди дарбата си на Укротител. Без да притежават магия, която да нанесе бърз удар, за тях не беше безопасно да влизат. За щастие, Кенън се оказа Огнен маг, Феми — Споител, а Имани — Заразител. Не беше армията от магове, на каквата се бях надявала, но със силата на слънчевия камък може и да са напълно достатъчни.

— Петнадесет секунди — изсъсквам задъхано аз, когато стигаме до южната стена.

Феми слага ръка на студеното желязо, движейки я по вдлъбнатините и плоскостите с изяществото на опитен Споител. Той

опипва болезнено бавно за нещо, което аз не виждам, а времето ни изтича.

— Десет секунди.

Феми затваря очи и натиска с ръка металната стена. Гърдите ми се стягат, докато секундите отлитат.

— Пет секунди!

Внезапно въздухът се сгъстява. В ръката на Феми светва зелена светлина. Металната стена се нагъва като развълнувана вода.

Втурваме се през появилия се процеп и се промъкваме в крепостта колкото можем по-тихо. Отвън проехтяват тежки стъпки точно в момента, в който Феми се вмъква вътре. Той успява да затвори стената секунди преди следващият патрул да премине край нас.

Благодаря на небесата!

Издишам бавно и дълго, наслаждавайки се на малката победа, преди да започне следващата битка. Вътре сме.

И сега започва трудната част.

Стените около нас са украсени с тежки излъскани мечове, в които се отразяват разтревожените ни лица. *Това сигурно е оръжейната...* Ако разположението в тази крепост е същото като това в Лагос, трябва да сме близо до помещенията на командващия на горното ниво. Това означава, че подземията са под нас...

Дръжката на вратата се завърта. Вдигам ръка, давайки сигнал на всички да се скрият, когато вратата се отваря със скърцане. Чувам стъпки на страж и когато той влиза, виждам отражението му в лъскавите мечове.

Наблюдавам го и броя всяка крачка, която прави. Близо е. Още една крачка и можем...

— Хайде! — изсъсквам аз.

Тзеин и Кенън се втурват в атака, поваляйки войника на земята. Докато набутват парцал в устата му, аз бързо затварям вратата, за да не се чуе шумът навън. Когато се връщам, пленникът вика приглушено. Прикляквам, изваждам меча си и притискам хладния метал към шията му.

Злобата в гласа ми ме учудва. Чувала съм толкова отрова само в гласа на баща си. Но свършва работа.

Когато измъквам парцала от устата му, войникът преглъща с усилие.

— Затворничката маг — питам рязко аз. — Къде е?

— К-коя?

Тзеин изважда брадвичката си и я вдига над главата му, предизвиквайки го да посмее отново да се прави, че не разбира.

— Клетката е в мазето! Надолу по стълбите и надясно!

Феми го изритва в главата и войникът изгубва съзнание. Той се строполява на пода, а ние се втурваме към вратата.

— Сега какво? — пита Тзеин.

— Сега чакаме.

— Колко време?

Наблюдавам пясъчния часовник на врата на Кенъон, броейки зрънцата, които падат под маркировката за четвърт. *Къде е втората вълна?*

— Вече трябваше да са ударили...

Експлозията гръмва и избумтява, отеквайки в желязото под краката ни. Крепостта се разтриса и ние се притискаме до стената, закривайки главите си от мечовете, които започват да ваят от стените. Отвън се чуват още взривове, последвани от крясъците и тропота на бягащи стражи. Отварям леко вратата и наблюдавам как край нас профучават войници. Те тичат към битка, която се надявам да не се състои.

Божниците, които не поискаха да разбудят магическите си способности, се съгласиха да се бият отдалече. С алкохола от бара успяхме да направим почти петдесет огнени бомби, а на около петстотин метра други построиха катапулти, които щяха да използват, за да изстрелват експлозивите. При такова разстояние божниците трябваше да успеят да нападнат и след това да се оттеглят още преди стражите да са стигнали до тях. А докато стражите ги преследват, ние ще избягаме.

Изчакваме гърмящите стъпки да затихнат, излизаме от оръжейната и тръгваме надолу по стълбите в центъра на крепостта. Тичаме все по-надолу и по-надолу по етажите на желязната кула. Само още няколко етажа и ще освободим Зели. Ще тръгнем направо към свещения остров. Остават още два дни, така че ще стигнем точно навреме за ритуала. Но когато слигаме по още едно стълбище, група войници застават на пътя ни. Те вдигат оръжията си да нанесат удар и аз нямам друг избор, освен да извикам:

— В атака!

Пръв напада Кенън и кожата ми настръхва от страх, когато огънят му стопля въздуха. Около юмрука му се извива силна червена светлина и когато той замахва, избухва огромен поток пламъци, който запраща трима от стражите в стената.

След това напред се втурва Феми, използвайки металната си магия, за да стопи мечовете на стражите. Когато те спират внезапно, напред пристъпва Имани. Нашият Заразител, може би най-страшната от всички.

От ръцете ѝ се излива тъмнозелена енергия, която обвива хората в отровен облак. В мига, когато докосва стражите, те се свиват, а кожата им пожълтява, докато болестта се втурва в телата им.

Появяват се още войници, но дарбата на Имани се отключва със застрашителна сила. Тя се развива, водена само от инстинкта, подхранвана от непрекъснатото увеличаване на енергията на слънчевия камък.

— Да тръгваме — викам аз.

Тзеин се възползва от истерията и притискайки се до стените, се промъква през битката. Аз следвам примера му и се присъединявам към него от другата страна. Дватама се втурваме надолу по още едно стълбище, за да освободим Зели. С тази сила никой не може да ни спре. Нито един войник няма да застане на пътя ни. Можем да се изправим дори и срещу...

Баща ми?

Стражите са го заобиколили от всички страни и го предпазват от нападение, докато тича към горния етаж. Той оглежда хаоса и тъмнокафявите му очи срещат моите, съсредоточавайки се като ловец, набелязал жертвата си. Препъва се от шока, но това трае само миг. Когато осъзнава участието ми в нападението, гневът му избухва неудържимо.

— *Амари!*

Яростният му поглед смразява кръвта ми. Но този път имам меч. Този път не се страхувам да нанеса удар.

Бъди смела, Амари.

Гласът на Бинта е силен. Споменът за бликналата ѝ кръв се появява пред очите ми. Сега мога да отмъстя за нея. Мога да поваля баща си. Докато маговете се справят със стражите, моят меч може да

освободи баща ми от главата му. Отмъщение за всички кланета, за всяка нещастна душа, която е погубил...

— Амари?

Тзеин привлича вниманието ми и баща ми успява да изчезне зад железната врата в края на коридора. *Врата, която Феми лесно може да разтопи...*

— Какво правиш?

Примигвам към Тзеин и не отговарям. Няма време да обяснявам. Някой ден ще се изправа срещу баща си и ще се бия с него.

Днес трябва да се бия за Зели.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ИНАН

Прокънтява още един залп и аз притискам Зели до гърдите си. Крепостта се тресе. Из въздуха се носи черен дим. Сред железните стени отекват писъци. През обгорената врата се чуват викове.

Втурвам се в стаята и поглеждам през решетките на прозорците. Пламъци са обхванали стените, но не се виждат неприятели. Чуват се само писъците на войниците, когато пламъците ги обгръщат. Пантенери побесняват от страх.

Хаосът не може да се сравни с нищо друго, хаос, който ме връща към ужаса от пламъците на Куаме. Маговете отново нападат. Войниците ми умират, докато те тържествуват.

— *He!*

Отдръпвам се от прозореца и се втурвам към железната врата, когато от етаж над мен се чува ужасен писък. Огън, метал и болести водят война, унищожавайки един безкраен поток от войници.

Мъжете, които се втурват в атака, изгарят в пламъците на един Огнен маг. Един Споител унищожаваша стрелците — брадатият маг обръща всяка стрела и праща острия метал право през броните на стрелците.

Но най-опасно е едно момиче с лунички по лицето. Заразител. Предвестник на смъртта. От ръцете ѝ се носят тъмнозелени облаци от болести. Едно вдишване и войниците падат.

Касапница...

Касапница, не битка.

Бият се само трима магове, но войниците падат пред силата им.

По-зле е от разрушаването на лагера на божниците. Тогава стражите нападناха първи. Но сега преждевременният им страх изглежда оправдан.

Баща ми беше прав...

Вече не мога да го отрека. Независимо от това какво искам аз, ако магията се върне, кралството ми все така ще гори.

— Инан — изхлипва Зели.

Топлата ѝ кръв тече по ръцете ми. Ключът към бъдещето на Ориша. Кърви в ръцете ми.

Тежестта на дълга забавя стъпките ми, но не мога да го слушам сега. Каквото и да се случи, Зели трябва да живее. Когато тя е в безопасност, ще намеря начин да спра магията.

Втурвам се по празен коридор, докато битката вилнее. Тръгвам по още едно стълбище... Прозвучава още един тътен.

Крепостта се разтърсва, падам по стълбите. Притискам Зели и този път тя не може да сдържи вика си.

Чува се още един тътен и аз се притискам до стената. Ако продължава така, кръвта на Зели ще изтече, преди да съм успял да я спася.

Мисли. Затварям очи и притискам главата на Зели в шията си. Планът на крепостта се проявява в главата ми. Опитвам се да намеря път навън. При всичките стражи, магове и запалителни бомби няма как да избягаме. Но няма нужда да го правим... Те идват за нея. Няма нужда тя да излиза навън.

Те трябва да влязат вътре.

Килията! Изправям се. Сигурно са тръгнали натам. Втурвам се надолу по стълбите, а Зели вече крещи. Нейните викове се сливат с болката на нощта.

— Почти успяхме — прошепвам ѝ, когато тръгваме по последния коридор. — Само се дръж. Те идват. Ще се върнем в килията. Тогава Тзеин ще...

Амари?

Отначало изобщо не разпознавам сестра си. Онази Амари, която аз познавам, бяга от меч.

А тази жена изглежда готова да убива.

Амари се втурва по коридора, следвана от Тзеин. Когато един от стражите я напада с изваден меч, тя бързо го пробожда в бедрото. Тзеин му нанася удар по главата и войникът пада.

— Амари! — викам аз.

Тя спира внезапно. Когато забелязва Зели в ръцете ми, зяпва от изненада. Двамата с Тзеин се втурват насреща. И тогава виждат кръвта.

Ръката на Амари полита към устата ѝ. Но ужасът ѝ е нищо в сравнение с този на Тзеин. От устата му се изтръгва приглушен звук — нещо между хлипане и стенание. Той се свива. Странно е да видиш човек с неговите размери да изглежда толкова малък. Зели повдига глава от шията ми.

— Тзеин?

Той се втурва напред, пускайки брадвата си. Докато му подавам Зели, виждам, че бинтът, притиснат към гърба ѝ е почервенял.

— Зел? — прошепва Тзеин.

Хлабавата превръзка открива напълно раните ѝ. Трябваше да ги предупредя. Но нищо не би могло да подготви когото и да било за кървящото ЛАРВА, изрязано на гърба на момичето.

Тази гледка разбива сърцето ми. Мога само да си представям как се чувства Тзеин. Той я прегръща. Стиска прекалено силно. Но няма време за критика.

— Тръгвайте — казвам настойчиво. — Баща ми е тук. Ще дойдат и още стражи. Колкото повече се бавите, толкова по-трудно ще избягате.

— Ела с нас.

Надеждата в гласа на Амари ми причинява болка. Сърцето ми се свива при мисълта да оставя Зели. Не мога да бъда на тяхна страна.

Зели се обръща към мен и в насълзените ѝ очи нахлува страх. Слагам ръка на челото ѝ. Кожата ѝ опарва ръката ми.

— Ще те намеря — прошепвам аз.

— Но баща ти...

Още един взрив. Отвсякъде пълзи черен дим.

— Тръгвайте! — изкрещявам аз, когато крепостта се разтърсва.
— Излезте, докато все още е възможно!

Тзеин се втурва през дима и хаоса, носейки Зели на ръце. Амари тръгва след него, но се поколебава.

— Няма да те оставя.

— Върви — настоявам аз. — Баща ми не знае какво съм направил. Ако остана, ще опитам да те защитавам отвътре.

Амари кимва и тръгва след Тзеин, приемайки лъжата ми с вдигнат меч. Аз се свличам до стената и ги гледам, докато изчезват нагоре по стълбите, потискайки желанието си да ги последвам. Тяхната битка е спечелена. Дългът им — изпълнен.

Моята битка за спасяването на Ориша едва сега започва.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Бягството от крепостта ми е като в мъгла, една картина от хаос и болка.

Сред всичко това раните на гърба ми се отварят и с всяко разкъсване болката е непоносима. Пред очите ми притъмнява, но когато горещината на крепостта отстъпва пред хладния нощен въздух, знам, че сме избягали. Докато Найла ни отнася в безопасност, вятърът нахлува в разрезите, издълбани в кожата ми.

Всички тези хора...

Всички магове, които са дошли да ме спасят. Какво ще направят, когато узнаят истината? Че съм безполезна. Пречупена.

В мрака опитвам нещо, каквото и да е, за да усетя прилив на магия. Но по вените ми не се втурва топлина, в сърцето ми не нахлува енергия. Усещам само изгарящите разрези от ножа. Виждам само черните очи на Саран.

Губя съзнание, преди страховете ми да успеят да достигнат върха си, без да знам колко време е минало и къде съм. Когато се свестявам, около тялото ми се обвиват мазолести ръце и ме вдигат от седлото на Найла.

Тзеин...

Никога няма да забравя отчаянието, изписано на лицето му, когато ме видя. Виждала съм този поглед само веднъж — след Нападението, когато откри трупа на мама във веригите. След всичко, което е направил, не мога да му дам причина отново да погледне така.

— Дръж се, Зел — прошепва той. — Близо сме.

Той ме слага да легна по корем, откривайки ужасната гледка на гърба ми. Раните предизвикват множество ахвания, едно момче се разплаква.

— Просто опитай — изрича умолително женски глас към стоящото до мен момиче.

— Л-лекувала съм само порязвания или ударено. Това...

Потръпвам при докосването ѝ и застивам, когато болката раздира гърба ми.

— Не мога...

— По дяволите, Кани! — извиква Тзеин. — Направи нещо, преди да ѝ е изтекла всичката кръв.

— Не се притеснявай — успокоява я Амари. — Ето. Докосни камъка.

Ръцете ѝ натискат надолу и аз потрепервам още веднъж, но този път те са топли и ме сгряват като вировете около Илорин, образуващи се от приливите. Топлината преминава през тялото ми и успокоява болката.

Тя се разлива под кожата ми и усещам първия полъх от облекчение. И тогава тялото ми сграбчва шанса да поспи.

* * *

Меката земя се сляга под краката ми и веднага разбирам къде съм. Тръстиките гаят голите ми крака, а наблизо се чува бучене на падаща вода. Всеки друг ден водопадът би ме привлякъл по-близо.

Днес звучи не както трябва. Пронизително като писъците ми.

— Зели?

Пред погледа ми се появява Инан с полудели от тревога очи. Прави крачка напред, но спира, сякаш ако се приближи още малко, аз ще се разпадна.

А аз искам точно това.

Да се пръсна.

Да рухна в прахта и да плача.

Но най-много от всичко искам да не разбере, че баща му ме е пречупил.

Очите му се пълнят със сълзи и той свежда поглед към земята. Докато го следвам, пръстите ми се заравят в меката пръст.

— Съжалявам — извинява се той и аз си мисля, че никога няма да спре. — Знам, че трябва да те оставя да си почиваш, но трябваше да видя дали си...

— Добре? — довършвам вместо него, въпреки че знам защо той не изрича думата.

След всичко, което се случи, не знам дали съм способна отново да се чувствам добре.

— Намери ли Изцелител? — пита той.

Аз свивам рамене. Да. Излекувана съм. Тук, на мястото във въображението, омразата на света не е изрязана върху гърба ми. Мога да се преструвам, че магията ми все още тече във вените ми. Не ми е трудно да говоря. Да чувствам. Да дишам.

— Аз...

В този момент виждам изражението, което е като още една рана на гърба ми.

От деня, в който срещнах Инан, съм виждала толкова много в кехлибарените му очи. Омраза, страх. Разкаяние. Виждала съм всичко. *Всичко.*

Но никога това.

Никога съжаление.

Не! Обзема ме гняв. Няма да позволя на Саран да ми отнеме и това. Искам очите, които ме гледат сякаш съм единственото момиче в Ориша. Очите, които ми казваха, че можем да променим света. Не очите, които виждат, че съм пречупена. Че никога вече няма да съм цяла.

— Зел...

Той спира, когато притеглям лицето му към своето. Когато ме докосва, мога да забравя болката. С целувката му мога отново да бъда момичето от празника.

Момиче, на чийто гръб няма изрязана думата ЛАРВА.

Отдръпвам се назад. Очите на Инан остават затворени както при първата ни целувка. Но този път той потреперва. Сякаш целувката ни му причинява болка.

Въпреки че устните ни се докосват, прегръдката не е същата. Той не прокарва пръсти през косата ми, не докосва устните ми с палеца си. Ръцете му висят във въздуха, страхува се да помръдне, да докосне.

— Може да ме докоснеш — прошепвам аз, стараяйки се да не допусна гласът ми да потрепне. Той сбърчва чело.

— Зели, не искаш това.

Дърпам лицето му отново към своето и той си поема въздух, мускулите му се отпускат при целувката ми. Когато се разделяме, аз притискам чело в носа му.

— Не знаеш какво искам — издишам аз.

Очите му се отварят и този път виждам проблясък на погледа, който жадувам. Виждам момчето, което иска да ме заведе в палатката си. Погледът, който ми позволява да се преструвам, че всичко ще бъде наред.

Пръстите му докосват устните ми и аз затварям очи, поставяйки въздържаността му на изпитание. Кокалчетата му докосват брадичката ми и...

... Саран сграбчва брадичката ми и я завърта грубо, така че да го гледам в лицето. Цялото ми тяло потреперва. Спокойствието му отпреди малко избухва в неистов гняв и дъхът ми секва. Събирам всичките си сили, за да не извикам и да преглътна ужаса си, когато ноктите му се забиват в кожата ми и тя започва да кърви.

— Най-добре е да ми отговориш, дете...

— Зел?

Ноктите ми се забиват в шията на Инан, защото трябва да го стисна, за да спра треперенето на ръцете си и да не извикам.

— Зел, какво има?

В гласа му отново се промъква загриженост, като паяк, който пълзи по тревата. Погледът, от който се нуждая, започва да изчезва.

Точно.

Като.

Мен.

— Зел...

Прекъсвам го с целувка, толкова настойчива, че сломява сдържаността му, омразата му, срама му. От очите ми потичат сълзи, докато се притискам към него в отчаяното си желание да почувствам това, което чувствахме преди. Той ме привлича по-близо до себе си, опитвайки се да е нежен, и в същото време ме притиска силно. Сякаш знае, че ако ме пусне, всичко ще свърши. Не можем да отречем онова, което ни очаква от другата страна.

Когато ръцете му започват да гаят бедрата ми, в гърлото ми се надига стенание. Всяка целувка ме отвежда на ново място, всяка ласка ме отдалечава от болката.

Ръката му се плъзва по гърба ми и аз обвинявам крака около кръста му, следвайки мълчаливото му желание. Той ме оставя леко и нежно върху легло от тръстика.

— Зел... — прошепва Инан.

Бързаме. Бързаме прекалено много, но не можем да спрем, защото когато сънят свърши, всичко ще приключи. Реалността ще се стовари върху нас, ясна, жестока и неумолима.

Никога няма да мога да погледна лицето на Инан, без отново да видя Саран.

Затова се целуваме и се притискаме един към друг, докато забравяме всичко. Всичко избледнява — всяка рана, всяка болка. В този момент съществувам само в прегръдките му. Живея в спокойствието на прегръдките му.

Инан се отдръпва и в кехлибарените му очи се вихрят любов и желание. И нещо друго. Нещо по-сурово. Може би сбогуване.

В този момент разбирам, че го искам. След всичко случило се имам нужда от това.

— Продължавай — прошепвам аз и дъхът на Инан секва.

Очите му ме изпиват, но въпреки това усещам, че се сдържа.

— Сигурна ли си?

Придърпвам устните му към себе си и с бавната си целувка го карам да замълчи.

— Искам това — кимвам аз. — Имам нужда от теб.

При тези думи Инан притиска устни към моите и ме прегръща по-силно. Привлича ме към себе си и аз затварям очи и се наслаждавам на спокойствието, оставяйки докосването му да прогони болката. Макар това да е само за момента.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ЗЕЛИ

Тялото ми се събужда преди ума. Въпреки че има подобрене в сравнение с жестоката агония от по-рано, една тъпа болка все още пулсира по гърба ми. Когато ставам, тя започва да щипе и аз потрепервам.

Какво е това? Къде съм?

Втрещвам се в платнената палатка над леглото ми. Всичко в главата ми е като в мъгла, освен ехото от прегръдката на Инан. Сърцето ми потрепва при тази мисъл, връщайки ме там. Усещам някои неща все още толкова близки — меките му устни, силните му ръце, но други са толкова далечни, сякаш са се случили преди цял един живот. Думите, които той изрече, сълзите, които проля. Усещането за тръстиките, които ме гъделичкаха по гърба, тръстики, които никога вече няма да видя.

... черните очи на Саран наблюдават, докато помощникът изрязва кожата на гърба ми.

— Не бих си вършил работата като крал, ако не ти напомня какво си...

Сграбчвам грубата завивка. По кожата ми преминава болка. Задушavam едно стенание, когато някой влиза в палатката.

— Будна си!

Едра млада жена маг с лунички, тъмна кожа и покрита с бели плитки глава се приближава до мен. Отначало потрепвам от докосването ѝ, но когато през памучната си дреха усещам топлина, въздишам с облекчение.

— Аз съм Кани — представя се тя. — Радвам се да те видя будна.

Поглеждам отново към нея. Появява се неясен спомен как гледам две момичета, които изглеждат като нея, да се състезават в игра на агбьон.

— Имаш ли сестра?

Тя кимва.

— Близначка. Но аз съм по-хубавата.

Опитвам се да се усмихна на шегата ѝ, но радостта не идва.

— Колко е зле?

Този глас не звучи като моя. Вече не. Той е тих. Равен. Лишен от всякакъв живот. Като пресъхнал кладенец.

— О, ами... Сигурна съм, че с времето...

Затварям очи, подготвяйки се за истината.

— Успях да зашия раните, но мисля... мисля, че белезите ще останат.

Не бих си вършил работата като крал, ако не ти напомня какво си.

И ето ги отново очите на Саран. Студени. Бездушни.

— Но аз... аз съм толкова нова в това — продължава Кани. — Сигурна съм, че един по-добър Изцелител може да ги заличи.

Кимвам, но вече няма значение. Дори и да заличат думата, болката ще остане завинаги. Потърквам китките си, обезцветени и напукани, с вдлъбнатини на местата, където веригите от маджасит се бяха впили в кожата ми.

Още рани, които няма да заздравеят.

Платното на входа на палатката се отмята и аз се обръщам. Не съм готова да видя никой друг. И тогава го чувам.

— Зел?

Гласът му е нежен. Не гласът на брат ми. Това е гласът на човек, който е изплашен, човек, който се срамува.

Когато се обръщам, той се свива в ъгъла на палатката. Смъквам се от леглото. Заради Тзеин мога да преглътна страха си. Мога да сдържа сълзите си.

— Здравей! — казва той.

Когато го прегръщам, гърбът ми започва да пари. Той ме притиска към себе си и болката се засилва, но аз го оставям да ме притиска колкото иска, за да се увери, че съм добре.

— Тръгнах си. — Гласът му пресеква. — Разгневих се и си тръгнах от празненството. Не мислех... Не знаех...

Бутвам го назад и лепвам усмивка на лицето си.

— Раните не бяха толкова зле, колкото изглеждаха.

— Но гърбът ти...

— Добре съм. А когато Кани приключи, няма да остане дори и белег.

Тзеин поглежда към Кани и за моя радост тя успява да се усмихне. Той ме гледа напрегнато, опитвайки се отчаяно да повярва на лъжата ми.

— Обещах на татко — прошепва той. — Обещах на мама...

— И спази обещанието си. Всеки божи ден. Не обвинявай себе си за това, Тзеин. Аз не те обвинявам.

Той стиска челюсти, но ме прегръща отново и аз въздишам, когато мускулите му се отпускат под пръстите ми.

— Будна си.

Трябват ми няколко секунди да позная Амари — без обичайните ѝ плитки черната коса се спуска по гърба ѝ и се люшка от едната страна на другата, когато тя влиза в палатката със слънчевия камък в ръка. Камъкът я огрява с прекрасната си светлина, но нищо вътре в мен не потрепва.

Това почти ме съкрушава. *Какво стана?*

Последния път, когато държах слънчевия камък, гневът на Оя запали всяка клетка в тялото ми. Почувствах се като богиня. А сега едва се чувствам жива.

Не искам да мисля за Саран, но умът ми ме връща в подземие. Негодникът сякаш бе издърпал магията през гърба ми.

— Как си?

Гласът на Амари ме изтръгва от мислите ми, а кехлибарените ѝ очи ме гледат изпитателно. Сядам на леглото, за да спечеля време.

— Добре съм.

— Зели...

Амари опитва да срещне погледа ми, но аз поглеждам настрана. Тя не е Инан или Тзеин. Ако настоява, няма да мога да я заблудя.

Кани отмята платното от входа на палатката, за да излезе, и виждам, че слънцето залязва зад планините. То потъва под назъбения връх, изчезвайки от оранжевия хоризонт.

— Кой ден сме? — прекъсвам Амари. — Колко време съм била в безсъзнание?

Амари и Тзеин се споглеждат. Стомахът ми се обръща с такава скорост, че сякаш пада чак в краката ми. *Затова не мога да усетя магията си...*

— Пропуснахме ли слънцестоеенето?

Тзеин поглежда към земята, а Амари се смръщва. Когато отговаря, гласът ѝ е тих шепот:

— Утре е.

Сърцето ми скача в гърлото и аз скривам глава в ръцете си. Как ще стигнем до острова? Как ще извърша ритуала? Въпреки че не усещам студенината на мъртвите, аз изричам заклинанието в ума си. *Еми ауон ти о ти сун, ме ко пе йин ни они...*

... накланяйки се, войникът завършва буквата А. Аз повръщам. Изкрещявам. Изкрещявам. Но болката не изчезва...

Усещам болка в дланите си и поглеждам надолу. Ноктите ми са издълбали червени полумесеци в собствената ми плът. Разтварям юмруци и избърсвам кръвта в леглото, молейки се никой да не види.

Опитвам заклинанието още веднъж, но от земята не се надигат никакви духове. Магията ми е изчезнала. И не знам как да си я върна.

Тази мисъл отваря огромна дупка в мен, празнина, която не бях чувствала още от Нападението. От момента, в който видях тате да се срива на улицата в Ибадан и разбрах, че нищо вече няма да е същото. Спомням си първото си заклинание в пясъчните дюни на Ибейджи, спомням си неземния приток на енергия, когато взех в ръцете си слънчевия камък и докоснах ръката на Оя. Болката, която ме пронизва, е по-остра от ножа, който нарязва гърба ми.

Сякаш отново губя мама.

Амари сяда на ръба на леглото ми и оставя камъка. Искане ми се златните му вълни отново да ми заговорят.

— Какво ще правим?

Ако сме толкова близо до Оласимбо, Зариа е поне на три дни езда. Дори и да не бях изгубила магията си, няма да стигнем до Зариа навреме, да не говорим за плаването през морето.

Тзеин ме поглежда, сякаш съм го ударила през лицето.

— Ще бягаме. Ще намерим тате и ще се махнем от Ориша.

— Прав е — кима Амари. — Не искам да се оттегляме, но баща ми сигурно знае, че си жива. Щом не можем да стигнем до острова, трябва да отидем някъде, където ще сме в безопасност, и да се прегрупираме. Да намерим друг начин да се борим...

— За какво говорите, по дяволите?

Завъртам рязко глава, когато през отвора на палатката се втурва момче, едро почти колкото Тзеин. Въпреки че ми трябва малко време, аз си спомням белите кичури на състезателя, който веднъж се бе изправил срещу Тзеин на игрището за агбьон.

— Кенън? — изричам въпросително.

Очите му се стрелват към мен, но в погледа му няма мили спомени.

— Радвам се, че реши да се събудиш.

— А аз се радвам, че си все същият глупак.

Той ме поглежда гневно и се обръща към Амари.

— Ти каза, че тя ще върне магията. А сега се опитвате да се измъкнете?

— Нямаме време — изкрещява Тзеин. — Ще ни трябва три дни да стигнем до Зариа...

— И само половин ден, ако се мине през Джимета! — вдига ръце във въздуха Кенън.

— Небеса, не пак това...

— Хора умряха заради това — изкрещява Кенън. — Заради нея. А сега искате да се откажете, защото се боите да рискувате?

Амари се втрещва в него с плам, който би разтопил камък.

— Нямах представа какво сме рискували, затова те съветвам да си затваряш устата!

— Ти, малка...

— Прав е — обаждам се аз, обзета от нова ярост. Това не може да приключи така. След всичко, което се случи, не мога отново да изгубя магията си. — Имаме една нощ. Ако успеем да стигнем до Джимета, да намерим лодка... — *Ако мога да върна магията си... да намеря начин да говоря с боговете...*

— Не, Зел. — Тзеин се навежда до нивото на очите ми, точно както прави и с тате. Защото тате е крехък. Пречупен. А сега и аз съм такава. — В Джимета е прекалено опасно. По-вероятно е да ни убият, отколкото да намерим помощ. А ти трябва да почиваш.

— Тя трябва да вдигне задника си.

Тзеин скача пред Кенън толкова бързо, че се учудвам, че не събаря палатката.

— Ще повториш ли?

— Спрете! — Амари застава между тях. — Няма време за спорове. Ако не можем да стигнем дотам, трябва да се откажем.

Докато те се карат, аз се вирам в слънчевия камък, който е само на една ръка разстояние от мен. Ако можех да го докосна... съвсем лекичко.

Моля те, Оя — изричам мълчалива молитва. — Не позволявай всичко да свърши така.

Поемам дълбоко въздух, подготвяйки се за нахлуването на душата на Небесната майка, за огъня от духа на Оя. Пръстите ми докосват хладния камък...

Нищо.

Нито дори искрица.

Когато го докосвам, камъкът е хладен.

По-зле е, отколкото преди пробуждането ми, преди дори да докосна свитъка. Сякаш цялата магия е изтекла от тялото с кръвта ми и е останала на пода в онова подземие.

Само маг, свързан с духа на Небесната майка, може да извърши ритуала — отекват в ушите ми думите на Лекан. Без него нито един друг маг не може да бъде свързан с Небесната майка преди ритуала.

Без мен изобщо няма да има ритуал.

— Зели?

Вдигам поглед и установявам, че всички са се втренчили в мен и чакат окончателния отговор.

Всичко свърши. Трябва да им го кажа веднага.

Но когато отворям уста, за да им съобщя новината, правилните думи изобщо не идват. Не може да свърши така. Не и след всичко, което загубихме. Всичко, което те направиха.

— Да тръгваме.

Думите са нерешителни. Богове, иска ми се да можех да ги накарам да звучат уверено! Това трябва да се получи. Няма да позволя да свърши така.

Небесната майка ме избра. Използва ме. Отне ми хора, които обичах. Не може да ме изостави сега.

Не може да ме захвърли без нищо друго, освен раните ми.

— Зел...

— Те изрязаха ЛАРВА на гърба ми — изсъсквам аз. — Отиваме. Не ме е грижа какво ще ни струва. Няма да позволя да спечелят.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ЗЕЛИ

След часове път през горите, заобикалящи планината Оласимбо, на хоризонта се появява Джимета, остра и опасна като прочутите си жители. Нейните пясъчни скали и каменисти склонове са издадени над морето Локоджа. В основата на скалите се разбиват вълни, създавайки мелодия, която аз добре познавам. Въпреки че вълните се блъскат и реват като гръмотевици, само това, че отново съм близо до водата, ме успокоява.

— Помниш ли, когато искаше да живеем тук? — прошепва Тзеин и аз кимвам, усмихвайки се едва-едва. Хубаво е да чувствам нещо друго, да мисля за нещо друго, а не само за всички начини, по които може да се провалят плановете ни.

След Нападението настоявах да отидем в Джимета. Мислех, че беззаконието на това място ще ни осигури безопасност. Въпреки че бях чувала истории за наемниците и престъпниците, които се мотаят по улиците на града, в моите детски очи тази опасност бледнееше пред радостта да живея в град без стражи. Поне хората, които щяха да се опитват да ни убият тук, нямаше да носят знака на Ориша.

Докато минаваме край малките къщи, сгушени сред извисяващите се скали, аз се чудя колко различен можеше да е животът ни. Дървените врати и рамки на прозорците са издадени напред от скалите, сякаш са израсли от камъка. Окъпан в лунна светлина, градът на престъпниците изглежда почти спокоен. Можеше дори да го помисля за красив, ако не бяха наемниците, които се криеха зад всеки ъгъл.

Запазвам изражението на лицето си неутрално, докато минаваме покрай група мъже с маски, чудейки се какви са уменията им. От това, което съм чувала за Джимета, всички, край които минаваме, може да са от обикновени крадци до поръчкови убийци. Според слуховете единственият начин човек да се отърве от пазара за работници, е да

намери наемник, който да го освободи. Те са единствените достатъчно смели и хитри, за да се изправят срещу армията и да останат живи.

Найла изръмжава, когато минаваме край поредната група маскирани мъже, смесица от косидани и божници, мъже и жени, жители на Ориша и чужденци. Очите им пробягват по гривата на Найла, вероятно изчислявайки колко струва. Аз изръмжавам, когато един от тях се осмелява да пристъпи напред.

Само опитай — поглеждам го заплашително. Изпитвам съжаление към горкия нещастник, който би се опитал да застане на пътя ми днес.

— Това ли е? — питам аз Кенън, когато спираме пред голяма пещера в основата на скала. Входът ѝ е скрит в тъмнина и е невъзможно да се надникне вътре.

Той кимва.

— Наричат го Лисицата със сивите очи. Чух, че повалил генерала на Гомбе с голи ръце.

— И има лодка?

— Най-бързата. Задвижвана от вятъра, така чух.

— Добре — стискам юздите на Найла. — Да тръгваме.

— Чакай. — Кенън протяга ръка и ни спира, преди да сме направили и една крачка. — Човек не може просто да влезе в жилището на един клан със свои придружители. Само един от нас може да отиде.

Всички се поколебаваме за момент. *Проклятие!* Не съм готова за това.

Тзеин посяга към брадвичката си.

— Аз ще отида.

— Защо? — пита Кенън. — Целият този план се върти около Зели и ако ще ходи някой, трябва да е тя.

— Да не си луд? Няма да я изпратя вътре сама.

— Не е беззащитна — изсумтява Кенън. — С магията си тя е по-силна от всеки един от нас.

— Прав е — слага ръка Амари на рамото на Тзеин. — Може да са по-склонни да помогнат, ако видят какво може да направи магията ѝ.

И това е моментът, когато аз се съгласявам. Казвам, че не се страхувам. Че ще е лесно да убедя онези бойци. Че магията ми сигурно

е по-силна от всякога.

Стомахът ми се надига с истината, чувствам се виновна. Щеше да е много по-добре, ако поне един човек знаеше, че изобщо не може да се разчита на мен.

Дали ще върнем магията или не — зависи само от боговете.

— Не — клати глава Тзеин. — Прекалено рисковано е.

— Мога да го направя.

Подавам на Тзеин поводите на Найла. Това трябва да се получи. Каквото и да се случва, то със сигурност е по волята на Небесната майка.

— Зел...

— Прави са. Аз имам най-голям шанс да ги убедя.

Тзеин пристъпва напред.

— Няма да те пусна да влезеш вътре сама.

— Тзеин, имаме нужда от техните бойци. Имаме нужда от тяхната лодка. А нямаме нищо, което да им предложим в замяна. Ако искаме да стигнем до храма, най-добре е да не започваме разговора, като нарушаваме правилата им. — Подавам торбата си с трите реликви на Амари, като задържам само жезъла си. Прокарвам пръст по гравираните символи и си поемам дълбоко въздух. — Не се тревожи. — Изпращам мълчалива молба към Оя. — Ако имам нужда от помощ, ще ме чуеш да крещя.

Влизам в пещерата. Въздухът вътре е хладен и влажен. Отивам до най-близката стена и плъзгам ръце по гладките ръбове, използвайки камъка като ориентир. Всяка крачка е бавна и предпазлива, но ми е приятно да се движа, приятно е да правя нещо различно от това да препрочитам проклетия свитък за ритуала, който може изобщо да не успее да извърша.

Докато се придвижвам, виждам огромни сини кристали, които висят от тавана като ледени висулки и стигат толкова ниско, че почти докосват пода на пещерата. Те излъчват бледа светлина, на която се виждат двуопашати прилепи, събрани около тях. Прилепите сякаш ме наблюдават, докато вървя през пещерата. Хоровото им цвърчене е единственият звук, който чувам, докато не ги заглушава бърборенето на мъже и жени, събрани около огън.

Спирам и оглеждам учудващо голямото им владение. Земята под тях се спуска надолу, покрита с мъх, който наемниците са направили

на възглавници. През пукнатините в тавана прониква светлина, огрявайки издялани стъпала, които се спускат навътре в скалата.

Правя още няколко крачки и тълпата замлъква.

Богове, помогнете ми!

Тръгвам сред тях. Десетки маскирани, облечени в черно мъже и жени ме гледат втренчено, докато минавам. Всеки от тях седи на камък. Някои посягат към оръжието си, други заемат бойна стойка. Половината са се втренчили сякаш искат да ме убият, а другите — сякаш искат да ме погълнат.

Не обръщам внимание на враждебността им, търсейки сиво сред морето от кафяво и кехлибар. Мъжът, на чието лице се намират сивите очи, се появява от предната част на пещерата — единственият наемник без маска. Въпреки че и той като останалите е облечен в черно, на шията му е завързан тъмночервен шал.

— Ти? — прошепвам невярващо.

Не мога да скрия удивлението си. Пясъчният тен, удивителните сиви очи. Джебчията... крадецът от селището на божниците. Въпреки че е минало малко време, това ми се струва като от друг живот.

Роен дърпа продължително от ръчно свита цигара и полегатите му очи се плъзгат по тялото ми. Той сяда върху един загладен камък, който наподобява трон. Устните му се разтварят широко в хищна усмивка.

— Казах ти, че пак ще се срещнем. — Той дръпва отново от цигарата си и не бърза да издиша дима. — Но за съжаление, обстоятелствата не са подходящи. Освен ако не си тук, за да се присъединиш към хората ми.

— Хората ти? — отговарям троснато.

Та той изглежда само няколко години по-голям от Тзеин! Въпреки че е с телосложение на боец, мъжете, които командва, са два пъти по-едри от него.

— Това забавлява ли те? — По устните му плъзва хитра усмивка и той се навежда надолу от своя каменен трон. — Знаеш ли какво забавлява мен? Една малка магьосница. Която влиза в пещерата ми невъоръжена.

— Кой казва, че съм невъоръжена?

— Изглеждаш така, сякаш не знаеш какво да правиш с меча. Разбира се, ако си дошла, за да се научиш, с удоволствие ще ти

помогна.

От грубите му забележки хората се размиват и страните ми пламват. За него аз съм само игра. Още една точка, която да спечели с лекота.

Оглеждам пещерата и наемниците. Ако искам да успея, имам нужда от уважението му.

— Колко мило! — Запазвам изражението си неутрално. — Но аз съм тази, която е дошла да те научи.

Роен се засмива весело и смехът му отеква от стените на пещерата.

— Казвай.

— Имам нужда от хората ти за една задача, която може да промени Ориша.

Мъжете отново се изсмиват подигравателно, но този път джебчията не се засмива. Той се навежда още по-напред.

— На север от Джимета има свещен остров — продължавам аз. — На една нощ плаване оттук. Имам нужда да ме откарате там, преди слънцето да изгрее утре сутринта.

Той се обляга назад на каменния си трон.

— Единственият остров в морето Локоджа е Кадуна.

— Този остров се появява само веднъж на сто години.

— И какво има на този остров, странна малка магьоснице?

— Начин да се върне магията завинаги. На всеки маг в Ориша.

Наемниците избухват в смях и подигравки, крещейки ми да се махам. От мелето излиза един набит мъж. Мускулите му са изпъкнали под дрехите.

— Престани да ни губиш времето с тия лъжи — изръмжава той. — Роен, изгони тая кучка оттук или...

Той слага ръка на гърба ми и това докосване предизвиква спазми в белезите ми. Болката ме връща назад, заключва ме в мазето...

Ръждясали белезници се врязват в кожата ми, докато дърпам, писъците ми отекват сред металните стени.

И през цялото време Саран стои спокоен и наблюдава как ме разкъсват...

— Ох!

Прехвърлям мъжа през рамото си, просвайки го на студената скала със силно тупване. Когато той се свива, забивам жезъла в

гърдите му, но го дръпвам, преди да чуя нещо да изпуква. Виковете му са силни, но не по-силни от онези, които все още къртят в главата ми.

Всички в пещерата сякаш притаяват дъх, когато аз се навеждам и опирам върха на жезъла си в гърлото на наемника.

— Докосни ме още веднъж и гледай какво ще стане — изръмжавам.

Той потреперва, когато дръпвам жезъла и му давам възможност да се изпълзи настрана. След това вече не чувам смях.

Те разбират езика на жезъла.

Живите очи на Роен играят, пълни с още повече весели искрици. Той загасява цигарата си и се приближава, спирайки само на сантиметри от лицето ми. Ароматът на дима от цигарата му ме обгръща, сладък като мляко и мед.

— Ти не си първата, която иска това, скъпа. Куаме вече опита да върне магията. От това, което чух, не се е получило много добре.

Името на Куаме ме пробужда в сърцето, припомняйки ми за срещата му с Роен в лагера на божниците. Дори и тогава сигурно се е подготвял. Дълбоко в себе си винаги е знаел, че ще трябва да се бием.

— Това е различно. Аз имам начин да върна магията на всички магове едновременно.

— Има ли заплащане за тази работа?

— Не в злато — отговарям аз. — Но ще спечелите благоволенieto на боговете.

— И какво точно? — изсмива се той. — Просто обща благосклонност?

Той се нуждае от повече. Блъскам си главата, търсейки по-добра лъжа.

— Те ме изпратиха при тебе. Два пъти. Срещата ни не е случайна. Избрали са те, защото искат твоята помощ.

Хитрата усмивка изчезва от лицето му и той за първи път става сериозен. Не мога да разбера изражението в очите му, когато то не е радост или веселие.

— Това може да е достатъчно за мен, скъпа, но хората ми ще имат нужда от малко повече от божествено благоволение.

— Тогава им кажи, че ако спечелим, ще бъдете наети от бъдещата кралица на Ориша. — Думите излизат от устата ми, преди да успея дори да помисля дали са истина или не. Тзеин ми беше казал за

намерението на Амари да предяви претенции за трона, но след всичко случило се не бях мислила за това.

Сега обаче се хващам за него и го използвам, защото е единственото, което мога да предложа. Ако Роен и хората му не ни помогнат, изобщо няма да стигнем до острова.

— Наемниците на кралицата — изрича замислено той. — Добре звучи, нали?

— Така е — кимвам аз. — Почти като звука на златото.

В ъглите на устните му се появява самодоволна усмивка и той ме оглежда още веднъж.

Накрая протяга ръка и аз скривам усмивката си, стискайки уверено дланта му.

— Кога тръгваме? — питам нетърпеливо. — Трябва да стигнем на острова преди изгрева.

— Още сега — усмихва се Роен. — Но лодката е малка. Ще трябва да седиш до мен.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ЗЕЛИ

Докато пътуваме по Локоджа в лодката на Роен, вятърът запълва мълчанието. За разлика от големите кораби в арената на Ибейджи, лодката на Роен е тясна и ъгловата, само няколко метра по-дълга от Найла. Вместо платна, метални турбини използват вятъра. Те ни придвижват по развълнуваните води, като бръмчат и се въртят.

Хващам се за Тзеин и Амари, когато поредната огромна вълна се разбиват в металния борд на лодката. Водата на морето Локоджа е фосфоресцираща. Планктонът свети в яркосиньо и от него водата проблясва като звездите на небето. Ако не бяхме така наблъскани в лодката, това щеше да е невероятна гледка. Освен отбора на Кенъон, има и десетина от хората на Роен и сме принудени да седим притиснати до хора, на които нямаме доверие.

Не им обръщай внимание — казвам на себе си и гледам към океана, за да се наслаждавам на познатото усещане на солените морски пръски по кожата ми. Затварям очи и почти си представям, че отново съм в Илорин, отново съм с рибата. С тате. Преди да започне всичко това, във времето, когато най-голямата ми тревога беше състезанието за завършването.

Взирам се в ръцете си, мислейки за всичко, което се случи оттогава. Предполагах, че с приближаването на слънцестоеенето отново ще почувствам нещо, но магията все още не тече по вените ми.

Оя, моля те! — Свивам юмруци и се моля. — *Небесна майко. Всички. Доверявам ви се. Не позволявайте да сгреша.*

— Добре ли си? — прошепва Амари.

Гласът ѝ е кротък и в кехлибарените ѝ очи има разбиране.

— Просто ми е студено.

Амари накланя глава, но не любопитства. Вместо това сплита пръсти с моите и се заглежда в морето. Докосването ѝ е нежно. Опрощаващо. Сякаш вече знае истината.

— Имаме компания, шефе.

Завъртам се и виждам на хоризонта силуетите на големи тримачтови бойни кораби. Прекалено много са, за да ги преброя. Дървените зверове порят водата, а метални платки показват къде са оръдията по палубите им. Въпреки че не се виждат ясно сред мъглата, луната осветява знака на Ориша. При тази гледка нещо стяга гърдите ми и аз затварям очи в желанието си да изтрия картината от ума си...

Ножът реже в гърба ми и горецината засилва болката. Колкото и да крещя, тъмнината не идва. Серумът на доктора ме принуждава да остана будна, да остана жива. Усецам вкуса на собствената си кръв...

— Зел?

Лицето на Амари плува в тъмнината. Стискам ръката ѝ толкова силно, че кокалчетата ѝ изпукват. Отварям уста да се извиня, но не мога да оформя думите. Риданието заплашва да пропълзи нагоре по гърлото ми.

Амари ме прегръща с другата си ръка и се обръща към Роен:

— Можем ли да ги избегнем?

Роен изважда сгъваем телескоп от джоба си и го притиска до окото си.

— Този е лесен, но не и флотата зад него.

Той ми подава телескопа, но Амари ми идва на помощ, грабвайки го от ръцете му. Когато ги вижда, тялото ѝ се вцепенява.

— Небеса! — изругава тя. — Бойните кораби на баща ми.

В ума ми проблясват студените очи на Саран и аз се завъртам бързо, сграбчвайки дървения ръб на лодката на Роен, за да се обърна към морето.

Не бих си вършил работата като крал, ако не ти припомня какво си.

— Колко са? — успявам да изрека дрезгаво, но не това искам да попитам.

Колко от помощниците са на корабите?

Колко чакат отново да ми оставят белези?

— Поне десетина — отговаря Амари.

— Да минем по друг път — предлага Тзеин.

— Не говори глупости. — Хитрите пламъчета в очите на Роен отново просветват. — Да превземем най-близкия кораб.

— Не — казва Амари. — Така ще се издадем.

— Те са точно на пътя ни. И както изглежда, също са се насочили към този тайнствен остров. Какъв по-добър начин да стигнем там от това да се качим на един от собствените им кораби?

Втрещвам се в силуета на огромния кораб на фона на разбушувалото си море. Къде е Инан? Ако Саран е на един от тези кораби, дали Инан е с него?

Прекалено трудно е да изрека тази мисъл на глас. Отправлям още една мълчалива молитва. Ако някой бог над нас го е грижа за мен, никога вече няма да ми се наложи да се изправя пред Инан.

— Да го направим — казвам аз и десетки лица се обръщат към мен. — Ако всички тези кораби са тръгнали към острова, трябва да сме по-хитри, по-изобретателни.

— Точно така — накланя глава към мен Роен. — Като, насочи ни към кораба.

Лодката увеличава скоростта си и сърцето ми започва да бие толкова силно, че едва не изхвърква от гърдите ми. Как ще се изправя отново пред Саран? Каква ще е ползата от мен без магията ми? Грабвам жезъла си с разтреперани ръце и го завъртам, за да го разтворя.

— Какво правиш?

Вдигам поглед и виждам Роен до мен.

— Трябва да превземем кораба.

— Скъпа, нещата не работят така. Ти ни нае, а сега седни и ни остави да изпълним задачата.

Двете с Амари се споглеждаме, после се обръщаме към огромния боен кораб.

— Наистина ли мислиш, че може да направите това без помощта ни? — пита Амари.

— Не се тревожи. Единственият въпрос е колко бързо можем да го направим.

Той дава сигнал с ръка на двама мъже. Те изваждат арбалет с кука и въже. Роен вдига стиснат юмрук, вероятно да им даде знак да стрелят, но спира и поглежда към мен.

— Къде слагаш границата?

— Какво?

— Какво ни е позволено да правим? Аз лично предпочитам чисто прерязване на гърлото, но понеже сме в морето, удавянето също

ще е ефикасно.

От лекотата, с която говори за отнемането на човешки живот, ме побиват хладни тръпки. Това е спокойствието на човек, който не се страхува от нищо. Същото спокойствие, като онова в очите на Саран. Въпреки че в момента не усещам духовете на мъртвите, не искам да си представям колко духове ще се съберат около Роен.

— Без убийства.

Тази заповед ме учудва, но щом я изричам, разбирам, че е правилната. Вече е пролята толкова много кръв. Независимо дали утре ще победим, или ще загубим, не е нужно тези войници да умират.

— Изобщо не си забавна — изпъшква Роен, преди да се обърне към хората си. — Чухте я, момчета, извадете ги от строя, но ги оставете да дишат.

Няколко от наемниците започват да мърморят и сърцето ми потреперва — колко често смъртта е най-лесният отговор за тях? Преди да успея да попитам, свитият юмрук на Роен се разтваря с два вдигнати във въздуха пръста.

Арбалетът е освободен и куката се забива в дървения корпус на кораба.

Най-едрият от наемниците завързва въжето около огромното си тяло, за да го застопори.

Мъжът, когото Роен нарече Като, става и тръгва към здраво опънатото въже.

— Извинявай — промърморва той на езика на Ориша, когато ме докосва.

Въпреки че маска скрива по-голямата част от лицето му, той има цвета на кожата и полегатите очи на Роен. Но ако Роен е дързък и саркастичен, то Като се държи сериозно и приятелски.

Той отива в другия край на лодката и дърпа въжето, за да провери здравината му. Доволен от проверката, скача и обвива крака около него. Зяпвам от изненада, когато започва да се придвижва нагоре с бързината на остроух фоксер. След секунди изчезва зад ръба, потъвайки в тъмнината на кораба.

Чува се тихо изохкване, последвано от още едно, и след малко Като се показва и дава знак, че всичко е наред. Докато последните от хората му се качват на кораба, Роен ми прави знак да се приближа.

— Бъди честна с мен, тайнствена магьоснице. Какво ще ми дадат боговете, ако превзема този кораб? Аз ли ще им кажа какво е привлякло интереса ми, или те вече знаят?

— Не става така...

— Или може би трябва да ги впечатля? — прекъсва ме Роен, дърпайки маската върху носа си. — Какво мислиш, че ще получа, ако разчистя кораба за пет минути?

— Няма да получиш нищо, ако не си затвориш устата и не тръгнеш.

Очите му се присвиват през дупките на маската и аз съм сигурна, че зад нея грее и хитрата му усмивка. Той намига и се качва, а ние оставаме да чакаме, като компания ни прави само наемникът, който е намотал въжето около кръста си.

— Нелепо — цъкам с език аз. — Пет минути за кораб с такива размери? Само палубата изглежда така, сякаш може да побере цяла армия. Късмет ще е, ако изобщо успеят да завладеят кораба.

Седим в тъмното, потрепервайки при всеки тих писък и всяко изохване, които идват отгоре. Но след първоначалната схватка звуците изчезват и настъпва тишина.

— Само една дузина са — прошепва Амари. — Мислиш ли, че наистина могат да завладеят цял...

Тя рязко замълчава, когато една сянка се плъзга надолу по въжето. Роен се приземява с тупване в лодката и сваля маската си, откривайки хитрата си усмивка.

— Успяхте ли? — питам аз.

— Не — изпъшква той и ми показва цветните кристали в пясъчния си часовник. — Шест минути. Седем, ако сложим и времето за събирането им. Но ако ми беше позволила да убивам, щях да се справя за по-малко от пет!

— Не може да бъде! — събира ръце Тзеин.

— Виж сам, братко. Стълба!

От кораба спускат стълба, аз я сграбчвам и започвам да се катеря, без да обръщам внимание на болката в гърба. *Шегува се*. Още игри, още лъжи.

Но когато скачам на палубата, се чудя да вярвам ли на очите си — десетки кралски стражи лежат в безсъзнание, омотани от главата до

петите с възета. Униформите им са съблечени, а войниците са захвърлени на палубата като боклук.

— Долу има още — прошепва в ухото ми Роен и аз не мога да не се усмихна. Извъртам бързо очи, но той грейва при този макар и малък знак на одобрение. Свива рамене и изтупва несъществуващи пращинки от рамото си. — Предполагам, че това може да се очаква, когато си избран от боговете.

Усмивката остава върху лицето му още миг и той пристъпва напред — капитан, който поема командването.

— Сложете тези хора в брига. Приберете всички инструменти, които може да използват, за да избягат. Рийма, дръж кораба на правилния курс. Като, ти ни последвай в нашата лодка. При тази скорост ще стигнем до острова на зазоряване.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ИНАН

Минаха два дни.

Два дни без нея.

Когато я няма, океанският въздух ми тежи.

Всеки полъх шепне името ѝ.

Взирайки се зад борда на кораба, виждам Зели навсякъде. Огледало, от което не мога да избягам.

Усмивката ѝ грее в луната. Духът ѝ долита с океанския вятър. Без нея светът е един жив спомен.

Дълъг списък с нещата, на които никога вече няма да се наслаждавам.

Затварям очи и отново преживявам чувството да съм със Зели сред тръстиките на мястото във въображението. Не знаех, че човек може да се чувства толкова на мястото си в прегръдките на някого.

В онзи момент, в онзи перфектен момент, тя беше красива. *Магията* беше красива. Не проклетие, а дар.

Със Зели винаги е било така.

Обвивам пръсти около бронзовата монета, която тя ми даде, и я стискам силно, сякаш е последното парченце от сърцето ѝ. Нещо вътре в мен ме изкушава да я хвърля в океана, но не мога да понеса раздялата с последната частица от нея.

Ако можех да остана завинаги на мястото във въображението, щях да го направя. Щях да се откажа от всичко. Никога нямаше да погледна назад. Но се събудих. Когато отворих очи, знаех, че никога вече няма да съм същият.

— Разузнаваш?

Подскачам. До мен се появява баща ми. Очите му изглеждат черни като нощта.

От тях лъха такъв хлад.

Обръщам се, сякаш това може да скрие желанията, заровени дълбоко в душата ми. Баща ми не е Свързвател, но ако усети нещо

друго, освен твърда решимост, отмъщението му няма да закъснее.

— Мислех, че спиш — успявам да изрека.

— Никога — поклаща глава баща ми. — Не спя преди битка. Ти също не трябва да спиш.

Разбира се. Всяка секунда е шанс. Възможност, стратегия за контраатака. Всички тези неща, с които щеше да ми е лесно да се справям, ако бях сигурен, че това, което върша е правилно.

Стискам бронзовата монета по-силно, оставяйки ръбовете ѝ да се забият в кожата ми. Веднъж вече разочаровах Зели. Не знам дали имам сили да я предам още веднъж.

Вдигам очи към небето и ми се иска да можех да видя Ори да наднича през облаците. *Дори и в най-мрачните времена, боговете винаги са тук. Чувам гласа на Зели. Те винаги имат план.*

Това ли е твоят план? — жадувам да извикам и отчаяно искам някакъв знак. Нашите обещания, нашата Ориша — колкото и да е далечен, това е един свят, в който мечтата ни все още е постижима. Дали правя огромна грешка? Дали все още има шанс да променя решението си?

— Колебаеш се — казва баща ми.

Твърдение, не въпрос. Сигурно може да помирише слабостта, която се излива с потта по кожата ми.

— Съжалявам — промърморвам аз и се стягам да посрещна юмука му. Но вместо това той ме потупва по гърба и се обръща към морето.

— И аз се колебаех някога. Преди да стана крал. Когато бях просто обикновен принц и се поддавах на наивността си.

Оставам неподвижен, притеснен, че ако се раздвижа, може да прекъсна това рядко надникване в миналото на баща ми. Поглед към човека, който е можел да стане.

— В монархията се провеждаше референдум, предложение за интегриране на водачите на клановете сред благородниците в кралските дворци. Баща ми мечтаеше да обедини косиданите и маговете и да създаде Ориша, каквато историята не бе виждала.

Не успявам да се спра и поглеждам към баща си, разтваряйки широко очи при тази мисъл. Такова действие би било от огромно значение. То би променило завинаги основите на кралството ни.

— Добре ли приемаха тази идея?

— Небеса, не — засмива се баща ми. — Всички, с изключение на дядо ти, бяха против. Но той беше крал и нямаше нужда от одобрението им. Можеше да издаде окончателната заповед.

— Ти защо си се колебал?

Баща ми стиска устни в тънка линия.

— Първата ми жена — отговаря най-после той. — Алика. Тя имаше прекалено добро сърце. Искаше да съм човек, който може да направи промени.

Алика...

Представям си лицето, което може би е вървяло с това име. От начина, по който баща ми говори за нея, сигурно е била мила жена с още по-мило лице.

— Заради нея подкрепих баща си. Избрах любовта пред дълга. Знаех, че маговете са опасни, и въпреки всичко убедих себе си, че като проявим доверие, може да работим заедно. Мислех, че маговете искат да се обединим, но те винаги са жадували само да ни покорят.

Не казва нищо повече, но аз чувам края на историята в мълчанието му. Кралят, който умрял, опитвайки се да помогне на маговете. Съпругата, която баща ми никога вече не прегърнал.

Тази мисъл ме връща към ужасните сцени в крепостта на Бомбе — метал, разтопен върху скелетите на стражи, тела, пожълтели и унищожени от ужасни болести. Беше опустошение. Зверство. И всичко това чрез магията.

След бягството на Зели имаше килим от трупове, натрупани един върху друг. Не виждахме пода.

— Сега се колебаеш, защото това е да си крал — казва баща ми. — Имаш дълг, но имаш и сърце. Да избереш едното значи другото да пострада.

Той изважда меч си от маджасит и посочва към надпис на върха на острието, който не съм виждал.

Дългът преди всичко.

Кралството преди краля.

— Когато Алика умря, накарах да ми изковат този меч и да гравират надписа, за да помня винаги грешката си. Заради това, че избрах сърцето си, никога вече няма да съм с единствената си истински обичана жена.

Подава ми меча и стомахът ми се свива — не мога да повярвам, че прави този жест. През целия си живот никога не съм виждал баща си без неговия меч, затъкнат в ножницата му.

— Да жертваш сърцето си за своето кралство е благородно, сине. То е всичко. Това означава да си крал.

Гледам втренчено острието, надписът проблясва на лунната светлина. Думите му опростяват мисията ми, създавайки място за болката ми. Войник. Велик крал. Това е всичко, което някога съм искал да бъда.

Дългът преди всичко.

Ориша пред Зели.

Обвивам пръсти около дръжката на маджаситения меч, без да обръщам внимание как пари кожата ми.

— Татко, знам как може да си върнем свитъка.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ЗЕЛИ

Когато се настанявам в помещенията на капитана под палубата, очаквам да заспя бързо. Очите ми крещат за сън, тялото ми крещи още по-силно. Сгущена между памучните чаршафи и кадифените кожи на пантенери, се чудя дали някога съм спала в по-меко легло. Затварям очи и чакам да потъна в тъмнина, но се озовавам в онзи момент, окована във вериги...

Не бих си вършил работата като крал, ако не ти напомня какво си...

Не бих си вършил работата като крал, ако...

— Ох!

Чаршафите ми са пропити от пот, толкова прогизнали, че леглото на капитана сякаш е в морето. Въпреки че съм будна, имам чувството, че металните стени продължават да ме захлупват.

В следващия миг скачам на крака и изтичвам към вратата. Когато стигам до палубата отвън, хладният въздух ме удря с жадувания порив на вятъра. Луната е увиснала толкова ниско на небето, че кръгът ѝ целува морето. Бледата ѝ светлина ме огрява, докато вдишвам океанския въздух.

Дишай! — нареждам на себе си. Богове, жадувам за дните, когато единственото, за което имах да се тревожа, беше мястото във въображението. Въпреки че кошмарът отдавна свърши, аз все още усещам ножа, който реже гърба ми.

— На гледката ли се наслаждаваш? — Обръщам се и виждам Роен, облегнат на щурвала, зъбите му блестят дори в тъмното. — Луната не искаше да изгрее тази вечер, но аз я убедих, че си струва, за да те види.

— Всичко ли трябва да е шега? — Думите ми са по-остри, отколкото исках, но усмивката на Роен става по-широка.

— Не всичко — свива рамене той. — Но така животът е много по-забавен.

Той се размърдва и луната осветява засъхналите петна кръв по дрехите и превързаните му кокалчета.

— Резултат от работата ми — проследява погледа ми той. — Трябваше по някакъв начин да накарам войниците да говорят за вълшебния ти остров.

При вида на кръвта по ръцете му започва да ми се гади. Преглъщам, за да се успокоя. *Не му обръщай внимание.* Поглеждам отново към морето, вкопчвайки се в спокойствието, което то носи.

Не искам да си представям какво е направил с тези хора. Видях достатъчно кръв. Ще остана тук, сред грохота на вълните, където е спокойно и безопасно. Тук мога да мисля за плуване. За тате. За свободата...

— Тези белези — прекъсва мислите ми Роен. — Нови ли са?

Поглеждам го гневно, сякаш е пчела, която моли да я смачкат.

— Не са твоя работа, по дяволите!

— Ако питаш мен, може и да са.

Той дърпа ръкава си нагоре и всичката отрова, която искам да излея, се изпарява. Нагоре по ръката му вървят криви черти, които изчезват под ризата.

— Двадесет и три — отговаря той на незададения ми въпрос. — И да, помня всяка една от тях. Убиваха пред очите ми по един от хората ми всеки път, когато изрязваха нова черта.

Той прокарва пръсти по една от чертите и лицето му потъмнява при спомена. Докато го гледам, моите собствени рани започват да щипят.

— Кралските стражи?

— Не. Тези мили и великодушни хора са от моя дом. Една земя от другата страна на морето.

Втрещвам се в хоризонта, представяйки си друг курс на кораба, място далече от ритуала, от маговете, от Саран. Земя, където Нападението изобщо не се е случвало.

— Как се казва?

— Сутори. — Погледът на Роен става далечен. — Там ще ти хареса.

— Ако е пълно с разбойници с белези като тебе, мога да те уверя, че това е кралство, което няма да видя.

Роен се усмихва. Хубава усмивка. По-топла, отколкото очаквах. Но знаейки това, което знам досега, мисля, че така се усмихва и когато казва някоя шега, и когато прерязва нечие гърло.

— Бъди честна с мен. — Той пристъпва по-близо и ме поглежда право в очите. — Според скромния ми опит кошмарите и раните имат нужда от дълго време, за да оздравеят. В момента раните ти са прекалено пресни, за да съм спокоен.

— Какво се опитваш да кажеш?

Роен слага ръка на рамото ми, толкова близо до белезите, че се свивам по инстинкт.

— Ако не можеш да направиш това, трябва да знам. Недей... — Той ме спира, преди да го прекъсна. — Тук не става въпрос само за теб. След моите рани не можеш да говоря цели няколко седмици. И със сигурност не можеш да се бия.

Сякаш е в главата ми, сякаш знае, че магията ми е пресъхнала. *Не мога да направя това* — изкрещявам вътре в себе си. — *Ако ни очаква армия, значи пътуваме към смъртта си.*

Но думите остават в устата ми, заравят се дълбоко навътре. Трябва да се доверя на боговете. Трябва да вярвам, че щом са ме довели дотук, няма сега да ми обърнат гръб.

— Е? — настоява Роен.

— Хората, които ми причиниха това, са на тези кораби.

— Няма да излагам моите хора на опасност, за да можеш ти да си отмъстиш.

— Дори да одера Саран жив, пак няма да съм отмъстила. — Отблъсвам ръката му. — Не става въпрос за него. Не става въпрос дори и за мен. Ако утре не го спра, той ще унищожи моите хора така, както унищожи и мен.

И за първи път след изтезанието усещам полъх от стария огън, който бушуваше в мен по-силно от страха ми. Но сега пламъкът му е слаб и веднага щом припламва, е угасен от вятъра.

— Добре. Ако не се отказваш, най-добре ще е да намериш начин да събереш силите си. Хората ми са от най-добрите, но се изправяме срещу флотилия. Не мога да си позволя ти да блокираш.

— Защо изобщо те е грижа?

Ръката на Роен полита към сърцето му и той се преструва на ранен.

— Аз съм професионалист. Не обичам да разочаровам клиентите си, особено когато съм избран от боговете.

— Те не са *твоите* богове — поклащам глава аз. — Не са те избрали.

— Сигурна ли си? — Роен се обляга на парапета, а усмивката му става опасна. — В Джимета има над петдесет клана на наемници, скъпа. Петдесет пещери, в които можеше да попаднете ти и жезълът ти. Само защото боговете не са връхлетели през тавана на пещерата ми, не значи, че не са ме избрали.

Гледам го изпитателно, търсейки шегата, но не я намирам.

— И това е всичко, което ти трябва, за да се изправиш пред цяла армия? Вярата в божествена намеса?

— Не е вяра, скъпа. Застраховка е. Не разбирам боговете, а в моята работа е най-добре човек да не се бърка в неща, които не разбира. — Той се обръща към небето и извиква: — Но аз предпочитам да ми плащат със злато!

Избухвам в смях и това е съвсем необичайно — изобщо не мислех, че някога отново ще мога да се смея.

— Не бих разчитала на това злато — усмихвам се аз.

— Не съм много сигурен. — Роен се навежда напред и обхваща с ръка брадичката ми. — Все пак изпратиха в пещерата ми една странна малка магьосница. Сигурен съм, че ще последват и още съкровища.

Той се обръща, за да си тръгне, но се връща:

— Трябва да говориш с някого. Шегите не помагат много, но говоренето помага. — Лукавата му усмивка се появява и в очите му с цвят на стомана играят закачливи пламъчета. — Ако те интересува, стаята ми е до твоята. Казвали са ми, че съм отличен слушател.

Роен намига, а аз извъртам очи, докато той се отдалечава. Този човек сякаш не може да понесе да е сериозен за повече от няколко секунди.

Заглеждам се към морето, но колкото по-дълго се вирам в луната, толкова повече осъзнавам, че той е прав. Не искам да съм сама. Не и когато тази нощ може да е последната за мен. Сляпата вяра в боговете може и да ме е довела дотук, но ако утре ще слизам на онзи остров, имам нужда от повече.

Преборвам се с колебанието си и тръгвам по коридорите на кораба, минавайки край вратата на Тзеин, след това край своята. Имам

нужда да съм с някого.

Имам нужда да кажа истината на някого.

Когато стигам до търсената каюта, чукам тихо и сърцето ми се разтуптява, когато вратата се отваря със замах.

— Здравей — прошепвам аз.

— Здравей — усмихва се Амари.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА

АМАРИ

Зели потреперва, докато разресвам последните кичури от косата й. Когато я докосвам, тя се гърчи и извива, сякаш я пронизвам с мечаси.

— Съжалявам — извинявам се за десети път.

— Някой трябва да го направи.

— Трябва просто да я разресваш през няколко дни...

— Амари, ако някога ме видиш да си реша косата, моля те да извикаш Изцелител.

Смехът ми отеква, докато разделям косата й на три части. Въпреки че трудно се разресва, когато започвам третата плитка, ме пробужда завист. Някога гладка като коприна, сега косата на Зели е гъста и твърда и огражда красивото й лице като грива на леонера.

— Преди магията да си отиде, косата ми изглеждаше така — говори тя повече на себе си, отколкото на мен. — Мама трябваше да използва съживени, за да ме държат на едно място и да може да прокара гребен през косата ми.

Аз се размивам отново, представяйки си каменни съживени, които я гонят за тази простичка задача.

— Мисля, че на майка ми много щяха да й харесат. Нямаше достатъчно бавачки, които да ме спрат да тичам гола из двореца.

— Защо си била гола? — усмихва се Зели.

— Не знам — размивам се аз. — Когато бях малка, кожата ми се чувстваше много по-добре без дрехи.

Зели стиска зъби, когато плитката стига до тила й. Непринудеността между нас изчезва, нещо, което започва да се случва отново и отново. Сякаш виждам стената, която се издига около нея, тухли от неизречени думи, циментирани с болезнени спомени. Пускам плитката и облягам брадичка на главата й.

— За каквото и да става въпрос, можеш да говориш с мен.

Зели навежда глава, обвива ръце около бедрата си и свива колене до гърдите си. Стискам рамото ѝ и след това довършвам последната плитка.

— Мислех, че си слаба — прошепва тихо.

— Заради баща ми ли?

Тя кимва, въпреки че усещам нежеланието ѝ.

— Винаги, когато си спомняше за него, ти се свиваше. Не разбирах как някой може да се бие с меч като тебе и въпреки това да се страхува толкова много.

Прокарвам пръсти по плитките ѝ.

— А сега?

Зели затваря очи и мускулите ѝ се стягат. Но когато я обгръщам с ръце, сякаш усещам пукнатините в стената ѝ.

Напрежението нараства, засилвайки чувствата ѝ, болката ѝ. Когато вече не може да издържа, риданието, което знам, че е съдържала, избухва.

— Не мога да го прогоня от ума си. — Тя ме притиска, а горещите сълзи падат по рамото ми. — Всеки път, когато затворя очи, той сякаш затяга верига около шията ми.

Прегръщам силно Зели и тя ридае в прегръдката ми, освобождавайки всичко, което се е опитвала да скрие. И моето гърло се задавя от сълзите ѝ, моето семейство ѝ е причинило цялата тази болка. Докато я прегръщам, се замислям за Бинта и всичките дни, в които сигурно е имала нужда от това. Тя ме подкрепяше във всичките ми борби, а аз никога не бях до нея по същия начин.

— Съжалявам — прошепвам аз. — За това, което баща ми е направил. За това, което прави. Съжалявам, че Инан не можа да го спре. Съжалявам, че и на двамата ни отне толкова много време, преди да опитаме да поправим стореното от баща ни зло.

Зели се обляга на мен, вслушвайки се в думите ми.

Съжалявам, Бинта — казвам мислено на духа ѝ. — *Съжалявам, че не направих повече.*

— Първата нощ, след като избягахме, не можах да заспя в онази гора, колкото и да се опитвах — казвам тихо аз. — Почти не бях в съзнание, но всеки път, когато затварях очи, виждах меч на баща ми, готов да ме пониже. — Отдръпвам се и избърсвам сълзите ѝ, взирайки се право в сребристите ѝ очи. — Мислех си, че ако някога ме

открие, ще се срина, но знаеш ли какво стана, когато го видях в крепостта?

Зели поклаща глава и моментът се връща, ускорявайки пулса ми. Споменът за гнева на баща ми се втурва в главата ми, но това, което си спомням, е тежестта на меча в ръката ми.

— Зели, сграбчих меча си. За малко да се втурна след него!

Тя ми се усмихва и в този момент виждам Бинта заради начина, по който усмивката смекчава чертите ѝ.

— Не очаквам нищо по-малко от Леонерата — шегува се Зели.

— А аз си спомням дните, когато на Леонерата ѝ казваха да се стегне и да не се държи като изплашена малка принцеса.

— Лъжеш — засмива се през сълзите си Зели. — Сигурно съм била много по-зла.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, преди да го кажеш, ти наистина ме бутна в пясъка.

— Значи сега е мой ред? — пита Зели. — Сега ти ще ме бутнеш ли?

Аз поклащам глава.

— Имах нужда да чуя онези думи. Имах нужда от теб. След като Бинта умря, ти беше единственият човек, който се отнесе с мен като с нещо повече от една глупава принцеса. Знам, че сигурно не го виждаш, но ти наистина вярваше, че мога да бъда Леонерата, преди някой друг дори да беше произнесъл тази дума. — Изтривам сълзите ѝ и слагам ръка на бузата ѝ. Не можах да помогна на Бинта и сега, когато съм със Зели, усещам, че раната в сърцето ми се затваря. Бинта щеше да ми каже да съм смела. Със Зели вече съм такава. — Каквото и да е направил, каквото и да виждаш, повярвай ми, това не е завинаги. След като освободи мен, ще намериш начин да освободиш и себе си.

Зели се усмихва, но само за миг. Тя затваря очи и стиска юмруци, както прави винаги, когато изрича заклинание.

— Какво има? — питам аз.

— Вече не мога... — Тя свежда поглед надолу към ръцете си. — Вече не мога да правя магия.

Сърцето ми сякаш спира, бавно и тежко замира в гърдите ми. Стискам силно ръцете на Зели.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма я. — Зели сграбчва плитките си, а на лицето ѝ се чете болка. — Вече не съм Жътвар. Не съм нищо.

Бремето, което носи на раменете си, заплашва да я прекърши. Искам да я утеша, но от тази нова реалност ръцете ми натежават като олово.

— Кога се случи?

Зели затваря очи и свива рамене.

— Когато ме рязаха, сякаш изрязаха магията ми от гърба. Оттогава не мога да чувствам нищо.

— Ами ритуалът...

— Не знам. — Тя си поема дълбоко въздух. — Не мога да го направя. Никой не може.

Думите ѝ продънват пода под краката ми. Почти усещам как падам през дупката. Лекан каза, че само маг, свързан с духа на Небесната майка, може да извърши ритуала. Но без сентаро, който да разбуди други, никой не може да заеме мястото на Зели.

— Може би просто имаш нужда от слънчевия камък...

— Опитах това.

— И?

— Нищо... дори не го усещам топъл.

Прехапвам долната си устна и свивам вежди, опитвайки се да измисля нещо друго. Но щом слънчевият камък не ѝ помага, съмнявам се дали свитъкът ще може.

— Това не стана ли и в Ибейджи? — питам аз. — След битката на арената? Каза, че усещаш магията си блокирана.

— Блокирана, не изчезнала. Преди се чувствах сякаш е заключена, но все още с мен. А сега не усещам нищо.

Обзема ме безнадеждност и краката ми изтръпват. Трябва да се върнем. Трябва да събудим един от хората на Роен и да обърнем кораба.

Но през всичко това грее лицето на Бинта, преборвайки страха ми, гнева на баща ми. Връщам се към онзи съдбовен ден преди една луна, когато стоях в покоите на Каея и държах свитъка в ръцете си. И тогава няхахме шанс. Но ние се борихме отново и отново. Постоянствахме. Не се отказахме.

— Можеш да го направиш — прошепвам аз, вярвайки още повече, когато го изричам на глас. — Боговете те избраха. Те не правят

грешки.

— Амари...

— Гледам те как извършваш невъзможното от деня, в който се срещнахме. Ти се изправяш пред целия свят заради хората, които обичаш. Знам, че можеш да направиш същото и за да спасиш маговете.

Зели се опитва да отвърне поглед, но аз сграбчвам лицето ѝ и я принуждавам да срещне погледа ми. Само ако можеше да види човека, когото аз виждам сега, героя, който живее в нея.

— Толкова ли си сигурна? — пита тя.

— Никога през живота си не съм била по-сигурна за нещо. Освен това, просто се погледни — ако ти не можеш да правиш магия, никой друг не може.

Вдигам едно огледало и показвам на Зели шестте дебели плитки, които се спускат до кръста ѝ. През последната луна косата ѝ е станала толкова къдрава, че съм забравила колко е дълга.

— Изглеждам силна... — прошепва тя, опипвайки плитките.

Усмиввам се и оставям огледалото.

— Когато връщаш магията на Ориша, трябва да изглеждаш като боеца, който си.

Зели стиска ръката ми, въпреки че в очите ѝ все още се чете някаква тъга.

— Благодаря ти, Амари. За всичко.

Допирам чело до нейното и оставаме така в приятно мълчание, изразявайки обичта си чрез докосването. *Принцесата и воинът* — решавам аз в главата си. Когато разказвам историята за утрешния ден, ще я нарекат така.

— Ще останеш ли? — Отдръпвам се назад и поглеждам Зели в лицето. — Не искам да съм сама.

— Разбира се — усмива се тя. — Нещо ми подсказва, че всъщност може и да заспя на това легло.

Аз се премествам, за да ѝ направя място, и тя се мушка в леглото, сгушвайки се под кожата от пантенера. Протягам се да угася светлината на факлата, но Зели ме сграбчва за китката.

— Наистина ли мислиш, че ще се получи?

Усмивката ми потрепва за миг, но скривам колебанието си.

— Мисля, че независимо от всичко трябва да опитаме.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ЗЕЛИ

С приближаването на изгрева небето изсветлява до розово и оранжево. Пухкави облаци преминават през тези цветове с лекота, почти спокойно, без да загатват за това, което денят може да донесе. Аз грабвам шлема, който скрива лицето ми, и съм безкрайно благодарна за броните на флотата. Слагам си го и пъхвам плитките вътре, когато Роен се приближава с лукавата си усмивка.

— Съжалявам, че не успяхме да си поговорим снощи. — Той се нацупва престорено. — Ако беше заради косата ти, да знаеш, че и аз сплитам чудесни плитки.

Присвивам очи, мразейки факта, че униформата му отива. Той носи бронята с увереност и ако не го познавах, щях да помисля, че всъщност е негова.

— Радвам се, че предстоящият ден на смърт не е помрачил доброто ти настроение.

Усмивката на Роен става по-широка.

— Изглеждаш добре — прошепва той, докато закопчава шлема си. — Готова ли си?

И в този миг изсвирва остро, за да събере екипажа. Всички се скупчват около него. Амари и Тзеин си проправят път напред, следвани от Кенън и четиримата от неговата група. Тзеин ми кимва окуражаващо. Аз се насилвам да кимна в отговор.

— Снощи разпитах войниците на Саран — издига се гласът на Роен над морския вятър. — Те ще се разположат по периметъра на острова и в самия храм. Няма начин да ги избегнем, когато корабът ни пристигне, но ако не привличаме вниманието, не би трябвало да събудим подозрение. Те очакват Зели да се втурне насам с армия от магове, така че щом сме с техните брони, ще запазим елемента на изненада.

— А какво ще стане, когато влезем вътре в храма? — пита Амари. — Баща ми ще заповяда на войниците си да стрелят при

първия знак за безредие. Освен ако не отвлечем вниманието им, те ще нападнат в мига, когато ни видят със свещените реликви.

— Като наближим храма, ще инсценираме нападение далече от него, за да отклоним силите им. Това ще позволи на Зели спокойно да извърши ритуала.

Роен се обръща към мен и със знак ми дава думата. Отстъпвам назад, но Амари ме буца напред и аз се препъвам към центъра на тълпата. Преглъщам с усилие и скръствам ръце зад гърба си, стараяйки се отчаяно да звуча уверено.

— Просто се придържайте към плана. Ако не привличаме внимание към себе си, би трябвало да успеем да стигнем до храма без проблеми.

И тогава ще разберете, не, не мога да го направя. Че боговете още веднъж са ме изоставили. Тогава хората на Саран ще нападнат.

Тогава всички ще умрем.

Преглъщам отново, отърсвайки се от съмненията, заради които ми се иска да побягна.

Трябва да се получи. Небесната майка трябва да има план.

Но подканващите погледи и тревожното мърморене показват, че думите ми не са достатъчни. Те искат от мен вдъхновяваща реч. Но самата аз имам нужда от такава.

— Богове... — изругава Тзеин.

Извъръщаме се бързо и виждаме малка флотилия, закотвена наблизко. Когато слънцето наднича над хоризонта, островът се появява пред очите ни. Отначало е прозрачен като мираж в морето. Но с издигането на слънцето по-високо островът се превръща в голям масив от мъгла и безжизнени дървета.

В гърдите ми се разпростира топлина, силна като в деня, когато Мама Агба за първи път използва магия. В онзи момент почувствах толкова голяма надежда. След всички тези години престанах да се чувствам толкова сама.

Замислям се за това, преструвайки се, че магията преминава през вените ми, по-силна от когато и да било по-рано. И ще избухне днес, пламтейки така гореща, както и гневът ми.

— Знам, че сте изплашени. — Всички погледи се обръщат към мен. — И аз съм изплашена. Но знам, че причината ви да се биете е по-силна от страха ви, защото ви доведе тук. Всеки от нас е пострадал

от ръцете на стражите и на монархията, която е дала клетва да ни защитава. Днес ще нанесем удар, отмъщавайки за всички нас. Днес ще ги накараме да си платят!

Викове на подкрепа прокълбят във въздуха, дори и наемниците се присъединяват. Тези викове повдигат духа ми, отключвайки думите, затворени в мен.

— Те може да имат хиляда войници в армията си, но нито един от тях няма подкрепата на боговете. Ние имаме магията на наша страна, затова бъдете силни, бъдете уверени.

— А ако всичко отиде по дяволите? — пита Роен, когато виковете затихват.

— Нападайте — отговарям аз. — Бийте се с всичко, което имате.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ЗЕЛИ

Гърлото ми пресъхва, докато наблюдаваме безкрайното море от стражи, които патрулират по периметъра на острова. Сякаш всички войници на Ориша са дошли тук да стоят на пост.

Зад тях се издига гора от почернели дървета, забулени в мъгла и извиващ се дим. Енергията, която заобикаля гората, изкривява въздуха над нея, знак за духовната сила, която се крие сред дърветата.

Когато и последният човек от групата ни слиза от лодката, Роен ни повежда да търсим храма.

— Малко по-живо — казва той. — Трябва да побързаме.

Когато стигаме на източния бряг, веднага усещам духовната енергия. Дори и без жуженето на магията в костите ми тя се излъчва от земята, струи от изгорените дървета. Когато очите на Роен се разширяват, разбирам, че и той също я усеща.

Вървим сред боговете.

При тази мисъл ме изпълва странно барабанене, не точно прилив на магията, но поток от нещо по-велико. Докато вървя през острова, почти усещам дъха на Оя в начина, по който въздухът около нас става по-хладен. Ако са тук с мен, може би имах право да им се доверя. Може би всъщност имаме шанс да успеем.

Но за да направим това, трябва да преминем през стражите.

Докато вървим край безкрайните редици от войници, сърцето ми се блъска в гърдите. Това, че носим щитове със знака на Ориша, ни скрива от погледите им. Роен води с убедителна напереност, носейки униформата на командир с лекота. Заради светлата му кожа и уверената походка дори и истинските командири отстъпват и му правят път.

Почти стигнахме — мисля си аз, но се вцепенявам, когато един войник се вглежда в нас малко по-дълго. Всяка крачка към гората се разтяга в една задъхана вечност. Тзеин държи ръка на камата от кост, а Амари стиска по-силно кожената торба, в която крие слънчевия камък

и свитъка. Моята ръка е готова върху дръжката на жезъла. Но дори и когато минаваме покрай последните войници, подредени по брега на острова, те едва ни поглеждат. Всички гледат съсредоточено към морето в очакване на армията от магове, която така и няма да пристигне.

— О, богове! — прошепвам на себе си, когато войниците вече не могат да ни чуят.

Спокойствието, което успях да имитирам, избухва в нерви. Вкарвам въздух в дробовете си.

— Успяхме — сграбчва ме за ръката Амари, пребледняла под шлема. Първата ни битка приключи.

Сега започва следващата.

Докато навлизаме в гората, се спуска студена мъгла, която докосва върховете на дърветата. Изминаваме няколко километра и мъглата става толкова гъста, че закрива слънцето и става трудно да виждаме.

— Странно — прошепва Амари в ухото ми, протегнала напред ръце, за да не се блъсне в някое дърво. — Мислиш ли, че винаги е така?

— Не знам.

Нещо ми казва, че тази мъгла е дар от боговете.

Те са на наша страна...

Искат ние да победим.

Вкопчвам се в думите от собствената си реч пред другите, молейки се да се окажат истина. Боговете няма да ни изоставят сега, няма да разбият надеждите ми тук. Но с приближаването до храма все още по вените ми не пулсира топлина. Скоро няма да мога да се крия в мъглата.

Ще бъда разобличена и всички ще ме видят.

— Откъде знаеше? — прошепвам аз, когато храмът се извисява пред нас. — Защо дойде при мен в Лагос?

Амари се обръща и кехлибареният ѝ поглед свети през мъглата.

— Заради Бинта — отговаря тихо тя. — Бинта имаше сребристи очи. Точно като твоите.

При думите ѝ нещо си идва на мястото — знак от по-висши сили. Двете сме били насочени към този момент, подтикнати по най-незабележими, най-неразбираеми начини. Независимо как ще свърши

този ден, ние правим това, което боговете са поискали. Каква ли може да е целта им обаче, щом във вените ми не тече магия?

Отварям уста да отговоря, но замълчавам, когато духовната енергия се сгъстява. Натезжава върху нас като гравитация, съпротивляваща се на всяка крачка.

— Усецаш ли това? — прошепва Тзеин.

— Невъзможно е да не го усещам.

— Какво става? — провиква се назад Роен.

— Може да е само...

Храмът...

Няма думи, които да опишат цялото величие на пирамидата пред нас. Тя се извисява към небето и всеки сантиметър е от прозрачно злато. Както и в Кандомбле, сложни гравюри изразяват волята на боговете. Символите излъчват светлина и сега, когато сме тук, започва истинската битка.

— Рехима — нарежда Роен, — отведи хората си на южния край на острова. Вдигнете ужасна врява на брега и изчезнете в мъглата. Следвайте указанията на Аша, за да се измъкнете.

Рехима кима и вдига шлема си така, че виждаме само светлокафявите ѝ очи. Тя удря юмрук в юмрука на Роен и повежда двама мъже и две жени в мъглата.

— А ние какво ще правим? — питам аз.

— Ще чакаме — отговаря Роен. — Те би трябвало да отвлекат вниманието на армията и така храмът ще остане празен.

Минутите се разтеглят в часове, вечност, която се влечи като смъртта. Всяка секунда, която минава, е още една секунда, в която умът ми потъва в моята вина. А ако ги заловят? Ако умрат? Не мога да допусна още хора да умрат заради това.

Не мога да допусна още кръв да изцапа ръцете ми.

В далечината се издига струйка черен дим, знак от огъня на Рехима. Секунди след издигането му във въздуха се разнася пронизителният сигнал на рог.

От храма се излива цяло море от стражи и се насочва към южния край на острова. Мъжете са толкова много, че аз бързо разбирам колко трудно ще преценя какви са размерите на храма.

Когато приливът от войници отминава, Роен ни въвежда вътре, втурвайки се сред натезалия въздух. Слизаме по златните стъпала

колкото можем по-бързо, без да спираме, докато не стигаме на долния етаж.

Ярки скъпоценни камъни украсяват всеки сантиметър от стените, изящни в дизайна си. Около нас отнемащият дъха образ на Йемоджа е осеял златните стени в топаз и сини сапфири, а от връхчетата на пръстите ѝ бликат вълни от лъскави диаманти. Над нас греят ярките изумруди на Огун, отдавайки почит на властта му над земята. През кристалните тавани виждам всяко отделно ниво — всичките десет етажа, посветени на боговете.

Амари приближава до едно стълбище в средата на пода, което тръгва надолу, и слънчевият камък светва в ръката ѝ.

Това е... Стискам изпотените си юмруци.

Там трябва да отидем.

— Готова ли си? — пита Амари.

Не. Изписано е на лицето ми. Но тя ме бутва леко и аз правя първата крачка, повеждайки ги по студеното стълбище.

Вървим през тясното пространство, а аз се пренасям в Кандомбле. Точно като в онзи храм светлината от факли огрява тясната пътека, отразявайки се стените. Това ме връща към времето, когато все още имахме шанс.

Времето, когато все още имах магия.

Докосвам с ръка стените, отправяйки мълчалива молитва към боговете.

Моля ви... ако можете да ми помогнете, имам нужда от това в този момент!

Изчаквам, докато слизаме все по-надолу и по-надолу, а по гърба ми тече пот, въпреки че въздухът става все по-студен.

Моля те, Небесна майко — моля се отново. — Ако можеш да я върнеш при мен, направи го сега!

Чакам да съзра сребристите ѝ очи, да усетя в костите си наелектризиращото ѝ докосване. Но когато започвам отново да се моля, великолепието на ритуалния храм заглушава всички думи.

Единадесет златни статуи са подредени под свещения купол. Те се издигат над нас със смайваща височина, надвиснали като планинските вериги на Оласимбо. Боговете и богините от безценния метал са изваяни в изящни детайли — от бръчките по кожата на

Небесната майка до отделните къдрици в косата ѝ, не е спестена нито една извивка или щрих.

Погледът на всяко от божествата е прикован в каменната звезда с десет лъча, която грее долу. Върхът на всеки от лъчите е отбелязан със заострена каменна колона, а по всичките четири страни на тези колони са издълбани сенбарии.

В центъра има златен постамент. На върха му е издълбан кръг. Объл и гладък — съвсем същата форма като на слънчевия камък.

— О, богове! — прошепва Кенъон, когато пристъпваме в застоялия въздух.

„О, богове!“ са точните думи.

Сякаш влизаме в рая.

С всяка крачка се усещам по-могъща под зора на боговете, защитена под божествените им погледи.

— Можеш да го направиш.

Амари ми подава пергамента и слънчевия камък. След това взима камата от кост от Тзеин и я затъква в колана на униформата ми.

Кимвам и поемам двете свещени реликви. *Можеш да го направиш* — повтарям аз. — *Просто опитай.*

Пристъпвам напред, готова да сложа край на това пътуване. Но преди краката ми да стигнат до свещеното място, в далечината се раздвижва един силует.

— Засада! — извиквам аз.

Жезълът ми се разтваря в мига, когато се появяват скрилите се фигури. Те се движат като сенки, изпълзявайки иззад всяка колона. В суматохата всички изваждаме оръжие и очите ни се стрелкат. Когато бъркотията стихва, виждам Саран със самодоволна усмивка на лицето. След това виждам Инан, с измъчено изражение и маджаситен меч в ръка.

Тази гледка ме прерязва като с нож, предателство, по-мразовито от лед.

Той обеща!

Закле се, че няма да застане на пътя ми.

Но преди да се срина напълно, виждам най-страшното. Гледка толкова ужасна, че дори не изглежда истинска.

Извеждат го напред и сърцето ми спира.

— Тате?

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ЗЕЛИ

Той трябваше да е в безопасност.

Трудно ми е да приема истината. Оглеждам тълпата за старческото тяло на Мама Агба, очаквайки тя да нападне. Щом тате е със стражите, тя къде е? Какво са й направили? След всичко, което се случи, не може да е мъртва. Тате не може да стои тук.

И въпреки това той трепери в хватката на Инан... разкъсани дрехи, запушена уста, окървавено лице. Били са го заради моите грешки. А сега ще ми го отнемат.

Както ми отнеха мама.

Кехлибарените очи на Инан ми разкриват истината за неговото предателство, но това не е погледът, който познавам. Той е един непознат. Войник. Само черупката на малкия принц.

— Предполагам, че ситуацията говори сама за себе си, но понеже народът ти е глупав, ще ти обясня. Предай ни реликвите и можеш да вземеш баща си.

Само гласът на Саран е достатъчен да завърже металните вериги на китките ми...

Не бих си вършил работата като крал, ако не ти припомня какво си.

Облечен е в разкошна лилава роба и в думите му се усеща предизвикателство. Но дори и той изглежда незначителен пред статуите на боговете, които го гледат отгоре.

— Можем да се справим с тях — прошепва зад мен Кенън. — Ние имаме магия, а те имат само стражи.

— Не можем да рискуваме. — Гласът на Тзеин трепери.

Тате поклаща съвсем леко глава. Не иска да бъде спасен.

Не.

Пристъпвам напред, но Кенън ме сграбчва за ръката и ме завърта.

— Не може да се предадеш!

— Пусни ме...

— Помисли и за някой друг, освен за себе си! Без ритуала всички божници ще умрат...

— Ние вече сме мъртви! — изкрещявам аз.

Пронизителният ми вик проехтява под купола, разкривайки истината, която ми се иска да можех да променя. Богове, моля ви! Моля се за последен път, но не се случва нищо.

Отново ме изоставиха.

— Магията ми я няма. Мислех, че ще се върне, но не се появи...

Гласът ми затихва и аз се втрещявам в пода, преглъщайки срама си. Гневът си. Болката. Как смеят боговете да се натрапят в живота ми само за да ме сломят по този начин?

Без никаква надежда опитвам още веднъж, търсейки някаква останала частица от *аше*. Но те са се отказали от мен.

Няма да им позволя да ми отнемат нищо друго.

— Съжалявам. — Думите са неубедителни, но те са всичко, което имам. — След като така или иначе не мога да извърша ритуала, няма да изгубя и баща си.

Кенън ме пуска. Думата омраза изобщо не е достатъчна, за да опише чувството, с което ме гледат мъжете. Само в очите на Амари се чете съчувствие и дори и Роен изглежда стреснат.

Пристъпвам напред, притиснала свитъка и камъка към гърдите си. Камата от кост се притиска в кожата ми и почти ме прорязва с всяка крачка. Изминала съм половината път, когато Кенън изкрещява:

— Ние те спасихме! — Острите му и пронизителни викове отскачат от стените. — Хора умряха за това! Хора умряха за теб!

Думите му се връзват в душата ми за всеки, когото съм оставила след себе си. Бизи. Лекан. Зулейка. Може би дори и Мама Агба.

Всички са мъртви.

Защото се осмелиха да повярват в мен.

Осмелиха се да мислят, че можем да победим.

Когато се приближавам до Инан, тате започва да клати неистово глава. Не мога да му позволя да разколебае решимостта ми.

Не искам да спечелят, тате. Но не мога да те оставя да умреш.

Стискам свитъка и камъка, докато Инан се придвижва напред, насочвайки внимателно тате пред себе си. Извинението се чете ясно в кехлибарените му очи. Очи, на които никога вече няма да се доверя.

Защо? Иска ми се да извикам, но викът замира в гърлото ми. С всяка крачка ехото от целувката му се притиска към устните ми и преминава надолу към шията ми. Гледам втренчено ръцете му на рамото на тате, ръце, които трябваше да смажа. Бях се заклела, че ще умра, но няма да позволя на някой от стражите да ме има, и въпреки това позволих на капитана им да го направи!

Знам, че е предопределено да работим заедно. Предопределено е да сме заедно.

Красивите му лъжи звучат в ушите ми и всяка следваща извиква още сълзи.

Никой няма да може да ни спре. Екип, какъвто Ориша не е виждала.

Ако не беше той, Илорин още щеше да си е на мястото. Лекан щеше да е жив. Аз щях да съм тук и да спасявам своя народ, а нямаше да ги обричам на гибел.

Сълзите ме изгарят и всичко вътре в мен се къса. По-лошо е от горенето от ножа на Саран. Въпреки всичко случило се аз му позволих да влезе в живота ми.

Аз му позволих да победи.

Тате поклаща глава още веднъж, последният ми шанс да избягам. Но всичко вече свърши. Свърши, преди дори да е започнало.

Издърпвам тате от ръцете на Инан и пускам пергамента и камъка на пода. Понечвам да извадя камата от кост, но си спомням, че Инан не я е виждал. Вместо нея хвърлям ръждясалия нож на Тзеин и оставям истинската кама скрита в колана си. Мога да задържа поне едно нещо. Тази единствена реликва сега, когато вече ми е взел всичко.

— Зели...

Преди Инан да успее да промълви още коварни думи, аз отпушвам устата на тате и се отдалечавам. Докато стъпките ми отекуват по плочите, се съсредоточавам върху статуите, а не върху пълните с омраза погледи.

— Защо? — въздиша тате. Гласът му е тих и дрезгав като чакъл.
— Защо, след като беше толкова близо?

— Никога не съм била близо — преглъщам риданието си. — Никога. Нито веднъж.

Опита се — утешавам себе си. — *Направи повече от възможното.*

Не е било предопределено да се случи. Боговете са направили грешен избор.

Поне всичко приключи. Поне все още сте живи. Може да се качите на кораба и да намерите нови...

— Не!

Замръзвам, когато викът на Инан прокълтява оглушително под купола. Тате ме хвърля на земята, когато свистене профучава във въздуха.

Опитвам да защитя тялото му с моето, но е прекалено късно.

В гърдите му е забита стрела.

Кръвта му изтича на пода.

ГЛАВА ОСЕМДЕСЕТА

ЗЕЛИ

Когато дойдоха за мама, не можех да дишам. Не мислех, че някога отново ще започна да дишам. Мислех, че животът на двете ни е свързан. Че ако тя умре, аз също ще умра.

Скрих се като страхливка, докато пребиваха тате почти до смърт, разчитайки на Тзеин да ми дава сили. Но когато завързаха веригата около шията на мама, нещо в мен се пречупи. Колкото и да ме бяха изплашили стражите, нищо не можеше да се сравни с ужаса от това да отведат мама.

Тичах след нея през хаоса в Ибадан и прах и кръв пръскаха малките ми колене. Следвах я, докдето можах, докато видях.

Всичко.

Тя увисна на едно дърво като украшение на смъртта в центъра на планинското ни село. Тя и всички останали магове, всяка заплаха за монархията бе унищожена.

В онзи ден се заклек, че никога вече няма да се чувствам така — обещах, че никога няма да ми отнемат никого от семейството ми. Но сега, докато лежа парализирана, от устните на тате тече кръв. Аз обещах.

А сега съм закъснеля.

— Тате?

Нищо.

Нито дори примигване.

Тъмнокафявите му очи са празни, само кухи обвивки.

— Тате — прошепвам отново. — *Tate!*

Докато кръвта му тече по пръстите ми, светът около мен почернява и тялото ми се стопля. В тъмнината виждам всичко — виждам него.

Той тича из улиците на Калабар, ритайки топка за агбьон из калта с по-малкия си брат. Детето в него се усмихва по начин, по който тате никога не се усмихваше, с усмивка, която не познава болката в

света. С един силен удар топката отхвърча надалече и се появява младото лице на мама. Тя е поразително красива. Лъчезарна. Отнема дъха му.

Лицето ѝ избледнява и се появява магията на първата им целувка, страхопочитанието при раждането на сина. Страхопочитанието се замъглява, докато той приспива в люлката малката си дъщеря и гали с ръка бялата ми коса.

В кръвта му усещам момента, в който се събужда след Нападението, болката, която никога не угасва. В кръвта му усещам всичко.

В кръвта му усещам него самия.

Духът на тате се втурва през същността ми, сякаш земята се разцепва на две. Всеки звук ечи по-силно, всеки цвят грее по-ярко. Душата му дълбае по-дълбоко в мен от каквато и да е магия, която някога съм усещала, по-дълбоко от магията изобщо. Не заклинания препускат през вените ми.

А неговата кръв.

Самият той.

Най-голямата жертва.

Най-великата кръвна магия, която мога да използвам.

— Убийте я!

Първите двама стражи се спускат към мен с насочени мечове. Тичат с всички сили.

Последната грешка, която ще направят.

Когато се приближават, духът на тате изхвърква от тялото ми в две остри извиващи се сенки. Тъмнината размахва силата на смъртта, направлява силата на кръвта. Те преминават през нагръдниците на войниците, набождайки ги като месо на шиш. Във въздуха бликва кръв и тъмни струи се изливат от дупките в гърдите им.

Мъжете се задавят с последния си дъх, а очите им се изцъклят. Те дишат, хриптейки, докато телата им се разпадат на пепел.

Още.

Още смърт. Още кръв.

Най-тъмната част от гнева ми най-последно има силата, за която винаги е жадувала, възможност да отмъсти за мама. Сега и за тате. Ще взема тези сенки на смъртта и ще ги унищожа.

Всички, всеки един от тях.

Не. — Гласът на тате ехти в главата ми, силен и уверен. — *Отмъщението е безсмислено* — повтарям на себе си. — *Все още има време това да се оправя.*

— Как?

Взираам се в хаоса, когато хората на Роен и Кенъон се втурват в битката.

Отмъщението е безсмислено — повтарям на себе си. — *Отмъщението е безсмислено...*

Когато думите се избистрят, аз го виждам — единствения човек, който бяга от битката. Инан се втурва към търкалящия се слънчев камък през цялата лудост, избягвайки мечовете на хората на Роен.

Ако нямаме магия, те няма да се отнасят с уважение към нас — гърми духът на тате. — *Трябва да знаят, че можем да отвърнем на удара. Ако изгорят нашите домове...*

И аз ще изгоря техните.

ГЛАВА ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА

ИНАН

Момичето, което прегръщах в съня си, го няма. На нейно място беснее чудовище. То е оголило ноктите на смъртта.

Две черни сенки се изстрелват от ръцете на Зели и се втурват напред като отровни змии, жадни за кръв. Отмъщение. Пронизват първите двама стражи. И тогава нещо проблясва в сребристите очи на Зели.

Погледът ѝ се насочва към мен. Слънчевият камък грее в ръката ми. Изваденият ми меч едва успява да отвърне на удара, когато първата сянка напада.

Остра като сабя, тя се удря в меча ми, отскачайки във въздуха. Следващата атака идва бързо. Прекалено бързо, за да я блокирам...

— Принц Инан!

Един от стражите се хвърля напред. Дава живота си вместо моя. Сянката пронизва тялото му — той изхриптява и се превръща в пепел.

Небеса!

Оттеглям се сред хаоса. Нейните сенки се извиват назад, готвейки се за нова атака. Тичам, а тя ме следва. Душата ѝ с аромат на солено море бушува като океанска буря.

Не мога да я спра, дори и с енергията на слънчевия камък. Никой не може. Аз съм мъртъв. Умрях в момента, в който баща ѝ падна на пода.

Небеса! Боря се със сълзите си. Болката на Зели все още пулсира в мен. Скръб, толкова силна, че би могла да разтърси земята. Той трябваше да живее. Тя трябваше да е спасена. Аз трябваше да изпълня обещанията, които ѝ дадох. Щях да направя Ориша едно по-добро място...

Съсредоточи се, Инан. Издишам дълбоко и дълго и броя до десет. Не мога да се предам. Магията все още представлява заплаха. Заплаха, която само аз мога да унищожа.

Тичам през залата към статуята на Ори. През ума ми преминават възможните изходи. Ако Зели извърши ритуала, тя ще ни унищожи. И тогава цяла Ориша ще пламне. Не мога да позволя това да се случи. Независимо от всичко планът ми остава същият — да взема камъка, да взема свитъка.

Да отнема магията.

Запращам слънчевия камък към пода с всичките си сили. *В името на небесата, моля те да се разбиеш!* Но той се търкулва невредим, сякаш е от желязо. Ако ще унищожавам нещо, това трябва да е свитъкът.

Изваждам го от джоба си и се втурвам сред хаоса. Зели се спуска след камъка. В няколкото секунди живот, които са ми останали, умът ми не престава да работи. Прокънтятват думите на баща ми. *Свитъкът може да бъде унищожен само с магия.*

Магия...

А моята магия?

Съсредоточавам енергията на ума си върху пергамента, изгубвайки Зели сред хаоса. Около овехтелия свитък се увива тюркоозна светлина. Мирис на градински чай и мента изпълва ноздрите ми и странен спомен завладява ума ми.

Истерията в храма избледнява. Появява се съзнанието на един сентаро и в него поколения жени със сложни татуировки с бяло мастило върху кожата. Всички напяват на език, който не разбирам.

Споменът продължава само миг, но опитът е несполучлив.

Магията ми не може да го направи.

Свитъкът остава невредим.

— Помощ!

Когато чувам виковете, аз се обръщам — сенките на Зели пронизват още мъже. Черните стрели ги повалят и тъмнина поглъща телата им.

Войниците се разпадат на пепел, преди да успеят да се строполят на земята. В този момент разбирам всичко — отговорът е скрит на видно място.

Може би, ако бях Огнен маг, пламъците ми щяха да изгорят свитъка. Но магията ми на Свързвател е безполезна. Свитъкът няма ум, който да контролирам, няма тяло, което да парализирам. Моята магия не може да го унищожи.

Но магията на Зели може.

Никога не бях виждал силата ѝ в такъв размах. Яростна и смазваща, магията ѝ унищожаваше всичко по пътя си и вие пронизително, докато се носи из свещения храм като торнадо. Черните ѝ стрели удрят със силата на копия, пронизват броните, преминават през плътта. Всеки, който има нещастieto да се срещне с тях, се превръща в пепел.

Ако го направя както трябва, свитъкът ще се разпадне.

Поемам си дълбоко въздух. Вероятно ще е за последен път.

Смъртоносните стрели на Зели преминават през коремите на четирима войници, оставяйки телата им разкъсани. Те падат на земята, превръщайки се в пепел.

Докато Зели преминава през още войници, аз се втурвам напред.

— Всичко това е по твоя вина! — изкрещявам в лицето ѝ.

Тя внезапно спира. Не мисля, че бих могъл да се мразя повече, отколкото в този момент. Но трябва да отнема тази болка от нея. Тук не може да става въпрос за нас двамата. Никога не е можело.

— Не беше нужно баща ти да умира — викам аз.

Това е граница, която не бива да се преминава. Но трябва да предизвикам гнева ѝ. Нужен ми е смъртоносен удар.

— Не говори за него!

Очите ѝ блестят. Пълни с мъка, омраза и гняв. Болката ѝ ме изпълва със срам. Но продължавам.

— Не беше нужно да идваш тук — продължавам аз. — Щях да го отведа в Лагос!

Около нея се въртят сенки като острия вятър на торнадо.

Вече е близо.

Животът ми е към своя край.

— Ако ми се беше доверила, ако се беше съгласила да работиш с мен, той все още щеше да е жив. Той... — преглъщам — и Мама Агба...

Сенките се втурват към мен със скорост, която отнема дъха ми. С голямо усилие успявам да задържа свитъка пред гърдите си. В този момент Зели разбира грешката си — капана, който съм ѝ заложил.

Тя изкрещява и завърта рязко ръка назад, но е прекалено късно.

Сенките се извиват в дъга и преминават през пергамента.

— Неее!

Викът на Зели отеква из свещената сграда. Пепелта от унищожения пергамент се понася във въздуха.

Успя...

Всичко приключи. Аз спечелих.

Най-после Ориша е в безопасност.

Магията ще умре завинаги.

— Сине!

Баща ми тича към мен от периферията на битката. На лицето му грее усмивка, каквато никога не съм виждал. Опитвам се да се усмихна в отговор, но зад него се приближава един страж. Той вдига меча си и го насочва в гърба на баща ми. *Бунт!*

Не.

Един от наемниците.

— Татко! — изкрещявам аз, но предупреждението няма как да стигне до него навреме.

Без да се замисля, черпя от силата, останала от докосването на слънчевия камък. От ръцете ми бликва синя енергия.

Като в Кондомбле магията ми преминава през главата на наемника, парализирайки го на място. Държа го застинал достатъчно дълго, за да може един от стражите да го прободне в сърцето. Това спасява баща ми от атаката.

Но виждайки магията ми, баща ми се вкаменява.

— Не е това, което си мислиш... — започвам аз.

Баща ми се дръпва назад, отскачайки сякаш съм чудовище, на което не може да има доверие. Устните му се свиват с отвращение. Всичко в мен помръква.

— Няма значение — казвам толкова бързо, че думите се сливат. — Заразиха ме, но магията си отива! Аз го направих! Унищожих магията.

Баща ми изритва наемника с крак. Сграбчва тюркоазните кристали в косата му. Втрещва се в ръцете си и лицето му се изкривява. Виждам как сглобява парчетата от пъзела. Това са същите кристали, които държеше в крепостта.

Кристали, които са взели от мъртвото тяло на Каея.

Очите на баща ми блясват. Той сграбчва дръжката на меча си.

— Чакай...

Острието се забива в мен. Очите му са червени от гняв. Ръцете ми стискат меча, но съм прекалено слаб, за да го издърпам.

— Татко, съжалявам...

Той издърпва меча си с ужасен вик. Аз се строполявам на колене, притискайки раната.

Топла кръв блика между пръстите ми.

Баща ми отново вдига меча си. Този път за последния удар. В очите му няма обич. Нито следа от гордостта, която грееше там преди малко.

Същият страх и омраза, които горяха в последния поглед на Каея, сега светят и в неговите очи. За него съм чужд човек.

Не. Всъщност аз се отказах от всичко, за да бъда негов син.

— Татко, моля те! — изхриптявам аз.

Моля за прошката му, дишайки тежко. Зрението ми се замъглява — за момент цялата болка на Зели минава през мен. Съсипаната съдба на маговете. Смъртта на баща й. Нейната болка се смесва с моята, едно ужасно напомняне за всичко, което съм изгубил.

Пожертвах прекалено много, за да свършим така. Цялата болка, която причиних заради него.

Протягам треперееща ръка. Ръка, покрита със собствената ми кръв. Това не може да е напразно. Не може да свърши така. Преди да го докосна, баща ми смазва ръката ми с тока на металния си ботуш. Тъмните му очи се присвиват.

— Ти не си мой син.

ГЛАВА ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА АМАРИ

Въпреки че десетина мъже се втурват напред, те не могат да се мерят с яростта на меча ми. До мен Тзеин посича стражи с бравичката си и се бие, въпреки че по лицето му се стичат сълзи. Аз се бия заради неговата болка, заради болката на Бинта и болката на всяка нещастна душа, която е загубила живота си заради баща ми. Всичката тази кръв и смърт, оставили отпечатък върху всяко дихание.

Завъртам се с меча си сред стражите и първа се втурвам в омаломощаваща атака.

Прерязвам сухожилие на един от стражите и той пада.

Друг се строполява, когато го пронизвам през бедрото.

Бий се, Амари. Насърчавам се сама да вървя напред, насилвам се да не гледам знаците на Ориша, които украсяват доспехите им, да не гледам лицата на войниците, които падат от меча ми. Те са се клели да защитават Ориша и короната, но сега нарушават свещената си клетва. Сега искат главата ми.

Един замахва с меча си към мен. Аз се навеждам и той пробожда свой другар. Приготвям се да понижа следващия, когато...

— Не!

Викът на Зели от другия край на храма ме кара да се обърна точно когато мечът ми пробожда друг войник. Тя пада на колене разтреперана, а между пръстите ѝ се сипе пепел. Затичвам се да ѝ помогна, но спирам внезапно, когато баща ми вдига меча си и го забива в корема на един от собствените си войници. Младежът се строполява на колене, шлемът му пада. Не е войник.

Инан!

Всичко в мен се смразява, когато от устата на брат ми бликва кръв.

Този меч сякаш се е забил в собственото ми тяло. Бликва *моята* кръв. Братът, който ме носеше на раменете си из залите на двореца.

Братът, който ми донасяше медени сладки от кухнята, когато майка ми ми взимаше десерта.

Братът, с когото нашият баща ме принуждаваше да се бия.

Братът, който поряза гърба ми.

Не може да бъде! Примигвам и чакам образът да се избистри. Не и той...

Не синът, който се отказа от всичко, за да бъде това, което баща ни искаше. Но докато гледам, баща ми вдига меча още веднъж, готов да отсече главата на Инан. Както уби Бинта.

— Татко, моля те — вика Инан с последния си дъх и протяга ръка.

Но баща ми смазва ръката му с тока на ботуша си.

— Ти не си мой син.

— Татко!

Гласът ми звучи като чужд, когато се втурвам напред. Баща ми ме забелязва и гневът му избухва.

— Боговете са ме проклели с децата ми — вика гневно той. — Предатели, които вонят на моята кръв.

— Твоята кръв е проклятието — сопвам се в отговор аз. — То ще приключи днес.

ГЛАВА ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА АМАРИ

Първите деца на баща ни били обичани, но били слаби и крехки. След като сме се родили ние с Инан, баща ни не позволи да сме като тях.

Години наред той ни принуждаваше да си нанасяме удари и да се нараняваме под зоркото му наблюдение, без никога да отстъпи, независимо колко плачехме. Всяка битка беше възможност да поправи грешките си, да върне първото си семейство към живота. Ако станехме достатъчно силни, нито един меч нямаше да ни порази, нито един маг нямаше да успее да изпепели плътта ни. Биехме за одобрението му, всеки сблъсък беше борба за любовта му, която всъщност нито един от нас никога нямаше да спечели.

И двамата вдигахме мечовете си един срещу друг, защото нито един от нас нямаше куража да го вдигне срещу него.

Но сега, когато вдигам меча си към пълните му с ярост очи, аз виждам Тзеин. Виждам скъпата ми Бинта. Намирам всички, които някога са се опитали да му се противопоставят, всяка невинна душа, сразена от неговия меч.

— Ти ме учеше да се боря с чудовища — изкрещявам сега и пристъпвам напред с меча си. — Отне ми прекалено дълго време, за да разбера, че истинското чудовище си ти.

Втурвам се напред, за да го изненадам. Не трябва да се колебаю, защото, ако го направя, знам как ще свърши тази битка.

Той вдига меча си да отблъсне моя удар, но аз преодолявам защитата му и замахвам опасно близо до шията му. Той се извива, но аз отново се втурвам към него. *Удряй, Амари. Бий се!*

Описвам бързо дъга с меча и порязвам бедрото му. Той залита назад от болка, неподготвен за поразяващ удар от моя меч. Аз не съм момиченцето, което познава. Аз съм принцеса. Кралица.

Аз съм Леонерата.

Продължавам да нападам, блокирайки удар на баща ми към сърцето ми. Сега, когато вече е усетил яростта на моята атака, той нанася безмилостни удари.

Тракането на остриетата ни отеква през хаоса, докато още стражи слизат надолу по стълбите. След като са избили войниците на ритуалната площадка, хората на Роен се заемат с новата вълна. Но докато се бият, Тзеин се втурва към мен през залата.

— Амари...

— Върви — казвам аз, докато отговарям на поредния удар на баща ми.

Тзеин не може да ми помогне, не и в битката, за която съм се обучавала през целия си живот. Сега сме само аз и кралят. И само един от нас ще оцелее.

Баща ми се препъва. Това е моят миг, възможност да сложа край на безкрайния ни танц.

Направи го сега!

Кръвта пулсира в ушите ми и аз се хвърлям напред, вдигнала меча си. Мога да отърва Ориша от най-голямото чудовище. Да унищожа извора на всичките й страдания. Но в последния момент се поколебавам и вдигам меча си нагоре. Мечовете ни се сблъскват.

Проклети да са небесата!

Не мога да приключа всичко така. Ако го направя, с нищо не съм по-добра от него.

Ориша няма да оцелее, ако и аз стана като него. Баща ми трябва да бъде свален, но да забия меча си в него ми се струва прекалено...

Той изтегля меча си назад. Инерцията ме носи напред.

Успявам да се завъртя, той замахва с меча и острието му раздира гърба ми.

— Амари!

Викът на Тзеин ми се струва далечен, когато залитам към една от свещените колони. Кожата ми пламва, изгаряща от същата болка, която ми бе причинил Инан, когато бяхме деца.

Вените изпъкват на шията на баща ми и той се втурва напред, без колебание, готов да нанесе фаталния удар.

Не трепва при мисълта да убие собствената си дъщеря, собствената си плът и кръв. Той е взел решението си.

Сега е време аз да взема своето.

Отскачам далече от острието на меча му и то удря колоната, отчупвайки парче от нея. Преди той да успее да се подготви за нов удар, аз забивам меча си напред, без никакво колебание.

Очите на баща ми се издуват.

От сърцето му потича гореща кръв и обагрят ръцете ми. Той изхриптява и от устата му бликва алена струйка.

Ръката ми трепери, но забивам острието по-дълбоко. Сълзи замъгляват очите ми.

— Не се тревожи — прошепвам аз, докато той поема последната си глътка въздух. — Аз ще бъда много по-добра кралица.

ГЛАВА ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЗЕЛИ

— Хайде! — съсредоточавам цялата си енергия в черната пепел на унищожения пергамент.

Това не може да се случва. Не и когато сме толкова близо.

Енергията на тате се влива в ръцете ми и изскача от пръстите ми като извити сенки. Но пергаментът не се появява от прахта. Всичко свърши...

Загубихме.

Ужасът ме удря с такава сила, че едва успявам да дишам.

Точно това, от което имахме нужда, унищожено от собствената ми ръка.

— Не, не, не, не! — Затварям очи и се опитвам да си спомня заклинанието.

Бях чела свитъка десетки пъти. Как започваше проклетият ритуал?

Ийя ауон орун ауа омо кепе о пони...

Не. Поклащам глава, прехвърляйки в ума си части от запомнени думи. *Беше ауа омо о ре кепе о лони. А след това...*

О, богове!

Какво идваше след това?

През залата прозвучава силен трясък, като гръмотевица. Тя започва да тътне и целият храм се разтърсва. От тавана започват да ваят камъни и прах и всички замръзват на място.

Статуята на Йемоджа започва да свети ослепително. Светлината тръгва от голите ѝ стъпала и пълзи нагоре по извивките и гънките на изваяната ѝ роба. Когато стига до очите ѝ, те грейват в яркосиньо и окъпват залата в мекия си блясък.

След това статуята на Огун заблестява, грейки в тъмнозелено, тази на Санго светва в огненочервено, а на Очумаре — в яркожълто.

— Верига... — прошепвам аз, следвайки пътя до Небесната майка. — О, богове...

Слънцестоенето!

Случва се в момента!

Опипвам пепелта, търсейки нещо. Всичко. Древният ритуал беше изрисуван на този свитък. Не трябва ли духовете на сентаросите, които са го изрисували, също да са тук?

Но докато чакам хладното присъствие на мъртвите да ме завладее, аз осъзнавам колко трупове лежат в залата. Не бях усетила смъртта им да минава през мен, не бях усетила нищо.

Усетих само тате. Магията в кръвта ми.

— Връзка...

Това, което осъзнавам, се стоварва върху мен като лед. Връзка, която споделям с него заради кръвта. Заклинанието на свитъка трябваше да ни свърже с Небесната майка чрез магия, но дали няма друг начин да стигнем до нея?

Умът ми работи на бързи обороти, опитвайки се да прецени възможностите. Дали ще успея да почерпя сили от прародителите си чрез нашата кръв? Дали ще мога да се върна назад и да се свържа с Небесната майка чрез техните духове?

Край мен се втурва Амари, която гони един войник през ритуалната площадка. Въпреки че от гърба ѝ капе кръв, ударите ѝ към нападащите стражи са свирепи, почти животински. Дори и когато сякаш войниците на цялата флота прииждат вътре, Роен и хората му не отстъпват. Бият се въпреки неравенството в силите.

Щом те не са се отказали, аз също не мога да го направя. Изправям се на крака, сърцето ми се блъска в гърдите. Следващата статуя грейва, окъпвайки храма в синя светлина. До Небесната майка остават само още няколко тъмни богове. Краят на слънцестоенето приближава.

Сграбчвам падналия слънчев камък — той пари при докосването ми. Вместо Небесната майка виждам кръв. Виждам кости. Виждам мама.

Това е образът, който задържам в ума си, когато поставям слънчевия камък на златния постамент в центъра на залата. Щом нейната кръв тече във вените ми, защо не и кръвта на други прародители?

Изваждам истинската кама от кост от колана си и правя разрези и на двете си длани. Притискам кървящите си ръце към слънчевия

камък, освобождавайки свързващата кръв за най-великата жертва.

— *Помогнете!* — викам силно аз, черпейки от силата им. — *Моля ви! Помогнете ми!*

Топлината на прародителите ми — и магове, и косидани — се втурва през мен като лавата на избухнал вулкан. Всеки се вкопчва във връзката ни, в самата същност на кръвта ни. Техните духове се преплитат с моя, с този на мама, с този на тате. Ние се втурваме напред и душите ни се насочват към камъка.

— *Още!* — викам към тях, призовавайки всички духове, свързани с нашата кръв.

Преминавам през цялото ми родословие, връщайки се към онези, които първи са получили даровете на Небесната майка. Когато започват да прииждат нови предци, сякаш цялото ми тяло закрепва. Кожата ми се разкъсва, като че ли някой я дърпа, но аз се нуждая от това.

Нуждая се от тях.

Гласовете им започват да звънтят, един хор на живите мъртви. Чакам да чуя думите, изписани върху унищожения пергамент, но те напяват заклинание, което никога не съм чела. Странните им думи ехтят в главата ми, в сърцето ми, в душата ми. Търсят път към устните ми, въпреки че не знам какво ще предизвика заклинанието.

— *Ауа ни омо ре нину ейе ати егунгун!*

През мен избухват духовни пътеки. Боря се да изрека думите през виковете си, докато слънчевият камък жужи под дланите ми.

Светлината тръгва нагоре по гърдите на Небесната майка, по ръката, която държи нейния рог. Всичко почти приключва.

Слънцестоенето почти приключва.

— *А ти де! Икан ни уа! Да уа по Мама! Ки итанна уа тан пелу ебун айнийе релеекан сии!*

Гърлото ми се свива и ми е трудно да дишам, какво остава за говорене. Но се насилвам да продължа, съсредоточавайки всичко, което ми е останало.

— *Йе ки агбара идан уатан кари* — викам аз, докато светлината върви нагоре към шията на Небесната майка.

Гласовете пеят толкова силно в главата ми, че сигурно целият свят може да ги чуе. Те изричат последните думи от заклинанието, бързайки отчаяно, докато светлината достига до основата на носа на

Небесната майка. С тяхната кръв аз ще успея да завърша това. С тяхната кръв нищо не може да ме спре.

— *Тан имоле айелеекан си!*

Когато прозвучава последната дума от заклинанието ми, светлината стига до очите на Небесната майка и избухва в бял пламък. Слънчевият камък се пръска в ръцете ми и жълтата му светлина избухва в стаята. Не знам какво става. Не знам какво съм направила. Но докато светлината навлиза във всяка пора от тялото ми, целият свят заблестява.

Сътворението преминава пред очите ми, раждането на човека, произходът на боговете. Магията нахлува в стаята на вълни, една дъга от крещящо ярки цветове.

Магията се втурва във всяко сърце, във всяка душа, във всяко същество. Тя свързва всички ни, вплитайки се в хората.

Силата нахлува в кожата ми. Радостта и мъката й идват едновременно, неразличими от болката и удоволствието.

Докато избледнява, аз виждам истината — на видно място, но все пак скрита през цялото време.

Всички ние сме деца от кръв и кости.

Всички сме оръдия на мъст и добродетел.

Тази истина ме обгръща и ме люлее като дете в прегръдките на майка. Тя ме скрива в любовта си, докато смъртта ме поглъща в своята власт.

ГЛАВА ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ЗЕЛИ

Винаги си бях представяла смъртта като зимен вятър, но топлината ме заобикаля като океаните на Илорин.

Дар — мисля си в спокойствието и тъмнината на алафия. Отплата за жертвата ми.

Каква друга награда би могло да има, освен край на една безкрайна битка?

Мама, Ориша Мама, Ориша Мама, ауа ун дупе не егбо игбеуа...

Гласове вибрират в кожата ми, докато великолепият звук звънти в тъмнината. Сребърни покривала от светлина се извиват в мрака, окъпвайки ме в прекрасните си звуци. Песента продължава и снежинка от светлина пада през тъмнината с един глас, който пее по-силно от другите. Той ги води в преклонение и възхвала, които отекват през покривалата.

Мама, Мама, Мама...

Гласът на светлината е гладък като коприна, мек като кадифе. Той се обвива около мен, привличайки ме към топлината си. И въпреки че не усещам тялото си, аз се нося през тъмнината към него.

Чувала съм този звук и преди. Познавам този глас. Тази любов. Песента става все по-силна и по-силна, подхранвайки светлината. Тя започва от една снежинка, приемайки форма пред очите ми.

Първо се появяват краката ѝ, черна кожа като нощното небе. Тя блести на фона на червената ѝ копринена роба, широка и развята върху неземното ѝ тяло. Златни бижута покриват китките, глезените и шията ѝ и подчертават проблясващото украшение за глава, което виси на челото ѝ.

Когато започва хорът, аз навеждам глава, без да мога да повярвам, че лега в краката на Оя. Но когато богинята повдига украшението, закачено в гъстата ѝ бяла коса, тъмнокафявите ѝ очи карат сърцето ми да спре.

Последния път, когато видях тези очи, те бяха празни, в тях я нямаше жената, която обичах. Сега те танцуват и от тях се отронват блещукащи сълзи.

— Мамо?

Невъзможно е!

Въпреки че майка ми имаше лицето на слънцето, тя беше човек. Беше част от мен самата. Но когато този дух докосва лицето ми, познатата обич се разнася из цялото ми тяло. От красивите ѝ кафяви очи падат сълзи, когато тя прошепва:

— Здравей, моя малка Зел!

Горещи сълзи парят очите ми, когато потъвам в безплътната ѝ прегръдка. Топлината ѝ се просмуква в мен и запълва всяка пукнатина. Усещам всяка сълза, която съм изплакала, всяка молитва, която съм изрекла. Виждам всеки път, когато съм вдигала поглед в колибата ни и съм пожелавала тя да седи там и да ме гледа.

— Мислех, че си си отишла — казвам дрезгаво.

— Ти си сестра на Оя, мила моя. Знаеш, че духът ни никога не умира. — Тя ме придърпва към себе си и избърсва сълзите ми с меката си роба. — Винаги съм с теб, винаги съм до теб.

Аз я хващам здраво, сякаш всеки момент може да се изплъзне от пръстите ми. Ако знаех, че ме чака в смъртта, щях да я приема с радост, да се втурна към нея. Тук е всичко, което някога съм искала, спокойствието, което тя отнесе със себе си, когато умря. С нея най-последно съм в безопасност.

След толкова дълго време съм си у дома. Мама гали с ръка плитките ми и ме целува по челото.

— Не можеш да си представиш колко се гордеем с всичко, което направи.

— Вие?

— И тате вече е тук — усмихва се тя.

— Той добре ли е? — питам аз.

— Да, миличка. Той намери покой.

Примигвам, за да прогоня бликналите отново сълзи. Покой... Не са много хората, които да го заслужават повече от него. Дали е знаел, че духът му ще се озове на това прекрасно място, до жената, която обичаше?

Мама, Мама, Мама...

Гласовете запяват по-силно. Мама ме прегръща отново и аз си поемам въздух, наслаждавайки се на аромата ѝ. След всичкото това време тя все още ухае на подправки и сосове, тези, които слагаше в своя ориз джолоф.

— Това, което направи в храма, е нещо, което духовете никога не са виждали.

— Не познах заклинанието — поклащам глава аз. — Не знам какво направих.

Мама обхваща лицето ми с ръце и ме целува по челото.

— Ще разбереш скоро, могъща моя Зел. И във всичко винаги ще съм до теб. Независимо какво чувстваш, пред какво се изправяш, когато мислиш, че си сама...

— Тзеин... — спомням си аз. Първо мама, след това тате, а сега и аз. — Не можем да го оставим — ахвам аз. — Как да го доведем тук?

Мама, Ориша Мама, Ориша Мама...

Мама ме прегръща по-силно, а гласовете запяват още по-високо, вече почти оглушително. По гладкото ѝ чело се появяват бръчки.

— Той не може да дойде тук, миличка. Все още не.

— Но, мамо...

— Ти също не можеш.

Гласовете гръмват толкова високо, че не мога да кажа дали възхваляват, или крещят. Всичко в мен се обръща, когато осъзнавам думите на мама.

— Мамо, не... моля те!

— Зел...

Отново се вкопчвам в нея и страх стяга гърлото ми.

— Искам това. Искам да остана тук с тебе и тате!

Не мога да се върна в онзи свят. Няма да преживея онази болка.

— Зел, Ориша все още има нужда от теб.

— Не ме е грижа. Аз имам нужда от *теб*!

Думите ѝ прииждат бързо, докато светлината ѝ започва да избледнява заедно с божествените гласове. Навсякъде около нас тъмнината заблестява, удавяйки всичко във вълна от светлина.

— Мамо, не ме оставяй... Моля те, мамо! Не отново!

Тъмните ѝ очи блестят с отронващите се сълзи, които падат върху лицето ми топли.

— Нищо не е приключило, малка Зел. Всичко едва сега започва.

ЕПИЛОГ

Когато отворям очи, искам да ги затворя. Искам да видя мама. Искам да съм обгърната от топлата тъмнина на смъртта, а не да гледам към пурпурните цветове, които украсяват безкрайното небе.

Въздухът над мен сякаш се поклаща напред и назад, люлеейки ме нежно. Това е плавното движение, което ще позная навсякъде. Вълнението на морето.

Когато идвам в съзнание, изгаряния и болки пронизват всяка клетка на тялото ми. Болката е жестока. Болката, която съпътства живота. Изохквам и чувам стъпки.

— Жива е!

В миг над мен се надвесват лица — надеждата на Амари, облекчението на Тзеин. Когато те се отдръпват, остава самодоволната усмивка на Роен.

— Кенъон? — успявам да изрека аз. — Като? Рийма...

— Живи са — уверява ме Роен. — Чакат на кораба.

С негова помощ успявам да седна и да се облегна на студеното дърво на лодката. Слънцето се скрива зад хоризонта, загръщайки ни с тъмнината на нощта.

Картини от свещения храм нахлуват в главата ми и аз събирам сили за въпроса, който задавам със стаен ужас. Впервам поглед в тъмнокафявите очи на Тзеин — ако съм се провалила, най-малко ще ме заболи от неговите уста.

— Успяхме ли? Магията върна ли се?

Той застива неподвижно. Мълчанието му кара сърцето ми да се свие. След всичко това. След Инан. След тате.

— Не се ли получи? — насилвам се да попитам, но Амари поклаща глава.

Тя вдига окървавената си ръка и в тъмнината около нея се извива ярка синя светлина. В черната ѝ коса като светкавица просветва бяла ивица.

За момент не знам какво да мисля.

След това кръвта ми се вледенява.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.